

۳۲
۹

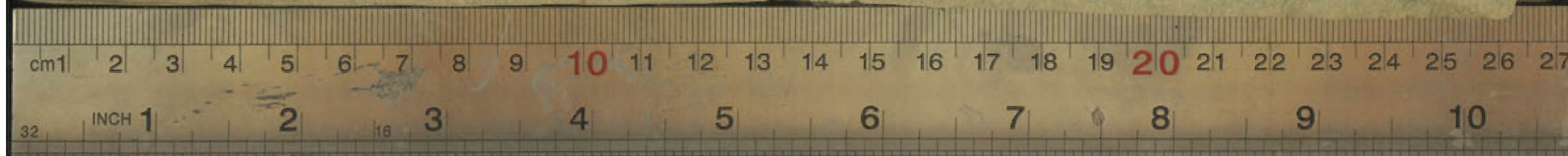
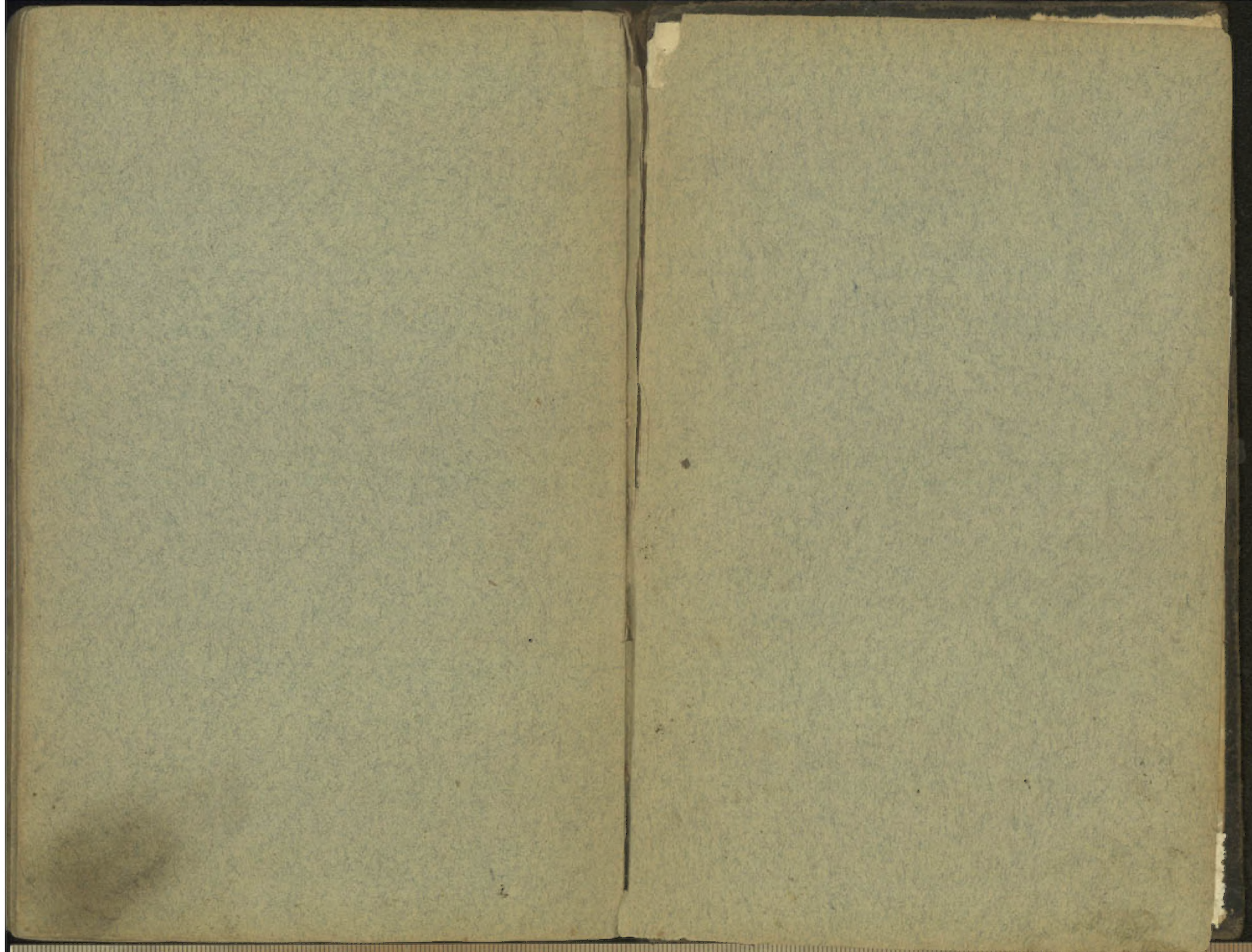
بازدید شد
۱۳۸۴

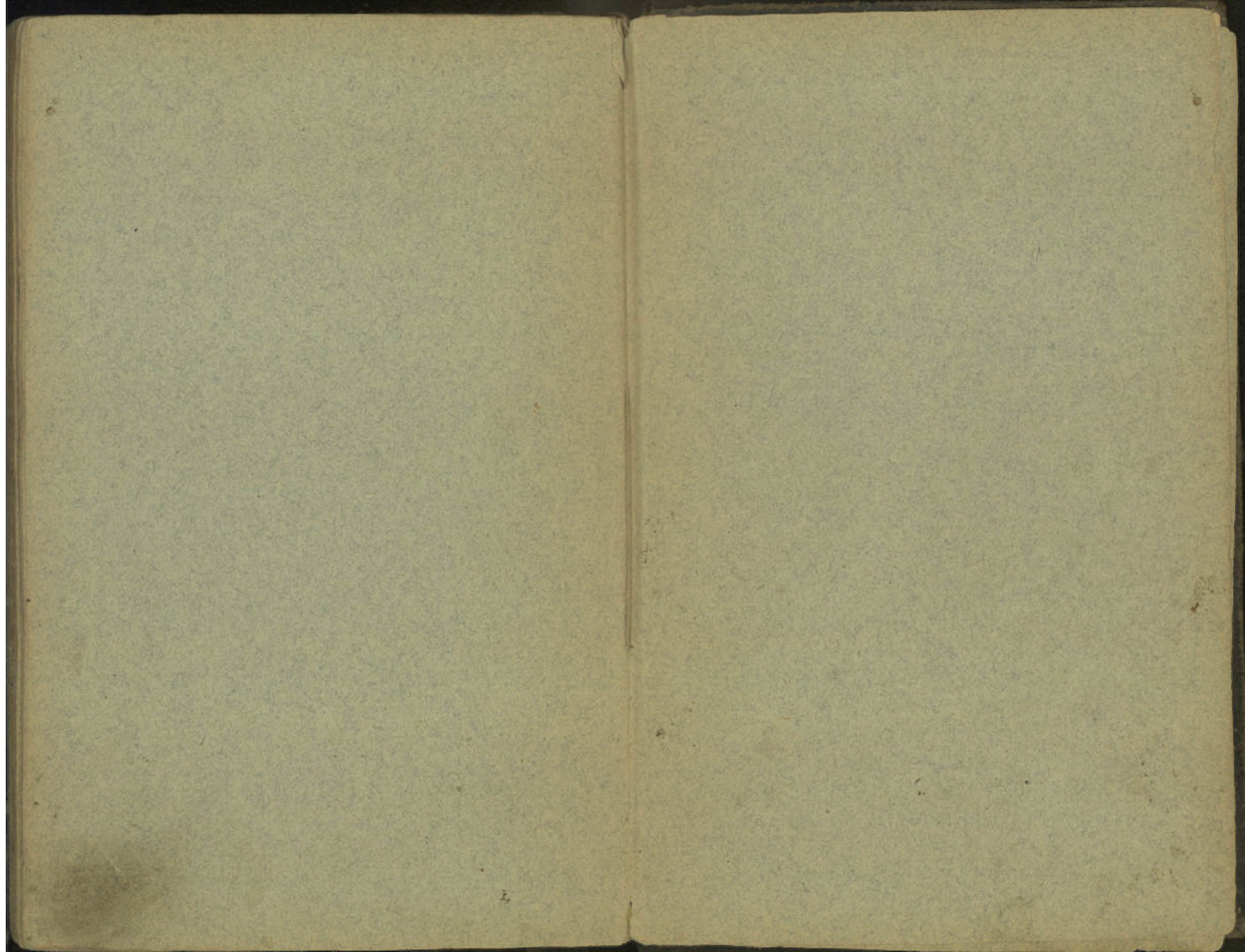
بازرسی شد
۹ - ۳۲

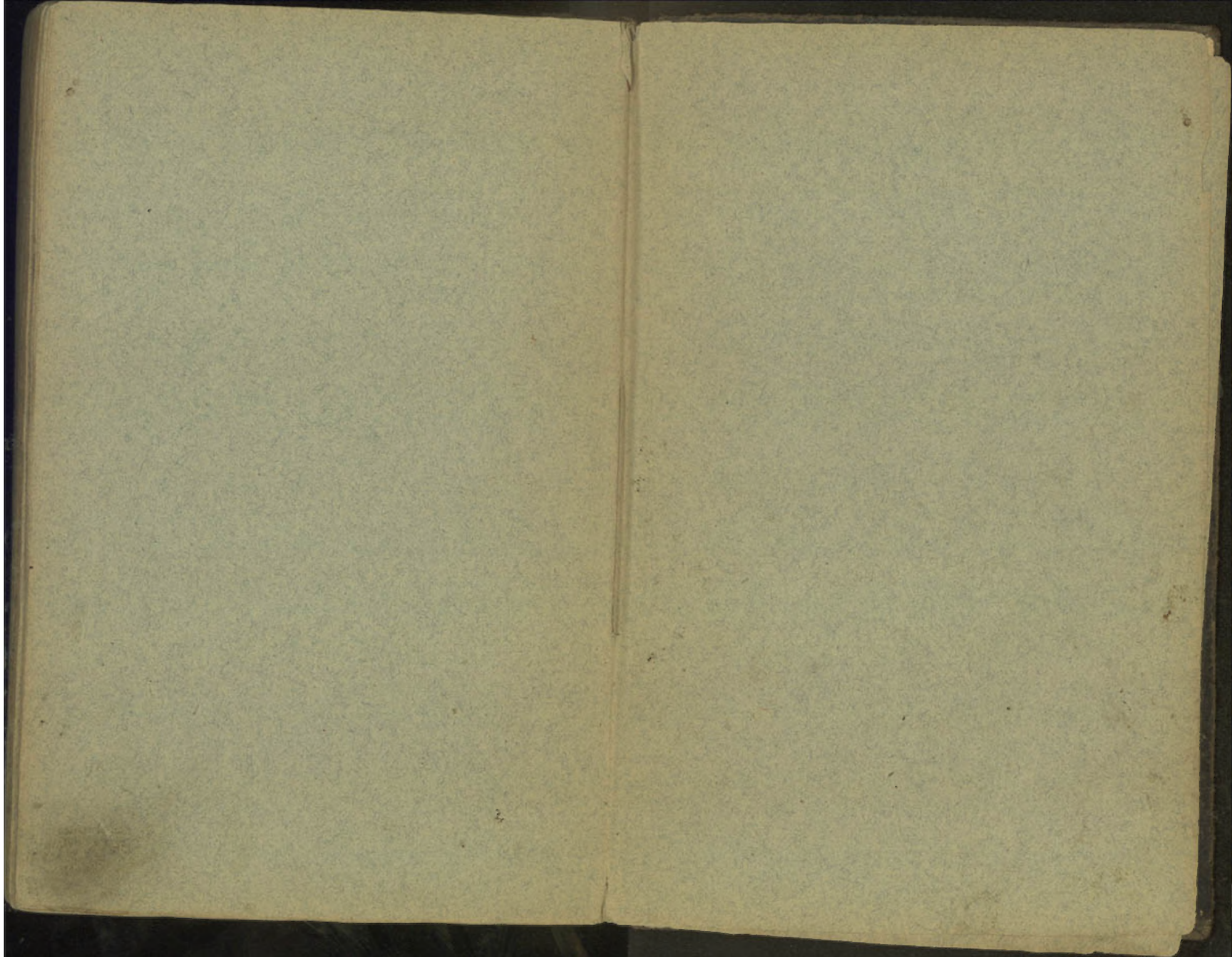
۱۰۵۰۸ - ق

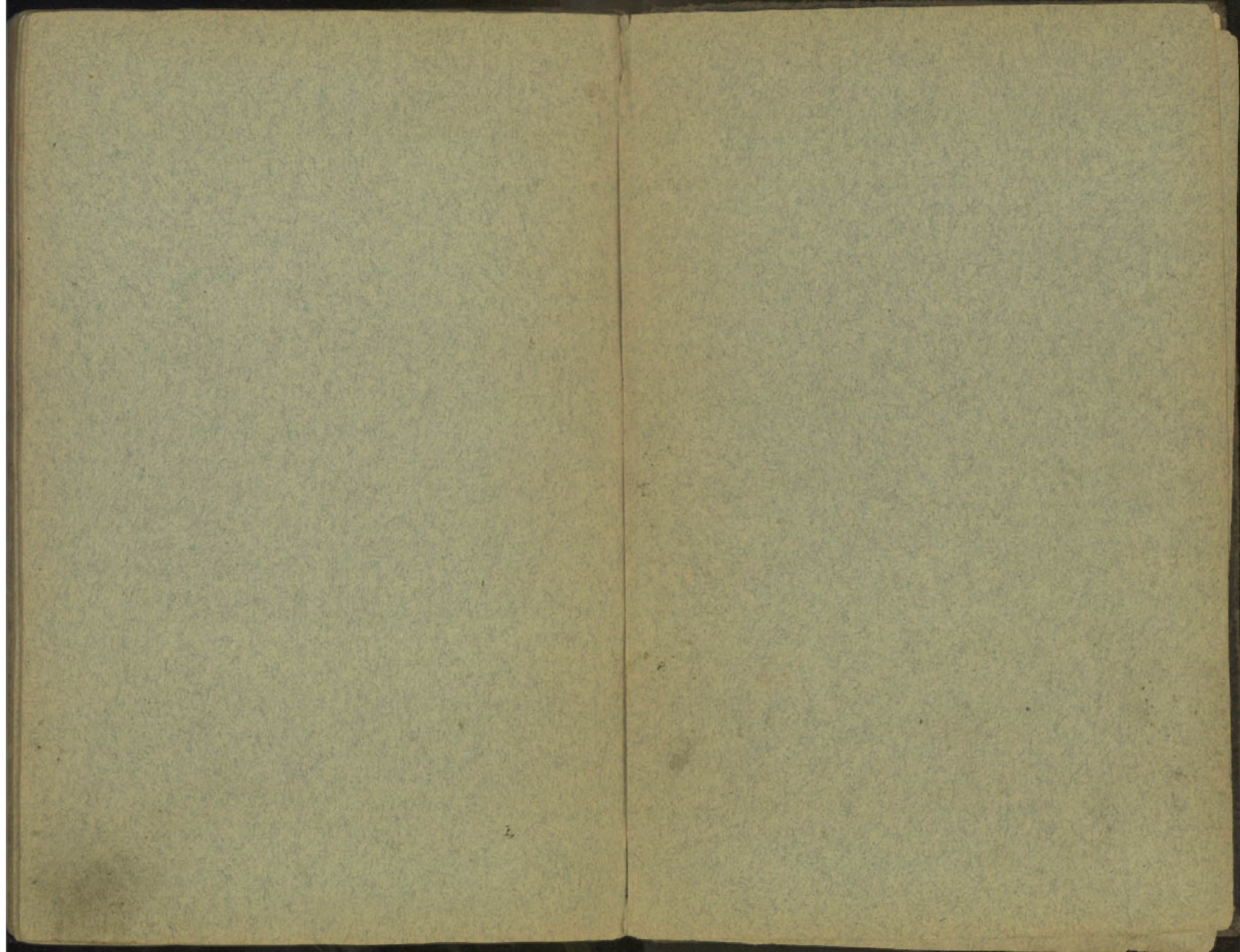
کتابخانه مجلس شورای ملی	
کتاب: ملوک المعرفه فی بلاد الولاية (مالم الدلی) شرح خطی	 شماره ثبت کتاب
مؤلف: ابوالعاسم الحنفی السمرقندی (میرزا بابا)	
موضوع: ...	۱۶۹۴۷
شماره قفسه: ۱۰۵۷۹	

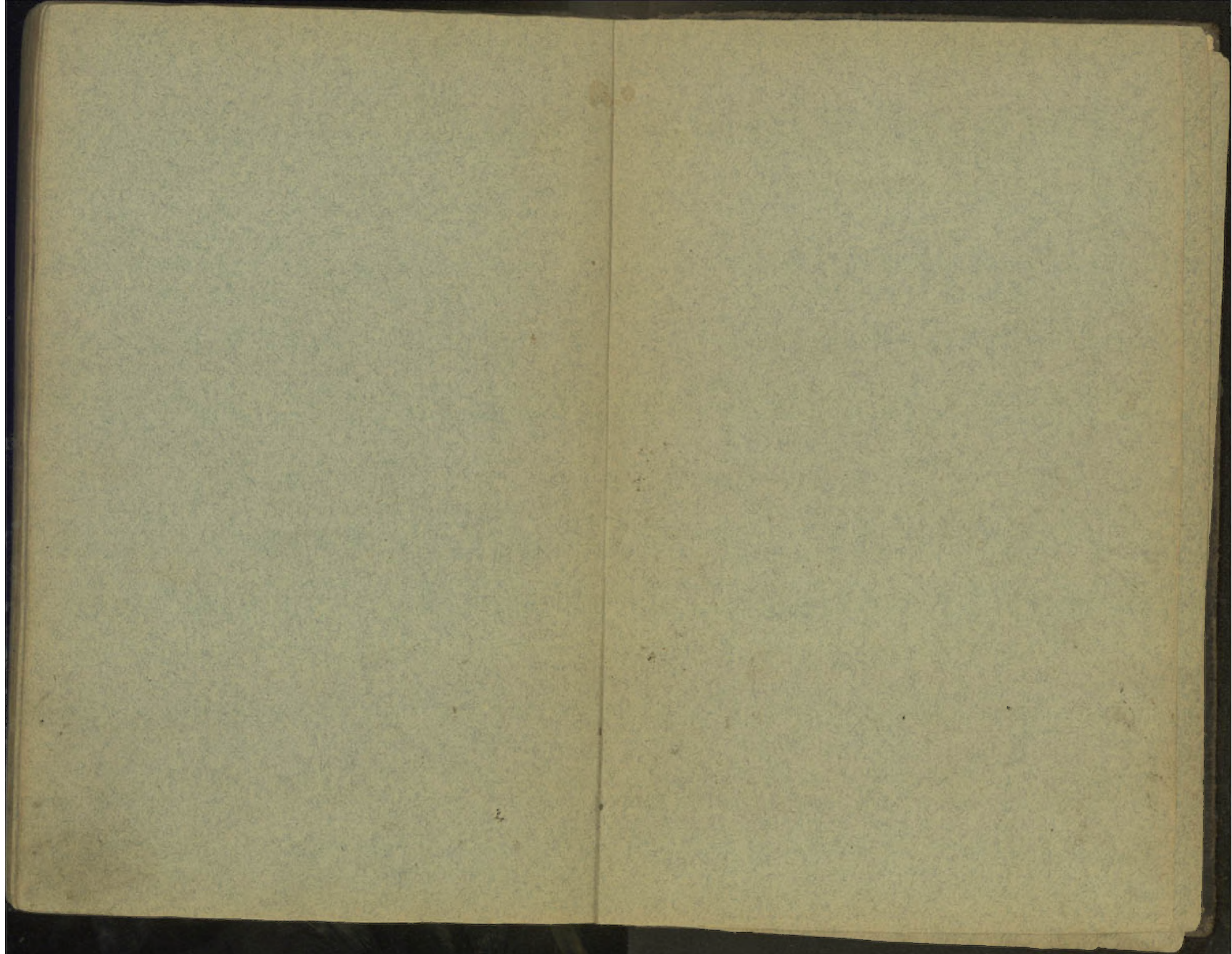
خطی - فهرست شده
۱۰۵۷۹

بسم الله الرحمن الرحيم

احمد لله العلي الوهاب الوهم دمجيد احمدا محمود الذي جبر احواله فكنا
 الكريم المنزل من دار البقاء داخلوا المبدع لنور الانوار بقدرته وموهبه
 من نور عظمته ذاته في حجاب غيب موهبته منبعثا الى احوال الغيب والشهود
 والمرسلين الانوار العظيم الذي جعله في سر تحسبه الرسد المختار محمد سيد الانوار
 في مديرج تراتيه ومراتب اتقاف صفاته الى عالم الكون والاطهار من معدن
 البصود والجود والمخرج بجهايق مبهيات الاشياء باسئته من غيب العدم
 الى عالم شهود نور الوجود وشهدان لا اله الا الله الواحد الفرد الصمد
 الذي خفيت في مخزن غيب احديته جواهر لصفات وموهب العفود
 والواحد المجيد القدر الذي ليس له شبه ولا ولد ولا مولود ولا غيرا
 منشئ الذي نشأ من ضواء نور صفيه الذي هو نور عظمته ومشيته مدارج
 حجب غيوب لصفات الارواح كمشابه مشهود اعظم لمشيح البديع
 الذي ابدع من اطلال نور بحبه استار بجار لعمده اسباب غنوم الاشباح
 كقصد مقصود والكريم المحسن كجبار الذي تجلى من وراء حجب الانوار
 وقناع

وقناع الاستار بوجهه الاعظم لمنه الكريم الذي هو اكرم الوجوه لغير عابد
 ومعبود واصناف المقدر الدبر الذي قد روت ان فلان النورية وحيته
 من اسرار ذات الجبروتية والحجب الملكوتية والعرش الرضائي العظيم والكر
 الواسع الرفيع والسيح لشدة لوه من ضواء وجهه الكريم ونوره اعظم في ركن
 وجو وافيض خلاق الحي الذي خلق الدم الانث من صلصال كالفخار
 وادوح فيه طيئه وجهه حسيبه كالدره لفضاء المديس في الانهار كجنانيه
 للافاقه بعبوديته في قيام وقعود والعدل الحكيم الامر الذي لم يلائمه
 الا على والاسف بسجوده على باب الجنان لا بتركهم طيئه صفيه و
 فطره نور بديعه المودعه في جنبه لاظهار كماله وحجته على كل مؤمن وكفور
 عنود والمنزل المسد الذي حول بطفه ورحمته هذه لفطره النورية لغيره
 المبدعه اللاموتية والطيئه لصافيه الملكوتية في مواقف ساعات لعرش العا
 ليات ودراجات التجنه وانهارا وسروره الشهود والسيح المطبقات من
 ثم الى الصلابات مخات والارحام لمصافات لمظهرات حقا بعبق
 الى عباله واوليائه الذين خضعوا له بانائمه لا بزر معجزات سيده
 وصفيا لا بقرار قلب كثر في مجود والمولى القديم الرؤف الرحيم الذي نور شر
 الا بكار وكده وثغرها باظهار مظهر نوره العظيم وسره القويم ونسبه الكريم

اليهم ونجاة لمن تمسك بهم سعد من والاهم وشقي من عاداهم ومن لم يجد
من لجا اليهم ومن تخلف عنهم ضل وغاب الى الله يدعون وعنه يقولون وبانه
وفي آياتهم نزل القرآن اليهم بيث الروح الامين جبريل وانهم وجه الله خيرا
وصفة الله وخيرته مستودع مورث الانبياء واسماء الله والائمة الهدي
والعودة الوثقى بهم فتح الله بهم خيمتهم الاولون والآخرين واختيار الدهر
ونوهم العصر وسلاوة الجاه وساسة البلا وفتح القويم والباطل المستقيم ومنهم
الوجود وجه المعبود والقبلة وجه جهل حقهم ومنهم قنادل النبوة ومصابيح
الرسالة ونور الهدى وحكمة الجبار ورأية الحق التي من بها نجي ومن تضرعها
هو ومن اتمه الدين وقالة الخراف المجلين بعد النبوة وموضع الرسالة
واللائمة والاسرار لمن استضاء وتباعد من ابتد وبهم لقادة الى الجنة والنجاة
والقنا طير السنام الله على بهم نزل الغيث ونزل الرحمة ويرفع العذاب والفتنة
فهم رحمان وحية وميزان قسطه وفروح ليرتونه وربائب الكرام البررة ومصابيح
المشكوة التي فيها نور النور والكلمة الباقية الى يوم نشور الاخذ لها الميثاق
والولاية من الذرة وهم الكيا الى الديام والشهود والاعلام بقوله ان
عدة شهور عند الله اثني عشر شهرا في كتاب الله وهم رجال الله وضراب الله
فان ضرب الله نهم لعلون وعلى محبتهم الجواب الرصعة مفتوح وشيعتهم

من كسب محبتهم وحكمهم عند الصبح بقوله ان الله يرثون من كل شئ كان
مراجهما كافورا عينا يشرب بها عباده ويفجر منها ينزل علمه
بهم القوم انما النبوة منهم توح والفور للامانة تجمع بها بطون الخضران
وعندهم سر المصمين مودع اذا لم يحكم فافكر اليكم وان نطقوا بالمراد من
وان بادروا بالمر تحقيق بطلونهم والاله في الخارج وان ذكرهم في الجود
فخيرندهم خريفة ابدوم سماء المجد والام شمة نجومها بارج كجالة مطلع
فيا سالك شمس مشرقا ويا شرفا من ثمة النجم لرفع فمن ثمة ان في مفر
اعد نظر ان كسب صاحب سبع ميا بين قواين غير نظيرهم هداية وللا لاس كسج
فلا نفس الا حين يذكرهم ولا علم الا علمهم من رفع ولا غير نجي عند اخيرهم
اذا قام يوم بعث الملقن مجمع ولوان عبدا جاع في الله بغيره لا ال العباس
فيا غير المتجارب رايته الهدي فمن غيركم يوم القيمة يشفع فمن عاد عنكم او تولوا
فليس في رحمت الله مطمع عليكم سلام اليه رايته الهدي فليس غير ما جاء
سيما على صبيحة ابن حمة وخليفة اخيه وحقه وصهره وصنوه لصدوق الله
والفاروق الاعظم والعودة الوثقى وكلمة الله العليا واية الكبر والسياسة العظيمة
الا على وداية الارض التي تنزل من عين الشمس مع العشاء والشمس الى الدنيا
وصاحب كوض اللوى ومختر لور ونام امر الله في السماء وتنفذ تحت

الباء وباب مدينة العلم وباب حطة هذه الامة ونفخة نجاتها وقرنها و
لمتين وصالح المؤمنين وقايد الغر المحجلين وقائما التاكين والفاطيين والمؤمنين
وامام المتقين وقرنواوين لقطاس حتى لم يبين اسم الله الا عظم وجهه الكريم
المنهج لقوم ولصراط المستقيم وسيد الاقوم لمولى اكليد والنور والسياسة
اجود وعين الوجود وعلايته المحبوبة ونوره الهكلي وجنسية العلى فلك الولاية
ولقطه لبرايته والهداية طريق النجاة وعين الحيوة اعظم الدلو وصحاب
علم البلياء والنيا والانباب وقصر الخطاب لبيت المحراب ومعراج
الكروب نجات الامة ولبا عدا التي لمن كذب بها سيرة او طمته الكبرى
المسؤول عن ولايته يوم القيمة عين الله الناطقة في عبادته وبيده الباطنة
في بلاوته وادانه ابو اعية قاتر الكفار وحاكم على الجنة والنار نائب الحق
ووليده اسد الله وعليه مختاره ورضيه سيف الله المسلول وروح العزاء
والقول شيخ سيد شباب اهل الجنة وشيخ المشركين في الكون قاتل الكفر
الخط المنزل في شانته هراجه والتموج بتجان ايات انما وليكم الله وليوم
احملت لكم دينكم وتحت عليكم نعمته ورضيت لكم الاسلام ديناً وانما يريد الله
ليذهب عنكم الرجز اهل البيت ويظهر لكم نظيره او قد قالوا انج ابنائنا وانا نكلم
ونسانون علم ونفسنا ونفكم ففتح ابواب قلوبهم فهدى الله لهم والرحمة
والحكمة

والحكمة والنجاة وعلى بابا خليل من الحكمة السلوية وارث المنة لها روية
امير المؤمنين وصلى يوم غدیر الشرب الكرام قسم الجنة والنار سلطان
العارفين وبرهان المؤمنين ويعوب الدين مولدنا الله عظم الاثم المبرور
عليه وعليهم الصلوة والسلام الى الدين وهو عليه الصلوة والسلام في جلالة
وعلو مقامه الامام الحسين الذي ايدته الله بالجزات القابرات من جلالته
في بيت الله وفي مهده الى الله علاء كلمة دينه واختصار نبينا منزهة التي
منها قرأ الكتب الالهية السماوية والارض الربانية والارض النبوية والارض
تولد بدنه الشريف في بيت الله حتى لقرآن الحمد الذي نزل بعد علي محمد
ابن شير وقدر الجنة في المصداق عينا عند الصغر وسمته امه حميد وطلع باب
النجية وجعله حجة اخذ في سبيله ففكر الاسلام عليه عبر وحله على
مستقر وردت عليه الصلوة العصر بدعائه في السفر وكرسه الشجاعة
والاباطال في الغزوات وعلى يديه الفتح والظفر وقطلم لفر وقلع الصخرة
عن عين مخفية في الارض لقي لسكر وامن الرابب بهذه العلامة وماها
احلى من لسكر وقته صوت الناقوس بكلامه لا صوته التي حوله ومنتبه
بشهادة خط هرون النبي وصي موسى اتباعه الرابب الاخر وخرج في
لدفن الزلج عن الله الله على سيفه لكرم ربه وقدره ودفن في الارض

لأصحاب ذات البين بين الأجانب بحكم سيد الحق ولبشيرة قتر
 حتى به العلم الأجانب التبردين آمنوا واخذ منهم ما ولبشيرة للعكر ووليهم
 الرزقهم وحالهم شمس الأملك بامر الله المحارفة البقيع يقولوا بعد
 ذلت الظاهر إسلام عليه بالولاية انت الأول وانت الآخر وانت الباطن وانت
 الكبريتي عليم وقالت المنافقون إن هذا إلا سحر بوشير وانقطع سيفه في
 غزوة ابنه وانزل عليه جبريل في الفعار ودمه على الآ على الأسيف الآ
 في الفعار من الله الوهاب الأكبر وكان في مسجدة الكوفة وعظا للخلق إذ قيل
 تين وتمج راسه في الزاب لمرته وتكلم معه وخرج على المنبر وقبلة قدسية فاجأ
 ورجع منه ولاد وبر واستقط حوثا من البطن الباكورة كحالة المنة بالزنا جلوا
 بامرهم على البل وبرت من التهمة في حشيرة تهادا عتبر وعلق ثوبه كالحل على
 حشيرة وغير كالحل من كحلايق بان فلا ذلك نعم القلادة يا خالدة ثم تلك بالناس
 الأصحاب والبي بكر وخم فقال في به الموضع وسبعين موضع وضرب له على
 العر وقال للنافق أخت يا كلب فصا كلبا حين تفرغ بعد تصبيرة وجوه
 بامرهم خلف صورة الكعبنة ليس صورة لبشر ونزل الكوكب الذي في
 بيته ترويح فاطمة الزهراء الأرملة على السلام بامر الملك الأكبر وكرت
 سورة هرا في شانه وقصة المائدة من السماء بعد اتيار المسكين
 واليتيم

واليتيم والأسير لطعام فطاره في ثلاث ليال متواترة وقنوعة وقنوع
 بالاء الفاتر وادجي الموتى والعظام الرميم والراسن البالي في غزوة كسر عني
 رؤس شهداء عسكر الاسلام مستطفا باحواله وبيان حاله وادار
 بعض الغلاة برلوبيته من بهر باط وصرهم بنار بهر وجلس على
 الجبر مع الموافق والمنافق من الأصحاب بامر النبي المختار وارتفع الرزق
 بحكم الولي وانزل بطلهم الى سعة جبراصحاب لكف فمكلموا معه وسلموا عليه
 فون اصحابه واقروا له بالوصية والولاية والامانة فسمعت الأصحاب
 واغترافهم بوصايته ثم رجعوا ايضا بحكمه للريح في لمح البصر وجلس اولاده
 الكبار واصحابه الاخيار على السجدين اللتين بينهما رجع المسك بفوج جاب
 على كرسية كحلافة من كجلا بابل تاج الملك من لياقوته كحلافة
 الزرجد وشراك اللولو وكحلج ابنيانية الفاخرة من الأحمر والأصفر
 فجلس كمر واحد منهم على كرسى أخضر فارفع بطلهم الرزق بامرهم الى الملك
 السموات والارض وادبرهم عجيبا وصالح النبي وادجي سليمان ابن
 داود بجائته التي في يد المولى على عيسى السلام فبولايته بعد التوحيد والنبوة
 اقروا مرة اخر وموتوا في واد برهم ساروا الى جبر قاف وسكن
 عالاه خلفه وغرني مع بقية قوم عاد بطي الزمان الماضي وادبرهم

الاخر حتى قالت الاصب لاطا قه لنا اليوم باريد من يد المجرى ثم
 ارجعهم من المدينه الى القاف ومن القاف الى المدينه مكررا بلع من
 اذ قصر وفي وفاته عليه السلام جات نفسه ثريه فارست متعجا بحجاب
 ونقاب يتوضع منه رايحه لمسك مقبلا الى دله به الحسن والحسين عليهما
 السلام لباخذ جنازته عنهما فقالا ارفع نقابك حتى عرفاك فرمى
 كان اباهما فقال يا بنى اباكما لا يموت نفس الا ويشهدنا وحده
 فيما يحضره رداه الى فسلاما بخارته اليه فاضناه وجبا معها الى
 موضع قبره بارض الغر وحفره اذ ابقعه معروفه بحضر حسين فاذا
 راد انه ضرب على قبره حجاب من استبرق الجنان ونظر من رايته
 القبر الى جبهه محمد مصطفى وسار الى الغر من الانبياء وصحا كلامهم
 وبقص من قبره وجده لطيف الشريف رايحه لمسك والغر وفي تلك
 المعجزات البديعه اعطيه التي ليست خسر معجزاته العظيمة لكثيره آيات القدر
 لب ونظر فسلام الله عليه وعلى آله وآبائه واهله وشيعته من اليوم
 هذا الى يوم المحشر **باب** من مريد ان يترك دينه يترك
 قران و زمان سحلت توامان الله به زار و ويرى دشت لا و يكبحر
 سحت ممالك ايرى من سرشت نشان در رسته است بوجود مبارك يعون

مهايون زينت بخش سیر سلطنت عظم شهنشاه جهانگوشستان بحر مشق
 و مروت جهان معدن مودت و مكرمت و امان اعطيت كبريت
 كرمون حشمت دار اسطوت سكه رشوت سليمان مرتبت نصيرت احمد
 شريعت على طرقت صاحب سلطنت كبرى قائم مقام آل بسین و عظیم
 سلطان شيعه و شيعه تحفرت سلطان الاوليا و در حوضه لامرید خالص الاوليا
 آل عبا مخلص خاندان على مرتضى عليهم السلام سلطان العادل الاعظم
 و انخافان ابان الاكرم خياث ملك بهام عوشت اكابر الدنياء
 عجا الاسلام و المسلمين ناصر الملوك و معين السلاطين قهرمان الدنيا
 نصير تقيه الغر المصطفويه و حمر الطرقة البصيا و المرتضويه في الافاق
 ممالك الايرىون بالارث و الاستحقاق مكرمه المديوني الاضنى النعم
 و رحمة و تداركه على تمام الامم سلطان الفار من الدين و المجاهد في سائر
 باليعين ابد الله طلال دولته و بعده على كافة المسلمين و المؤمنين و العلماء
 و الاعلام و الجاهدين الى يوم الدين جهان پيارست كه قانون مملكت و ارش
 حكم و ايمان جهان را منتجب قرابين و نوش پيرو هر است كه اين حكمت انديش
 و نشسته ان با جلال و شان روزگار را نيكو بين و نشين صر مشرط طلق
 دل جوئي از دست و فغان برك سالكي است مجذوب و خورش در تمام

و سنجی از پادشاهان عظیم طالب مشتاق مطلوب محیط خود
که زور قیامت استند از راه است و قدر مانده شریف است که بر
روان کج خیال قاهر مستط قلب و قلش پر مایه نقایست در شناسایی
در کامر حیاران با کمال ضیعت و دانش و خاطر و فطش و فزون عاقل
در معرفت زنده دلان بغایت بصیرت و منش هم مهر هم میروش خردا
مهریت که قدرت مقاصد جتیمه از لابی تحت و بران مرتب فرمیده و باز
فهرتش نشانیان که از هر لیت که جام کام خود پسند از از زبون جگر
معکون نموده از هر بیخ تنگ نشویش بجز بایک سر بدریای عدم فرو رفته
و از بطون سرخ زرد و صورتش بریان راه بطور فاسر ده اند از افق
عباسیان گوید و از این یک عامه میان و متر دان آگاه و نعم مایه
تغیث مغز و در غزل تا مرز قطنین از خوش بوی و در بوی نامیوم کالج
پیشگاه حضرت بر مینوشت مصافح ارباب کمال است و حرم خلوت با کمال
ایر حال مرتبی ارباب صنعت و متوق این قصه و طاعت و نشین عبادت کلاش
که کلام الملک ملک الکلام است فضلا فصیح لپان پر مایه و قیوس و زنی است
و استخفا و جعفر نشینده و شفا بخش شارات و الا معاش اوبای
الا شفا بلین طلیق را بهر افاقت و استخفا و کج منش و اندیشه از خود را
خان جانش از عدد و مورافزون و و خطایف بر نذ کان دیوان میوش
از

از حد تحریر و ثبت هر دن تا بهد و منش بالهام الهی از باطن حضرت
سلطان اولیا علی مرتضی حضرت سلطان اکبر و الانس و الجن
الرضا علیه الصلوة والسلام در قلوب صافی را که اولیا طاهر اند و حلال
و ادم نکوشن بالها و سر و ش غبار بی در مسامح اختیار و عارفین و هم
و او نشانیان و با هر گشته و آیات و ام دولت و علامات قوام شو
کاشمش بر عقبه انهار بر دیده اولوالالبصار علی بن اسیان و اوصاف غنی
من تسبیان است سلطان سلاطین الممالک و خاقان خاقانین
پادشاه کامر رای جوان تخت کامران ظلاله لمد و فی بسط الله
سلطان الموبد و خاقان است و سلطان ابن سلطان ابن سلطان
شمس الفلک استکشفه و خلافة و الکرامه و الجلاله بدر السامی و کتبه و بعده
و العظمه ناصر الدین شاه قاجار ایدة و له تعالین صومع انصاره و ایدة
بعونه مع اخوانه سالی جدید است که حکم روانه ممالک ایران و حکمت
و تدبیر نظام بلاد و شهر را بر شایع و ایمان از مفوضه مسلم فرمود
وجود معوضه ایمان ممالک خیم و صد نشین بریر سلاطین کیان و هم وزیر
اصف نظیر سلطون بر نلاطون حکمت و نور محمد رتبت و خواجه نظام الملک حضرت
صاحب بر صد ارت و خط و حافظ دین شریف خرا و ملک طریقت و ملت

جناب جلالتاب جوزار کباب مولای ایون رمان و آقا فریدان نیک
 و کین ممالک تشیع و دین مقتدا بر معدلت و راس که طغنه کوسن جت لبش
 گوش خود فروشان عالم را بسباب انباشته و بسط نظم عدلش بخر فرتی
 بگردن کرشان بافرینک و پوشش گشته پایه عزت و تلبش باز کان پر شود
 است که طلس فلکی بوزیر پاکس ترده و سایه رفت و مرعش دل بوزیر است
 که جنبندگان اراضی ایون زاد طغر عطف خود پرورده و جنب را بر مهر و ماه
 مهر و ماه را تابه نه و نرزد در یکر اثر الحق خاطرش همچون راکب نه روز بر
 حکام محمد بنارش و جنب کوه و قارش شملان بوسنکی نه و زمان بگردش
 با خانیان لیت علیه ایون هوشنگ و جاساب را بکنی نه اعنی هر کار جنب
 جلالتاب معلی آقاب وزیر اجد امجد اکرم و دیر بافرینک تدبیر صدر و الله
 عظم حضرت عظمی رحمتا بن شتر قلم جریس قم بزرگ زاده ازاده بزرگش
 بزرگای مالک ممالک جود و کرم سیر ار ار شخت صدر است و وزارت بکر فر
 بزوانه چشم و چراغ و دمان حکما و نوانه قور طالع بلند خضر مودب اودبارن
 حکم فلاطون تدبیر ملک که در این پرورنجه الامنا و الا عظم و انوار و الا قان
 و شیدار کان تدین بسپن شریعه القرا و مروج علام بطریق نهضت اعدا رباب
 الايمان و علم و صاحب لفضله و یقین آقا حقیق ایون و مولای واقعی که زمان
 آقا

آقا حضرت مستوفی الممالک ادم آله و نه و نه که تحت لواء سلطان الکر
 ازمان به آله طلاله العالی علی معارف الاله الا یون هو لعل علما و لغت
 سماء و زمین بلا طلاق و محسن و لطف بیده صنف و الصالی لطفه
 له نشر حکام بپی بدخلف و غرتة بغرا و ضو مشرق بلع کبر لثم
 فی ظله تدف و لو باع کثر الناس حیا فضل لا یقلوا و الا امر فی غایه الکف
 لان تمام انجم عابر عن الله لان جمیع لجر آب عن لرف بهنه لدرق
 اسلم سیمک جمیع ممالیک العلوم بلا کلف فمعه رة ان کنت تحت فضله
 فطول حروف الهمر لقه لا کیف و معذک غالب محاور کثر مصر و علوم
 و معارف و رموز حقایق و ممالک و خود را هیچ وقتی از پرورش دین دولت
 و استقامت ملک و ملت فارغ نه رشته و احادیث و خطبی که در این باب
 از حضرت ائمه هدی و اطیاب علیهم السلام و الصلوة مرویت زیله ما یروین
 فقیر اندر آله عالم بهر العلم و المعرفه ابو القاسم **سجینی شریفی الدینی**
اشیرازی متولی البقعة الحلیة الاحمدیة الملقب بچراغ علیا
 برب تعالی در آیه و سعادت از لیه در سینه بکند از رویت مستند است
 که عزم زیارت ارض اقدس شد مقتبس حضرت امام خامنه ای مد ظله العالی
 الایم سلطان العرب و لهم نور مصدق عظم ذات کبریا علی ابن موسی الرضا

قدی ز مرتبه شهنشاه و علی تصدیقه و اسلام انعم در راه دار خلافت حضرت
پس از فرجهت فقیر از ان ارض قدس سال این بزرگ بیرون میارند
در در خلافت طهر ان نگاهداری فرموده معانی تمام نامی نسبت بفقیر و حال او
مهر ان سفر ضعیف مال کلامی بهر آوردند فقیر را مورد آستانه
خود فرموده چون طبع مبارک سرکار علی حضرت ظاهر الشریعت هجده سال
و اسلامیان پناه بوجه از معصیت که تر غلبه بر روح طریقه ولایت علوی
و در شیطانه انحضرت علیه السلام و خاطر شریف این بزرگوار صاحب خرم
و تیر بو تیر بایر بانش را حدیث معصومیه و خطب عظیم حضرت شهادت
و صحت و خطبه حضرت معنی باقیم آمده در ایام توقف در طهر ان اوقات خود
مفسر و شرح کردن حدیث مشکله ولایت چون حدیث نورانی و حدیث
و حدیث مفصل و کلمات حقایق بنیات خطبه الیاب که از جمله خطب عظیمه حضرت
و علامه و علامه مانند مولانا محسن الملقب بفیض و فی القضاة و
الفضل و المحمدین قاضی سید قمر صهبا که تعالی در شرح توحید بنو این خطبه عظیمه
نقد کرده و اکمل حدیثین و علما و متفین مولانا سید شمس بکر از درگاه
المرام قدس از خطبه و نقد فرموده بسکن در حدیث در شرح و تفسیر و تفسیر
حقایق معانی آن بر نایب و لایق فقیر آتش الهی با حوت و خطب این تسامع
و قصور

و تصور باریع خوب بجهت و نور خلاص بندگی در باب آستان ولایت
انحضرت و در از خطب مهش امان است بر گرد زده این خطبه عظیمه
عارفانه اشرف و عظم از مشرب حکما و یونانیة معلوم و مهم اوقات
در عرض و سال صفت این عظیم و خیرات جاریه حبس که کم تا فیوضات
این طاعت الیه عاید روزگار فرخنده که این سلطان عظیم الاقاعه
و جناب جلالت عظیم لم قدر در بر کبر معبود و دو جت محرم دولت جاوید
سرکار آتش بر یار و یقین و عفت و رفعت و زیر طهر این بزرگوار
حالت علیه نام عظیم نیکی در عالم وجود کون باقی مانده که علامه و علامه
و عرفا و اهل ان و ایام بهر اند که این دولت علیه هموارا تربیت علما
و اهل ولایت و سیر معصوم و این محال و معارف دین از این دولت علیه
در اهل در ان باقی مانده است نام یکی که بماند ز کومر بر گرد مانده
سور ز رکهار و بعد از از اسراف عظم و جلالت این خطبه عظیمه میاید
که آن از خزینه علوم لدنیة و الهامات غیبیه و مکاشفات و معانیات
روحیه و سهیه حضرت و من عظمه علم کتاب است که حق خبر و علامه
مبارک انحضرت که ان عظم است جاری فرموده که قرآن از لایق است
هر که گوید حق گفت او کافر است پس با کلام نفی و عقلی انحضرت که علوم

تشریف است تفاوت دارد و شرف از سایر کلمات آنحضرت است
بر تالیف جوهر معارف و علوم توحید و نبوت و ولایت که طایفان جهان
خوفا نه مناجات عزیز و قویم و سالکان طایفه معارف الهیه و صراط
مستقیم خاصه در معارف حقیقه ولایت کلمه الهیه علویه که ولایت الهیه است
بالا را در خواص و صفات که جامع و دار است مانند کثیر الاموم بحریت پر از
در حقایق علوم معانی که هر بخش فواره جنو جهار و نادر است و جالب
و شایع علم البروج شهرت محلی از جنود بانی و عا که هر کس که در خواص
الیه را مرشد و راه نادر چون معارف این خطبه عظیمه از آثار ولایت الهیه
آنحضرت است که مقام و عا شرف و عا است الهیه آنحضرت علم و حضرت از دیگر
عبارت حقایق شایسته که تسبیح قاصد و قلوب صاحبان بصیرت از نعمت
کام عارف و خاص الامن الیه و الیه نور الیها ید التوفیق و مراد الی عین الکشف
تحقیق بلکه هر صوفی است که ما را بگوشتش از باب مدینه علم الهیه هر چه جاری
شده و بحر حیاتی است که هر قطره اش طالب عرفانی را چون خضر بنی حبیب
حیات عباد بدان نماید زبانی نشین عبارتش که رنگ عبادت فیه
و خدای روح افشا شایسته که مفرج ارجوح نسبت الهیه از اقدس السقا و عا
و هر معرفه و علم توفیق الهی و توحید باطن حضرت ولی الله در سبیل کلمات بجز بیان
نظم

نظم و شری کمالا الهی المنشوره و الهی در داری المنصوده بکارش و الهی که ارباب
طلب و تحقیق در فهم حقایق آنها حالت شوق و توقی رود و در آثارش انوار
لطایف و حقایق شری و صبر حاصل آید بگو که این شرح صبر و الهی
فهم علی نور من ربه و اگر مطلق کند کان و شایسته قلبیه بصیرت باطنیه
حاصل باشد از انوار ولایت الهیه علویه و رواج جبرین فوارج جنات ولایت
الیه را از عباراتش بشمار نماید و در حقیقه ولایت الهیه علویه را در مراتب
صافی خود شایسته نماید و بداند که این انوار و رواج نیست که از نعمت نور
حضرت محمد و علوه که اول مطلق نوری و لاد علی من نور و صحت و از
دوره اعلام بر تخی و جلوه کرد از ترشک قلبی آنحضرت در شام جان و دین
آینه پس این تحقیق و از این خطبه عظیمه و شری صافی تازه و روانی باشد از در
معرفت حقیقه ولایت الهیه علویه حاصل آید و محقق شود که ولایت الهیه که
صورت و ظهور ولایت و سلطنت ذاتیه است اصرار الاصره تمام ادیان خداوند
خاصه این دین میان حضرت محمد و شری که حکم این آیه دانی هر الهیه
و لکن و جهه نبوت و الهیه که بدون قهر این و جهه ولایت حقه علویه را
دین الهی مسیح دینی مقبول درگاه حضرت عزت از نبی آن دین و این
نبوت فلهذا این ولایت کلمه الهیه علویه و اصرار الاصره تمام ادیان الهیه و شری

لا ريب فيه انا لا اسماء بحسن التي امر الله ان يدعى بها انا الذي
الذي قبضت مني من المدة انا صاحب الصور انا مخرج من في
انا صاحب يوم النور انا صاحب نوح ونجيه انا صاحب يوم شافيه
انا اقم السموات بامر ربي انا صاحب براسم انا سر الكليم
انا الذي نظرت في الملكوت انا امر ابي الذي لا يموت انا الذي
على سائر الخلق انا الذي لا يبدل لقول الذي حساب خلق الخلق
انا المتوضي الى امر الخلق انا خليفة الله الخالق انا سر الله في بلاده
وصحبه على عباده انا امر الله وادوم كما قال سبحانه ولا تسئلون عني
فقر الروح من امر ربي انا ربي الخالق انا صاحب السموات والارض
انا غارس الاشجار ومخرج النور انا مقرر السموات انا منسج
السموات انا منزل القطر انا منور الشمس والقمر والنجوم انا قيم القيمة
انا مقيم الساعة انا الواجب لمن الله اطاعته انا حي لا يموت واذا
مت لم يست انا سر الله مخزون انا اعلم بما كان وما يكون انا صلوة
المؤمنين وسياهم انا مولاهم ولا هم انا صاحب النشر للامم ولا اخر
انا صاحب المناقب والمفاخر انا صاحب الكواكب انا عذاب
الوهاب انا مملك بجاية لاولي انا مريد الدول انا صاحب

الزلال والرجف انا صاحب الكسوف والكشف انا مقرر لغز
بغير هذا انا الذي افانني في الاظلمة وادعاهم الى طاعتي فلما ظهرت
انكروا فقال سبحانه ولما جاءهم ما عرفوا كفروا به انا نور الانوار انا
حامد العرش مع الابرار انا صاحب الكتب البالغة انا باب الله الذي
لا يفتح لمن كتب بها ولا يزدركه انا الذي يزدحم الملائكة على فراشي
ويعرفني عبدا قالم الدنيا انا الذي ردت لي شمس مرتين وثلث على
كرنين وصليت مع ربي القبلتين وبايعت البعيتين انا صاحب
بدر وحنين انا انطور انا الكتاب المسطور انا البحر المسجور انا البصير
انا الذي دعي الي الخلق على طاعتي فكفرت وصرخت فسمعت فاجاب
امتي فتجلبى وازلفت انا الذي بيدي مفاتيح الجنان ومفاتيح
النيران انا مع ربي في الارض والسماء انا المستجيب حيث لا تحصى
روح ولا نفس يتقن غيري انا صاحب القرون لاولي انا اقصت
ومحمد تافق انا جاوزت موسى في البحر واغرق فرعون وجنوده
انا اعلم بما هم اليها ثم ومنطق طير انا الذي اجوز السموات تسبيح ولا
التي في طرق عين انا الحكم على ان عيسى في لهد صبيا انا الذي
يقبل عيسى في خلفي انا الذي تقبل في الصور كيف شاء الله انا صاحب

الهدي انما هو الحق **انا الله والاولى** انا الذي لا ارحم **اعمال**
 انا خازن السموات والارض **امر رب العالمين** انا اقام القسط **انا الذي**
 الذين **انا الذي لا يقدر الا على الابلية** ولا ينفع محسنات **الا كجبه**
انا العالم بدار الفلك الدوار انا صاحب المكيال وقطرات المطار
 ودم القفار **بذن الملك الجبار** انا الذي اقدر مرتين **وحي من**
 واطهر كيف شئت **انا احصى الخلاق** وان كثر **انا محاسبهم** وان عظم
انا الذي عهدي الف كتاب من كتب الانبياء **انا الذي مجد ولا**
الف دمه فسموا **انا المذكور** في سالف الزمان **واخبر في**
الزمان انا قاصم الجبارين في الغابرين **ومفرجهم** ومعدنهم في الابرار
انا عذب يعقوب ويعقوب **ولله عذابا شديدا** انا اعظم بقدرتي
انا شاهر اعمال الخلاق في الغارب والمشرق **انا محمد ومحمد ايا**
انا المعنى الذي لا يقع عليه اسم ولا شبه **انا باب حطه** ولا حمد ولا قوة
الا بالله العلي العظيم ثم قال **سيد** سند روح الله وروحه **شريف**
 روح خليفته **خوارزم** قال **رسول الله** لما خلق الله تعالى آدم ونفخ فيه من
 فطس فاهم **ان قال** الحمد لله رب العالمين **فاوحى اليه** الله تعالى **فوحى**
 وجلالي لولا عبدان **اريدان** خلقهما في اخر الدنيا **ما خلقتك** فعا
 يارب

يارب تني يكونان وما اسمهما فاوحى الله اليه **ان ارفع** راسك **ونظر**
 فرفع راسه **ادم** فاذا راى مكتوبا على عرشه **لا اله الا الله محمد بنى** الله على
 مفتاح **الجنة** قسمت بعزتي وجلالي **الي رحم من نولاه** واعذب من غالا
 وفي رواية اخرى عن ابن عباس **عن علي** مقيم **الجنة** من عرفني على نكي وط
 ومن اكرهني لعن **وخاب** قسمت بعزتي **ان ادخر** الجنة من اطاعني **ان**
 عصاني **وقسم** بعزتي **ان ادخر** النار من عصاه **وان اطاعني** اكدت
 ببر **ان تحقيقات** سر **تلازم** الولاية للتوحيد **عند** البصرة
 ورعا **ان المجاز** حكاية **ترأت** بها الخوارزم **كحقيقة**
 ببر **ان ان** توحيد **ببر** شانه **تجلى** معنى نور معنى الولاية
 فليس **شك** في معاني صفاته **ولا** غيبه **سبحانه** بالضرورة
 لقد **قال** مولانا **الذي** موصلا **ربوبية** الرحمن **كنه** العبودة
 كما **مر** في تحقيق معنى حقيقة **ومعنى** مجاز في الصفات **كجدة**
 لان **معانيها** المجاز **فقط** **وجود** **ابا** شرقات **معنى** حقيقة
 وان **معانيها** الحقيقة **ثوبت** **ظهور** **زيمرات** المجاز **البدعية**
 في **مصباح** **بقية** **قال** الصالح **عليه** السلام **عبودية** **جوهرة** **كنه** **الربوبية** **فما**
 من **العبودية** **وحده** في الربوبية **وما** خفي من الربوبية **صبي** **العبودية**

وقال لدى التوحيد جبرائيل لنا معه حالات حسب الحاجة
 لقد قال انما باكن جعفر بن محمد الصادق عليه السلام لنا مع الله حالتان
 حاله هو فيها نحن وحاله نحن فيها هو ومع ذلك هو هو ونحن نحن اقول هو نحن
 في حال قرب التوافت ونحن سوا حاله في الغيبة في الاحاديث العديدة
 ما يقرب العبد من شيء احب مما اقربنا عليه وانه يقرب الى الله
 حتى احبه فاذا احبته كنت معه الذي يسع به والبصر الذي يبصر به
 الذي ينطق به ويده الذي يطيش به ان وعاني احبته وان سئلني اعطيت
 ولقد ورد في معنى قرب الله تعالى ان الله تعالى قال على ان عبده سمع الله
 صمده وكما روى عن الصادق عليه السلام انه قال لعل يلقى الله لعله في كلامه
 ولكن لا يعرفون وروى انه كان يعطي في بعض الايام قمر متبعا عليه اثنا
 عشرة فسمعه با عن سبب خشيته فقال ما زلت اردد هذه الآية حتى
 سمعتها من فاعلمنا قال بعض العارفين لسان اتصاله عليه السلام في ذلك
 الوقت كشجرة الطور عند قول ان الله رب العالمين ومع ذلك عند العارفين هو هو
 كذلك نحن نحن في كل حاله ببر ان مراقبته لقلب عنده تعالى بتبليغنا
 الرضوية وهذا بان الله حق والميراث هو بعد الوجود في الازلية هو الذي
 دانا نحن فانون عنده فانا موجودون عن عذبة فكذلك حالات الوجود التي لنا

حقيقتهما

حقيقتهما المحصورة الصمدية ومن اجبر هذا حكمه باطننا ليس بخص الاضياء
 كما لطف الله اكليل خطبه اسبيلان الى الحق بالولاية بان بكالات الحقانية
 له كلها المحصورة الاصلية بذلك محلي ذاته وجفاته ومورثات الحقانية
 لعد صافي في سكر الحقانية بمورثون المحصورة الازلية فان رسول الله
 عليه واله وسلم لا يتبوا علينا فانه مموس في ذات السقي من الحكمة
 بهر انه ان كان مموس في ذات الله قد يشرح منه فلا يتحقى لب عندكم
 ومن هذا الباب قول مولانا علي لوا حجت خياركم وراة لكم من غدة الى
 ما سمع من الى العالم يخرجون من عندي وانتم تقولون ان عليا من الكذب
 الله ايهن وفس اهانقين ولقد ذكر السيد الله اما في تقيوم الايمان قال رسول
 الله لا يتبوا علينا فانه مموس في ذات الله ثم قال هذا من مرويات
 اصحابنا وذكر نصيب الامام فخر الرازي في تفسيره والبوليتم الاصفهاني في
 كتابه منه عفي عنه في اকাশيه وتوحيدنا من صاحب خطبه اسبيلان
 عرفان الله البصيرة وتبيلان في الخطبة الاثارة مر لا قلوب العارفين التلية
 پس ميايد يافت لك اين اشعار عروية رنجاب سيد سيد العظم الاثر
 مروية لارثين مشاهير ربوي فهم اسرارين خطبة اسبيلان بهر روت
 ان بطور مختصار في بطور تفصيل كز غو مند اركش ناييد اسرارين خطبة

نمایند بهتر است که رجوع یا بکتاب فصول و خطبات منظوم آنجا که شصت و هشت
 صفحه و خطبه و توحید یا رجوع نمایند بشعر آمده است که نوشته شده است تا قعود
 بدست آید و بفهم آنها حقایق کلمات معجزه بنات آنحضرت مشروح معلوم
 گردد و الا فم این کلمات و حقایق آنها را در اصول عقلا و علما و ارباب هر است چنانکه
 حضرت رسوله از مردم بشریقه اقوال و لطایفه ادب حقیقه حال و معنی را
 مایه پس معرفت عالم و معرفت راس المال آنحضرت که سر باطن آنحضرت
 مولانا عظیم میر لمونین علیه السلام صاحب آن است بقوله انا صاحب النبی
 ادر صاحب منصبی است که دارد است سر الحمد صاحب منصبی است سر در شرح
 من بنده اذله الله سبحانه و تعالی فالان شرح فی شرح خطبه مستقیم من الله
 التوفیق العظمی من بخطه و الخطب مجید و الله رجوعان بهوالعلی

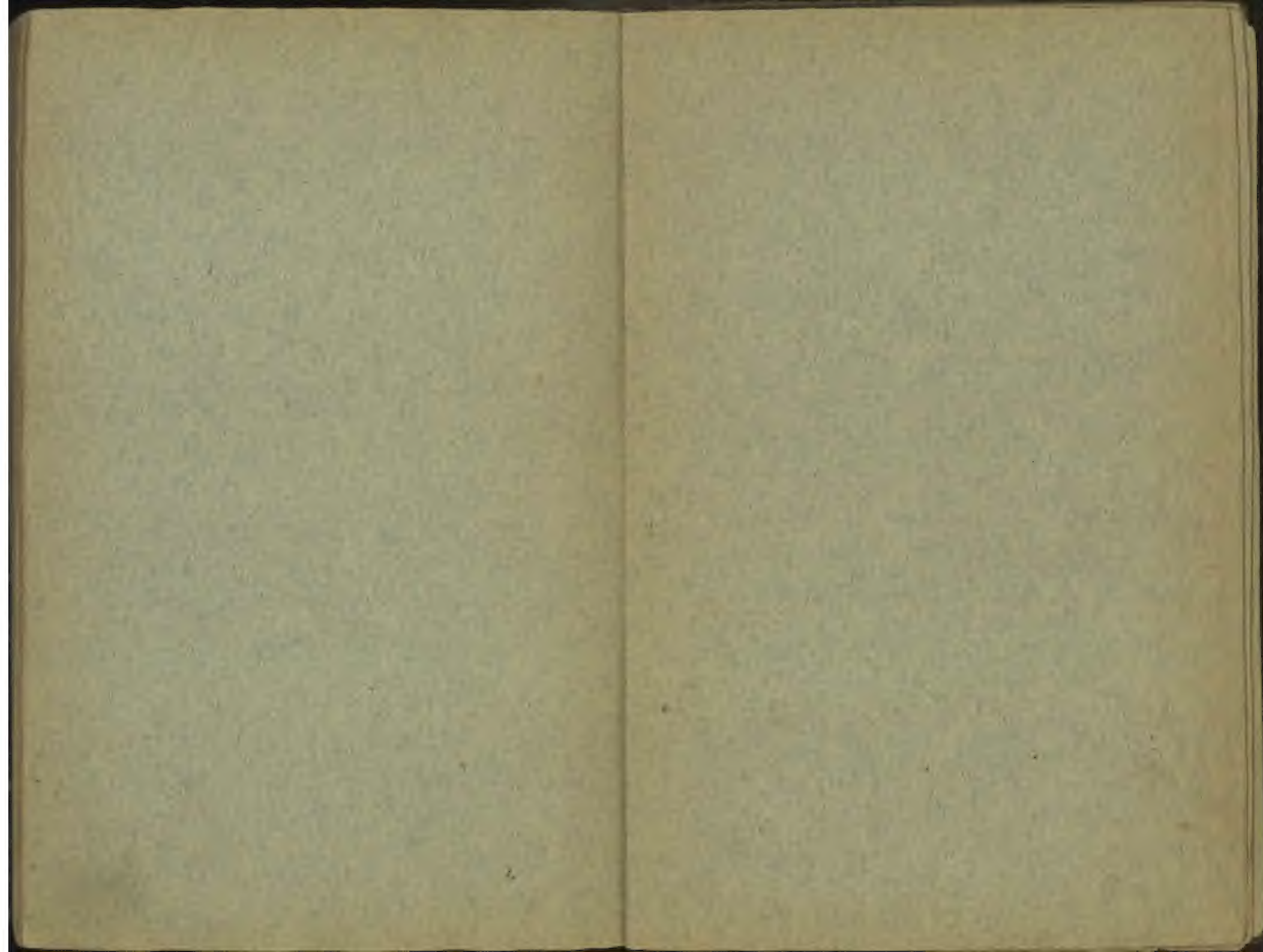
بسم الله الرحمن الرحیم
 موی قدیم اصد لا برایال جلوه در حسن عیدم لیشال هو هو الله اصد موی
 جلوه الله صدر روی او هو همان است باله است جلوه مویات غیاث ازاد
 موی همان است و در موی روی همان بن که در کردی جلوه در آن اقصا
 نور اصد دان جز آن فام شعله و جبر اصد نور درت مجمع اوصاف و صفات
 لم یله اصد است و الله مولود از آن فام است و صفت ذات حق تعالی
 کشته

کشته از اصد صفت خدا قیاس و صفت نفع چو ضایع بود و صفت تیر منافی بود
 و اصد از آن نیست نسخ اصد کو بودی مبدی اصد آن اصد ذات حق ضایع
 است صفتش مبدی عین ذات پاک و در کمال قدم کو بود و در عین
 از عدم شباه نمودار کرد پس نیست همه اظهار کو اوست خیرین کن درت
 رابطه سلسله کن فکان نور محمد بدو نور علی گامه از ذات اصدی
 نیست نیست جز از این نور حق هر و جهان یا فقه از دی نور نیست چو شای
 هر و جهان پس از این نوریا جز و شای نور عیدم لیشال نامه و کون بد لکمال
 ذات خدا یا فقه نور اصد زین و جبر نافه نور مال غیبت مویات کمال
 عاشق خود بود و کمال عاشق کمال جویدان آمدی نور و شای غیبت کمال
 عشق یک جلوه چو پیدای زین و جبر کمال شای جلوه درت کمال
 رابطه کون مکان آمدی این و جبر نظر عشق حق عاشق مشوق حق
 عشق خدا یا فقه ریشال ظهور آینه طلعت الله نور غیبت کمال
 ذات شایان مظهر غیبت کمال آنچه ندان بود در اصد کمال جلوه درت کمال
 و صی خدا اصد بر لبش نیست مارتو عالم نظر منظر من و جبر اندر
 کمال و کمال اصد صفت کزندی قصه من این کمال کمال اصد اصد
 در تو عالم اصد هم میزدم هر و جهان اصد هم میزدم هر و جهان اصد
 غایت اصد در من با این و جبر عارف بکانه آیت کمال اصد اصد
 مظنه ذات ازلی بارگاه مخزن نور ابدی دستگاه

از هر موی که در این موی
 سر کبریا از این موی
 از هر موی که در این موی
 سر کبریا از این موی
 از هر موی که در این موی
 سر کبریا از این موی
 از هر موی که در این موی
 سر کبریا از این موی

قافله لاریجه نسیا که کس سلسله اولیا عارفشان بجه اعانت
کاشف اشیا بجه کشف نوره سلسله سلین منتخب بجه این طایفه
شاه بجه خفته من قدر دلا دراز وجه خدا نشان نورین گفت زحق جدا
دیدن من نشسته دجیدا شاه ولایت هم از این در من جزی عفو اله بگفت
هر که بنور بستم راه فیت عارف خشن شد مهر افکاشت سر خدا باو شده انداز
بوده و پیشه تالم نزل لیک از ترس حق آگاه نیست یکدل آگاه دارین راه نیست
زاده اسرار خیار لازل راه حقیقی بسوی لم نزل راه بر آنم سب می
نقش زان از قلم ایزدی محرم خلوت که سب دنی راه رفوان در جرم بیا
حجاب سحر قضا و قدر حکم کن محکم خبر و سر قاطبه در تیره جمعی
دارت دیمیم شده سب می پیش رفوان جمله مان خلق مالک او رنگ دیمیم
حاکم بر سب سب می فیض ده مضطبه حیدری در بین حکمت ایمان شده اند
حکم و ایمان در تیره خرم اند از علم نور و مرد کردن آمده مصنوع خلایق دین
نور شمان دین شده آید نیست بلاد مطهر نور شمان نوره دانه ز الوهیت
نور بلاد مطهر از حضرت ستم نور عظمیایب در دل آثار شمان از کتا
سوی کاظم شده بنیاد سب خدا آمده زو پرده در گفت بموسی جبر از این
انی قواله بگفتی ز طور زان شهر نور مبارک سب کس خورست موسی قاف
یافت از ان نور مبارک موسی در ولایت من خبر مایاد تیره سب می
یافت از او مرتبه سب می نور شمان از ان الله بگفت موسی از این خبر پس
موسی کاظم بدرید این باب گفت بد از نور شمان کی موسی رب عالم نم
آیت کبوره شده فاشم کرده خداوند قدم آشکار ملک صدق از زمین در روزگار

من نه خدام دلا امر خدا نیست ایاموسی از حق جدا امر خدا آیت کبوره
نور خدا در شجر روشنم نورین از هر طرف آید خیال کشش عایش جهان
بست شاعر ظریف خدا جوده دیکر مبه اسپنا طایفه شیعه نورین اند
زان سب که اگر مهر رود واسطه رابط صدق و قدم رابط عالم نور و ظلم
برزخ کبوره بقا و فنا مطهر اوصاف کمال خدا نورین است لکه در انو
طایفه شیعه نورین میر باقه شیعه رشاع ظهور آمده زان سب که افعال
جامه تقویر بین است نور ولایت نورین جوده شکار شده عارف
آمده مقبره در کاه یار حو فیوضات بر شان نزول جلال اعمال از شان
مطهر اوصاف صبر کوه سرفشان نورفان بود چون مستغرق نور الله
آمده شایان تعارف خدا در بیان وصف خطبه به بیان از شان کبر بار
حضرت مولانا شقیان در و راه ولایت و ایمان سلطان الله شایان
بر مان لا اولیا الا الله اور کت انما اولیک الله المرسل فی شان سوره
مهرانی سید الاولین و الاخرین مولانا الله اعظم مرسلین علیه السلام الملک
میر شمس میر شایان کرده یکی خطبه نورفان پا مخزن و حرارت ملک تعین
خطبه بیان که خطبه کزین جوم دم کش دم الله زین سب که است
انچه در این خطبه بگفت از حضرت کی نقیر صحن از حق جداست

سه خداوند که نهان بودی از چشم جهان بینی سه بود و حق شرفت
 سه خدا را از خدا با گفت آنچه در خطبه بیان گفت سه نور نهان که شاه
 خطبه به سخن هر از بود آنچه نیست بی اثر در او خطبه است چو وحدت
 که بکلامی بپوشش التباس جمله کلام جهان است فوق کلام هر که نصارت
 سه رقی از چو علم رسما گفته اند ایشان ستم جبار کی شد او که حقیقه است
 نوزدهانی تو نهان در یک نوزدهانی همه جا حاضری بر خلقان جهان نظری
 من بتو کی شد ای کمان نور سه صفاتم ز تو یا بد ظهور چون بجهت ظهور منی
 سه من ز تو بدید روشنی منظر اسرار خود را نیست کوشش به پیرایه
 مادی خلق منی نور است جان همه خلقان جهان در بیان سه نفی
حضرت شهمردان و نوریزدان بمنبر می آید و بیان معارف خود فرمودند
 نوزده از دهر سه علم سه خود گفت بجز ایم غایت سه خدا ایشان پیش
 رفت بمنبر گفت گفتیم هر علم بگوید گفتیم و الی در جوی
 گفتیم سخن علم خدا گفتیم هر که بر از انبیا گفتیم هر که انوار
 گفتیم ساقی ظهور گفتیم هر که بر نظر خدایه علم نباشد در
 این است که بگویم مصطفی دله هر اوقت رسول خدا قوت میوه جان ایشان
 علم لدنی بودی و نور گفت پرسید ز ما چون سه فرغ از ممالون خویش
 تا بمنبر رسید و در وی سه جهان زره میری حاکم در در جهان چون نم
 چون بگویم جهان روشن من جهان یک غرض از جهان جمله جهان در کف من خلاصه آن
 حله جبار باشد که خدایه یافته در در بر خیز زیت خلویم لکن عالم از در خراب
 او را من منطوی همچون کن از من سهار کم از یک نظر او دم از حلیه هستی بدر
 سه

سه خداوند که نهان بودی از چشم جهان بینی سه بود و حق شرفت
 سه خدا را از خدا با گفت آنچه در خطبه بیان گفت سه نور نهان که شاه
 خطبه به سخن هر از بود آنچه نیست بی اثر در او خطبه است چو وحدت
 که بکلامی بپوشش التباس جمله کلام جهان است فوق کلام هر که نصارت
 سه رقی از چو علم رسما گفته اند ایشان ستم جبار کی شد او که حقیقه است
 نوزدهانی تو نهان در یک نوزدهانی همه جا حاضری بر خلقان جهان نظری
 من بتو کی شد ای کمان نور سه صفاتم ز تو یا بد ظهور چون بجهت ظهور منی
 سه من ز تو بدید روشنی منظر اسرار خود را نیست کوشش به پیرایه
 مادی خلق منی نور است جان همه خلقان جهان در بیان سه نفی
حضرت شهمردان و نوریزدان بمنبر می آید و بیان معارف خود فرمودند
 نوزده از دهر سه علم سه خود گفت بجز ایم غایت سه خدا ایشان پیش
 رفت بمنبر گفت گفتیم هر علم بگوید گفتیم و الی در جوی
 گفتیم سخن علم خدا گفتیم هر که بر از انبیا گفتیم هر که انوار
 گفتیم ساقی ظهور گفتیم هر که بر نظر خدایه علم نباشد در
 این است که بگویم مصطفی دله هر اوقت رسول خدا قوت میوه جان ایشان
 علم لدنی بودی و نور گفت پرسید ز ما چون سه فرغ از ممالون خویش
 تا بمنبر رسید و در وی سه جهان زره میری حاکم در در جهان چون نم
 چون بگویم جهان روشن من جهان یک غرض از جهان جمله جهان در کف من خلاصه آن
 حله جبار باشد که خدایه یافته در در بر خیز زیت خلویم لکن عالم از در خراب
 او را من منطوی همچون کن از من سهار کم از یک نظر او دم از حلیه هستی بدر
 سه

قال مولانا الاعظم متبذرات الامم فی العالم هر که از زمین و سلطان الموحه
 انا اللهی عند صفات کعب لای علیها بعد محمد غیر منبر غیب

بنده بود که خواجه است مظهر فیه جلالت است بنده همان که بر سر است
نیت تصدیقی جدا و بیان شئونات غیر متناهیة کلیه ذات غیب
الغیوب حضرت احدیت جلالت عظمه که حق تعالی در کلام خود فرموده مگر

یوم یوحی ثلث مریدانست که ظهورات آنها بود وسطه تجلی اول الهی که شایسته
واسم اعظم و علم مطلق خداوند است و حقیقه محمده باشد که سبب اعتباری میباشند
و مراد از این تجلی اول الهی که شایسته باشد که در حقیقه نور حضرت محمد و علوه السلام
است که حضرت رسالت بنا بر فرمود اول ظهور الهی نور و عظمی من نور و نور
و بعد از آن ظهور کوی از این تجلی اول نوری تجلی ثانی روحی که سبب روح
اعظم الهی است و این روح متصف است بجمیع صفات کمالیه و اسماء حسنی
الکلیه و باین جهت که در انبیا حق صبر و علا از ضلیفه خود در جمیع عوالم وجود از خود را
در مایات زیر که مملع گردانید و در اینجای صفات کمالیه خود چه ضلیفه نباید
متصف باشد باوصاف مستخفاف خود تا نوزند از حده خلافت او بر آید پس
تجلی اول الهی مقام نوریت این بزرگوار است همچنین تجلی ثانی مقام روحانیت
ایشان است که فرمود اول ظهور الهی روحی و فرمود حبیبک حبیبی در ملک روحی
و این بزرگوار بود که این روح کلی حکم فرما در عوالم بطون و ظهور میباشند
و چون این صفات کمالیه و اسماء حسنی الهیه در ذات روح اعظم الهی که روح الهی است
و در نور تجلی اول الهی شایسته و صلا است بقوله لبسوا ثياب عن ابروهم نور
من امر ربی زیرا که تجلی اول نور الهی بنده حق تعالی تعبیر نموده است که در کلام
و اسماء از ضلیفه خداوندی بود که این روح اعظم کلی حکم فرما در شوق حضرت رسول
مولانا اعظم امیر المؤمنین علیه الصلو و السلام روحانته را از آنها را متفاج غیب
نمیدانند

الصلوة

نامیده اند زیرا که این صفات و اسماء که در ذات روح اعظم است باعث
انفاج شئونات کلیه الکلیه است که در باطن نور تجلی اول ظهور یافته و از آنها
از آنها بود وسطه این صفات و در عوالم ظاهر و باطن هر یک در در شخص نور و در عالم
السلام و این تجلی ثانی که روح اعظم است وجود است اضافی مضایف بعد از ذات
عالم امکان و منفعت است از تجلی اول که بر رخ است میانه و احدیت
حق سبحانه تعالی و احدیت او و چنانکه نور حضرت احدیت جبر مجید را وجود
حقیقی میماند این روح اعظم الهی که در وجود اضافی نامیده اند پس صفات کمالیه
و اسماء حسنی الکلیه که در ذات روح اعظم ضلیفه خداوند تعبیر و ظاهر است
مقتضی غیوب شئونات کلیه الکلیه است که در باطن تجلی اول که نوریت حضرت
خلیفه خداوند است اعتبار شده و فیوضات و آثار آنها بود که وجود
مبارک حضرت محمد را اول ظهور بود که وجود مبارک حضرت علوی علیه الصلو و السلام
ثانیاً در عوالم وجود ظاهر میگردد و ظهور فیوضات و آثار شئون و اسماء حسنی و صفات
کمالیه اولاً بتقاضا بر اسم الظاهر در نور نبوت مطلقه محمدیه ظاهر میگردد
و ثانیاً بتقاضا بر اسم الباطن در هر ره ولایت کلیه علویه ظاهر میگردد
بقوله من اهل اللواتی لله الحق بالانکه امت و خلائق بعد از آنکه این نور را
مظاهر کمالات پروردگار خود میباشند و ایشان شده خودشان از خود تعالی
پیکان نیستند پس حق تعالی اولاً ضلیفه ظاهر علم خود را که علم نبوت است
بحضرت رسولش را امت فرموده و صفات غیب را با حضرت عثمان بن عفان

د پس از آن باطن علم خود را که علم بطون و دلایات و نایب است بخت
و خلیفه خود که در حق حضرت رسالت عطا فرمود پس این دو بزرگوار
الکلیه العظیم میباشند که یکی از اتمات سبعة صفات ذات الکیه یعنی اعلم
القدر الکفی المرید السميع البصیر المتکلم پس از آن صفات
خود را که شمر القدر است باین بزرگواران عطا فرمود بطوریکه اظهار نمود
بجرات خود را به دست ایشان که اجتناب اموات و امانت احمیاء فرمودند
و بر آسمان سبعة بالا رفتند بمجرع و از بر سر رفیع تنزه داشت جبر از اعلی و بار
خود رفتند از بر سر محکم فیه این اجاین و سبک بزرگواران است ایشان
و شجر خشک در دست ایشان سبز گردید و جنح خنجر بانه چنانه گردید
شوق حضرت شد که صوت او سوتامی صحاب نشینند و تصرف رسا
چون شوق القدر در دهنش فرمودند و در تو که آنحضرت آنتر خانه هاشم گردید
و در دسماء آید آید آورد و در یا صیه ساد و خشک گردید و طاق کبری
سکست و بر بجزارت و غرق عالات که از هر یک ایشان ظهور یافته
و همچنین تبار صفات کمالیه که از این بزرگواران و ذریه طایفه ایشان
در مقام حاجت ظاهر گردید و لهذا آنحضرت فرمودند منکم که در نزد
مفاتیح غیب صفات کمالیه و اسما حسنات الکیه که بهر یک از آنها
بابی از ابواب شئون الکیه است من که خلیفه خدایم باز میشود و خود من
آنشان منزه بودند به دست من بعد از حضرت رسالت هر یک از صفات
ایکال عالم الی فقر اضآن به لاکه تمامی شئونات الکیه بمفاتیح صفات
و اسما کمالیه خلیفه خداوند را را و خواصش به دست جاری و طاهر است
دیگر صفه

مواقع

و یک صفه و اسم الکیه خلیفه ذات که نور تجلی اول در روح کل عالم است
خارج نیست شمر البدیع الباعث الباطن الطاهر الاول الا
الحکیم المحیط الشکور العقی لمقتدر الرب العظیم القاهر النور
المحصی البین تا اخر اسما و الکیه که حقایق هر یک از آنها شئون کمالیه
است و بعضی سطر هر یک از این اسما و صفات خداوند که مفاتیح صفات
فیوضات و آثار آنها در عالم رزق حضرت خدایند و ذریه طاهر ایشان
طاهر مبرک و آنحضرت فرمودند بعد از حضرت محمد حبیب صفات
علیه و الکیه دستم غیر از این که برادر و خلیفه و وصی اویم که علم بان مفاتیح
غیوب ندارد و زیاده که آن نور تجلی اول الهی و تجلی ثانی جبروتی روحانی
با وجه غیر از این و بزرگواران و ذریه طاهر ایشان نیست و مقتصد
ایشان دارند و پس بعد بر باید دانست که مراد از صفات کمالیه
و اسما حسنات الکیه مختص صرف و صوت و مفاهیم علم و قدرت و غیر
انها نیست بلکه مقصود از آنها که مفاتیح غیوب شئونات است حقایق
نوریه و رقایق روحیه است که در عالم بطون این بزرگواران بعالم ظهور
نفتان بدن ایشان ظاهر میشود و موشمی گردد و در موجودات عالم کون
و معلوم مجرده فوق آنها چنانکه فرمودند که خداوند قاعا لیا نام نظر
بعضی حقایق عالیه ایم از عالم ملایات که ظاهر و تخیل شد صرف سافیه دارند
چه حقایق نورانیه و روحانیه هستیم که در عالم الکیه شوق است و ایم
و فیوضات و آثار صفات کمالیه و اسما حسنات الکیه را که مفاتیح
نور لامر و روح جبروتی است در عالم طاهر میسر ایم فیلهذه الحقیقه

نب نبه نوریه و در حقیقه محمدیه علویه و ذریه طاهره علیهم السلام که فرمود
اول ما خلق الله نوری وانا و علی من نور واحد من عرفه بالبورانیه فقد
عرف الله وانا انتم من اسماء الله و هو الله اسم الاعظم وانا وجه الله
الاعظم و جنب الله و قرة الله و عین الله حقیقه راست بر زنجیه میانه
و قوس باطن و ظاهر وجود و قوس باطن و ظاهر علم رضا فی الکبر شئون
و ذنبه کلیه الیه و صفات کمالیه و اسماء حسنی خدو اندر از ان حقیقه
بر زنجیه ظاهر کرد و همچنین این حقیقه کسانیه بر زنجیه نوریه و در حقیقه بر زنجیه
است میانه قوس باطن علم رضا فی الله و قوس ظاهر علم رضا فی الله که این
قوس ظاهر و باطن اسماء کونیه و حیاتی ثابته علیه و افعیه لظیفه افعیه
کونیه و افعیه لظیفه افعیه است و مفاهیج غیب که ان صفات کمالیه و اسماء
الکبریه است در دست حضرت مصطفی و ثانیاً در دست حضرت علی نقی
و ضعیف حضرت و در فیه لهما باشد که باین مفاهیج غیب ظاهر میسر از ذنوب
و آثار شئونات ذنبه بود در عالم ممکن از مجودات و کالیات و مباح
موجودات که فی الزنجیه تصرفات حقیقه ایشان خارج نیست و لکن در بعض
که نحن صنایع الله و الناس صنایع لنا و حضرت رسول خدا فرمود انا
من الله و اخلق من ربی این بزرگوار بول بحقیقه ظاهر انداز و جو حق قائم
بحضرت قیوم مطلق و بحسب ظاهر رابطه فیض وجود و علم اند بخلائق مطلقا پس
از تحقیق این باید دانست که بزرگان اهر معرفت و عقیده این است
که شئونات کلیه ذنبه غیر متناهیست حضرت غیب الغیوب احدیت جلالت
عظمه مظهر شئون عوالم وجودیه غیر متناهیست با نفعی که هر یک از شئونات
ندگوره مبدعیت از نبوی بگذرد و عالم مشهور و حضرت کرم البواشیر الی القیمة
و حق تعالی

و حق تعالی بواسطه این شان کلی میسر به مضمون ظاهر این عالم و موره دارد و حکم
الظاهر ظاهر این موره را بر پا دارد و بدقی معین چون نجاه مزارع
زمانه یا صده مهور یا پشته و کتر و پیر از لکن در لفظ حق تعالی نقلی گرفت با
ظاهر این عالم میسر میسر هر افعیه را بدوره بطون آن و پنهان میسر از
آن عالم بود و غیب آن شان کلی و ظاهر میسر باطن آن عالم که موره
قیامت است بالیوم و احکام و مقامات آن الی و غیره غیوب این عالم در حقیقه
و پس از آن بار بکلم الظاهر عالم و موره و بکثر از این شان کلی ظاهر میسر از
مشهور موره ظاهر و موره باطن این عالم و همچنین این شان کلی الهی الی الله
تقاضای خود را بر وجه ظهور میسر آورد و عوالم لا یتناهی از غیب حقیقه حق بر وجه
ظهور میسر آورد و در ظهور موره بطون میسر و دوا حیا و مانده کی و حقیقت
ندارد و قبارک الله احسن الخالقین این تقاضا یک شان کلی حضرت احدیت
حبر جمیع است که الی الله بد تا خداوند بانی است آن شان از تقاضا خود
باز بخود میسر اند و همچنین تمام شئون کلیه غیر متناهی الیه افعیه شئون این
یک شان است که بیان شد و بالفقر تمامی شئونات کلیه بر حسب
تقاضا خود مبدع و مصدر و مولات و عوالم لا یتناهی الیه اند و فضائی
غیر متناهی موره ظهور ذات احدیه حبر جمیع بر خلاف عقیده حکما و فلاسفه
ضات غیب که قائم به تنها بر احوال شده اند و عالم ظاهر و ملک و ملک و دنیا
و اسرار فلیین است منحصر میسر از این بکمال الیه جسمانی محسوس و این عالم
محسوس و نیار یکطرف از موره ظهور فرض کرده اند و تمام مجودات ملکوت
و جبروت و لاموت و ذات غیب الغیوب حضرت احدیت و نفوذ الیه
من هذا الکفر الصریح در یکطرف از عالم ظهور فرض کرده اند و این اعتقاد

کفر پند است و فیض چون آنکه توفیق پس از تدریج بطولان اعتقاد حاصل شد
 ابعاد و انحصار عالم در این عالم محسوس خداوند رساله و بطولان این مطلب
 نوشتیم و بر این فطری یعنی حق تعالی در این فطری حق تعالی که احوال
 صحیح حضرت امیر محمد علیهم السلام است ثابت گردید که عوالم و ذات الهیه
 لا یتناهی و غیر متناهی است و این خواص طبعی عوالم را تینا بر عالم در این
 آنکه خود در اسطر و ابعاد فیض و عوالم و مخلوقات الهیه میباشند
 و از جمله بر این فطری که چاره و بدی از این نیست پس چون حقیقت تحقیق
 و مبدء الالهیه ذات حق تعالی غیب الغیوب اصدیه است جهت عظمی که در
 عوالم مجردات و مالیات از فیض و عوالم و غیبت ناشی و مخلوق شد است و این
 ذات بابرکات مبارکه با اتفاق نامی است و اولی بحکمت است در شرف
 غیر متناهی است و حق و نقص و تصور در آن ذات مبارک راه ندارد و پس
 فعد اول او که تجلی اول لاموت و نور و خط و الوهیت و نور الاول است و غیر
 متناهی است که اگر غیر متناهی است فعد با فاعل و مفعول با صانع و حقه
 العلم با معلوم و صمد با مبدء و فیض با فاعل مطابق و موافق و عوالم و عوالم
 بدیهه و بطولان است پس لازم آید که فعد اول امر غیر متناهی باشد بقوله و فعد و
 حق قدره و اگر چه در نهایت و نقصی در این ذات بعد از مبارک گمان کرده و
 ترکیب در ذات اصدیه لازم آید و ترکیب مستلزم امکان و متناهی با وجود است
 لکن اسپاست آن ذات مبارکه که غیب الغیوب غیر متناهی و فوق لا یتناهی باشد
 و غیر از آنکه مبدء او مبدء غیر متناهی است لازم دارد که فعد و مفعول نیز متناهی
 باشد در عدم متناهی و همچنین حق ثانی مشرق اول الامر بیاید غیر متناهی
 متناهی باشد و آن مختلف معلوم از غفله ناه خواجه شد و این محال است و همچنین

و عوالم
 و حکم

فعد

عظمی و روح کلی که ذروه اعیان و فعد نور جبروت و تجلی ثانی اند نیز متناهی
 متناهی باشد و پس از آن نفس متناهی که عوالم که فعد عظمی باشد
 نیز غیر متناهی است پس عالم ملک و ظهور که فعد عالم باطن و ملک است لازم آید
 که غیر متناهی باشد اعتقاد پاک عالم صغیر متناهی بر الالهیه و مختصر و عوالم
 و این کلام و اعتقاد و دلیل بر این است که تصور عالم و عوالم است و فعد و فعد
 به متناهی آن شده است و فعد است عوالم و متجان این که فعد این عالم
 فعد را تینا بر است که در جوان کو اکب بسیار در تینا مبدء و مبدء
 عالم است این فعد و اعتقاد این صدق و مطابق با واقع است اما عدم
 مساویات و غیر متناهی و عوالم در دو کانه مساویات از برای این عالم
 محسوس و در برای هر عالمی دیگر از این عوالم غیر متناهی و در این فعدی غیر
 با تینا مساویات و در فعد و فعد و فعد و فعد و فعد و فعد و فعد و فعد
 فعد و غیر متناهی است فوق و لا یتناهی و فعد و فعد و فعد و فعد و فعد و فعد
 بعد از فعد و مبدء هر زمانه آن مستحق و در باطن عوالم و فعد و فعد
 شدن هر زمانه فعد او با فعد و فعد و فعد و فعد و فعد و فعد و فعد و فعد
 و فعد تازه حق تعالی فعد و فعد و فعد و فعد و فعد و فعد و فعد و فعد
 ندارد و فعد بر این فراموشی و فعد و فعد و فعد و فعد و فعد و فعد و فعد و فعد
 اصدیه حلت عظمی را که عوالم و فعد و فعد و فعد و فعد و فعد و فعد و فعد
 هم کجب عرض و هم کجب طول غیر متناهی است و این آیه صاف است
 بر مبارک بودن خلایق پروردگاری کجب برکات غیر متناهی که مبدء و مبدء

صورت یافته چنانکه فرموده اند حضرت و ما و شیعیان ما و لائحات لنا و کثر
 هو فی شان حال صلات و صحیح است تا مراد از یوم در آیه شریفه مذکور به چیز
 باشد زیرا که یوم زمانی است که است و چهار است شبانه روز و است یوم
 ربوبی است که یکبار سال است بقوله فی یوم کان عند ربک الف سنة
 ما تعدون یا یوم و سنین الوهیت بقوله فی یوم کان مقدار خمس الف سنة
 پس بعد از یوم و شئون و عوالم و نشأت الهیه را جز حق تعالی و محاسبات
 محالک و ضلالتی اند نیست بدانکه این نهی است شئون کلیه ذرات
 الهیه نیز که لایق است بر نهی عوالم و نشأت الهیه حسیه چنانکه نهیاتی
 ذات حضرت غیب الغیوب نیز یک دلیل قطعی بود بر نهی اینها
 فعلمنا البیان و تحقیق ظاهر کردید لکن مضاف غایت اضرته در عالم
 از عوالم و نشأت وجودیه در نزد حضرت محمد و علی علیهما السلام است
 که حضرت محمد در اسطه فیض در دوره نبوت است و حضرت مولی المومنین
 علی مرتضی علیه الصلوٰه و السلام در اسطه فیض در دوره ولایات است که بطن
 حضرت رسول است که آنحضرت فرمود انا صاحب برائی و انکشی
 حضرت مولانا الاکظم در بعضا جاده دارند و حاضر اند و معالک در نزد
 حضرت رسول و در نزد حق تعالی حاضر اند یک بر آن آن محکم است حضور ظهور
 آنحضرت در عوالم و نشأت نهی است حضرت اصدیت زیرا که بمقال یا بمقتضیه
 و بمقتضیه ظهور و نهی است تفاوت ندارد وجه کلیت این بزرگوار با حقیقه
 از این مطلب غلبه است عظمت و احاطه آنحضرت است با هر که در دنیا
 مذکور کردید از حقیقه آنحضرت یک نفس و بدن اظهار در یک نشأت عالم مرشود

بیش

نیز صدمه مر از نفس و بدن در صدمه مر از نشأت عوالم آنحقیقه که مظهر حقیقه حق تعالی است
 اظهار شود و مقتضی این کلیت و احاطه وجودیه مظهریه این حقیقه حضرت
 محمدیه و علویته را برای شئون کلیه غیر متناهی ذرات غیب الغیوب
 حضرت اصدیه است که بحسب هر نشأت حقیقه این بزرگواران متناهی
 و نشأت از عوالم و نشأت خداوند است اما هر نشأت کلی که غایت و نشأت
 هر نشأت است ظهور آن من حیث النبوة شخص هر نشأت صمد الهی علیه السلام
 در آن نشأت ظهور آن من حیث الولاية حضرت شخص علیه الصلوٰه و السلام است
 در آن نشأت و لهذا فرمود انا و علی من نور موصوفین بجمه موصوفه و
 علی من نور انا من علی و لا یؤدی عن الا انا و علی علی به البیان العزیز
 الشریف باید دانست که صور ابدان و نفوس آنحقیقه مبارکه بر رخیه محمدیه
 و علویه علیهما الصلوٰه و السلام در هر نشأت و عالمی از نشأت شئون کلیه غیر متناهی
 الهیه محمد و علی آن نشأت و عالم مبارک باشند بجز لکن شخص محمد و علی صبیح نشأت عوالم
 غیر متناهی الهیه نمودار است و ظهورات همان حقیقه موصوفه علیه حضرت
 محمد و علی صلوات الله و سلامه علیهما و در تمام باشند که چون حقیقه کلیه مظهر
 ذات اقدس احدیت و عکس شئون کلیه غیبیه ذات هویت و غده غایبه
 عوالم الهیه است بر رخ کلیه میان ذات اقدس احدیه و عوالم نشأت غیر
 متناهی است غیر محیده که هیچ عالم و نشأت و از حیطه تصرف آنحقیقه کلیه
 خارج نیست و حکم فرمانهای نشأت و عوالم خداوند است در هر نشأت
 ظهور آنها که دنیا است و در هر نشأت بطون آنها که قیامت است از عوالم

و نشأت که نشسته و بالقدوس و سیدها فی ارضی فی اقطار خدیه تحقیقا
العرفانیة و حفظها و کن علی ذلک من اثبات کزین فان اکماله لطیفان
و الاشرافین و اثباتین لم یستوار و کتبه من هذه الحقیقات الحشریة
الالیه و لهذا قالوا جئنا به الله تعالى المستلزم لحصر القدرة الالیه فیه العالم
المتناهیة الالیه و هذا الکفر الصریح العظیم و معه انک سموا انفسهم
علما حکما و لم یستوار و کتبه من حکمة الالیه محمدیه علویة علیها السلام بقوله
تعالى یوتی الحکم من یشاء و من یوتی الحکم فقهه لدنی خیر اکثر اذ فی
تفسیر امیر المومنین علیه السلام بخیر الکثیر و الایة علی علیه السلام و المراد من هذه
الولایة هر الحقیقة محمدیه العلویة البرزخیة العلییه الفیاضة علی جمیع المومنین
و اثبات الالیه صلوة الله و سلامه علیها الی الابد و جلالة شان هذه
العلیة المتعالیة و کمال ظهور اتها فی العوالم الالیه و محوم فیوضاتها علی
المخالفین اجمعین لمر الله بقوله قدر بفضل الله و رحمته فلیفرح المؤمنون
بالاستبشاد و التردد و الفرح من جمیع المؤمنین لان یفرحوا بمعرفته
لان معرفتها معرفت الله و جمالها جمال الله و وجهها وجه الله و در تبارک و تعالی
الله بقوله من رآه فقد رای الحق و قوله علیه الصلوة و السلام معرفتی
بالتورانیة معرفت الله و معرفت الله معرفتی بالتورانیة و هو الذین اخلص
و بی الفضل و الرحمة الالیه حیث قال ذلک فضل الله یؤتی من یشاء
و الله و الفضل العظیم و تلک رحمة الله صلی العالمین حیث قال و تلک
الارحمة للعالمین ثم انکم یا احرار الکون لازم اذ لیکم حقیقة نوریه
و روحیه حضرت محمد و علوی علیها الصلوة و السلام انک ان حقیقة
در هر یک از عوالم و نشأت طایفه هر یک شئون الالیه کلمه غیر متناهیة
یک نفس

یک نفس کلیه قد سیه و یکبدن متعبر به باشد که در سطح فیوضات
بجمله ابدان عالم نشأت شود و از برای این نفوس ابدان نیز حقایق نوریه
و رفایق روحیه در عالم آله و تجرد بهم باشد که واسطه و رابطین
نفوس و ابدان کرد و از برای حقیقة کلیه نوریه و روح عظیم المومنین
هر بزرگوار را سلسله علم و معلومات در تباط با یکدیگر باین واسطه
نوریه و روحیه حاضر نمایند فقیهنا لازم اذ لیکم از برای ارواح کلیه
در سیر و ادبیه که قطرات بحر روح کلی عظیم حضرت محمد و علوی علیها
السلام میباشد در هر یک از این عوالم و نشأت نیز نفوس کلیه و ابدان
مقدسه باشد که چنانکه در این عالم و نشأت آدم ابو البشر یکصد و سبت
و چهار مرتبه از مظهر دارنده در عوالم و نشأت غیر متناهیة و مکرر مظهر
غیر متناهیة داشته باشند که چنانکه حوت مظاهر حقیقة محمدیه
و علویة علیها السلام در آن عوالم و نشأت باشند زیرا که کلیه ارواح
حضرات مقتضی حرارت غیر متناهیة در عوالم الالیه میباشد و در حرارت
از حضرت مولی المومنین علیه الصلوة و السلام و در دست که فرمود یکصد
و سبت و چهار مرتبه از غیر در حوره آدم ابو البشر آمده اند و هر یک از آنها
یکصد و سبت و چهار مرتبه از دفعه آمده اند و من با تمام آنها بوده ام
بعز الله بهم باطن با آنها بهم لم یقله کنت مع الانبیاء و تراوی
و هم ظاهر و در هر هره و نشأت که بهم اند من هم در آن عالم و نشأت ظاهر
شده ام زیرا که چنانکه کلیت ارواح آنها با وجود آنکه نسبت به حقیقة
چون قطره و در ریاست مقتضی حرارت غیر متناهیة است کلیه حقیقت
بطریق اولی مقتضی حرارت غیر متناهیة است و نیز از حضرت سیدنا جبرئیل

عنه صلوة والسلام وارادت که آنحضرت تلاوت کلام تم فرمود باین
سبب که رسیدند که ولما تجلی ربّه للجبر حمله دگانه و حضرت موسی صفا و کشته
کرستین شدیدی را روی عرض کرد فدایت شوم باعث کردید که
رسیدن باین آیه حیرت فرمودند چون تجلی برکوه وارد آمد و کوه منهدم
و کوفته مانند خاک و سوره کرد و حضرت موسی خشر کرد و بر او ترس افتاد
در آن حال میدید که کعبه و بیت و چهار هزار کوه طور است و کعبه و بیت
و چهار هزار موسی بر آن کوهها برآمده و رت در آن کشته اند و جواب
آنکس ترانی و لیکن انظر الی کعبه ان استقر مکانها فوف ترانه از
حق تعالی شنیده اند و بعد حق جبر و علا تجلی بر آن کوهها فرمود که آنها منهدم
شده اند و حضرت موسی با اقامه انداخته علیهم یا مروه و بعد فرمود در
حال اغما و موت ایشان ملائکه بسیار بر ایشان نزول کرده بعضی از ایشان را
از زانو و بعضی مرکب از زانو و پنج تا نصف بدن مار و نصف دیگر تلخ که
خاموش نمیکرد برف آتش را و موسی گفتند باین احوال ضعیف السرا
چون پهنه توطاقت دیدن ما را نداری طاقت مشا هده رت
می قدر قدیم لایام و لا موت را چگونه دارم و در آخر عرض کرد فدایت
شوم باعث کردید که بشا بهو آنحضرت فرمود آنچه تجلی کرد بر آن کعبه و بیت
و چهار هزار و چهار طبع و برهم پاشیدند و از ریت آن تجلی کعبه و بیت
و چهار هزار موسی خشر کعبه یا مروه ندیدند و مرکب از زانو و یک خردی
از یک شقص از یک قاع از نور مقدس مبارک حضرت مولانا الاظم علی
ابن ابراهیم روح الامین فیه و علیه صلوة والسلام تبارک الکریم
الخالقین از این جلالت و عظمت و کبریا نور خداوند کریم باری خدای
آن

آن کوهها معلوم نشأت خیر متناهیة الهیه را خاک نمود و تمامی موسی
آن عوالم را مغر علیهم و متوفی نمود و در حدیث دیگر از آن حضرت علیهم
السلام است که سوال کردند از ملائکه که در بین فرمودند رجال
من شیعة الاول مقامهم خلف العرش اذ اراد الله ان تجلی موسی
فا مر برهم منهم ان تجلی فجلی فصار الجبر دگانه و حضرت موسی صفا و کعبه
مردار شیعیان اولین ایشان که در ره رت قبر از ره آدم ابو البشر آمده اند
نامور کردید تجلی و تجلی کرد پس کوه منهدم کردید و موسی خشر کرد و با وفا
نمود و این احادیث شریفه معصومیه بر این قاطعه صحیح است بر آنکه عوالم
و نشأت الکیه لا ینا هر است قبر از آدم ابو البشر و یا هره آدم و لیکن صد
پست و چهار کنایه است از کثرت خیر متناهیة که متعارف حضرت
ابراهیم علیهم السلام است در تادیع کثرت در مواضع عدیده و بسیار
بر حسب کثرت عوالم و نشأت الکیه تمامی بسیار متکثر بعد از عوالم
باشند تا اصف و با کثرت خود مطابق آیند پس نظر فرما بر جرمان و خیران
و چهار حکما و بی عجز و شعور چگونه بجز مانند اند از حکمت و قدرت پروردگار
خیر متناهیة الهیه الذات و الاوصاف و العوالم و الشئون و نشأت خود
چند چند از حکمت و بیان حکمت با نیازی از هم بخون میخورن با نواز جلی
چند بانی کالیس بو علی خذ هذا دکن من اش کرین کالیس
دان که شئون طهور و طهور آنکه از عالم وحدت بدون شان طهور است
شان طهور است کمال و شان طهور آمده مصطفی شان طهور آمده با نواز

حکم بطاهر نشین نیست / حکم بیاطن ز معنوی است / ظاهر و باطن صفات است
 خوب شهادت نشووناد / علم نبوت که آن غایت / لوح در پیش صفات
 علم ولایات که مایات / پیش و انکشافی است / شایسته علم بود
 اصبر نبوت و سادات / نور نبوت همه آیتها / آمده زین نور است
 نور ولایات تمام او / آمده از شاه ولایت / با حیات است که چون
 گشته از کجایان / شان ماست پیوسته حیات / خدمت آر دارد ماست
 نافع جزای صفات / نفع ضرر زد نهانها / در خدمت است که در
 کرده عالم راضی اثر / گشتی که از سرودی نی / گشتی که از سرودی نی
 عدل غنا نشووناد / عالم مفضل از انبیا / آمده هر دو نشانی
 داده از دوا که خبر / این همه اوصاف است / شان ظهور مفضل است
 بر وجهان مظهر اوصاف / جلا شوی طاهر از او / جلا اوصاف شوی
 گشته مفاعیل است علی / کاه در از خیر نشووناد / فیض خیر تمام جهان
 مظهر اوصاف نشووناد / نور بی است و اوج است / نور همه اوصاف خدا
 آمده از ذات شهبان / جلا شوی صفات است / آمده زین نور است
 بر شده لازم که مفاعیل / پیشش جهان جلوه کرید / نیست اوصاف مفضل
 بلکه حقایق بود از کبر / است حقایق چون انوار / با جود اول که در
 گانت مفاعیل نشووناد / آورد از انبیا در حیات / بر مکه و صفای و دل
 گامه انوار نشووناد / است مفاعیل کشف شهبان / فیض خیر تمام جهان
 جلا شوی طاهر حیات / گامه ظاهر بصفت کمال / رطبان نور است
 شک نیست یقین است / غیر ضعیف عالم عیان / جلوه ده هر که در
 در بیان نه مذهب عرفا / قدماء الیقین از انبیا / یقین در مراتب نشووناد

مکه خیر نشووناد / نشات خیر نشووناد / و حوالم از نشووناد
 خیر نشووناد / خیر نشووناد / و حوالم از نشووناد
 حضرت محمد و علی علیهما السلام چنانکه در شرح نشووناد مذکور شد
 گشته زین حقایق شناس / علم بطون کرده کشف اقباس / کشف علم است بهر ازین
 گامه در طلب زودی یقین / گشته سر آمده اند نشووناد / نیست شوی از انبیا
 نیست نهایت نشووناد / شان خدا آمده بی شایسته / خدا را خود مفضل
 شان جبهه که نشووناد / وصف ذاتی نشووناد / نیست نهایت خدا
 دانسته زین حقایق / عالم اوصاف است که در / گشت شوی طاهر حیات
 ظاهر از انبیا نشووناد / مظهر بر شان کمال / گشته از انبیا
 ملک خدا است حوالم بسی / نامه ادراک و از هر کسی / آمده مفضل هر حال
 عشق شعاران عیدم لیل / نیست نصیب حاکم این همه / از عرفا همه از انبیا
 جسته در باطن مفضل / حکمت قدرت رب عظیم / قدرت حق در حق
 جز که یکی کافر بدین / نیست نام بصفت خدا / از انبیا آمده
 ذات خداوند جبر مفضل / وصف نشووناد / وصف نشووناد
 گشته ز او را وجود حاکم / یک بر آن نمایان شدی / فیاض انوار شهبان
 نیست بحر نور عظیم / واسطه فیض خلاق خود / نور عظیم از انبیا
 ذات شایسته کونین / واسطه ربط و جود عدم / رباط فیض خداوند
 نیست بحر نور بی و دل / گامه از ذات خدا / نشووناد که در حق
 در جهان حرکت کردی / بر جهان دانی جلوه / کرتی خیر از انبیا
 نور خدا است بی جلوه / گامه ظاهر نشووناد / آمده هر جلوه از انبیا
 گامه ز فیض کونین / آمده زین جلوه پیچیده / نشانی بی از انبیا

واطهر بطبی و دلی است نور خدای که در شریک است دان تو بهر یکی انفس
 کما بعد بر نور خدای مطلق صورت است در این کشته طلسمات بنور خدا
 بت بهشتی و دلی و اطمینان حق و جلی خورده شایه مخلوق
 کشته با جلاله عظمی است نیست بهشت بجز ما میر و اطمینان در حق
 طالب علم و عمر از نا شنود به سر و پا جمله ما رونه و قال علیه السلام
 روح فراده و انا بقدر شئی **علیم** یعنی من بهر چیز عالم و دلیم بهر آنکه چون
 صفات ذاتیه الهیه که عین ذات اقدس حضرت اجدیه جبریه است
 بزرگان ابر معرفت اتم تسبیح صفات الهیه نامیده اند و آن العظیم القدر العلی
 المبدی السميع البصیر المتکلم است پس علم ذاتی الهی عین ذات اقدس است
 جبریه و کسی که از این بسیار و اولیا و علیم السلام از این علم ذاتی خبر
 اما علم اضافی خداوند که تعلق به وره ظهور و امکان دارد و تعلق او ذات
 اقدس احدیت است که از این شیت مطلقه و نور حضرت محمد و علوی و در مرتبه
 ایشان علیم السلام نامند پس بجهت این علم اضافی و سایر صفات تسبیحیه
 اضافیه از ذات پاک ایشان که این نور است ظهور یافته و گفته این بزرگان
 مظهر معلّم علم خداوند در مراتب صفات کمالیه حق تعالی میباشند و این
 مستقر است که ایشان بهر چیز عالم و خیر باشند و هیچ چیز از بجزایات
 و مالات سفلیه و مساویات و از ضعیفات از عالم غیب و شهادت
 از حیطه علم ایشان خارج نباشد زیرا که حق صبر و علا این بزرگواران را
 خلیفه در عوالم خود فرموده و خلیفه را باید تا سبب تخلف خود در تمامی صفات
 و کمالات او باشد و اگر علم بهر آنکه در عایا که بندگان حق تعالی اند و بجزایات

نه باشد

نه باشد باشند چگونه بشر ابط و لوازم امر خلافت او عهد تو اند نمود و قلند
 حضرت رسول خدا و مولانا الا عظم حضرت علی مرتضی و ذریه طیبیه این
 علیم السلام تمامی علم بحقایق و طبعی و معلوم صورت معجز و از نه چنانکه حضرت
 رسول خدا فرموده رب ارنی الاشیاء کما هی و از حضرت باقر علوم الا
 علیه الصلوٰه و السلام ما نور است که فرمود ان علما غایب و مرموز و نکست
 فی القلوب و ان فی الاسماح و ان عندنا کما معه و مصحف فاطمه علیها السلام
 پس آنحضرت علم ابرهت طاهره علیم السلام را نسخ فرمود و در حق علم او
 علم غایب که علم با هو که شیت است و انشا فی علم بهر مرموز که علم با هو است
 و ثبات نکته ای که در قلب دارد و شیوه بالهات قلبه در شبانه و روز که علوم
 مختص است و گفته از این است فرموده در رابع فقره و صواب که در سماع که
 الهیات خارجیه است از علم که در سر و شخی و خاص علم حضرت است که
 بزرگ عالم است مملو از علم حروف و سادس عالم است که طواریت معانی
 در این است نشانی حضرت رسول خدا و اولاده حضرت علی مرتضی علیها السلام
 و مصحف حضرت فاطمه علیها السلام که مفید است و کیفیت آن این است که وقتی حضرت
 رسول خدا وفات فرمود حضرت فاطمه علیها السلام چنان تقریریه دارد که بسیار
 شب و روز می فرمود که تا مرا بدرین بنده طیبیه از ناله و گریه آنحضرت بکنان
 آمده بودند که از اصحاب کردند و بجهت حضرت مولای متقیان آمده اند و عرض
 کردند با آنحضرت بفرما که یا روزگاری تقریریه دارد که شب را آرام کند و یا
 بر عکس که آرام با آنحضرت از مملو شیت است آنحضرت مرآت را با آنحضرت و
 فرمایش فرمود و رای مبارک بران قرار گرفت که روزی حضرت مولای الهی

آنحضرت را بر سر پشت چهلین علیها السلام و شایسته می رودند بخارج بهر نیز
درخت بزرگی بود میگردانند و در جهت میفرمودند بهرینه و آنحضرت تعزیری
خود را در زیر درخت نهاده میفرمودند و شب باز آنحضرت مولی او را می
فدا تشریف آید بهر شایسته بهرینه مراد و در شب تعزیه دار میفرمودند
روزی حضرت فاطمه علیها السلام خدمت حضرت سلطان اولیاد و وفدا
معرض کردند که وقتیکه من بخبریه دارم بر سر من ششمی شوم چنانکه من
ملکی بود که الهام من نماید بر من علم سلاطین آینده و نیار او بهر
و سلطنت آنها و امورات متعلقه بایشان را آنحضرت فرمودند بهر وقت
و من میفرمائی صوت ملک و آنچه میگوید بکف خود نگاه دار و بمن بگو
تا بنویسم حضرت فاطمه علیها السلام چنان کرد و آنحضرت الهامات ملک را ضبط
کرده عرض کردند حضرت مولانا ایا عظم امیر المؤمنین علیه الصلوٰه و السلام
مقوم میفرمودند تا آنکه یک صحیفه کردید که در آن صحیفه حضرت فاطمه موسوم
فرمودند که علوم احوالات سلاطین آتیه دنیا و وقایع آنها در آنست
و بالفعل و اضداد و امورات آنها و در خدمت حضرت جده علیه الصلوٰه
و السلام است قیامه از هیچ علم از علوم نیست که از حیطه این علوم سبعة
خارج باشد پس قول آنحضرت که فرمود من بهر چیزی علم پیشم صدق
بین است و در فقرات بعد تفصیل علم آنحضرت مذکور است
گفت مولی من بهر شئی علم را آنکه هستم ظاهر علم قدیم هر عالم پیش علم روشن
علم حق خود ظاهر از ذات حق شمر حیوانات و مردم و نباتات کرده ام و هر چه از علم
آنچه آمده و آنچه نبود آمده پیش علم و حضرت ظاهر علم و آنکه در علم خدا
لازم ذات حق است و مصلحتی لوح محفوظ حق و لوح قدر و علم و امورات الهی را نظر

علم کلیات و جزئیات را ما بدینم از علوم با بها حق و از آنکه الهی
نیت چیز مخفی از من بود علم من نور است و نور حق را آنکه بهر شئی را در
علم من علم حضور از حق است چون ز علم ذات حق مشتق است روزی
حضرت مولانا ایا عظم امیر المؤمنین علیه السلام با شکر گرافی بولون بر میخورد
میفرمودند چشم اصحاب بر نهاده افتاد که مشاهده بر روی هم می غلطیدند
و می رفتند یکی از اصحاب گفت سبحان الله محصیها آنحضرت فرمودند تا فقر
بگذر از هر قدر سبحان الله باریها لا تا نحن محصیها و السلام خبر ختام
و قال علیه السلام انا الذي قال في ربه الله ص لا اله الا الله
مدینه العلم و علی بابها غیر من آنکه حضرت رسوله از موهبت هم نه
علم مطلق و حضرت علی بن ابیطالب باب آن مدینه است پس در آنکه
مراد از آنحضرت از نه بنده علم حق تعالی عظمی الامر است که آنحضرت فرمودند
ما خلق الله عظمی و مراد از عظمی دانش عظمی الامر است و این عظمی خاص
دارد و حضرت خاتم النبیا و حضرات ختمون علیهم السلام بعینه تمام علم و در
الامر مخصوص آنحضرت شده است زیرا که خلق الله اکوید است و مراد بهر محیط باشد بعلم
مستخلف خود تا تولد از خنده امورات ممالک و عوالم مستخلف خود در آید
پس عقیقه تمام نبیا و اوصیا ازین عظمی ناشی آمده و عقیقه فلک که
که عقیقه سمت و تعلق با فلک است و در ازین عظمی الحق نازل آمده و عقول
در باب النوع که هر یک از آنها رب النوع یک نوع جسمانی با تر از عالم
ملک دنیا از این عظمی امر نازل آمده است و چون این عظمی امر

در کتاب

حق تعالی است جمیع شرایع و ادیان خداوندی که بانها نازل کرده چنانچه
 مقدمه تفسیر طایفه حضرت خاتم النبیین علیه السلام حق تعالی در کتاب
 آئینه و کونیه از این عفت کلی و دانش الهی نازل یافته و بمناسبت ابواب
 و بروج آن حضرت عفت کلی و مدینه علم فرمود زیرا که خلفاء در این
 که ابواب و بروج آن مدینه اند و زده نفر میباشند که حضرات ائمه اثنی
 عشر علیهم السلام اند و از حضرت امیر المؤمنین علیه السلام تا نور است
 که حضرت رسول خدا در حال احتضار بخوبی کرد و این در باب علم است
 من که از هر باب هزار باب علم منقول شود و از حضرت خاتم النبیین
 سوال نمود که این حدیث صحیح است فرمودند بی عرض کرد این هزار باب
 علم میشود فرمودند بی عرض کرد چه قدر از این ابواب علم نبوی شیعه پرور آید
 است فرمودند یک باب یا دو باب پس معلوم میشود که این هزار باب علم
 همان عفت کلی است که در حال حیات تعلق بقلب حضرت محمد صلی الله علیه و آله
 و بعد از وفات آن حضرت تعلق گرفت بقلب وحی آن حضرت و در حدیث
 وارد است که وقتی حضرت محمد صلی الله علیه و آله را حضرت مولانا الاعظم امیر
 المؤمنین علیه السلام وحی تا جبر از نامه از خود خارج کرد چنانچه حضرت و وحی از
 آیه نه دیدند حضرت خضر علیه السلام بر باب آئینه است عفت کلی که در حدیث
 حضرت محمد صلی الله علیه و آله که موصوفت شود فرمودند هزار باب علم که از هر باب هزار
 باب ناشی میشود عرض کرد تا مگر از کفر حق فرمودند بی عرض عرض کرد که اگر
 چنین است پس این کلف بر روی قمر چیست آن حضرت این آیه را تلاوت
 فرمود قل تعالی و جعل اللیل و النهار یسبیلن فحوار لیه لعلهن یتلین
 مبصره بعد از خضر بی عرض کرد است کفی تمام آن ابواب علم یافته و ذکر گرفته
 این حدیث

پروان

و این حدیث شریف خلاصه از اشکال نیست بلکه چون شمس و قمر را کنار هم
 رفته اند حضرت و سر او دانسته اند و گفته اند بنی چون آفتاب آمد و
 مقابل در مقام بی معادله پس معنی مقصود آنحضرت از ذکر این آیه مبارکه
 این است که عالم که حضرت رسوله اوقات میکند لایت لایزال که قمر و صفت
 است محو کردیم از روی او و بجای آن کثرت ندارد که شمس نبوت است ظاهر
 و مبصر کردیم که قمریت را بر کردیم و شمس نبوت بجای شمس حکم خلافت قرار یافت
 لکن آنحضرت خضر نبی عرض کرد در است کفر و کبر کلف و صایت باقی مانده
 و محو گردیده و حال این هزار که شمس است در سما و مبصر و طالع است یعنی مدینه
 علم که در حال حیات حضرت بر عتق ایشان آنحضرت بود و در وقت حیات حضرت
 پیش حضرت و حق است علیه السلام زیرا که آنحضرت از راه از حضرت کلی که دانش
 خداوند است علم نیست چه علم اضافی آنحضرت در علم عفت کلی که حضرت
 رسوله خود انکشاف فرموده و آنحضرت از راه از خود حضرت و حق تعالی
 فرمود و در حال حیات حضرت رسوله خدا که این مدینه علوم آئینه با آنحضرت
 باب آن منحصر بود حضرت امیر المؤمنین وحی اول داد که بجز از این باب علم
 از آن مدینه پرور نماند و جبر از نامه از این مدینه و باب آن حضرت
 جبر از این و حر است که علوم شرایع و کتب انبیاء و در هر از این باب
 مدینه طیبه میگیرد و تمام انبیاء و در هر سر ساند و جبر از این صورت
 کلی آن است و لکن آنحضرت رسوله او را برادر خود فرمود چه بر روی ز کلام
 از مدینه و مدینه آنحضرت کلی آنرا ناشی و نازل مدینه و باحث این است که علم
 حق تعالی که در عالم ظهور میکند از آن فرموده حضرت به مدینه عفت کلی که پس از
 تمام علوم انبیاء و کتب آئینه از این مدینه طیبه نازل کرد و در باب احتضار

که باب است و آورنده آنها هم بجز بزرگ صورت حضرت علی که می خواند
بود پس هر چند علم الهی است و باب آن هم یکی است و وحی آورنده هم یکی است
که روح الهی مستی بجز نبی است و لکن حضرت رسالت از روزی بجز نبی
فرمود یا فی وحی را از کجای میسر عرض کنوا و سبط وحی میگوید و این
فرمودند و از کجای میسر کرد عرض کرد از لبس بجهت محراب حضرت فرمود این دفعه
دست دراز کن و محراب بپوش کن تا چه مرتبی عرض کرد فدایت کردم
صد مائیت این جبارت آنحضرت فرمود با من بکن عرض کنوا و طاعت میکنم
بعد از آنکه برده محراب بالا کرد و حضرت مولانا الاظم اریه المومنین علی علیه
السلام و الصلوة به عقب پرده محراب واقف اند و وحی میفرماید بکس نیست
آنحضرت عرض نمود و گفت من حضرت آنحضرت را باین حد و مرتبه نه اشته
این بزرگوار همان است اول از من است که حق تعالی مرادالات با خود
بزرگوار از من بنوال کرد که گیتیم من عرض کردم پس من گیتیم باین جبارت
پرو بال بنوختی و از و جبر قرب افلا می تاسته دفعه این وحی و جواب طاعت
پس فرمود از برای خودت استقامت طلب کن آدم به بریائی رسیدیم و ز در حق
در آن دیدم شخص نقاب را در در آن بوسه سلام کردم و عرض احوال خود نمودم فرمود
اگر حق تعالی از غیب بنوال فرماید من آنان و در جواب باز گو است الله اعلم
و انما احبب قد لیسر بجز نبی است از آنکه آدم به رکاه و وحی او را فرمود جواب
بطوریکه تعلیم گرفته بودم عرض کردم فرمودند رحمت با شماست باز پس این است از آن
که متفرد است در علم پس از حضرت رسول برادر خود و جرسا شده از من نه
علم است بجز نبی است که خود را حضرت انبیا حتی آنحضرت را میسرانه چنانکه

حضرت

دارد است

دارد است که منم نزل انبیا را پس و موبد این مطلب حدیث توله آنحضرت
در حدیث الله باین طور که حضرت رسالت از خود و وحی که فاطمه بنت اسد را
ما بعد از آنحضرت از در زده گرفته بود و نیز دیکت جبار کعبه که و با حق تعالی است
نمود عرض کرد پروردگار را ترا بحق چه خود حضرت ابراهیم علیه السلام حضرت
اسعید فرج الله و بحق این مولود که یکی از آیات و کلمات نور است قسم
سیدم که مرا بجات بجز از این همه فرما فرمود یا یو ریاضه شکاف و آنحضرت
و انقدر در حدیث الله کردید و در ثانی دیوار است بهم آورد و حضرت مولانا الاظم
توله یافته و حضرت رسالت از خود را با بجز نبی کشیده و غیب است
که بر سر حضرت فاطمه زهرا شده بود و آنحضرت در دست مبارک حضرت رسول
نزل فرمود پاک و عطا به و سجود افتاد حضور پروردگار خود و اقرار فرمودت و حمید
الله و نبوت حضرت رسول خدا و وصایت خود و ذریه طاهره خود و شرف خود
در خواندن کتب سماویة الهیه از صحف آدم الی قرآن محمد که هنوز نازل نیافته
بود با تمام همه را بخواند و خواست در فرمایند اسرار الهی و وقایع عالم را الی ابد
الشیخ حضرت رسول خدا و دست مبارک آنها را بردان آنحضرت و فرمودست
باش چنانکه ساکت باشند حضرت اهل العزم از رتبه پس به آنکه
خواندن آنحضرت تمام کتب سماویة را حتی قرآن نازل نیامده و دست
بر باب بودن آنحضرت و احاطه داشتن با آنچه در آن نه نیست از حکما
و علوم الهیه که علم و دانش خداوند است و حق کلی که راست که تعلق بان و بزرگوار
هر دو دارد پس هر چند علم الهی است و صاحبان نه نیست بزرگوار حضرت
رسول خدا است و باب آن نه نیست بکس که و فرستاده علوم است یکی
و وحی بکر نه از آن که جبر نبی است یکی است و تمام علوم الهیه که از حق تعالی

کعبه

نازل و ناشی بر عالم امکان و حدوث میثوق ازین مدینه طیبه و ازین باب
 رسد باطنی که جبر بر است و صاحبان وحی و علم الکبر حشرات انبیاء و اوصیاء
 و اولیاء که کرمی و علم و شریع و کتب و تفسیر و تفسیر و تفسیر و تفسیر
 جز که شعیان حضرت ابره عصمت علیه السلام از صاحبان الهام کبر
 و علوم که نبیه الهیه که بقوله تعالی در حق حضرت علیه السلام فرمود و علیها السلام
 علی و این الهامات اولیا خداوند نیز بود که در حق حضرت علیه السلام نازل
 میثوق بر مالکان علوم و حکمتها خداوند نیز است که اینها بزرگو و وزیر
 ظاهر ایشان و در هر جا و نزد هر کس علی یافت شود نیست مگر از این باب
 عظیم خداوند سلام الله علیه و از کبر علم ارضانی حق تعالی که مدینه علم حضرت
 رسول است و سلام و خدمت حضرت رسول است و انبیاء باب الله الا عظم
 علیه الصلوة و السلام در صوره در صوره و هر چه عرض کرد که حسن نصیری در صوره
 می نشیند و احادیث بیان مکتب حضرت فرمودند با و گویند که اگر شرف
 بروی علم از این باب که علم کبری و اگر بجز بر و باز باید علم را از
 این باب علم کبری باب علم نیست مگر باب الله اعظم که حضرت علی نقی
 و حق حضرت رسول است و این کلام بجز نظام اول دلیر است بر آنکه علم تمام
 انبیاء و رسد و اولیا و شعیان و اهل علم عالم دنیا و کون
 با تمام منحصر است در باب علم که آن حضرت است روح العلماء و اعراف و اعداء
 و علیه صلوات الله و سلامه و برکاته جمیعاً
 گفت میگویند که حضرت
 باب علم در آن علم نصیری
 حضرت علی علیه السلام
 هر که محروم است از باب علم نیست در دین و کمال نصیری

اولیو

اولیو محروم از دین خدا نیست از نور نبیه الهیه باب علم که بر او شده
 لا جرم از دین حق محروم نیست این علم از کبر و علم که بر او شده از دین
 قلب با کبر حق علم خدا فیض حق است و اولیا شمع که بر قلب مصطفی
 مشعلی با نور شمع است سیکه قلب رقیب است و ان رجب حق حق است
 انبیاء و اولیا بر سبک از حق خدا غر زده با خرفان زده از دست
 انبیاء و اولیا بر سبک با نور نبیه الهیه ازین می خرفان بر سر خدا
 در محروم از این جهان نیست با نور حق حق است شمع از حق حق نصیری
 با نور حق حق است ان از این میخانه با نور علی فا و خلو الیه است ان العلی
 شود در از علی باها هر که محروم از دین حق
 هر که محروم از دین حق است که شمع کمال از حق
 کوندار و دره البصار و شمع چشم نیانیت از دین
 چون ندارد حق مصطفی آن محروم از دین خدا
 هر که با حق نیست از سبکی با شمع با شمع حق نصیری
 نیست حق را با او شده نیست با شمع علم حق
 لیس تمام انبیاء و اولیا علم و دین یا بند ازین باب
 زلاله اولیاده حق شان رفیع ازین است که بند ازین
 هیچ شی از حیطه علم بیرون نیست لکن قوسا لعل
 غرّه الوفا است حب انجذاب عظمی شایه ان قصه انجذاب

مرت

و نشوید کردند زیرا که دارند است که فرمودند و دلش شعیان از فضل ابد
 خلقت شده اند و با اصطلاح این نسبت مقدره را خوش اگر می باشد
 چنانکه در همین صیث و در دست که این مجرب است مقدر خوش دینی است
 و در دست که در اولی مومنان از زمین خوش دارد و در کافران از آب خوش
 شده است و نیز دارد است که حق و جنود چهار گانه از حق تعالی از زمین
 و چهار جنود چهار گانه از آب خوش خلقت فرمود و غلبه آب بر زمین
 نشی از حیطة ابراهیم و جبرئیل که آن بزرگوار خاریت کافران مولانا الاظم
 علیه السلام سخن صنایع است و آن صنایع لای و کافران را که الله انامین
 الله و خلق من و چون آنحضرت حضرت محمد صلی الله علیه و سلم صلوات
 و در جمیع حوالم غیب شود و می باشد و ظهور حضرت متخلف خود اندام تمام خلق
 و موجودات باطن و ظاهر و حوالم امکان ظهورات انوار این بزرگوار
 با پنجمه اشیا بزرگوار از رخ و جامع افعالی لایه و لکونیه گفته اند این یعنی
 تاویلی این لقب مبارک آنحضرت که معنی تغییر آن است که چون نور تعزین
 مشهور است با او شمس یکدیگر بر فرق و فرشتگان که وفات کرده و بعد از او
 می جبار را و در اظهار فرمود و چینه در میان قوم خود و زنده گانی و کامرانی
 می نمود باز از پیشتر بر فرق و دیگرش زنده که شمه کردید و چنان است حالت حضرت
 مولانا الاظم سلطان الاولین و آخرین و میراث منین غیبه نقوه و السلام
 که نور تعزین این است از ظاهر و باطن نور تعزین جمیع اهرام و لا حق
 بمعانی تاویلیه است بقعه که اولی این طبع معون ازلی ابد شیشه زهر ابد لاه و زود
 حق تعالی

حق تعالی بر فرق مبارکش زنده و شمه کردید و فرمود قدرت بر رب کعبه است یعنی
 و شکم و همچنین در زمان حجت آنحضرت که از عین شمشیر عصاره است
 از جلال می فرماید و شمه بد است از زمین است پس از حکم اله در ارض خلق
 همه اجهل و چهار برادر است و حجت جمیع آب و در یک کعبه و در یک چهار
 برادر نفر از آدم الی خاتم علیهم السلام و شمه زدن در پیش روی آنحضرت و ظاهر
 شدن معجزات و شمه زدن آنحضرت بر تمامی خلائق و بنی آدم از عالم خود
 و از عالم ذریه خود کشیدن باز و دفعه دیگر بر فرق مبارک دیگر آنحضرت
 خوابنده زد که شمه چنانکه در دله آنحضرت را و تعزین این است می کشد پس
 ظاهر آن مقصود آنحضرت است که اگر چه آنکه رخی بظاهر نور تعزین است
 و لیکن نور تعزین حقیق و واقعی که حق تعالی در کتب اله خود با نبیا و انبیا
 فرموده است که صاحب حق و باطنی و ظاهر و باطنی و باطنی و باطنی و باطنی
 مشهور معروف که همان نور تعزین ظاهر بود چون انوار الباطنیه و آن صاحب
 نور تعزین مشهور است با او شمس یکدیگر بر فرق و فرشتگان که وفات کرده و بعد از او
 و من شیشه انبیا و نور تعزین در ظاهر و باطن منم و ذکر من است که حق
 در کتب خود کرده و اخبار از ظهور من فرموده که همچو نبی عالم و بدیع السموات
 در خلائق اله و آیات کبریا که از بر اسعفت پروردگار در میان خلق او
 من جعفری با نورانیه فقه عرفیه شاه دین سلطان علیین نشان السلام
 مت نور تعزین در زمان کتب تعزین نورانیه نورانیه نورانیه نورانیه نورانیه
 در کتب سر ستادی نام من آمده مذکور در سبق از من

یافته از قضا سلطان محمود
 صفی کمان و جوارین ظهور
 نور طریقت من تمام شده
 بر نبوت و ولایات خدا
 سر توحید و ولایت یکتا
 انبیا و اهل بیت
 صاحب اسرار شوالیه و طریقت
 رزق جامع بطف و توفیق
 آمد از دهر خلق انجمن
 عالم و رفاه از زمین حیات
 حاکم ارشد از دربار اکرام
 حاکم بر دینی و دنیوی حق
 عجب حقیق جامع غیب و شهود
 باطن در رب بنشیند
 روز از حد حلال و حرام
 طاهر از هر نجس و نجس
 نشو و نمو حقیق و جبرید
 بی منم با شایسته بی
 در کمال یک پیرون او
 جامع اضلاع و احوال
 هم عز از هر از هر حال
 پسر و فرزند از هر حال
 هر که شکست از هر حال
 بر و فرزند از هر حال
 نیز از هر حال
 سلطنت از هر حال
 یافتیم این از حضرت
 تیغ در کف پیر و روح سرورند
 بر سر اسرار و جباران زنده
 عالم

حاکم از حق بجایه نور آیت کبریا و ظهور
 من خلیفه حقم دست به
 ست به افکن بر تمام شهر **قال علیه الصلوه والسلام** انا احقر الکلم التي تفجر منها
اشقی عشر عینا یعنی حضرت مولانا الاعظم ابو یوسف
 علیه الصلوه والسلام فرمودم آنحضرت را که من خلیفه و جباری سبک دوازده
 چشمه چنانکه حضرت موسی را احقر بود که در انبار هر وقت محتاج شد بر
 اصحاب چون دوازده طایفه است باطنی اسرار بود که دوازده جباران
 مجروری دوازده چشمه از آن منفر شده که حضرت طایفه بنی اسرائیل
 یک از چشمه شرب میکردی آنحضرت میفرماید حقیقه آنحضرت موسی است
 و آنحقیقه ولایت علویه یعنی وصایت است که حضرت موسی طریقت
 مطلقه جناب محمد بر عصا قدرت و استیلا عقلی خود حقیقه وصایت
 فرموده و از آن مجرور دوازده چشمه جاری که است و مراد از دوازده
 چشمه نفوس کلیده دوازده کانه حضرت ائمه و اصحاب آنحضرت است
 که نفس مرتبه کتبه حضرت علویه روحی فیه هم از آن دوازده نفس کلیده است
 که در دوازده قرن و عصر بعد از نبوت حضرت رسول خدا ظهور کردند الیوم
 و یوم ظهور حضرت آنحضرت قائم مهدی آل محمد علیه السلام و در برقراری
 از ایشان است میفرماید و خلافت آنحضرت از دوازده مبارک شریف از حضرت
 رسول است تفسیر و تشریح از علم و حکمت سبک دوازده چنانکه چنین هم مطلع
 و حال امر و وصایت با حضرت محمد الیه و بقیه الکه خاتم الاولایه و ائمه
 استقامت و صلوة است بر شیعه و تامل از زمان و قیامت آنحضرت عالم و عالم

و از وجود مبارک آنحضرت فیض غلابی مانده شمع عقرب شهاب رفیق برکت و مراد
از شهاب رفیق قلوب شیعیان و اولیای آن بزرگوار است که افعال و کلمات آنحضرت
حاصره کرده اند پس با علم الکرام حقیقه ولایت حضرت موسی مطلق علیه السلام
در این چهار هزار و هشتاد و یک سال جاریست و مطابق از آنها که خبر و شایع
میکردند پس بدانکه آنحضرت موعود صورت این مجرب معظم و صاحب حضرت علی
علیه السلام است که حضرت موسی بی عصبای صدق و خلاص و عتقا و خود شکست
و شنبت محبت با الهی بقیقه ولایت و وصایت حضرت علی علیه السلام
و چشمهای فیوضات الهیه و مطالب بسته غیبه اول از آن حقیقه خطبه جاریست
چنانکه مبعزات موعودیه مانند خون شدن آب و صفا و دفع و قهر و جبراد و
آنها که از برکت نور ولایت آنحضرت بدست موسی جاری آمد و در صورت خود
مستقر و برقرار شد بلکه ملاک فرعون و زوزن انصبا و جبر و شکافان
بحر بدو از ده طوفان عظیم و نجات بی سزا اند از آن بحر چنانکه در احادیث آمده
حضرت عظیم السلام دارد است که حضرت موسی موعود است که بخواند خضه او
بحق حضرت خسته آنجا عظیم السلام تا مطالب طوایف بنی اسرائیل ببرد
بلکه اول از جانب حق آمد که بخواند این اسم مبارک و ببرد و در آن
خبر خواند آنها عذر آوردند که یا موسی منوایم ما را از شر فرعون و طغیان
و در در بحر مار اهلک نمائی ولیکن کنیز از اصحاب و او صبی که کالب این
و موسی بوقول آنحضرت را بصدق فهم کرد و تجدید ولایت آن بزرگوار از
درم خود کرد و سلوات بر ایشان فرستاد و آب خود را بر آن خلج که چهار فرسخ

بوجود آمد و رفت و محبت کرد و با سرب در آب تر شد و گفت ای موسی
اسم این را که با شنید که این اسمی خطبه مفتاح حاجات و مقاصد و شرف
و از راق و جویج جبار است نظر کردید که بفرمود موسی بنی من چه کردم و از روی
بدون استیجاب و بر کردم الطایفه بنی اسرائیل اطاعت نمایند بن خود را تا نجات
و آنها اطاعت کردند یا موسی تمنای آنها را بعد آورد و نجات یافتند از برکت
آن اسم مبارک و فرعون و اعدای آنها هلاک شدند و بعد از موعود آنحضرت
در خدمت حضرت زکریا و اوصیا و کرام ایشان میباشد زیرا که موارث است
اسمیا تا ما را آنحضرت در خدمت آن بزرگواران است و الان در خدمت حضرت
محمد آله خاتم الاولایه علیه السلام است که در وقت ظهور چون آنحضرت بخواند
از منبیه طایفه یا مکه معظمه حرکت فرماید بهر سمت که فرماید و با خود ملک حکم فرماید
که حضرت از هر جای مبارک که آب و آغوش و استیباب با یوسف معاش براه خود
برنداشته و بهر منزل که نزول اجلال میفرمایند آنحضرت را در میان لشکر که خود
میکند دارند و در میفرمایند که هر کس بر سر آید از آب و آغوش و استیباب معاش بخواند
از این حجر کرم بگیرد که آن کار سازی لشکر را از خوراک و لباس و ضروریات
کائنات ما کان خواهد نمود پس بدانکه چون حقیقت ولایت و وصایت که نور
و روح عظیم الکر است با آنحضرت است صورت آن هم که حجر کرم است با
آنحضرت است که آن فرمودم حجر کرم موسی که هزار و هشتاد و یک سال جاری است
یعنی حقیقه آنحضرت از آن حصان این خطبه خطبه که محمد بن محمود
الملقب به بهار است نایب علی در این فقره نموده است که زیاده از حد
بعیده است از حد رک و دوی کفر از آن است تمام شود و این است قول او

که تاویلی که خضر و سبب معام و اقرب بوی افهام بشد این است که هر کرم مرتبه
اصبه نه داشته باشد که اجزاء آسماء و صفات آنجا نمیدانند و متاسف است
الاعتبار آنکه کلام شان الوهیت بعضا شست آنرا زده و از زده عین
از آن منفرد شده چهار چشمه جبروتی و چهار مملوک و چهار ملکی روان
چهار جبروتی و حیات و علم و قدرت و اراده و این چهار چشمه بوی حیض
عالم آسماء جاری آنند چهار مملوک منیع از رواج و معدن عقول و محله نفوس
طبیعی و این چهار جو سیار از عالم افعال روان گشته و چهار ملکی که حیات ربه
که جبریان آنها در هر نوم عالم آنها بطور پیوسته یا آنکه مراد از هر کرم مرتبه
باشد و زده چشمه اول بیولو هم صورت است چنانچه هر کرم مرتبه
افلاک ششم اشیر میگویند بوا بستم رب تمام خاک و جسم معدن یا زده بیت
مطلقه و زده هم حیوان یا آنکه هر کرم حقیقه باشد که از آن جو سیار ظهور روان
آنند و الله اعلم تمت تاویلاته اما تاویر اول به آنکه در زده و هر حقیق
و عرفان محقق است آنکه مرتبه ذات احدیت بهر مجله مرتبه از صفات
حضرت کمالیه و آسماء و اضافات است چنانکه از حضرت زین العابدین علیه السلام
لمؤمنین علیه السلام دارد است که التوحید استقاط الاضافات و قوله
کمال التوحید یعنی الصفات حتمه باین حقیقه استخفاف باطل و کمال حجت و
جبریت است که مرتبه اصبه غیب الغیوب صرف که اسمی و رسمی و وصفی
و نفی و بیانی و خیالی بهیچ وجه عقلا و نقلا در کشف و شهود از آن حضرت توان
نمود چگونه آنرا هر کرم فرض نمیکند که کلام شان الوهیت بعضا شست
بر آن زده و زده چشمه صفات کمالیه ذاتیه و حقایق جبروتیه و مملوکیه
و ملکیه از آن حضرت ناشی گشته بود بآله من بهر الکفر تصریح زیرا که حکما
و عرفا مطلقا اطلاق لفظ صبه نیست و علت العلام حضرت اصبه نه زده اند

و اینها

و اخضر تر از متضایفین خارج و منزه داشته اند و صفات کمالیه و آسماء کمالیه
از مرتبه انجلی اول که مثبت مطلقه است بالا اعتبار باطلانی کرده و مرتبه
روح اعظم الکرم که ثانی الهیست و زده و علامه جبروت است با تحقیق اعتبار
شده زیرا که خلیفه خداوند در ظهور است که آن مطلق جمیع صفات کمالیه و آسماء عالم
الوہیت است فاین القاب و رب الارباب و رب الارباب و رب الارباب و رب الارباب
او کما که در اشاعت نایدت نه عبارت می نرزد و بیانی که کرم دارد
خلاصه این قدر است که این است در توحید و کفر باین و با طهرت خارج
منه الی نه صبه است حق مع العلی و علی مع الحق و مراد از نه صبه
حق است که صبه و صده و و ابدان و کماله ذات پاک حضرت اصبه
غیب الغیوب است و نه مرتبه ثانی اول که نور ذات احدیت است نور است
حضرت محمد ص و علویه علیهما السلام است که مرتبه ثانی است بلکه صبه و
و ابدان روح کلی الکرم و علم محمد و علوی است که صفات کمالیه و آسماء کمالیه
از آن صلابه کرد و صده و صفات کمالیه از آن اختصاص بر دوزده صفت
ندارد بلکه کمال آسماء حتمی الکیه و صفات خداوند از آن ظاهر است
و مقصود از هر کرم حق علی الهیست که دانش کمالیه الکیه است که خداوند اعلم
اضافی خارج از ذات بجز این حق علی الهیست که حضرت کلیم طور ولایت
محمد و علویه بر ذات مثبت مطلقه و صفات قدرت روحانیه الهیه بر این هر کرم
کلی الکرم که حضرت حضرت محمد و علی است بقوله اول ما خلق الله عقی زده و مولود
چشمه حق کماله از برای او سیای مولود کماله خود جاری از این عقبر
کلی فرمود که بهر یک از آن چشمه ها یکوی از آن حضرت در یک عصر و در
فیض بجز حضرت است حضرت محمد آند و تمامی است آن حضرت در تمامی

احصاء و قرون بقبوضات انهار علوم حضرت کمالی این بزرگوار مستفیض
و جمع علم و فیض از خطبه علم و فیض حضرت ضایع نیست و باز صورت آن بزرگوار
موتویر که مثال حج معظم محمدیه و علویست علیها السلام نیز در خدمت این بزرگوار
رفت که حضرت موسی شکایت باین حقیقه و انصورت بروی خود و خویش
در نظام امر دین خود در رفع شرع و اعلا مرتب و مقصدی بود و مستند حیات
و سجدات ادبانه تمام باین حج صورت و تاویض خاصه میسر شد و بالفرض حقیقت
حج و صورتش هر دو در خدمت حضرت حجت الاسلام صاحب الامر و المعصوم علیه السلام
و مراد از آن حج بیت المقدس که اردلان مومنان و کفار را زیارت آن
آن مشور بکرد و همان حج حضرت محمد و علوی و حج مکرم موتویر علیه السلام
و از سایر تاویضات آن جناب نیز لطفی و خاصیت بنظر آید و در زیاده
آخر که حج مکرم را حقیقه و ولایت مطلقه گرفته است که آن حقیقه باطن و سر
حضرات محمد و علی علیهما الصلوة و السلام است این حقیقت خطبه امیر است
که باطن حج مکرم موتویر باشد اگر و میخواهد لیک اندازه حواء
بر نیاید کوه را کثیت گاه حضرت انبیا و مرسلین از حقیقه نوریه
عظيمة باطن این بزرگواران بهر میباشند چگونه می شود و تواتر آن
در سایر آن بلکه تواتر آن بقدر کلی بقتضای ایشان است و پس که این
مبدء مقصد عقده و نفوس کلیه ایشان است یعنی حضرت انبیا و مرسلین
فوق این رتبه عظیمه را بر ندارند شعر شایسته مردان گفت بنتم آن
که ده و چه چشمه آن شد بنفجر آنکه که موسی از آن چشمه تا
ظاهر آورد برای سبطها آن بزرگواران حقیقت بنفجر عقده و نفوس را بقتضای
ده و ده عقده و نفوس پربنا ظاهر است از عقده و نفوس است
ایک

هر یک از آن چشمه علم و حیات
جبار آورد و در حقون رحمت
تا ابد جاریست این عین حیات
گامدند و غلام برار نو خدا
کنند لرد و تا بیغ عقده شاه
زنده از آنجا کائنات
گفت از طریق انجمنی
سور عشق بکند در این نظر
مجله راه خدا این است
تا شود نور حقیقت فریادش مکرر از این سبهای
صورت این حضرت خدا کوست غصه و غمی
بودی اندر باطن موسی آن که هر چه آن صفات عزیز زمین سبب خود نیست
آنچه که یافت موسی آن مراد به کمال است تمام انبیا طهارت از فقر و غمی
در حجره آن حصا موسی آیتی باشد فضل مولی انبیا را که از انبیا
هر که حساب است آیت آیت که برکت آن عجب زمین سبب از روشه
شبه بدیع اندر زمین است چون بیج جمله لک است نیست خورشید در عالم
بر از این آیت نباشد غمی لغت حقیقت حبیب و رب با هر جهان کون است
اینچنین لغت نباشد در هر رو بگویند از دولی مستعان نیست دینی برادر جبر
رو طلب کن دین اگر پناهی نیست ایمان برادر خیر شاه شاه ایمان بحد از فضل

فقد و حجت نیست غیارت شاه از خدا در دفعه و رحمت انجواه
 قهر بفرستد در حدیث خوان تا شمر از نصیر بماند چون از اردکان به نیمی است
 شاه از فضل نصیر جان چون زنجیر به یک آید حمد لله مافرحاک که ایم
 آید بخوان تا یفرج منور کور چشم خود و منکران حمد لله شایسته در راه
 کور کرد که دشمن داشت شاه داشت شمر و حجت جمله شان که از شاه
 شاه داشت که شمر نیست در در جبر خدا و منبر ابرار در خود مندرم پذیر
 خورده ام بگویند غیر مصطفی است از این کرد رضایم حاصل که کرد
 حمد لله دفعه و رحمت بایمانت ستانی کوثر سپه سالار مانت

وقال علیه الصلوة والسلام انا الذي غفر لي خاتم سليمان ابن داود
 بغير حضرت مولانا اعظم امير المؤمنين عليه الصلوة والسلام فرمودم بکتبه
 در نزد من است بکشته سليمان ابن داود که بواسطه آن تمام کائنات چون
 موجودات اطاعت میکردند و او سلطنت داشت بر شایان تحت او را بال
 حرکت میداد در هوا زیرا که آن بکشته از مولای رب بپای است که در نزد اوست
 علیه السلام میباشد و بخت اینکه بوار است بپایان و زدن این بزرگواران
 میباشد بکشته چون اولاً آنها بواسطه این بزرگواران بجزایر است بپایان
 رسیده است بخت آنها هم بپای است آخر آنجا که ما لور است که چون
 است می آن بزرگواران بر آن بکشته نقش است از بیک آن است می خط که است
 است موجودات عالم اطاعت حضرت سليمان بن داود را نمودند بکشته
 که کور صورت که معنی آن در حضرت ایشان است چنانکه از جابر ابن عبد الله
 انصاری دارد است که گفت روزی حضرت امیر المومنین منظر دار در دراز

کوفه پروان میرفتند من بقیع آنحضرت است است میرفتم که از ارم وقت آنحضرت
 نشوم تا رسیده اند بقره بود در وسط آنقره است اندر فرمودند بایه و کعبه است
 احوال شما نگاه شنیدم صدای از آن بقره برآمد که با سطلای بجزایر است
 ماط ایضا بود و دشمنان شما در اینجا معذب میباشد بعد از آنکه فرمودند
 نگاه دیدم یک نفره حیدری از آنحضرت ستر زد که گویا آسمان درین
 خراب گردید و من خشن گزیدم و پیر از آنکه بپوشیدار شد دیدم تبارک الله تاجی
 مکه از جلوه بر سر مبارک آنحضرت که از ده ولبا نه از دو شمع بهشتی در بر
 آنحضرت است و بر کرسی مکه از جلوه بر آنحضرت نشسته اند و بعد از مبارک آنحضرت
 از بعد است و شراک آن از فردا بعد تر است من خدمت آنحضرت عرض کردم که
 شود این تبارک است بکشته است آنحضرت فرمود یا جابر که نمیدانی که سلطنت
 سليمان بن داود است آن بکشته ای بود که از ما داشت و بان سلطنت رسید و
 مبارک در بجزایر که یک بکشته ای پروان آورد و بمن نشان داد و فرمود این است
 بکشته سليمان بن داود از آن فرمود چشم خود را بر هم که از دم باز کردم و بچشم دیدم
 بجز آنحضرت و در خدمت آنحضرت آمدم دیدم آنحضرت قدم شمار حرکت میفرمود
 و گویا با کسی حرف میزد و میفرمود لا والله لا افعل ذلك حضرت فرمود فرایت کردم که
 نکلم بفرمانی فرمود در این وقت بر من کشف شد چاه بر مروت از حضرت
 در چشم شمعین ظلم و جور را که معذب اند بعد از شدیدی و بگویند الله
 یا ابو الحسن اگر ما از این عذاب نجات بدیم بپایان که بگویند که احدی
 خود نموده باشد من بگویم لا افعل ذلك لا والله لا افعل ذلك ولا افضل
 ذلك ابد ازیر که حق تعالی فرموده و کور و العاج الما هو اعنه و حجت

زنه کردنیدن آنحضرت سلیمان را در حدیث است که حضرت ام
حسن علیها سلام و سلیمان نشان داده بجای که وفات کرده بود و خواهد شد
و پاره چهره روی او است آنحضرت یک کشتی را زینهارت پیران آوردند
و آنکشت او کردند فی الفور زنه کردید و برخواست و سلام کرد و او را بر روی
و نبوت و ولایت آنحضرت کرد و گفت تو کشتی که من یک کشتی را از تو سلطنت
رسیدم آنحضرت یک کشتی را از کشت او پیران آورده فرمودند عبدالحی حاکم
پس آن کشتی که بر آن متعوش است است آنحضرت حضرت انبی با حجت سلطنت
بلکه با حجت حیات سلیمان کردید زیرا که حقیقه پادشاه و سلیمانی آنحضرت سلیمان
حقیق مولانا علی خاتم علی رضی علیه اسلام است چه سلطنت آنحضرت غایت سلطنت
حق تعالی است لهذا آنحضرت در هر عالم از حواله کلیه ارباب و ائمه سلطان است
اولا در عالم لاموت جالب بر او رنگ بر جا است که آنحضرت رسول خدا
سوال کردند که این کمان ریش قهرمان خلق خلق و الله رسول الله علیه
والله کمان فی حواء مافوقه مولا و ما تحته مولا یعنی خضر کردند حضرت کجا
بود پروردگار را پیش از آنکه خلق فرماید خلق آنحضرت فرمود که بگو آنحضرت
در هر بر سر بوعا که نبود بالا سر آن بود او نه مکت آن مولا به اندام او از این بر جا
تجلی اول پروردگاست که نور لا هویت و این نور حضرت محمد و علی علیهما السلام است
که شتر از حجاب شیشه ذات احدیه است حجت خطبه و همچنین در عالم حیرت جالب
بر حجت روحانیت کلیه و حضرت علی است که خلیفه خداوندی اند در تمام عوالم
از مجردات و مادیات و همچنین در عالم ملکوت جالب است بر ابریکه بغیر کلیه
قدسیه خود و تمام حقیق کلیه است سلیمان و او صلیا علیه السلام و حقیق نفوس
انلاک استعد از حقیق علی و حقیق کلیه قدسیه آنحضرت نازل و ناسی است
و علم

و حکم فرما بر نامی آنهاست و مرتبی باطنی و معلوم نسبت است و سر و باطن بقوله
یا علی کنت مع الله سببا است و معی جهرا و خفیه نفوس لهم سالفه از حقیق نفوس
حکیمه نیز ایشان صادر و ناسی شده تعلیمه احکامی و پادشاه و سلیمان است
بر نامی حواله کون و خلاقی موجودات و ما سوار است که جنری از حقیق تصرف
و استیلا و وجود مبارک آنحضرت خارج نیست چون وجود آنحضرت سلیمان
حقیق بر عالم ماسوی الله است بحسب سلطنت و استیلا و ذاتی نوری و وجودی الهی
خاتم آنحضرت که اسمی مبارک که این بزرگواران بر آن متعوش است با حجت سلیمان
کردن و سلطنت سلیمان نبی است بر عالم با تحت خود پس اگر این کشتی را
حق تعالی بفرستد و بفرستد میفرمود البته انهم پادشاه و حکمرانان از برکت آن کشتی
نمود بر عالم خود فیض روح القدس را بازید و فرماید و بفرمان هم بکنند آنچه
و تعلیمه استغفورا آنحضرت است که من کسی ام که حقیق خاتم سلیمان که بوا
آن سلیمان و پادشاه هر یک در این است و چون این حقیق با من است صورت
آن خاتم هم در نزد من است و بدون خاتم سلیمان در نزد آنحضرت بزرگوار
بر آنکه حقیق سلطنت سلیمانی با آنحضرت است که الظاهر عنوان الباطن و چون بدو
و نشو آنخاتم از آنحضرت است نیز خود آنخاتم باید بود آنحضرت با شلاله
و با حقیق فرمود خاتم سلیمان در نزد من است تا بداند که حقیق خاتم با آن
لاخیر و دلیر را که سلطنت سلیمان نیز علیه السلام بجز سلطنت حضرت محمدی
و علوی علیه السلام است است که حق تعالی یک آیه از سوره حمد که سبی
تسبیح ایشان است سلیمان نیز الهیات فرمود و آن تسبیح است که در او
مکاتیب خود می نوشت بقوله تعالی ان من سلیمان و انه تسبیح الرحمن الرحیم

و پس از آن سلیمان عرض کرد پروردگار چه قدر خوشنود شوم از این مبارک
 هر وقت تو را باین اسم شریف بخوانم همیشه از خورسند که از این ملک عظیم
 که بمن انعام فرمود حق تعالی فرمود یا سلیمان حججرت زیرا که هر گاه کسی را بگوید
 باین اسم مبارک بخواند نصف مهر در نزد من بهتر از آنست که این ملک عظیم
 ترا در راه من بخشد و این آیه بسم الله یک آیه است از بیست که سوره حمد
 که سبع ثمانی است و از اینها تمام بحضرت چه خود عطا فرموده ایم سلیمان عرض
 کرد پروردگار چه عفو اگر تمام این سوره را بمن عطا فرمائی در هر فرمود حق تعالی
 بوسی او که از این مقام یا سلیمان باز کرد که اگر نه ترا از درجه منبر بر سر
 خواهم کرد زیرا که این سوره از خصایص آن بزرگوار است که حد و محصور
 است و کسی دیگر کاشان کان اقم از نو و انبیا قاصدا این سوره
 نیست یعنی غیر آنحضرت دیگران نتوانند در هر حقایق این سوره را نمایند
 و از خصایص آنحضرت است پس از این حدیث شریف معلوم گردید که علم
 و معرفت و سلطنت سلیمانی و کمالات و حرمت و رتبت او یکدوره و یکقطره
 است از بجز ولایت و کمالات و سلطنت آنحضرت و علو علیها تقدم کما فرمود
 فی محله شاهین گفتا سلیمان از خقم بر سلیمان حکمران مطلقم
 خود من بود از سلیمانی نموده بر جهان بانی نموده داشتی از بانی انکشی
 بودی از آن نشان برورد و آن انکشی اکنون با که در چشم سلیمان
 که بخوانم من سلیمانی کنم بر سلیمان حکم در بانی کنم از هر چه در دلو و ملک
 جللی بر دانه شمع آید من بدنیام خودم سلطنت خواهم از حق بنده و مکت
 بنده کی حتی هر گاه که بخود باب رحمت و برودن حق کند
 آن زمان

آن زمان بر سلیمان در را که شوم من حکمران بر دنیا از خدا من حکمران مطلقم
 ثانی ایشان ولایت از خقم غلظتم در جهان چون کوه قافستیم من و بر سر
 در و بیکم خدا گفت آنها بعز این آیت بدان حکم باطن و ولایت از حق
 طاهر آن باوئی مطلق است نیست در عالم خلیفه ضرعی و آنحضرت رجعت لبر
 حضرت انبیا و اولیا از هیچ از نند پیشتر از خدا آنحضرت رجعت از سر
 انجلاست خویش آن بزرگ باطن این سلطنت دان گرفته است ظاهر آنرا باین که شاه
 شاهان پیشتر از من جلالتان کردی شاه شاه منم شده نظرش از حق
 پی خلاف زانوی مطلق نه هیچ حقیقت این بود و اندا گوید با تکلیف بود
 نه هیچ حقیقت این بود الولاية لله الحق باز خون و قال علیه السلام
 انا الذي اتولى حجاب الخلق بد الله حضرت مولانا عظیم مراد بن علی
 القلوة و السلام در وصفه فرمود منم کسی که متولی و مباشر باشم حق تعالی
 عالم کون و موجودات عالم ملک دنیا را پیر باید دانست که در تفسیر آیه مبارک
 ان لبسنا اباهم ثم علمناهم انهم ربهم و انهم ربهم و انهم ربهم و انهم ربهم
 با حضرت ائمه هدی علیهم السلام است بخبر الله حساب ابر هر عصر حضرت امام
 آن عصر باشد زیرا که ایشان شهداء دار فناء و شفاعت در بقا و از بعض
 بر تمامی دنیا و امت و موجودات میباشند حساب تمام خلایق با ایشان است
 و این معنی تفسیری کلام آنحضرت است و اما تا ویران این است که چون آنحضرت
 خلیفه مطلق الله در عالم باطن و ظاهر است لازم است آگاه باشد از هر چه در
 مملکت خداوند و محاسبه بندگان او که رعایای آنحضرت اند چه حق تعالی فرمود

وان من شئی الا حسب ما خزانته وما تنزل الا بقدر معلوم غیر نسبت به چیزی
آنکه در ذرات خزان آن خیز و نازل نمیکرد ایم آن چیز را از خزان آن مگر باند
آن که قابض است پس بد آنکه مراد از خزان این است علم اضافی الهی که ظهور
علم ذاتی در دست جبر مجبیه که مستتر است در نزد او بر معرفت و تحقیق تعالی معانی
و اسامی و ارضی استعدادات و مبط الا نور الالهیه و در این خزانیه است عیان
ثابت علمیه و فیه بقیض اقدس که مبط مبط است و ثابته الهیه است که در غیب
الغیوب ذات اصدیه اعتبار شده است و این شئون را در ظرف قابلیت
و صرف است و اینها میباشند چنانکه از حضرت امیر محمد علیهم السلام در این کتاب
صرفا عالمی نام نفی و آنچه از فیوضات الهیه در شئون الهیه و اسما و
جه اند بر اعیان ثابته علمیه در لوح علم اضافی الهی نازل میگردد و از باطن علم
نزول نماید بطاهر علم که عالم دنیا و ملک است و صورت نمون صاحب نماید که
آنها را اعیان کونیه میباشند و این عیان کونیه صورت خود و خارج خود اند
که چنانچه در کتاب باقیام با خلیفه الهیه باشد که حکم فرما کارخانه قضای قدرت است غیر حضرت
مولانا الاظم علیه السلام علی الصلوٰه و السلام فعلمند آنحضرت که خلیفه مطلق الهیه است
متولی و بر سر حجت خلائق و موجودات عالم کون باقیام است و میداند که کدام یک از
حقایق علمیه که عیان ثابته علمیه اند از آنها خارج غیب علم اضافی الهی بر صحنه نمون
و عیان آید و صورت کون و وجود صاحب کرده است و کدام یک از آنها هنوز
در حجاب اختفاء است و نیز داناست که فطرت هر یک از اعیان ثابته علمیه است
چه قدر از فیض وجود دارد که با عطا شود و بقاء فیض وجودش تا چه قدر از قدرت خود
بعوضا بعد از آنها و آن قدرت بر لوح عالم اکتساب نماید اما ملک آن اهل حکمت کونیم
که اشیا و احوال کونیه است و افراد جزئی و حقایق کلیه آنها در لوح قضائی
الهی که حضرت علی علیه السلام است ثابت و محفوظ است که این حضرت علی علیه السلام

علوم کلیه الهیه در لوح قضائی حق تعالی و ام الکتاب نامند که علم بحجرات عالم اشیا
موجودات کونیه است که در لوح نفوسیه کونیه آنحضرت که بر لوح محفوظ است
با در لوح نفوسیه ثابت است که علم با آنها را علم حق تعالی بحجرات عالم کون
گویند و این لوح نفوسیه را لوح قدر و لوح محو و اثبات نامند که بخواسته باشد
و ثبت است از بهر آنست که بر عام الکملین البطول این خلیفه الهیه است و در آن
حقایق از عالم عقده که جبروت است یا از عالم نفس کلیه که ملکوت است نزول
نماید از خزان کلیات عقیده و فانیته در عالم اکوان جسمانی ظهور مییابد
تیز از آنها و قدر و منزلت و کون آنها در عالم با بر الکملین که بطول آن خلیفه الهیه
است چنانچه در حساب جمع و خرج هر یک از آنها با آن خلیفه مطلق الهیه باشد زیرا
که حضرت خلیفه الهیه باید با مورات مملکت مستخلف خود رسیدگی فرماید و بر تمام
آنها عالم باشد و بر ذره از آنها جا بهر نباشد لکن آنحضرت مولانا الاظم
محیط است بر لوح قضائی الهی که حضرت است و همچنین بر لوح کونیه که
که لوح نفس کلیه الهیه آنحضرت است و بر تمامی موجودات عالم کون و ملک دنیا
و لکن استولی و مباشر حساب خلائق پروردگار است و اگر نظر دقیق بگذرانیم
در فهم این نظام بدانی که آن شتران موقر که در لایحه احوال حضرت رسول خدا و آسمان
چهارم شاه فرمود و جبر بر این حضرت کوفه است که در تمام فرمود و هنوز نماید
که این قطار شتران انقطاع ندارد زیرا که هر بنده بر راسی هزار است که بنده
این قطار شتران می آیند و میروند و انتهاده اند و آن دیده نشد حضرت علی
ضه افزمودند بار ما را شترانها چه چیز است جبر بر عجز و فضا حضرت علی بن
ابطالب علیه السلام است پس بد آنکه مراد از این شتران موقر

از خضای حضرت که خلیفه الهی است همین قوافل وجود اشیا و کونیة خلق الهی است
 که بسبب این نبایتنه فخر و کمال و خلقت خداوند نه نهایت و بهایت ندارد که از عالم
 دفعه و اشیای آنرا در عالم کون و وجود و وجود میگرداند در این عالم دنیا و باقی اند بصر ربنا
 مدت عمر و بقا و خود علی حسب قابلیت و بعد عود و دنیا بنده و اود مرجع خود بود و مجاور
 اگر چه در فقر باشند با وجود و ما رجت اگر غیر فقر و فقر باشند برای نامی و عالم وجود
 از محرومان و بلا یات الواعی فضا حضرت خلیفه الهی حضرت مولانا العظمی امیر
 المؤمنین علیه الصلوٰة و السلام است زیرا که آنچه بر این الواعی و عالم وجود است کونیة وجود
 و مادیة من حیث التکوین نزول میناید از رشحات غفر کلی و فقر کلیت حضرت
 که خزان وجود و مخازن موجود اضافی حضرت خداوند است و دلیریت بر کمال فقر و
 و بر کلیة وجود مبارک حضرت که مظهر کلی ذات و صفات الهی است و دلالت
 الواعی کونیة بر کمال و فقر آن حضرت است و اکثر است از دلالت الواعی کونیة بر فقر
 آن حضرت زیرا که دلالت نور فقر شمس که بر عالم تابان است بر کمال و ضیاء شمس است
 و اکثر است از تعریف و توصیف سانی شمس بآنکه آن بیرونی است چه باطنی
 سانی عالم روشن نمیشود و خیال روشنی در خاطر مراد اما نور و صفات و صفاتی شمس
 عالم روشن مینماید و فقر آنرا بر کمال علم و مبادی و فهم و غیره و حق و غیره و نظر
 و حق از بر کلام آن حضرت لطف عظیم دارد و حساب تمامی آنها در بدو و در
 و خود با حضرت خلیفه الهی است که حفظ آنها و احصا اعداد آنها و تصرف در
 و کم آنها و ابدان آنها و از اصد و مبداء خود که غفر کلی و فقر کلیت حضرت و جمع
 آنها با عالم بر رخ ثانی لایق و قیامت آنها و حساب اولی و وجود در کونی و آنها که بر
 سابق است و حساب ثانی احوال ثانی آنها کلمه و طر آبا حضرت مولی المومنین علی نقی
 خلیفه

خلیفه خداوند است صلوات الله و سلامه علیه هم کجاست عالم خلیفه و هم کجاست عالم شریعه
 و کجاست عالم بلا و از م خلقت خود آن حضرت غفر مومنه باشند و انجیدت از این عین
 رضی الله عنه و ارد است که علی علم علامه آباء رسول الله صلی الله علیه و آله
 و رحمة الله علیه عالم الهی و علم علی بن ابی طالب علم علی بن ابی طالب علیه
 السلام و ما علم و علم اصحاب محبت دینی علم علی الاکف طر فی کجاست روایت نجید
 شریف از ابرش است بفر حضرت مولانا العظمی علی بن ابی طالب علیه السلام
 عالم است علم را که تعلیم کرده است با و این علم حضرت رسول الله و آن حضرت را
 تعلیم فرموده است حق تعالی بفر حضرت نبی از علم حق تعالی است و علم حضرت علی
 از علم حضرت نبی است و علم من از علم حضرت علی است علی السلام و است علم من
 و علم اصحاب حضرت رسول الله و در جنب علم علی علیه السلام مگر مظهر و در جنب
 در با و حضرت نجیدت قرب است بحدیث انما یتیه العلم و علی بابها با زیاده
 بآنکه علم حضرت مولانا العظمی امیر المؤمنین علیه السلام مشبه کجاست در علم
 سایرین و علم آنها بکفره و شریعت و فقره با دریا چه نسبت دارد و لکن هیچ
 چیز از علم حضرت نبی و علی علیهما السلام خارج نیست و السلام خیر ختام و اما نجیدت
 قدس بداند که یکی از بزرگان و بزرگ زادگان اهل طریقت و حقیقه و سیر باطنی
 مشایخ فرموده که خوانی از زلفا و شریفه صلی که شده است و معراج نفیست
 خواندن لغا و ولایت بمنز فقره فی سبیل الله بر این خوان لغا و التبیان جمع آمده
 و تساول میانین و یکی این خوان لغا که تقریباً و زرع و دیگر عرمت کفر فی
 نیست که فقره را آنرا دارند و میخورند و لیکن آن بزرگ صاحب خوان بآنها

فعلی بنی من

و ظهور علم ضافی حق تعالی و دانش کلی خداوند است و چون این هرگز کمال ندارد
از آن حضرت رسول الله صلی الله علیه و آله نسبت داده که اول ما خلق الله عقلی حضرت
فلا سخر این عقل کلی را که خدا را عالم ملکوت خوانده اند نفس کلید قیاس که با
این کارخانه دانسته اند که در تدریج این که خدا او که با نواشیان عالم ملکوت
مربانند و موجود میگردند و نیز حکما گفته اند که عالم خیال و خیال این عالم
و ما فیها خیال عقل کلی را که بهیچانند و عقل کلی را دنیا را حق تعالی میداند و عقل
کلی را لوح علم قضائی خداوند دانسته اند و نفس کلید را لوح علم قدر حق تعالی میداند
یعنی لوح قضائیه بر علوم کلیه الهیه است و لوح قدر بر علوم جزئییه الهیه است
و در علوم کلیه موجودات تغییر و تبدیلیست لکن از آن لوح محفوظ موده و در علوم
جزئییه موجودات ثابت بقوله تعالی یجوز الیها و یثبت و عنین الیها
الکتاب و مراد از آن کتاب همان لوح محفوظ میباشد و ممکن است که آن کتاب
مراد از عقل کلی باشد و لوح محفوظ مراد از نفس کلید باشد و لوح قدر مراد
اثبات مراد از نفس جزئییه افلاک که افراد بر باشد و بدانی که در علم
رسم خدا ظاهر میشود بحسب این لوح قدر که است که موجودات ثابت دارد چنانکه
وارد است که ما عبد الله بشیئ من الیها بعد ان غیر عزالت که در شیء حق تعالی ایجاب
شد تصدیق بر بدایر که درجه اظهار قدرت الهیه است بر تغییر و تبدیلی علم
خود و اگر خداوند را تغییر در علوم خود نباشد نفوذ قدرت بر اشیا لازم آید
و این قدر حضرت یهود است بقوله تعالی قال الیهود ید الله مغلوله و جواب داد
حق تعالی آنها را غلت آید بهم و لغوا بما قالوا به ید الله مغلوله ان یتفق
کیف اشیا یهود قائل اند با آنکه خدا اسباب و مسببات عالم خلقت نموده

و از کار

و از کار عالم فارغ آنکه دیگر تصرف در اشیا نموده و نموده و تغییر و تبدیلی
نموند و نموده و این قدر با بحث عقلی بر انحصار قدرت خداوند است بر اشیا
مخصوصه و این گفتند بلکه حق تعالی بر همه چیز و همه طور قدرت دارد که تصرف نماید
در اشیا و در عالم وجود و مراد از بد اظهور عالم بطریق است بحسب الاسباب که بهیچانی
ظاهر میگردد آنچه ظاهر میجو بواسطه اسبابی که در خارج موجود شود و به صورت
اشیا جزئییه عالم کون و فساد اسباب آنها در لوح قدر ثبت میشود و به صورت
موت و حیات و دفع ضرر و غیر ذلک در لوح قدر کور بواسطه اسباب خارجیه آن
ثبت است و تغییر و تبدیلی باید انصاف بواسطه تبدیلی یافتن اسباب آنها چنانکه
حضرت رسول الله صلی الله علیه و آله فرمودند دیدند خاکی عبور می نماید فرمودند
این خاکش بر زمین مایه مایه شود و هر آنکه خاکش بر زمین مایه مایه شود
عرض کردند ذات شوم آسمانی بخاکش رسید فرمودند آنرا آوردند و کوله
اش را بر زمین گذارده باز کرده مایه مایه کرد و کوله او بود فرمودند این مایه مایه
لا چیه هر چیز که در آن عاود تصدیق که با بحث دفع این مایه مایه کرد و بدین عرض
فرمودند آنرا داشتیم یکبار خوردیم و یکبار و فقیر دادیم فرمود تصدیق را فرمود
اولا بسبب ملاکت او که ما است در لوح قدر ثبت گردیده از آن حضرت توجیه یافت
لوح قدر موده بسبب ملاکت را دیدند که با بحث ثبوت ملاکت در لوح قدر دیدیم
بموت او فرمود بعد از آن سبب نجات او از موت که تصدیق بود بعد از
لوح قدر که بحسب قصه او ثبت آمد و صورت نجاتش نیز ثبت گردید با بحث نجات
او شد چنانچه است سایر اشیا جزئییه و اسباب آنها که بتدریج روز و شب
ثبت میشود و بهیچانند اثبات اشیا میگردد بر خلاف لوح محفوظ قضائی

که امور کلیه در آن ثبت است و در امور کلیه تغییر و تبدل را ندارد و در امور کلیه علم
از حق صحت و علما که بلا برای عبارت دارد و نازل شود تا برای ذکر الکر و ذکر الکر
یا من من عرف الله طاعت است یا من عرف الله طاعت است یا من عرف الله طاعت است
باعت نجات از نار و دخول در جنت است و معصیت باعث دوزخ و نار است
است یا آنکه ان گنات بیدین اسباب یا آنکه دعارافع بلا است
یا آنکه تصدق مانع از بلا است پس این علوم و احکام کلیه قضایه خداوند
که در لوح قضای الکر ثبت است و تغییر و تبدل را ندارد و احکام الکر از کثر
شئون است الیه و صفات کمالیه و اسماء الکر در حیات ثابته علمیه یا فیه
شود و از حیات ثابته در حیات کونیة تحقیق باید که لوح قضای الکر لوح
جامع است حضرت خلیفه الیه که مولانا العظیم علیه السلام است و اما باقی است
زیرا که لوح قضای الکر کلیه که عقد و نفس حضرت جامع جمیع آنها باشد
و در حیطه علم آن بزرگوار خارج نیست لکن لوح محفوظ را آنحضرت بخود ثبت
که نم لوح محفوظ الکر که آنحضرت صاحب شئون است الیه و مظهر صفات کمالیه
و اسماء الیه بحسب مقام روحانیت خود که جامع صفات و اسماء حسنات الیه است
بحسب مقام نورانیت خود که مظهر شئون است الیه است گفت مولانا لوح محفوظ خدا
خود هم در ملک از ضرورت لوح محفوظ علوم حق منقسم علم حق را دان غفر و منقسم
لوح حق منقسم علم حق است و از حق است و بحر پروردگار لوح تقسیم علم حق قدر
از علوم حق حق پروردگار که خدا از حق و کمال با نفس بزر لوح علم حق خوانند و در
کشد و در جهان با امر و نهی و جلالی خدا چونکه حق الکر خیر و کمال
عالم از خداوند نفس خیر علم و احکام خداوند جهان منتظر و منتظر این را
بهر

عالم

بر جهان نفس خیر است و در آن از خیر با نوبت است چون آن خلیفه در جهان
از علوم حق با نوبت حکمران غفر کثر لوح محفوظ است و منقسم علم حق را دان غفر و منقسم
که جهان از کتب محیط بر جهان شده و از نور است و از علم و سلوة و السلام
اما قلب القلوب و الالبصار ان لم یسنا ایا هم ثم ان علیهم السلام
یعنی بدستی و تحقیق نم تقبل کنند و لهذا و دیده ما مردم و بدستی که بری
ما اینست علم السلام است ایا ب رجعت خلایق و پس از آنکه جوع برآورد
بدستی که بر است حساب خلایق بد آنکه تم مطلب عزیز موقوف بر کفایت
علمیه عرفانیه است و آن این است که باید دانست که مبدء اکثر نفوس خیریه
نست نیه و نفوس کلیه انبیاء و اولیاء و نفوس کلیه اولاد که توفیق خیریه
کلیه حضرت مولانا العظیم خاتم الاولیاء حضرت امیر المؤمنین علی مرتضی
علیه الصلوٰه و السلام است و کله آنحضرت در صدر فرمود یا علی کنت مع الالباء
سرا و می جبراً زیرا که نفوس قابلیت از اندازند که بلا و اسطر از مرتبه است
افسار است و جنت عظمه صلا شونده چه این نفوس کلیه و جزیه از عالم ملکوت
و سه عالم ملکوت و جبروت و لا الهوت است فاصله میان این نفوس است
باز است مقدر حضرت ائمه و بحر مجده و در علم حکمت مقرر است که تا کتاب
نیما این صادر موصد رن باشد و در صلا از موصد رن است پس چون
نفوس کلیه و جزیه خلایق از عالم ملکوت است و باید موصد رن از نفوس کلیه و جزیه
ملکوتیه باشد لا غیر که نفس کلیه حضرت مولانا العظیم امیر المؤمنین علیه السلام
چنانکه در حدیث وارد است که فرمودند نفوس شیعیان با رفته ابدان
مخلوق است و نیز ما نوبت که کمال این زیاده حق از حضرت مولانا العظیم امیر المؤمنین

علی السلام سوال کرد که عرقی نفسی غیر شناسان من نفس مرا بکشتند
 ای الانفس ترید عرض کرد بدیدی الانفس واحد یعنی حضرت فرمود که ام
 نفس قصد دارد از عرض من و مکرست غیر یک نفس واحد حضرت فرمود این نفس را بکشت
 نفوس چهار است الهیة نسبت به الهیة و انسانیة نسبت به انسانیة و نباتیة نسبت به نباتیة و حیوانیة نسبت به حیوانیة و اینها طایفه الله
 و الهیة الدلیة پس فرمود از برای هر یک از این چهار نفس پنج قوه و در
 خاصیت است عرض کرد نامیه نباتیة که ام است فرمود اصدان طبایع
 سفت اربع است ابتدا ای کمال آن طایفه است محمد قرار آن که است طایفه انسانیة
 اغذیه است فصر آن نمودن به است و سبب افراق آن اختلاف مولدات
 و وقتی که عود نماید بر یکدیگر و بسوی آنچه او طایم باشد عود و باز جبهه خود مجاوره
 و از برای آن پنج قوی است قوه ناسکه قوه جاذبه و قوه ناضجه و قوه دفعه
 و قوه تربیه و از برای آن خاصیت است زیاده و نقصان و انبعاث
 و ظهور و شل و زکب است و اما حسیه حیوانیة قوه فکلیه و حرارت و خیریت است
 که اصدان فکاک است ابتدا و ای کمال آن در نزد ولادت جسمانیة است فصر آن
 حیات است در نزد ولادت جسمانیة حرکت و ظلم و غشم و غلبه و کتاب
 و شمول و نبویه محمد استقرار آن قلب است از برای آن پنج قوه است سمع و بصر
 و ششم و قوی و حس و وضیعت دارد الارض و الخشب و سبب افراق این
 روح اختلاف مولدات است پس هرگاه مفارقت کند عود میکند بسوی آنچه از آن
 طایفه شده است عود و باز جبهه خود مجاوره و بسوی معدوم میشود صورت آن را باطنش
 فصر آن و در حیوان و غیره متغیر و زکب است پس عرض کرد اصدان من فدایت کردم
 که است

که است نفس نا طایفه قدسیه فرمود علیه السلام فقلت لا هیوتیه و ای کمال
 در نزد ولادت و نبویه است محمد قرار آن علوم حقیقیه و نبویه است مولد آن
 تا بهرات حقیقیه است فصر آن معارف ربانیة است سبب افراق آن تعلیم
 رفیق آلات جسمانیة است پس هرگاه مفارقت کند عود میکند بسوی آنچه از آن
 طایفه شده است عود و باز جبهه خود مجاوره و از برای آن پنج قوه فکری و ذکر
 علم و حلم و نباتیة غیر استباه و نیت از برای آن انبعاث و این نفس نباتی
 است بنفوس طایفه و از برای آن خاصیت است نرا است و حکمت کبر عرض کرد
 که است نفس لا هیوتیه ملکوتیة کلمه آیه فرمود علیه السلام فقلت لا هیوتیه و
 جوهریت بسیطه حیه بالذات اصدان حضرت از حضرت هر شده است از جانب
 حضرت دعوت میکند و بسوی آن دلالت و اثبات میکند و عود و حضرت بسوی
 حضرت و فر که کاسر شود و نهایت کمال خود برسد و از این نفس ملکوتیة آیه
 طایفه می شوند موجودات با تمام و بسوی آن نفس عود و رجعت بنمایند بکمال
 این نفس ملکوتیة الهیة ذات الله تعالی است و بطول است و سدره اشهر
 و جنه الما و است کسیکه شناسا شد تفاوت نماید هرگز و کسیکه
 داشته باشد از و شناسا دور ابر خلاصت و خواست و کرامی
 می باشد و از برای آن نفس ملکوتیة آیه پنج وقت بقادر و تقیم و شقا
 و حزن و رندنت و فقر و غنا و صبر و بلا و در برای آن خاصیت است
 الرضا و تسلیم و این نفس است آنچه آن نفس که سبب آن من است
 و عود آن الی الله و حق تعالی فرمود و نفی فی من روحی و فرموده
 یا ایها النفس المطمئنة ارجعی الی ربک را حسیته مضیتة و عطر

در وسط مکه صادر و آنجورست در آنک محیط تمام اشیا و از هیچ جهت
عارف است بشیر قیام از بودن آن پس این حقیر علت موجودات و نهایت
مطالب است و السلام علیه ورحمة الله پس این اوصاف حقیر و طالع کون
تحقیق آنکه مراد فقیر شایع از این نفس کلیه قدسیه الیه که ذکر کردم آنکه مبدأ
جمیع نفوس کلیه و جزئیة خلایق است همین نفس چهارم از نفوس در تعبیر است
که آنحضرت بکبر این زیار علیه الرحمه القافر مود یعنی نفس کلیه الیه آنحضرت
که خلیفه الله فی السموات و الارضین میباشد زیرا که در اینجا پیش فرموده
می شود از این نفس کلیه الیه جمیع موجودات و بسوی آن نفس نیز خود و در حقیقت
بکمال و در آخر حدیث میفرماید بسبب آن از حق تعالی و خود آن نیز نبوی
حق تعالیست پس باینه نفی سخن روحی معلوم گردید که نشود بدو آن از روح حق
تعالیست و از آنجا که جمیع الی ربک را ضمیمه ضمیمه معلوم میگردد و در حقیقت
آن بسوی پروردگار است معلوم گردید و در حقیقت موجودات
عالم کون فی عالم ربوبی است و الهه او را در دست آن آئینا ایاب هم
آن علیست حتما بهم و چون خدای بنی و ولی علیه السلام که صاحب این نفس
کلیه الیه اند هر چه در این است مرحومه اند بقوله یا علی انا و انت ابوا
هنه الالهة نفوس بنی است نیز بمنزله ام و مادر نفی اند که باز و ولج
این و تا متولد میگردد و قلبی است که آنرا فرزند قلب سلیم از امر نفسانی
مکونیه بقوله تعالی الا من الی الله یقلب سلیم چنانکه آنحضرت از قول
عیسی بن مریم فرموده که من یلج ملکوت السموات و الارض من یشاء
مرتبین بغیر غیر سر و در آخر نفوس در ملکوت و باطن سادات و ارض سبک

زائید

را باینه نشود و مرتبه یک تولید از طبع ام طبعی یک تولید از طبع ام
و این سو لود تا فرزند را فرزند قلبی نامند که آن فرزند روحا نفسیه است
حضرت ام علیه السلام است یعنی نقطه نور ولایت و محبت حضرت ام
علیه السلام از صلب نفی آنحضرت در طبع نفس چنان مشتاق و متان
و شیعیان ایشان میباشد و فرزند قلبی از آن متولد میگردد که چون زاده شود
جنس نفس کلیه الیه ملکوتیه آنحضرت است چشم او ملکوت و ملائکه در ولج این
و سمع او از ملک الهام می شود و شانه او را و لاج ملکوتیه را می بویید و از طبع او
ملکوتیه را می پشد و این قلبی است و جنس ملکوتی است فعلمنا تحقیق العرفانی
تقلب این قلوب البصائر آنها نفس کلیه الیه حضرت ام علیه السلام است چون آنحضرت
سید ادمعالات آنهاست لازم است که مرقی و مقرب شد آنها در باطن و ظاهر باشد
و لکن نیکنه محبت کما به و توهم و بسبب آنحضرت نذر اند و لیکن بقیه توهم آنحضرت
دارند غیر از و ستان و شیعیان آنحضرت البته حکم مقدرتیه نفی آنحضرت
مقلب نفوس البصائر آنها میباشد زیرا که مبدأ آنها میباشند و معاد
آنها اند پس متصرف در آنها استنه و بعد از آن فرمود آن آئینا ایاب هم
ثم ان علیست حتما بهم بغیر لایب و در حقیقت خلایق عالم با تمام بسوی طاعت علیهم
السلام است زیرا که بدو و نشود ظهور آنها چنانکه ذکر آمده از آنحضرت و
کما بدکم تعودون لازم است که خود ایشان بسوی آنحضرت باشد و بقوله
تعالی انا لله وانا الیه راجعون و قوله تعالی الا الی الله تصیر الامور چون
معلوم گردید که خود این نفس کلیه الیه الی الله است خود این خلایق و موجودات

که بوی این نفس است لازم است که خود را به باشد پس معنی این هوای مبارک
 نیز محقق آمد و پیر از آنکه محقق آمد که خود ملائک با آنحضرت لازم است که حساب
 آنها نیز با آنحضرت باشد چه بعد از معاد آنها نفس کلیمه الهیه آنحضرت یعنی
 نفوس افراد بشر با تمام از مومن و کافر و سعادت و شقا و کلا و طرا از این
 کلمه ملکوتیه ناشی شده است و همچنین خود و در پیش روی اوست نهایت تشبیه
 نفوس حیدیه مطلقا در باب ولایت شان از طبقه علیا ملکوت نفوس
 شقیه مطلقا از طبقه سفلا ملکوت میباشند و مالک و مکران در این طبقه
 حضرت نفوس سیه ملکوتیه است پس باید جمع و در ضمن آنجا اولاد و حساب احوال
 آنها از افراد قیامت رجعت با نفس کلیمه آنحضرت بجهت باشد تا معنی خلقت
 الهیه از حق تعالی بوضوایق او شایسته و معلوم گردد و خلیفه الهیه یعنی اوست
 و آنحضرت به بیع تسبیحات و الارض و وجه الله الا عظم و جنب الله و عین الله
 انظره بوجوه خود آنحضرت فاحمد لله علی الولاية و الحمد لله علی الهیة
 گفت مولی فقیه قلوب باین است فیض عظام غیوب من بعد در قلوب و در دنیا
 چون بدیدارم نهان نور خدا نور حق اندر جهان ظلمت لاجرم تنویر از زمین است
 خوب اشرق آورم من شرق نیست با من یکبار صرب چون نفوس خلق فایض است
 بر قلوب از زمین روشن نفس کلیمه فیض حق است شعله و نفوس نور است
 فیض نفس و دیدار زمین بگو که تو هستی طالب فیض است خبر نما را ایستاد بوی
 که بوی که از اجزاء میآید گفت سیم که از اجزاء میآید خبر از اجزاء میآید
 جزو

این

جزو از کفر قطع شد بپاک شد عضو از تن قطع شد مردار است بپاک شد بپاک شد
 سوی اجزای ملک لا یکن نامای است انوار است تویم طالع انوار است تویم
 منقلب با قلب است خوش قلب جان شفا بخشش است قلب کن تو قلب است
 از محو حال دارد از خوب تا حسن حال عشق در دردم جان برادر و اقیان است
 عارف از جمله را بر جویش تا شوندی طالب است جویش دیدارشان که نور وجود
 ساز روشن تا شومیت جو کم کنند در ولایت بهر یابند فیض حق
 چون شناس کرد در راه یابند بوی میجوید و این بوی میجوید وجود
 داخل آینه بدر بایستد خرق در نور ولایت شوند فایض از کمال است
 پس کفیه شایب و جم حساب با منستی خلق از بوم الماب چون نفوس خلق از زمین است
 رجعت ایشان بپوشید کاشی در دریا جوید جوید بگو منستی دنیا قیاس
 هست دنیا خلق فانی از آن است با او هر که هر که کرده و با صفتی خود میزند
 تا شود فیض صفت از این حق گفت از صغر و درویش گفت با حق تو صغیر است
 چون بهر خویشین باز آید صغیر بود عمر باز آید آید از هر جهت حق
 خرق کردید بنعمتهای حق نعمت ملکیت من بپوشید از عارف با حق است
 فایض السلام انا الله فی قال رسول الله یا علی القراط طالع است و هو
 موفق گفت غیر حضرت مولی ای مولانا الا عظم من المؤمنین علیه الصلوة و السلام بود

این
 این
 این

نم نیکو فرموده است حضرت رسوله صلی الله علیه و آله یا علی صراط یوم محرم
 تو است و موقوف یوم قیامت که خلافت در آن توقف نمایند موقوف تو است
 بدانکه قوله تعالی و انما فی الذم الکتاب لدینا تعالی حکیم در احادیث اخیر صریح
 السلام دارد است که مراد از ذم الکتاب توره فاحه الکتاب است و مراد
 از علی حکیم حضرت علی بن ابی طالب است علیه السلام که در ذم الکتاب است
 و در این توره که گفت آیه و ستر بجمع الشافی است و در است که موضع است
 مبارک آنحضرت صراط المستقیم است صراط المستقیم در این توره اسم مبارک
 آنحضرت که حق تعالی در برابر او قرار داده فرمودست بقوله تعالی لدینا یعنی
 در نزد ما و بقرار داد ما حضرت علی حکیم صراط المستقیم است و همچنین در آیه
 و القرآن حکیم انکم من المرسلین علی صراط مستقیم در تفسیر اخیر حضرت علیه السلام
 و در است که مراد از صراط مستقیم در این آیه ولایت حضرت امیر المؤمنین علیه
 السلام است و معنی آیه این است که اگر سید نبی است بعراق حکیم که بر سبک تو
 بر آینه از فرستاده کان بر صراط مستقیم یعنی صراط ولایت حضرت علیه السلام است
 یعنی تو تمام مرسلین انبیاء بر صراط ولایت علی علیه السلام از جانب حق تعالی
 فرستاده شده اند یعنی صراط مستقیم انبیاء و مرسلین و امامت الهی و لا حق با شما حضرت
 امیر المؤمنین علیه السلام است پس بر این آیات و احادیث صراط المستقیم آنچه
 در کلام الله نازل شده است مقصود آنحضرت است علی بن ابی طالب صراط المستقیم نبوی
 حق تعالی که خلافت را در سلوک الی الله از آدم تا خاتم الی القیمه حق تعالی برستاند
 ولایت حضرت امیر المؤمنین علیه الصلوٰه و السلام است و صراط المستقیم در عالم
 امکان که آدم و سیر عالم و جوب حق تعالی برستاند بخیر ولایت حضرت امیر المؤمنین
 علیه الصلوٰه

امیر المؤمنین

علیه الصلوٰه و السلام نیست و چون بعد حق تعالی صراط المستقیم در دنیا از برای
 عباده آنحضرت است پس باید صراط و قیامت هم که صراط نبوی ثمرات فعلی خیر
 و جنت و نار است آنحضرت باشد صراط و احکام و عبادات همان صراط نبوی
 ثمرات اعمال و عبادات و محاصرت و اگر چه در دنیا از این صراط المستقیم
 عبور کنند در آخرت نیز از صراط آن خواهند گذشت و اگر در دنیا از این صراط
 اطلاق نبافه و عبور نکرده اند در آخرت هم از صراط اضروی عبور خواهند کرد
 یعنی این صراط دنیا و آخرت یکی می باشد بطور ظهور و بطور لایحه همان جا
 عباد در دنیا از عبور از صراط دین دارند و سیرت و بطور استقامت و احکام
 و توجیه نام و عدم توجه در آخرت هم بر همان حکم می باشد چنانکه در حدیث
 و در است که خلافت بعضی از صراط عبور نمایند مثلاً برق جهنم و بعضی خفت
 از آن شمر توران و بعضی چون پاهای کان و اخف از آن و بعضی عبور نمایند
 با فغان و خیران و بعضی بصراط نران که احصا در تفسیر است و اذق از شمع با
 آتش را می برد تا میگذرند و همچنین با اختلاف سیرت و سیر یا بطون آن آنگاه
 بعضی لغو و بالیه برود و در افتاد صراط نبوی و در جهنم و ناری که در دنیا و آخرت
 در صراط مستقیم حرکت نبوی حق تعالی نموده اند و در صراط ضلال که صراط
 شیخین ظلم و جور و غیره است حرکت که انداخته و با صراط حرکت در صراط متوجع با
 از صراط مستقیم حق محمد و ممانند سیر در آخرت هم از صراط قیامت عبور نمایند
 و تشریح از بیان انجمله باید دانست که از فقرات سابقه و تحقیقات مطلقاً
 ظاهر گویند که سیر نزد آنحضرت و جوب مطلق از حقیقه کمالی که در صراط غیبی است

صفت است تا عالم کثرت که عالم ملک و دنیا است با تمام در مرتبه در جرات
حضرت صاحب ولایت الهیه علیه و خلیفه خداوند است چنانکه منزل اول حضرت
وجود تجلی اول از ذات احدیه است که حضرت لاهوت و مرتبه نور است حضرت
محمدیه و علویه علیهما الصلوٰۃ والسلام است و از آن تجلی اول تجلی ثانی ظاهر است که
حضرت جبروت و روح کلی عظیم امری الهی است که روح عظیم حضرت محمد علی
علیهما السلام است که فرمود اول ماضی الله روح و از آن روح عظیم حضرت محمد علی
ظهور یافته که حضرت محمد و علی علیهما السلام است بقوله اول ماضی الله عظمی که
در ذره اعلی و آن حضرت جبروت اند و ازین عظمی نفس کلّیه الهیه قدسیه
علوئیه این بزرگوار ناشی و نازل است که حضرت ملکوت و ازین نفس کلّیه
الهیّه ایشان صورت بدنیّه نفس مبارکه حضرت محمد و صورت بدن
از تجلی مبارکه حضرت علوی علیهما الصلوٰۃ والسلام نازل و ظاهر است
و از نفس کلّیه الهیه و ابدان مطهر ایشان نفوس کلّیه و ابدان مطهره که انبیا
و رسل و اولاد و پیغمبران کفار ظاهر است بطوریکه نفوس و ارواح مؤمنان ازین
صورت مطهره تر نفوس و ارواح کفار ازین صحت مطهره تر ناشی و نازل است که
حجرت مبارکه بدنیّه این بزرگوار است پس خود و روح ایشان بغیر این
طایفه نیز بهمان طریق بمبدا آنهاست فعلمیه انحصار است مستقیم الهی در هر
نزول از برای خلائق باطنیه و ظاهریه آنحضرت است لا غیر و همچنین در هر
عروج و صعود آنها نیز صراط مستقیم نور ولایت آنحضرت است که در باطن افراد کلّیه
بشر که انبیا و رسل است و افراد جزئیه بشر که طوائف اعم است لاف و لاحقه است
صورت

صورت سابق و شهود دارد و بقوله تعالی و کثر نفس معصیان فوق و شهود
پس این سابق و شهود که صورت جزئیه نور ولایت حضرت علویه است
علویه علیه است که هر یک از این طواری است که صیغ فرموده است از انبیا و رسل و ائم
ست لاف و لاحقه در این سبع المثانی اطوار این قوه عظمی و جبروت و سر غیاثیه
اگر حضرت بک الی الله شوند و چون بدو نشو خلائق مطلق از تشعشع اول
ولایت آنحضرت و سلوک و سر ایشان در آن نور پاک و قوه بارز ظاهر
از آن نور است لازم است که خود و روح آنها تمامی بوی نفس کلّیه الهیه آنحضرت
که صورت نورانیه و روحانیه و عقلیه آنحضرت باشد تا در صراط مستقیم و لا
آنحضرت سالک باشند و راجع الی الله گردند بمغلا الا الی الله تعالی الامور
و اگر مؤمن نباشند و کافر باشند و بدین حضرت خاتم الانبیا و حضرت
انبیا سلف نباشند یا باشند و اما لاهوت و لاجب و لایعبر باشند
انها نیز بمطهر حضرت صاحب ولایت علیه الهیه است روح فرده که بلیغ عزایر
لعین است با نفس کلی شریک او که در صقع عالم ملکوت انفرادی واقع است و
اسم عظم قدر ولایت کلّیه الهیه است معالک آنها نیز هم نام است پس با خود
انها بر صراط ضلالت و قدر حضرت صاحب ولایت علیه السلام است و این
مذکور رجوع افراد اشخاص قدر العظمی است که بیان کرده اند که خود
و رجوع در صراط مستقیم ولایت بهدایت یا ضلالت بوجه حضرت صاحب
کلّیه است بود و مجاورت غیر شخص عاید راجع به خود و مرجع خود نیستند
از برای استیفاء حق خود از جبر و شر و جزای نیک و بد و جنت و نار
و اما سایر موجودات غیر از العظمی عالم دنیا از حیوانات و نباتات و جمادات

عود و رجوع آنها باریاب الفواح آنهاست چنانکه مذکور کردیم که هر نوع از احوال
موجودات این عالم را که حق بق و نهد و تضعیف از آنها را یک رب النوع حق
عقلی مجرد در عالم عقول که افراد و صنف آن رب النوع اول از آن نازل
و ناشی شوند و بعد از ملاکت نیز عود بآن رب النوع عقلی نمایند و بعد از ملاکت
از محال قطره در دریا و از برای آن افراد توانی و عقابانی در اعمال آنهاست
زیرا که عقده دارند و با نتیجه مکلف نمیشوند و جزائی در یوم و در صراط یوم
دین ندارند و این را رباب النوع که عقده کلیه نوعی دارند از حضرت کل حضرت خاتم
الانبیاء و خاتم المرسلین علیه السلام ناشی و نازل آمده اند و خود و جوت آن
عقده کلیه نوعی بشود و اولی آنها نیز بآن عقده کلی است که از آن عقده العقبانند
پس صراط المستقیم زوال افراد بشود و نیز آدم طلقا و سایر موجودات عالم کون و دهر
صراط المستقیم عودی و رجوعی آنها نور ولایت کلیه محمیه علویه است علیه السلام و حق
جبر و علارا غیر این نور صراط المستقیم نیست و البته آن حضرت در حق و فرمود علی
صراط مطلق الهی را برای جمیع خلایق او در دنیا و آخرت صراط است و پس
و نیز فرمود موقوف مطلق که عرصه که محشر بعد باشد و حشر جمیع خلایق و نیز در آن
موقف تو است پس بدانکه در حدیث خلقت فرمود علوی علیه السلام و فیصله
که فقیر شرح خطبه لبیان آنرا شرح کنم ام و مستطابا نیز آنکه الملقب بخصه
ناصر بهت ذکر کرده شده است که حشر و کسری و تساوات و از حق خلایق
آنها از ملک و جن و بشر با تمام از بار قدر از آن حضرت محمد و علی علیهما
الصلوة و السلام مخلوق شده اند بتفصیل که در آن شرح ذکر کرده شده است این حدیث
فارح الیه پس چون عالم ملک دنیا تمامها و بسا و آنها و از ضما حکم است
الطاهر

اطهار خدای عالم ظهور شود است مظهر و شهود و از خدای شفعه انوار ولایت کلیه
محمدیه علویه میباشد همچنین باطن این عالم که عرصه کاه و موقوف قیامت که بر
که هر یک عالم کون در آن ظاهر میشود بقوله تعالی یوم تبلی است و باید از نفس کلیه
الیه حضرت علویه علیه السلام ظاهر کرد و دو بقاضا اسم الباطن الیه
بحر آنکه عالم دنیا و ما فیها همه ظهور است کمال صفات نفس کلیه الیه علویه
است و باطن دنیا که قیامت و حوره حضرت این عالم دنیا است حوره باطن
و بطول نفس کلیه الیه محمدیه علویه است علیها السلام بحکم اسم طهر باطن
خدایند چنانکه بطلب در بیان شئون الیه و ظهور عوالم است حدیث
از آنجا ذکر کرده اند و البته آن حضرت در حق و انبیا داد موقوف انبیا
آن حضرت خاصه پس چون باقی تحقق دید که ولایت کلیه علویه روحی
بحکم کلیت خود صراط المستقیم حوره نزول و عروج نور خدایند و این حوره
آدم ابو البشر است پس باقی بقاضا کلیت خود لازم است که در تمام
عوالم الیه غیر متناهیة قیامت از حوره آدم و بعد از حوره آدم و در عوالم و
در عرض حوره آدم با تمام و در آنجا و عالم ظهور بر آن طلاق شواخص
بحکم ولایت کلیه خود صراط المستقیم که جمیع خلایق این عوالم ظهور میکنند
زیرا که در هر نشا و عالم از نشا و عوالم وجود و ظهور حیرت همه که نظایر
شئون غیر متناهیة الیه اند این حقیقت ولایت کلیه الیه علویه علیه
السلام ایک نفس کلیه و یک بدن جسمانی است که مبدأ و معاد و واسطه
در بطم میانه آن حقیقت ولایت کلیه صاحب شئون الیه با این شئون و عوالم

ظهور است بر حضرت علویه روح فراه بحسب کلمه باطن خود صراط مستقیم
 مطلق و موقف مطلق از برای خلایق در جمیع نشأت و عوالم الهیه است که نور
 و ظهور است نفی کلمه الهیه او بیند و لکن آنچه اشاره باین مطلب حضرت
 لفظ صراط و موقف را محلی مالف و لام فرموده که افاده اطلاق و عموم نماید
 مطلق صراط و مطلق موقف تمام محشر و عوالم و نشأت غیر متناهی باطنی
 و موقف نیست آن جناب محمد بن محمود در هر خط و اشتباه غریبی نموده
 و تفسیر صراط که صراط را بمعنی برزخ و وسط گفته است یعنی آنحضرت برزخ
 مطلق است میان مقامات متضادات شد نور و ظلمت و صورت و غیر
 و بعد از حیط عظیم زیرا که صراط را چه در معنی برزخ است و حال آنکه بیان برزخ
 آنحضرت با فکاره آمد فائده لا یخفی علی اهل البیان و من له درایه بعلم
 لغه و المعرفان ولیکن آن اجواد قد یکبوه و عاقله قد یخفی یخبر و السلام
 مصطفی نقیض این علی نور صراط حق از نور علی نور حق و توفی تمام بذات
 زان صراطی هر خلوق کما یت نیست غیر از نور صراطیم بنده کار از نور حق
 نور حق و صراط کردگار در عالم رطب پروردگار هر که عارف بنور حق
 او بود عارف سلطانیم پس صراط حق صراط بود مقصد مشرب طوبی بود
 است این نه لکن باطنی با سر و اندر سر و نشأت روحانی جوار در را
 تا شود در ملک دار است چون ولایت باولی حق است و غیره صراط حق
 نور مشرب همگان یافت در هر خود او صراط حق یافت قد و جان در صراط الهیه
 از صراط حق چو او آگاه شد بر صراط دین اگر مالک شود بر صراط حضرت ملک شود

بکزار

بکزار چون برق خفاص صراط است بر کجاست در و بر باطن پس صراط حق صراط توبی بود
 مقصد مشرب طوبی بود وین صراط حق توبی لکن مقصد حق است عانی
 بعد از آن فرمود سلطان دین موقف حق موقف است این چون نور توبی بود
 حق توبی که در دین جهان دینی و غیره ظهور است ظاهر معنی نفس نیست
 خسر و برزخ و جنات کرد از راه صفت عکار عالم آدم نمود از نور
 جمله موجود است در کاروان چون شومات ضاررا در عوالم از ان مدیج
 هر صراطی غیر از نور طاهر و باطن بجز توبه ش راه صورت معنوی
 پادشاه دینی و حق صورت و غیر از ان بطون دینی و عقی توبی بود
 صورت عالم و توبی توحیف جز توبی بود و عوالم آنکه ظاهر از توبی بود
 و آنچه نهان در دست عالم و آدم ز فیض یکدگر صورت معنوی وجود است
 نیست حق غیر توبی و بی نیست حق را نه توبی شیخ چون توبی عوالم و وجه
 بر جمیع ما سوره اکثر جز توبی بود در عالم مقصد شد خلوق حیات زدی
 مقصد از خلوق توبی است این در خبر لولا علی را بیان مقصد عالم اگر لولا که
 قصه شر از لولا که توبی این همان نور است کار نامه از خدا باطن بدین مایل
 و قال علیه الصلوه و السلام انا اللهی عنده علم الکتاب علی کان
 و مایکون بفر حضرت مولانا الا عظم ویر لم یمن عید الصلوه و السلام فرمودم
 آنستیکه در پیش او است علم کتاب علی که مشتمل است بر آنچه بوده است و آنچه
 مر باشد و آنچه خواهد بود بدانکه در شریقه مقصد اطلاق اسم کتاب است آن

به اول عالم خداوند قدیم گفت دارم علم بر لوح عظیم
 آن کتابی که است لوح بر غیر آن باب علوم منطقی
 شاهین مولی علی بن موسی کو فیض کند از یکدست در
 صادر شد از جامع برین صادر علم خداوند برین
 آن کتاب است او که در در علمها ظاهر برین
 از منصفی حال او که در مقصد از آن کتاب است
 آن کتاب است این فوق صافی در کتاب حاضر از کتاب
 گوشت صفا مظهر ذات نور ذات حق ولایت است
 این ولایت خود کتابی مظهر اوصاف و احوال است
 علم حق فی ذاتی ظاهر است بر علم غیبی خارج از کتاب
 ذات حق را این کتاب است هر چه خود برین کتاب است
 این کتاب باطن مولی باطن مولی و سر مصطفی
 ظاهر از در علم است و برین نور است
 نیست مفعول به چیز از نور را که آن علم است
 که کتاب طاق ربانی است ظاهر ذات غیبی است
 مبدأ هر چه غایب است نیست مفعول به ظهور است
 و قال علیه السلام ان آدم الاول انا النوح الاول انا ابراهیم الخ
 حین القی فی النار انا موسی و نوح المومنین و فی نسخة اخر انا موسی او
 المومنین

مومنین المومنین بدون لفظ موسی و نوح حضرت مولانا الا عظیم المومنین علیه
 الصلوٰة و السلام فرمودند آدم اول کتب باطن و حقیقه آدمیت و نوح اول
 کتب باطن و حقیقت نبوت چه آدم حقیق که آدم ظاهر بر لوح اول است
 حقیقه آدم است و نوح حقیق که نوح ظاهر بر لوح باطن نوح است حقیقه
 نوح است و فرمودند ابراهیم علیه السلام که باطن این ابراهیم ظاهر است در دینی
 که گفته شد در نار فرمودند موسی در وقتیکه ندانده شد از جانب
 ش طی ولدی امین و نسیم موسی در باطن مومنین فعلی هذا آن حقیقه آدم
 مبدا این آدم است آدم اول است و حقیقه نوح که باطن و مبدا این نوح
 است نوح اول است زیرا که قبل از این حقیقه کلیه اشیاء محمیه و علویه علیها
 السلام که نوریت مشتق از نور الوهیت و عظمت خداوند برین نوریت
 بجز حقیقه کفایت ذات احدیه حلت حقیقه نیست و این حقیقه کفایت مبدا
 از برای چیزی ندارد چه غیب غیب صرف است پس مبدا اشیاء همین حقیقه
 و نور خداوند است و پس و لهذا آن حضرت این را آدم اول و نوح اول فرمود
 چه آدم و نوح و سایر انبیاء تا ما را از این حقیقه ظاهر شده اند و این حقیقت است
 باطن و حقیقه نبی پس بدانکه در حدیث وارد است که سوال
 شد از حضرت رسول که قبل از آدم چه بود فرمودند آدم و در ثانی
 سوال کرده شد باز فرمودند آدم و همچنین آخر فرمودند اگر تافیهایی
 سوال نمایی بگویم گفت آدم و همچنین حضرت مولانا الا عظیم المومنین
 خداه فرمودند که در حدیث و چهار مرتبه از انبیاء آمده اند هر یک هم کینه

پست چهار هزار و نه و اند من با تمام آنها بعلم پس بدانید که از
تحقیقات سابقه فقیر شرح در این شرح ظاهر گردید که عقول انبیا و
و نفوس کلیمه آنها و آدم ابو البشر از حضرت کلیمه حضرت صلی الله علیه و آله
الاختم امیر المؤمنین علیه السلام ظاهر شده است از آدم و انبیا این چهار
ابو البشر یا چهار است بقیه دیگر یا چهار است بقیه او آدم خلف یا چهار
او هم مقام آدم و مقارن این عالم ابو البشر که حضرت کلیمه حضرت
باطن و سر آدم و انبیا و سر تمامی احوال و عوالم سلف و خلف است مطلقا
چنانکه حضرت روحیه اصلی الله علیه و آله و سلم فرموده یا علی تو با انبیا
سباطن و سر بودی یعنی مطلقا پس او را در کائنات من کان و با من ظاهر
شدی در هر ره که ظاهر شده ام در عوالم ارواح و در عوالم اجسام و در
سلف و عوالم مستقبه با تمام زیر که این چهار کوارکب حقیقه یک است دارند
و در تمام عوالم و نشأت و عوالم ظاهر شوند بهر صورت که خواهند داشت و الله
و کجاست در قرین و شفیق و بنو یکدیگر اند که هوشا خداوند یک پیغمبر شده
شده که آن پیغمبر و احد ولایت کلیمه الیه است که باطن این چهار کوارکب
و نیز حضرت دیگر از ائمه و اوست که روزی بجهت حضرت مولانا
الاختم روحیه او شرف شد حضرت امیر المؤمنین علیه السلام در کنار حضرت
نشسته بودند و خواستیم استواله کنیم فرمودند ستم من به الظاهر جناب سلطان
بملاحظه طفولیت آنحضرت حاضر گردیدم پدر بزرگوارت چه قدر است
آنحضرت فرمودند من پدرم ای سگونی عرض کردی فرموده او ندیده ام
عالم خلقت فرموده پنجاه هزار آدم در هر عالم و آدم نادیده پنجاه هزار است و با آدم

اول

اول امر بتوحید آنکه فرمود قبول نکرد و پنجاه هزار فرموده با او که هر کس چنان
بزرگوار فرموده بدر و چنین وجود آدم ثانی را دعوت بنیوت فرموده با
قبول نکرد و فرموده با او شد آدم اول و آدم ثانی را دعوت بنیوت خود
فرموده که آنحضرت دست مبارک بر دامن آنحضرت گذارده و فرمودند
باش چنانکه حضرات اولو العزم است گفت بودند و فرمود که حق تعالی خلقت نمود
پدر بزرگوار را پنجاه هزار سال پیش از آدم اول این است سن مبارک پدرم
پس باید دانست که مراد از پنجاه هزار مرتکب کثرت است یعنی آدمها پنجاه
و عالمها پنجاه حق تعالی خلقت فرموده پدر مرا پنجاه هزار سال پیش از آدم اول عالم
اول خلقت فرموده با برادری مناسبت در تقدم و سبقت آنحضرت بر آدم اول نه
تقدم زمانه آنحضرت بلکه تقدم بالذات و بالاتر تبه یعنی مقام حقیقه آنحضرت که ولایت
کلیمه الیه و نور لا یوتی ذات احدی احدیه است که سبدا و حقیقه او هم عالمها
تقدم بر فروع و نظام خود دارد و بر نهایت کجاست رتبه و تقدم ذاتی و بیچینیک
این حقیقه کلیمه تقدم است بر آدم اول و نوح اول و ابراهیم علیه السلام و موسی
اول و یحیی بن تقدم دارد و بر تمام عالم و استقامت و مقارن با این آدم
و غیره زیرا که هر عالم جسمانی و ادوم باشد و هر صلی تقدم بر روح
و مقارن با روح خود و عین و حقیقه روح خود است چنانکه حضرت رسول خدا
فرمود یا علی تو با انبیا در باطن و سر آنها بودی فیلهذا آنحضرت فرمود
منم آدم اول و نوح اول و ابراهیم و چنین که گفته شد در آتش و موسی و غیره
این حضرات اولو العزم از سایر اخصان شجره ولایت کلیمه من میباشند و حاضر

و پنج آنماست و مقصود آنحضرت از این کلام معجز نظام اشاره بمقام کلیت حقیقه
 ولایت خود است است بمقام آنها بعد از نبی و رسالت علیهم السلام چه دلائل
 آنها جز اولاد ولایت کلیه آنحضرت و همچنین نبوت حضرت انبیا و پیغمبر
 نبوت مطلقه کلیه حضرت خاتم الدنیا صلوات الله و سلامه علیه و آله است
 چه انبیا و چه پیغمبر و چه نبوت و ولایت است و در حقیقت هر یکی از این
 از این هر یک بزرگوار میباشند حضرت رسالت خدا صاحب نبوت مطلقه کلیه
 بطاهر و ولایت مطلقه کلیه الهیه اند بیاطن و حضرت مولی الموالی و وفود
 صاحب ولایت مطلقه کلیه الهیه اند و اما کتب علوم نبوت از حضرت رسول
 فرموده که معروضات است و خود فرموده اند منم صاحب ستر نبی بغیر ولایت
 کلیه الهیه پس حضرت مولانا الاظم امیر المؤمنین روحشاده فرمود که منم
 ادم اقد و نوح اقد و ابراهیم علیه در وقت افکندن او در آتش نورانی که بوا
 و اسم از انبیا که ولایت جزئی است از ولایت کلیه الهیه آنحضرت است
 که ولایت الهیه است پس احدی را شایسته نبی می تواند خود را با اسم خود
 بخواند تا خبر غفلت خود را با اسم احدی و قدر خود بخواند که اگر نور قدر در پیش
 طلوع کند و بر اختیار خود را بصفت و اسم قدر خود بخواند و قند آینه بنام خود
 آینه را نشانی گوید چه کند یعنی من ادم بحقیقه و ادم کلی حقیق منم که قدر
 تمام ادم همه عوالم ظهور نشأت میباشم و منم نوح بحقیقه و نوح حقیق منم
 که قدر از تمام نوحها میباشم و تمام اودم و همه نوحها بواسطه خبر بودن و طاهر
 شدن از من ادم و نوح شده اند و این کلام معجز نظام است که بحقیقه ولایت
 کلیه آنحضرت است که فخر اول حق تعالی در عالم امکان است و از فیض این وجود کلی

دووز

و نور منم منم الله تمامی عوالم و اودم ظاهر شده است چه آنحضرت است و چه
 حق تعالی و تمامی خلائق است چه مجله لا ینکد و منم من ابراهیم علیه در وقت
 که افکند شده باشد باقیش نموده بجهت آنکه در حال صدمه و بلا حضرت ابراهیم و حبه
 بیاطن خود که آنحضرت است فرموده اند اوقات فرموده با نبوت بخاین فرمود
 منم موسی بهین بیانات که مذکور کردید چه موسی از زبانه آنحضرت و حضرت
 سر و باطن است لهذا او را بخود نسبت دلم است باقتضای صالت حضرت
 و فرمودن موسی و همچنین فرمودنم موسی علیه مؤمنان زیرا که نور ایمان
 ولایت آنحضرت است چه حضرت رسول خدا فرمود یا علی جت تو ایمان است و این
 کلمات کبر آنحضرت خود ولایت خویش می گیرد با مؤمنان و مؤمنان
 و آنحضرت فرموده من در نزد هر یک از مؤمنان یک لسان یک کلام یک عین میباشم
 و یک گوش شنوا دارم و معنی یک و بد او را با او میگویم و از او میشنوم و از او
 میبینم تمام این فقرات بجهت کلیه آنحضرت است شایسته فرمود اول ادم
 چون حق اندر ولایت اقدم نوح اقد و منم در روزگار نوح و ادم را منم انور
 نوح و ادم خود منم ظاهر شده بر همه ملک جهان ظاهر شده من علیه السلام ابراهیم و
 من کشیم را از نور حضرت من نمودم نار یکان بزر خلیل چار منم در آتش پیر
 خودم موسی را اول حصا باید و پیام از قصه خدا نور منم منم مؤمنان
 مؤمن از من صاحب ایمان و عین یعنی منم نور خدا اولین فری که از حق شده
 روح و غیبتی از من است خانه ای که از من روشن است چون زدن آن که حق منم
 بر همه منم مکانها ظاهر نور من از انبیا و دارد ظهور و جهان من نور افکند

که غایت الغایات عوالم وجود است و حقیقه این جزو کوار نور مرقه سلاهی
ذات اقدس است که جلالت عظمت که از آنجا اول و غیب ثانی نامند و این
نور مرقه است مقام حبیب ان احرف و حاضر است معرفت ذات را
بصفات کمالیه اش چه ظهور ذات غیب الغیوب است و این نور مرقه است
اصد و مبدأ خلق عوالم اسباب و غایه الغایات خلقت عوالم اسباب
فعلیه مبدأ او غایت خلقت همین نور مرقه است که حجت مظهر این نور کوار
حاضر آن است و این نور مرقه است ولایت کلیه الهیه است که ظاهر و ظهور ذات اقدس
احدیه است و حقیقه باطن و سرائین بزرگواران است پیر حضرت مولدنا الله
امیر المومنین روح فراه فرمود بکم احوالنا و علی من نور مرقه که من مقام
اسباب عوالم وجود یعنی فتح رحمت و فیوضات الهی من بر عوالم اسباب
میایم یعنی مبدأ آنها تمام منم و همچنین چون ظهورش در این عوالم موقوف بر
جمع اسباب است غایت الغایات آن اسباب است و سبب حقو آنها است
بسیب است و صورت آن بزرگوار بر حقیقه ولایت کلیه الهیه که هم مبدأ است
و قیام و هم غایت است یعنی فاتح ابواب رحمة و فیض بر عالم اسباب غیر
متناهی و غایت این عوالم نیست بجز من که مجمع الجبرین و صدر ذکر و جامع
مبدأ او غایتیم چو من حضرت محمد و حضرت محمد من است و حجت حقیقه بر او
و در حدیث دیگر فرمود سخن صنایع الهی و الناس صنایع لانی صنع
حقیر حق تعالی و مبدأ صنایع عوالم غیر متناهی و غایت آن صنایع ما شیم
که جامع مبدأ او غایت و معرفه خداوندیم پس بعد از ذات پاک الهی بجز ما کسی نیست
ما شیم

ما شیم و شیعیان ما و علی بن ابی طالب شیخ خرافاتی از آن کبریا حضرت معصوم
در صبح آنحضرت گفته گفت بصورت آنچه زاولاد آدم از در تربیت بود حال را
از در صبح صبحیت نمودار معصوم
اشباح انس جنت نکند در یکدم
درین بیان که مجمع جبرین اکبرم
چون بگرم در تیر غلغل خوش
کرد همه جهان بحقیقت معصوم
روشن شود روشنی ذات من
که پرده صفات خود از رخ فردم
با کج مظهر همه است ذات من
بدر اسم اعظم بحقیقت چو بگرم
فعلیه مبدأ نباتات تمام عوالم الهیه غیر متناهی از اسباب و سبب است
و مجالی حقیقه ولایت کلیه الهیه محمدیه و علویه علیها السلام اند و این حقیقه
آن که شخص نباتان کمال الهی است هم مبدأ این عوالم و اسباب و سبب است
و هم غایه الغایات آنها باشد و باطن و سرائین حقیقه کلیه ولایت است
بجز حقیقه اکفایلی ذات حضرت احدیه که غیب الغیوب صرف است و مقصود
ذات بخت محفی اقدس است که معرفه الهیه است حاضر نیاید بجز از صورت
حقیقه ولایت کلیه الهیه که غایه الغایات عوالم بطول و ظهور است پیر حضرت
رومی فراه حرفات حقیقه و احرف و معر فیه الهیه است و آنحضرت است
هم مبدأ خلقت و هم مقصود بالذات حق تعالی از خلقت عوالم ظهورش
ولیه اخود را قیام فیوضات اسباب و سبب است عالم ظهور فرمود
و نیز باید دانست که چون حقیقه ولایت کلیه الهیه که مبدأ او غایت و این

هر روز و عالم و آدم ابوالبشر است و صورت مبارک در این هر روز عالم
 دارد و همچنین این حقیقه کلیه ولایت الهیه در جمیع عوالم و نشات لایقها را
 و تالیقه و مقارنه صور عیدیه دارد و بغیر در مرتبه عالم و شخص و خصوص
 صورت مبارک دارد که هم قیام اسباب افعال است و هم غایت آنست
 که معرفه الله باشد فعلی و اسباب عالم و نشات از حیطه وجود اکیال این حقیقه و لا
 کلیه الله محمدیه و علویه صلوات الله علیها و اکمال خارج نیست و فیوضات که
 با اسباب نسبت این عالم آدم ابوالبشر از آن حقیقه عظیمه میرسد بنابر اسباب
 و نسبت عوالم غیر متناهی و کجایم میرسد پس حد این و بزرگوار قیام و غایت
 و غایت این عوالم غیر متناهی نیست و بجز آن و بزرگوار که اکمال دارند اصدرا
 نمیرسد که افعال مقام را نماید پس قوله تعالی فبما نزلت الحسن الخاقین
 نشان این بزرگواران با احاطه وجود ایشان بملکوتها هر جای دارد
 گفت مولای جبه خلق وجود و آن سببه در اقبال شود چون هم جلوه ذات
 خود هم قیام اسباب بوجه باب چهارم که دید باز سوار است جهان را از
 جمله اسباب و نسبت از من است افزاینش ثمر زمین روشن مبدأ و غایت اسباب
 خود هم در جمله احوال زمان مبداء چون نور ذات حضرت جمیع عالمه جهان را در
 غایت غایات احوال ظهور است حرفان خداوند غیور آید این حرفان زلفات
 ظاهر حرفان حتم در جهان که فرمود لولانا ما عرف الله و لولانا ما عجب الله
 فانکم بر جمله اسباب جهان غایه غایات امکن فکان فاع و غایت این اندر و
 صاحب کرات و خیر از خدا پس نظر کن اجد حق خیر من کجاست ذات پاک حق و نور حق
 نور حق صاحب غیب و نمود فانکم در جمله احوال وجود

با همه بکتابش چون هر خود جمله عالمها باشد دانستند نیست که عالم گران شده است
 که چه ماضی یا که استقبالی ماضی و استقبالی احوال بوله از عوالم فیض زمین می
 خیزد ذات حق و نورش بدین خالق و بطریق این عین خالق مطلق بدان ذات
 رحمت و فیض مطلق زمین و آبی عوالم است مبدأ و غایت توابع را بدان
 و قال علیه الصلوٰه و السلام انما نشیء **الحجاب** یعنی حضرت مولانا عالم
 امیر المؤمنین علیه الصلوٰه و السلام فرمود منم نشاء و اکیال کنند و آورند
 ابریا که در جبهه عالم موجود اند بدانکه این فقره و فقرات بعد از تکفیر است
 بعد از احوال چه قوله انما قیام الله سبب بطور صریح و احوال است سبب
 و ادراک اشجار و پهن کردن زمین و سماک و سموات را و غیر ذلک زیرا که
 تمامی داضد در اسباب و نسبت عوالم وجود اند پس چون الفتح ابواب
 رحمت بر مطلق اسباب عالم وجود از وجود مبارک با فیض وجود حضرت
 خلیفه الله فی السموات و الارضین است لازم است که وجود و اکیال دادن
 که یکی از اسباب عالم اسباب است از آن حضرت باشد و همچنین سایرین که ذکر شد
 اما سبب سبب این است که باران از و فرو ریزد تا کمالات و منفذ و فو
 کامنه مندرجه در حقایق عن صراط ربه از قوه بغیر آورد زیرا که وجود از
 و ظهور اشما که در اشجار تعبیه است و وجود اشجار که در حبه تعبیه است تا آنکه
 با تنقیر کر که در حبه نیز که در شمر و شمر در شمر باقی بر خود تعبیه است و آنها
 با تمام در عن صراط ربه هو او آفتاب و تعبیه اند تا بر مظهر ماه
 سحاب بعرصه ظهور آیند و همچنین مظهر دریا حین و خفایات احوال
 که در جنوب و ارض و سایر عن صراط ربه تعبیه میباشند حکمت الهیه

از فیض باران سحاب بواسطه وجود بارک حضرت خلیفه لدی السعادت و الدین
 روحی فداء که مسبب واقعی و مفتوح ابواب رحمت و جود بر اسباب و مسببات
 وجود و کون است بفرصه ظهور مراد و همچنین فواید و خواص و کمالات کائنات
 در لطف حیوانات و نباتات که باعث ظهور صور و اجزاء آنهاست از محققان
 و ارباب معارف ظهور و تفسیر مراد بواسطه این بهین یک استبک است
 که سحاب کون منشأ در جو عالم است که از وجود مبارک حضرت خلیفه الهی که
 تمام اسباب و مسببات عالم کون مرتب بر یکدیگر اند بفرصه ظهور مراد و تفسیر
 احسن کمالین که یک سبب جزئی سحاب چگونه این همه اسباب و مسببات
 مرتب بر یکدیگر را اظہار می نماید که خداوند از درک هر جزئی از آنها عاجز است
 چنانکه در فقرات دعا قاسم و اوست که الله قد علمت الامواج قاسمها
 قدر تک فطرت فیکر مقدور انما قدره حجه خیر لا یسلج کنتها قول
 العطاء و نفوم اعلم و او ادام کلاما فقرتی فیضه قدر تک استبر و ان ذلک
 علیک استبر استبر عظیم و عظیم و نفوم ابر علم و او ادام ابر حکمت از ادراک که
 در یکصد و چهل و نه فقره ظاهر شده است عاجز اند و تمام فقرات و اوست
 آنها در قبضه قدرت پروردگار خود استبر اند و مراد از قبضه قدرت حق تعالی
 نیست مگر وجود مبارک حضرت خلیفه او در جو عالم کون که کتب و خط و محیط
 خودش آن خلیفه محیط است بر جمیع عوالم کون غیر متناهی سبحان الله
 انکالین این است تفسیر این حدیث اما تا ویرایش را به حرفان
 و تحقیق است که از حضرت رسول خدا سوال کرده شد که این کائنات را
 قهر ان کائنات خلق تعالی علیه و آله و سلم کائنات فی حمده ما فوقه مولود و ما

حقه

حقه مولود بدو الله حمدا ابر رقیق است و این حمدا که در لکها پروردگار است که
 فوق آن مولودند در تحت آن موانع آن تجلی اول لا اله الا الله که از
 ذات احدی احدیه جلالت خطیه خطیه شده و نور حق حضرت محمد و علوی
 السلام است و این حمدا حقیقه حضرت خلیفه الله و سر حضرت رستم الله است
 که آنحضرت فرمود انا صاحب سر الانبیاء که در آن ممکن دارد حضرت احدیه
 و بلسان این سحاب تکلم می نماید که من است که کند و این سحاب را از برای
 ادرار فیض رحمت رحمانیه بر تمامی حقایق احیان تا به علمیه و احیان
 و ماسیات عوالم وجود در این عالم غفر آدم ابوالبشر و در تمام عوالم غیر متناهی
 است الله ضمیمه و لاحقه است قبله و حالیه مقارنه با این عالم غفر تبارک
 این ابر رقیق رحمت رحمانیه که وجود مطلق عالم مفاض بر عوالم لایتناهی
 قطرات باران رحمت خود را که وجودات عالمه مفاض بر موجودات حق تعالی
 ممکن است فروریزد و فوائد و خواص و منافع و کمالات وجودیه که در این حقایق این
 علیه و کونیه و ماسیات از حضرت حکیم خلاق تعبیه شده در جوالم غیب
 و شهادت تمام نشات از قوه بصر کرده و شجره شجره است از حضرت این هو
 بزرگوار که حاضر غایت خلقت آدم و عالم است ظاهر و باطن کرد و کمال
 جمال و جلال خود را بر آرد و شود شمره و سیوه نهاد با کمال شکر غایت خلقت و معرفه
 الله است صورت پذیرد و خفایت وجودات عوالم اسباب و مسببات که
 مقصود خداوند است ظاهر کرد و فکیده آنحضرت هم نشانی است سحاب حمدا
 و هم خود حمدا و هم مبدء اسباب و مسببات عوالم لایتناهی است و هم شجره
 شجره وجود عوالم اسباب است که معرفه الله باشد فیکر که است کمال الحقایق

پس نظر فرما که در خلق آنقدر قدرت کن که عظیم مخلقه
 بر ما سوار شود و کثیر المنفعة و منافع و کمالات و آتیه باشد و بمقتضای الوحد لا
 عنه الا الواحد بعد از ذات اقدس بر صیدت حقیقه شد این خلق عظیم
 مبارک خلق در اینست و قدر القصدی خوف الفراء فهو عالمی و خلق
 و العابد المعبود و المکتفی و المنفک و القاصد و المقصود و المرید و المراد
 و المرید و المراد و لا قبله و لا بعده شیء الا الواحد المحیط القهار کما قال الله
 تعالی فی طیب الحبیب فی خلقه النور المحمد صلی الله علیه و آله و سلم
 انت المرید و انت المراد قبارک الله احسن الاسماء لقاین
 گفت مولی که کرباب از من استی انت سبحان ابراهیم از من استی
 رحمت باران وجود من است آید از باران هزاران پایه مانع نکرد در آن
 جمله نور و خواص عنقری ظاهر آید از رحمت کبری حاضر کرد و محض غرض
 نداد بهار و از چشمش خلا بر سر اشجار از بار آورد ازین بار بار بار آورد
 بر سر باغین رویداند و از سر خار از بار در کلها لاله از بار که حیوان نباتات
 قدر تر از حبه و قطره براد خورشید غلغان و یکبار حشر آورد و از قطره نباتات
 این است آثار سبحی ظاهری تا از این صورت بخیر بزی معجز شدن آنها برین
 کائنات که کاسه سلطان شفیق حق تعالی در حجاب کرده که آن را تمام بیفران
 نیست و فوق حجاب موهو هم هوایی نیست در حجاب این جهان و از خلق و جو
 ظاهر از در حرمت و عجب این جهان و کبر ولایت آمده این جهان شمس است
 این جهان

این جهان است محمد با علی است کما یبارک و اعزایان بر این است که زمین بر تنها
 کاست از شریعت و در حجاب راز و زمین سر ولایت حقیقه کما فرما در جمله رضوان
 راز و از وی کتب و لوحها بر سر تالان نازل آید از سما ظاهر از عالم غیب شود
 آمد از در بر عوالم در جو ظاهر و باطن و در میان آشکارا و غیبه و اشیاء
 این است بیج حجاب از حجاب دین حجاب خود بر سر عالم و آدم خود را در دین
 جلد بر بار آورید او نیست شمس و خود حجاب او بر دین از عقلها و دین
 شمس عالمها و شمس آمد از فیض حجاب فیض خبر از حق تعالی
 کائنات بر مصطفی نفعی این بر سر ولایت بر سر در حجاب شمس خدا دارد
 و قال علیه الصلوة و السلام انا موزق الاشجار بغير خضرت مولانا عظیم امیر
 المؤمنین علیه الصلوة و السلام فرمودم اوراق و برگها ظاهر آورده از شجر
 به آنکه بقا گفته شد که این قدرت تغصیل بعد از احوال است چه است
 سبح در حجاب باران رحمت مستلزم است تویق اشجار را اما تغصیل
 تا و بیشتر است که چون از در از فیض رحمت الهیه بواسطه باران از
 سبح ظاهر روئیده شود اوراق از خضایان اشجار بوستان جهان
 بواسطه از در فیض رحمت رحمانیه از حجاب معنوی ولایت کلمه الهیه انحضرت
 که باعث حصول سبب و سبب است این جهان و عوالم دیگر است فیض وجود
 می باشد اشجار حقایق موجودات عوالم امکان و عیان کونی و مابینات
 امکانیه

عشق قلبی آنها می شود و از این است که تقایات که در ولایت الهیه محمدیه با من
و منم باقی گوشت را بر حضرت خیر البشر صلی الله علیه و آله و سلم و از جناب
رئیس اقطاب شیخ جنید بعد از مرقه سوره دارد است که فرموده ای که شش
نمیداشتند حضرت امیر المؤمنین علیه السلام را بغیر ذرات تازیانه از آنچه
از معارف آن حضرت ظهور یافته و بهار سیده است ظاهر فرموده بهایر سید
و تا بیشتر از کلمات مبارکه آن حضرت فیض باب مرشدیم و همچنین در باب
دیگر در کلام آن حضرت در توحید که فرموده و احد لا یساوید الله و شیخ جنید
اگر فرمود این کلمات عظیمه مبارکه از آن حضرت چگونه بی توحید حقیقی الهی
میرسیم بغير منسب علوم معارف و توحید آن حضرت و ما خوشه چنین فرمود این
بزرگواریم و یکبارگی فیض افاضات شارح عرض نماید که اگر چه نسبت کتب
رئیس اقطاب عظیمه است شیخولا عجب است که از جناب علیه شان مبارک
کلام آن حضرت غایب شده اند چه در شان آن حضرت بزرگان دین فرموده
لا یغفل عن شان عن شان ایند چگونه شان خود را با طاعت امر
الله و رسولش که فرموده فاقبلوا منه کلین حیث وجهتموه و قولی تعالی
و استلموا منه کلین چند استجد کرام که باعث دفع شر و اعدای دین است
مانع آن حضرت از زلف ضمه علم و تربیت طلاب و سلاک که میگردید چه
در حکمت طبعیه الهیه واجب است از برای حفظ صحت خفا حیر
صح است از برای دفع اعضاء و یتیمه که در اوقات آنها در دنیا ظاهر گردد

این است از برای کلی عالم بچنین است دفع اعدای کفار دین الله از عالم کلی بچنین
احضار یتیمه است از برای حفظ صحت از اعضاء و یتیمه صحیح که آن
باشد که مؤمنان اند و فدا کفر آنها است از برای اینها کند و دفع شر
از برای کلی عالم و است از برای آدم شده باشد و مشرک کند است از برای
ظاهر شیخ جنید در دست میگیرد و مقرر افاض برنده و کوشته ما سرور از برای
مرئوس علی بن ابی طالب و مقرر افاض بنیاد حضرت مولی الموالی روح فداه و افاض
مبارکی که حق تعالی از برای ارفقه کفار از آسمان فرستاده بهر مبارک میگرد
و ده هزار ده هزار کفار را از برای تیغ آید از خود بکیم خدا و تبارک و تعالی
بنیاد که شمشیر باد است مبارک که از خون کفار رشید کبر شریع و مهر شده
خبر از الله عز و جل استسبیل خیر او چنانکه حفظ این شان اصلاح دین
و مسلمین از برای کفار بر آن حضرت بکیم خدا و رسول و واجب است بر آن
حفظ تعمیر و تربیت طلاب و سلاک اقطاب معجزات خود که باعث
نشر علوم دین و معارف الهیه است نیز واجب است تا حالت کمال التقلید
عن شان صلا و آید و تقصیر در حق طلاب و سلاک الهیه نمود بانه فرموده
باشد چنانکه در حال غزوه از خود را که آن حضرت با اصحاب کبار مشغول
بتدارک جنگ و صف آرایی بودند نه شغفی آمد و سوال از آن حضرت نمود
که و اصدرا بر حق تعالی اطلاق میبایم و بر آن هم اطلاق میکنیم چگونه است
آن اصحاب رو کردند بآن فرمودی که حضرت مولی مشغول در فراق امور جنگ میکنند

حال چه وقت سوال است آنحضرت فرمود با چه کار دارید بفرمایید این
چنگ از برای این مطلب که معرفت است بکنیم و این کتب بسیاری خوانده و سوال از
معرفت توحید نماید پس منوجه شد بدان مرد و اطلاق لفظ و اعتبار
قسم فرمودند و مطلب اصلی او فرمودند که یک اطلاق آن بر حق است و اطلاق
بر غیر حق تعالی جائز نیست و این خط معلوم کردید که غزوات آنحضرت را از بیان معانی
نه اشته و آنچه در تربیت خلق لازم دارند خود را با وجودی که فرموده ما از آن
باز ندارند سلام الله علیه و علی اولاده و جمیعین پس خط فرما که آنحضرت حکمت
بالله خود را عایت حق بکنند و معرفت توحید چگونه میفرماید و در بیان خود
و حفظ شأن حق بکند یا ربیب المال اگر در باره مسکین چگونه میفرماید
چنانکه طلحه و زبیر اصحاب کبار حضرت رسول که بعد از وفات عثمان بن عفان
سبق کردند بر سبقت با آنحضرت بخلاف و پس از آن شبی بهو از آنکه
صدقی با آنحضرت که هر یک آنحضرت برویم بلکه تسلانی آن رجوع نمیت
و حکومتی در ممالک اسلام با فرماید بعد از شرفیابی شبی بجهت آنحضرت
که مشغول بعبادت المال اند و چراغ روشن است پس از آن تمام حساب است
بقبر فرمودند چراغ از دست سر آورد و آنچراغ را در خواب خود فرو برد و در
خواب کردند با عت تقیر چراغ چه بود آنحضرت فرمود که چراغ از دست المال بود
و عت سبیه است المال را بان میکرد بعد از فروخت روشن بودن آن با
ضمیمه بمانان بهو پس از آن خواب خوش و چراغ خود را روشن کردیم حضرت بیکبار
نگاه کردند و از حضرت آنحضرت پرسیدند که در سخنان در قیام آنحضرت
بیکفته که مضمون این فرد کما بود ضرا نتوان خورد از این فکر که شتم

و یا نتوان یافت از این پیش که شتم تخم دیگر بکف آید و بکاریم ز نو
آن چه پیش بدعاقت رفتند و هزار تدریس علی عایشه علیها السلام را در فتنه خود
کردند و با معا و عقیله لها و چو دو دور را موافق کردند و خارج از در فیت کرده
چنگ جبر را اگر لشکر زن باشد در لایم آوردند و کردند آنچه کردند و آنحضرت
خطبه الله فی السعوات و الله رفیعین را بر حضرت لشکر کثیر بصره داد و آهسته که فرمود
حضرت رسول خدا که فرمود بعد از من مر باید بماند کشین و قاسطین و ما رفیقین
غزوات نمائی ازین غزوه چهار بماند کشین احمد ولایت و خلاف بود که طلحه
و زبیر بودند حال خط فرما که اگر حکم الله در توش در میان نبود چگونه آنحضرت
این همه زحمات غزوه چهار را بر خود میگذشت چرا که الله حق و التسلیم چرا
فاستغفر الله من هذا الکلام که آنحضرت در غزوات لفاظ فرموده باشد
یا در هایت و تکیه تربیت تفریط فرموده باشد بلکه بیکبار از آن خود
چنان در شئونات خود که ظهور شئونات الهیه حضرت رسول است و است
فرمود که حق سبحانی را در ره فرو گذاشت نفرموده ده هزار نفر را قین را
که بر سر از اطاعت آنحضرت در جنگ فاسطان صفین نمودند و خارجی
از دین الله شد اند اگر بشمیر آید از حق الفقار مبارک خود دفع نفرموده بود
حال طایفه خوارج عالم را فرو گرفته و تسخیر کرده بودند علی چون جناب سید
الطایفه بزرگ این عرفان بهو اند در تادیب کلام ایشان موقوف که چون زبان
اشیخ زمان طغیان اهرسته و تقیه از بر استیجیان بهو آنجناب خط فرمود

ابرشته شیعہ را هر دو نموده اند پس خواسته اند بطلان شیعہ را علام نمایند
 که ما ابر معرفت در تحقیق معارف الهیه خود را تابع امام و مولا خود میدانیم
 تا بر خلفاء جور و غیره ابرامید داریم که زبانه از آنچه از مولا یاد می‌شود
 وارد آمده است و در دشته باشد تا استفاضه فیض زبانه تا به ما یعنی بر
 شیعیان شسته نباشد که ما از شیعیان آنحضرت مستقیم لا غیر دانسته و علامت
 ابرشته بماند که آنها تصور نمایند که شیخ اعتراف بر افعال آنحضرت مولا
 الموالی و در فراه دارد و در زبانه نقصان کلمات آنحضرت اگر چه این قول
 اعتراف بر آنحضرت نیست بلکه طلب از دیا و فیض است و لیکن قول است که حقا
 اعلام در قریح آنحضرت رسیده اند که در افعال خود نموده اند و اقراط و تقراط
 داشته اند مثلاً اعتراف خلیفه ثانیه جور که گفت علی بن ابی طالب حق است و جابر
 ابراهیم خلافت نمی‌تواند نمود و من حق و باطل را در هم گفتم تا ابر خلافت را
 با حلاق که را ندیم اما از بطلان حرف خود خبر داشت پس در حقیقت این کلام
 از جناب ابراهیم طایفه طو قتیبه است که ابرشته انجبار شیعه حاضر الولا
 ندانند مورد طعن و لعن آنها شوند **فَاللّٰهُمَّ اغْفِرْ لِيْ وَلِاٰمِيْنَ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ**
 و پس از بیان تفسیر و تادیب این فقره جدیدی را آور است که می‌گوید است در سخن
 تفسیر آن که روز جزا بر این بد رکاه حضرت ابراهیم است و عا نمود که
 پروردگار را در عالم فرما بماند چون و نه در عالم کون سبب آنست و در
 یا جبر سبب بود در فلان بستان و نظر کن که خواهم یاف چون در آن بستان

دید

دید عمارت در وسط آن که چشمه های عدیده و آنها را از اطراف حیران
 دارد و باران را در آن عمارت گردید و دید که شخص عظیمی خوابیده و شد
 نازکی بر در او شیعہ و از گشتن خودت مبارک آنحضرت انهار
 جاریست معرفت آن بزرگوار را از درگاه حضرت احدیت است و عا نمود
 و عا آمد که حضرت امیر المؤمنین خلیفه ماضی حضرت خاتم انبیا علیه السلام
 الله اجمعین است فیلهذا اکبریت لشریف بقیان الظاهر عنوان الطین
 است یعنی خدایک در میانه ظاهر از کجای مبارک آنحضرت جاریست
 نیز میانه محبت و فیوضات الهیه از باطن آنحضرت در تمام این عالم
 عوالم را تیار و موجود بریان و ظهور دارند **فَاكْبِرْ لَهِ عَلَى الْوَلَايَةِ وَ اَكْبِرْ لَهِ عَلَى الْعِلْمِ**
 شایسته این فرموده غیر عیون باشد از من و ظهور در بطون نه از من و در
 جابر از من سبب ابراهیم است که عالم جابر از گشتن من حق نه از عیون در
 جبر سبب عا کون حق است مبدأ از کف دید و شنید علوم حق و ربان کون
 جلالی سبب و خوشی کون نه تا که دید و مهر فاطمه چون زمین جابر شد نه از
 بر صراحت و جابر از خود خود زمین سبب مهر زنده است و همچنین پر انهار
 در بستان ملک کانت در ظهور فیض نور آنست که آن خلیفه مطلق با الهیه
 شایسته این سبب است از شد این علوم در جو این بقیه از فیض است
 مجله را بطلان است شایسته این جبر و ظهور فضا این تفسیر از احوال است
 نیست که عالم عوالم استی که است از جلال مولد استی هم و جبر و کمال جلالی

طاهر

باشد از جو و شش پانصد که غیر شده در هر مهکانه مجو خود خلیفه حق خود فضائل
 و قال علیه الصلوة و السلام اما دایمی الله زمین ان سماک است
 یعنی حضرت مولانا الاعظم امیر المؤمنین علیه الصلوة و السلام فرمودیم زمین
 گشته زمین ما و زمین که بواسطه من بلند شد است سوار است سبعة
 بداند که در صحت خلقت حضرت محمد و علوم صلوة الله و سلامه علیه و آله
 دارد است که بعد از خلقت فرمودن حق تعالی آن نور منور از نور حضرت و الوصیت
 خود و ظاهر فرمودن از آن عجب صوره که نه دیگر است که نه علوم و صفات
 و تقاضای که ذکر فرموده گرفت که از این نور او و وصیت فرمودند از نور او
 خلق فرمود عرش را و بر صحنه ثانی نظر فرمود و بگذاشت و آب شد و قرار داد
 عرش را بر آب و تحت و بعد از آن نظر فرمود بر بقیه آن جوهره و خلقت فرمود
 از آن آب عنصر سوار و فرمود ببال عنصر آنکه در نید بر من که بگذاشت و زبده
 و کف از آن جمع نمود از آن زبده و خلقی سطح اند و متصاعد کرد و رسا و است
 سبعة طاهر که در تحت آن زبده را ضیاء کشید و همین فرمود و موضع آن زبده
 خانه که قرار داد بقوله تعالی ان اول بیت وضع لنا من الارض بمكة
 و ارض را از تحت خانه که همین فرمود و پس معلوم کردید که حق تعالی از این
 نور حضرت مولانا الاعظم روح فرشته آب عنصر و ارض و خلقت فرمود و از
 دفاتر آن سادات را خلقت کرد و لهذا آنحضرت فرمودیم زمین گشته
 از زمین سبعة که از زبده کشیدیم او را و است کن کردید و همچنین زمین گشته
 مرتفع و بلند کرد و این سادات سبعة سوار از خانه ما بلکه از نور من خلقت فرمود
 تا آنکه

سبعة
 و این سادات
 سبعة

تا آنکه کرد و نشد و لهذا آنحضرت فرمود لو حببت ان خرب دنیا کم بها
 و ارضها لا فخر فی الاثر من طرفه العین یعنی اگر بخواهم که دنیا خراب کنم دنیا
 شمارا با آسمان و زمین آن بر آینه خراب خواهم کرد و در هر طرفه عین را
 که آنحضرت خلیفه خداوند است و ز نام مخلوقات در دست است و واسطه
 ایجاب خلقت تمام اشیا و مبدأ موجود است پس باین جهت قدرت دارد بر
 اعدا و تخریب آنها این است معنی تفسیر این کلام معجز نظام که تادیب آن
 عرفا و کسبین است که کتب بقا ذکر کرده اند که آنحضرت بکتاب مظهر الوجود
 منظم شئونات غیر متناهی است و ایضا جامع و دراز تمام است و آیه
 و صفات حسنات که از او نیست که ظهورات آنها در عیان ثابته
 علیه و کونیه می شود و صور خلائق و موجودات بعرضه ظهور آید و از جمله آن است
 آنحضرت است که اوقات است و آیه آیه است پس آنحضرت است
 سبعة و نیز که سادات سبعة فرض فرموده و اخیان ثابته علیه و سوار زمین سبعة
 که تفسیر وجود حق و اوند بر سادات سبعة است و آیه نزول بیاید و در ارض
 استعدا اوقات عیان ثابته علیه که عالم را از آن خوانند و صور موجودات عالم
 کون تحقق یافته یعنی فرمودیم زمین گشته ارضی استعدادات موجودات
 از برای قبضه فیوضات از سادات سبعة آیه در عالم کون و سایر عالم غیر
 متناهی می شود و ظهور و منم نیز بلند گشته سادات سبعة است و سوار برای
 او را فیوضات و رحمت آیه بر اخیان ثابته علیه و ارضی نامیت استعدا
 موجودات خارجیه پس بواسطه من ظاهر شوند اسباب و مسببات این

و صورت

و اما در بالا و پائین امر و احکام موجود گردیده و مفصل چنانکه در مودون
پیش منی کلام موجود نظام آنحضرت و در مفصل آنست که چنانچه من امر کن و خطاب الیه در این
مجاازین من تقصیر این امر خطاب الیه یعنی این امر الیه که حقیقت من است و من است
به تقصیر این امر موجودات تمامی عوالم غیر متناهی من البد و الی آخر یعنی تحقیق است
وجود و حقیقت من که امر الیه است جمیع موجودات و حقایق عوالم وجودی و
واحد فاعله و تقصیر خطاب الیه که تفصیل خطاب و اصداف او نه است در عوالم
در نزد من موجود و حاضر و غایب است و ذره از آن را حقایق و لوازم و فوائد
آنها در درازات ظهور بطون و جلال و جمال از من غایب و مستور نیست چه تمامی
ظهورات ذات من است که امر کن چنانچه در باین امر خطاب الیه موجود اند
و در این امر الیه ذات من مندرج اند و علم تفصیل من که در علم اجمالی من که علم
حق تعالی است است و وجود حقایق موجودات تفصیل در ضمن وجود اجمال
من که امر خطاب و اصداف الیه است تحقیق دارند پس در نزد من است تقصیر خطاب
علم و تقصیر کونی خطاب الیه که امر کن وجود است و لازم دارد این کلام موجود نظام
معنی را که چنانکه من خطاب الیه کن اجمالی وجود حقیقی من تفصیل این خطاب
و اصداف الیه من صادق اجمال و تفصیل من و منوعات جمیع دارند
حیطه وجود من موجود خارج نیست بوضع که اگر نخواهم در صد و نهمین یک یک آن
حقایق وجودیه و نهمین یک یک لوازم و فوائد وجودیه آنها را برای تمامی کما هو
حق به بیانی واضح و خطابی موضح و مفصل در رتبه درجه علم آنها و هم در رتبه وجود
حقیقی وجود آنها وجود علم و وجود حقیقی میسر بطوریکه اصداف و فواید آنها

و احکام و آثار و غایات و مبادی و اسباب و مسببات آنها اتمام من است
الی الله تعالی و من از انکه هرگز من زیرا که معلوم گردیده تمامی این حقایق و لوازم
و احکام آنها حکمی تفصیل من است که به جمیع ولایت اضافیه محیطه الیه من اند
و تعیین و استیلا بر این حقایق و لوازم و احکام کجب چه علم آنها در حقیقت من
که مبدأ و محقق است علیه حقیقت من است تحقیق است و تعیین و تعیین
حقایق و لوازم و احکام آنها کجب چه وجود و تحقق و تفصیل و تفصیل من است که
من تحقیق است چنانکه مطالب است بقا تحقیق گردیده و حضرت رسوله از خود
اول ما خلق الله عقلی معلوم گردیده که انا و علی من نور واحد پس عقلی این و
بزرگوار نیست و اما کیفیت اجمال عقد و ارادت که ان الله خلق العقل
ثم استنطقه فقال اقر فاقبل ثم قال له ادبر فادبر فقال يعزق و جلالی یا
خلق احب الی منک ایاک اعاقب و ایاک انیب و مراد از او این
و نزول است به عالم ظهور که با حث اجمال و کمین موجودات عوالم غیر متناهی است
و مراد از او با حث حقیقت او و سلوک الی الله است بطریق تشریح و تکلیف الیه
پس عقلی این بزرگان خزینه علوم الهیه است در عالم امکان و علوم کلیه متعاقبه
بحقایق و موجودات عوالم امکان و لوازم آنها تمام در این لوح حکمی الهیه است
پس چیزی از حیطه علم این بزرگواران خارج نیست و همچنین نفس کلیه من است
الیه این بزرگان که طه عقلی الهیه است مبدأ تمامی نفوس کلیه و خزینه عوالم
است و هیچ موجودی از حیطه وجودش خارج نیست و لهذا آنحضرت جامع حقایق

و علوم مختلفه لعلوم انسانيه است و فصول خطاب الهم در کمال خود عالم غير منسانيه
 پياست در بايد دانست که اين کلمات معجزه است حضرت سولي الموالی
 نه اه اصلا معجزه ديگر دارد و در زيارت جامع نیز نمي آيد عبارت دارد است
 که فرمود و فصول خطاب علم که نمي ممکن است که مراد حضرت اين باشد که خطاب
 فاصد و معجزه ميان حق و باطن عفت کلي است و آن عفت من است پس فاصد و معجزه
 حق و باطن است حضرت رتبه فاصد اول و خلق الله عفتی و اين حوز کوار
 واحد اند که فرمود انا و علی من نور واحد پس عفت کلي که عفت من است تحقيق
 و مبطل باطن است زیرا که نور حق و علم اوست و باطن را در آن رتبه است چه باطن
 از جهه و حقی ماصد و معجزه در معدن علم الهم حبل را رتبه است پس عفت کلي که نور حق
 و مبطل باطن است و البته فاصد و معجزه حق و باطن است پس فصول خطاب
 واقع حقی که عفت کلي است در نزد من است و در رتبه طيبه است حضرت نیز حکم
 داشت چنين اند که العلماء و رتبه الانبياء علماء و افعی ایشان اند
 که معدن علم الهم و بسبب شيعيان ایشان سخنان اند شهادت کلام فصول
 خودم از حق خطاب است و خطاب طيب از لایم کن داده عالم از مظهر من
 اين جهان فاصد از لایم انصاف و فرج و زادم شد معنی آدم کرم خدا
 که از آن عالم بيامد و نما صورت آدم ز عالم شد حق نموده او را عفت در جهان
 صورت معنی عالم آدم است عالم از معنی آدم یکدم است رتبه خفته فصول خطاب
 کاست فصول خطاب هم خطاب حق و فصول هم خود است تفصيل نمي

معنی تفصيل عالم آدم است کاست نور حق و سر عالم است نورش بين نور حق و معنی
 صورت معنی شد آن نور حق صورت و معجزه جهان رتبه است هم فصول حق و معجزه
 صورت و معجزه نور خدا جامع از رتبه و شاد اول است هم خطاب است هم فصول خطاب
 هم خطاب هم آدم است از نور است ليک تفصيل علم است و حوز بر و خطا که شاد است و حوز
 علم و خطا هم عفت کلي بدان هستي آنها فصول آدم شين اين وجودات تفصيل
 حقی و فصول آدم شين معنی یک سبب از اين کلام تا سبب فصول سر عالم
 علم شاد هم خطاب فصول ران ميز بين حق و باطن است عفت کلي حق حضرت الهم
 رتبه سبب از رافع طبع و عفت کلي شاد فصول خطاب در در کس عفت کلي و سبب
 شاد عفت کلي عفت رتبه است بخود فرمود شاد فصول خطاب فصول خطاب
 فصول است و در کس سبب چون نور حق جهان شاد ره ندارد باطن را در کس
 شهادت بين و فارق لایم در بيان حق و باطن کلي فارق و طاروق صدق
 اندر اين رتبه ان غير از حق و باطن را در ان غير از حق فارق بالذات که پياست
 غير شاد صورت معنی حوز چه شاد که سبب سبب کما فاصد و حلال و کما
 رتبه و خطا هم آدم است از خطا شاد عيان در حوز و رتبه نور حوز و معنی
 رتبه و خطا شاد عيان دين و رتبه حق سبب عيان جنتش و داده و کس
 نادر اگر فصول کافران هم خطاب است فصول خطاب هم فصول هم فصول هم فصول
 کاست شاد در اهل وجود کاست شاد مظهر بر است و بود

قدر موالد ذات شاه و تحت صورت شه و صورت اندر کثرت تصویر این
 تا بیای شاهره خدایه و قال علیه الصلوة والسلام **انا رحمان و رحیم**
انا محصوم من عند الله یعنی حضرت مولانا الاعظم امیر المؤمنین علیه الصلوة والسلام
 فده فرمودم رحمان تفسیر می کند در عالم امکان بر مرتبه اول از انبیا و اولیا
 و اولیا حتی برکت بخیر بگوید تعالی و او می رسد الی الله و برض و برضا و برضا
 و بر بر ذریه می که قادر می و الهام الیه باشد و من صاحب حفظ و حقیقت از جانب
 حق تعالی بپرسد ان احصای حدیق و طالب شرب حقیق از کون حقیق که حقیقت
 نبوت کلیه الیه مطلقه که جمیع نبوتات انبیا از آن ناشی می باشد و حقیقت
 خاتم الانبیا محمد مصطفی علیه السلام است از حقیقت کلی که حقیقت حضرت
 ناشی و نازل است و این حقیقت کلی از حقیقت روح اعظم الیه که خلقه در عالم است
 و این روح اعظم از امر الیه که حقیقت ولایت کلیه الیه و کلی امر ذات الیه است
 بقوله تعالی استونک عن الروح من امر ربی پس حقیقت ولایت
 کلیه الیه امری که ظهور ولایت و سلطنت ذات حضرت احدیه است و کلی امر
 ذات باطن و نبوت مطلقه کلیه است که حقیقت کلیه الیه است بدو مرتبه و البته دارد
 که الولاية افضل من النبوة و این ولایت فاضله تر و باطن حضرت محمد است
 که صاحب مظهر آن است حضرت مولانا الاعظم امیر المؤمنین علیه الصلوة والسلام
 و چون منصب نبوت مطلقه کلیه منصب حضرت رتبه خدایه امام الیه و ولایت کلیه
 اضایه الیه نیز منصب حضرت مولانا رتبه خدایه است و اگر چه این ولایت کلیه الیه
 باطن و ستم بر هر مبرز کوار است و لیکن جزای الیه حضرت ستم بر هر مبرز کوار است
 ستم

ستم بر او است و پس از حقیقت بداند که حضرت انبیا را نیز مرتبه است
 یکی نبوت و یکی ولایت که باطن و ستم انبیا است و تمامی انبیا در مرتبه نبوت
 از جاده و مظهر حضرت خاتم الانبیا می باشد و کتب نیز نبوت از حقیقت کلیه
 بنمایند و از مرتبه ولایت است فیض از حقیقت ولایت کلیه اضایه حضرت مولانا
 الاعظم و مظهر او بنمایند و البته حضرت رتبه خدایه فرمود یا علی کنت مع الله
 ستم او می چهار است حضرت آنحضرت با انبیا از مرتبه ولایت انبیا است
 که کتب از آنحضرت است آنحضرت مولانا و ستم مظهر مظهر بقوله تعالی ان
 من شیعته لایرسمهم جای که حضرت فطیر الرحمن از شیعیان آنحضرت باشد
 آنحضرت مولانا و ستم او است بر انبیا بطریق اولی از شیعیان آنحضرت
 پس از این بیانات مظهر مظهر که مراد و مقصود از این خلقت امر است لفظ و لفظ
 حضرت انبیا این است زیرا که مراد از خلقت خلایق معرفه الهیه است بقوله تعالی خلقت
 الجن و الانس لایعبدن الا لی عرفون و معرفت کامله خداوند موجود انبیا است
 و مراد مقصود از وجود حضرت انبیا ذات معرفه شریف که حضرت خاتم الانبیا
 می باشد زیرا که معرفت کامله حقیقت حضرت احدیه است بر جمیع حقیق نذر و مکر در ذات
 بابر کات آنحضرت که لولاک لما خلقت الافلاک در شان او است و مراد
 و مقصود از حضرت مظهر باطن و ستم آنحضرت که حقیقت ولایت کلیه اضایه الیه است
 و مظهر آن حضرت مولانا الاعظم علیه السلام که فرمود یا علی کنت مع الله

فهمند و اگر در دیکر لولا علی علیه السلام خلفه و باین جهت حضرت رسوله صلی الله علیه و آله
حق تعالی را نشانخت مگر من و تو و در این نشانخت مگر حق تعالی و تو و در این نشانخت
مگر من و حق تعالی پس معلوم گردد که حاضر معرفت کامله الهیه نیستند مگر این جوهر بزرگوار
قبله اندام ادا حق تعالی که موقوفه الله کامله است در حضرت محمد مرتبت و صاحب است
آنحضرت نیست مگر حضرت مولانا الاعظم روح فداء پس باینجه مراد الهی حق تعالی
از وجود خلائق و حضرات انبیاء و رسل و جمیع نبیها و اولاد آنهاست و حضرت
در این مومنین علیه الصلوة و السلام است و کتب باینجه مراد الهی حق تعالی از جمیع بندگان
انبیاء و اولاد و اولاد و حواریان و غیره و کتب باینجه مراد الهی حق تعالی از جمیع بندگان
و جمیع بندگان حضرت در این مومنین علیه الصلوة و السلام است که حاضر در جمیع
حضرت محمد است که موقوفه الله واقعی است و باین جهت حق تعالی در این حضرت
فرمود و گفته بود مومنین و غیره این حضرت علیه السلام و در این است که در کتب
دین و جهنم موقوفه الله حقیقت است و در ولایت علی ابن ابیطالب علیه السلام و مومنین و
در مباحثه با بعضی برای هر دو غیر از ادیان انبیا بصورت نیکوی مقبول است در نزد
پروردگار و این صورت نیز گویا ولایت حضرت علی ابن ابیطالب علیه السلام و حق تعالی
مولای و مباحثه و حافظ آن است غیر از ولایت زیر که موقوفه الله و در این ولایت مقبوله
علویه علیه السلام ظهور ولایت در این است و در این ولایت کلیه علویه علیه السلام
حقیقتا بر تمام انبیا و اطهار فرمود و محمد گرفت از آنها و فرمود که آنها
گرفتند از ایشان خود بعد غلیظ شد بدین طوری که هر آنی که از آنرا بر غیر خود نمیکند
بلای بر آنها نازل فرمود و جبر بر این که فلسطین بر سر طایفه بنی اسرائیل
و داشت

و داشت که اگر محمد بنده بود ولایت آنحضرت انگوهر ایند از او بر آنست
حضرت موسی خمد ولایت را از ایشان و مطلقا نفرز خطا و عاصیه بر آنست
در کوه طور حق تعالی ابصافه آسمان بپاک فرمود و بعد با حضرت موسی رنجه فرمود
تا آنکه خمد ولایت آنحضرت را بپایند با آنحضرت و بزبان فصیح جمیع طوایف بر آنست
با و از بلند گفتند که این است این حق مار ابصافه بپاک فرمود و بعد بدعی
موسی بنی و شفیع کردن این جوهر بزرگوار حضرت محمد و علی را در کاه احمدیت
رنجه فرمود و مار را بپایند که ما دیدیم که در عالم آخرت دستی و کار گذار از برای
حق نیست مگر وجود دست این جوهر بزرگوار پس خمد کنید یا غیر خود و شفیع سازید این
بزرگوار را از ادب مطالب خود از دنیا و آخرت که است مر سبب که ایشان معاصی را
و مطالب و تمسبات خلافت باین حرارت و زحمات بپایند از ارم خود
خمد ولایت کلیه الهیه ایشان را گرفتند پس ولایت کلیه الهیه آنحضرت که مقام
فاجب است آن حرف و معرفت کامله عظیمه الهیه است مراد الهی مقصد الهی
از خلقت جمیع مخلوق عالم تا آخر است حتی الانبیاء و الاولاد و الاولاد و الاولاد
اندر اینها بر انبیا و در حق تعالی ابر فرمود که هر کس از امتان شما تصدیق بر محمد
ولایت این بزرگواران کردند که و جهنم مقبوله از ادیان است وین و طاعات شما
مقبول است و آنها ابر دین اند و هر کس تصدیق بر این خمد نکرد کافراست
در دین من پس باینجه آنحضرت فرمود منم رحمان و مقصود و مراد حق تعالی از
و جبر خداوند بر هر صاحب حسی زیرا که رحمان بود حضرت اول عرض
از آن لفظ تفسیر معانی تحت اللفظ و حر الیست چنانکه متبادر از رحمان است

مشترک تفسیر نمایند و در این بلفظ جبرانی بحضرت محمد و لفظ ایلای را در لغت
بعنی علیها السلام و نیز بیان و تفسیر احکام الهی را در کتب جبرانی و سربانی میفرماید
که فلان است و آنکه تحقیق ترجمان و حریر الهی را خداوند نیست از آن و در هر
آنحضرت این است که من مراد خداوند را از وجهی را که میفرماید زیرا که مراد از تمام
و جهی را معرّفه الله میباشد و معرّفه الله با نیست که ولایت کلیه الهی است پس
مراد الله و مقصود خداوندیم از وجهی را که بر اینها وجه غایت و جوایب است و
و شریع و ادیان و وجهی را که نشان منم بلکه غایت از خلق که تا الله را از
عوالم الهی ام و لکن انهم مراد الله و عوالم وجودی که انهم یعنی آنکه چون در
مبارک محمد است آنحضرت مراد و مقصود خداوند نیست از عوالم کون و کمال مطلق
بلکه از هر چه که کلام الله دارد است که فرمود و اذا اخذنا من النبيين
القول قال منك ومن نوح و ابراهيم و موسى و عيسى ابن مريم و اخذنا منهم
عليقاً يعني قول کرشمه ما ربيع انبياء از تو و نوح و ابراهيم و محمد و عيسى و الله
علی علیه السلام او در تفسیر حضرات اهل عصمت علیهم السلام است که چون حق تعالی احمد
نبوت حضرات انبیاء و نبوت خاتم الانبیا را در حضرت امیر المومنین علی علیه السلام
گرفت و ولایت آنحضرت را نیز از حضرات انبیاء گرفت حضرت امیر المومنین
علیه السلام فرمود من و ما بعد نبوت انبیاء کردم و تمام انبیاء را بر سینه نبوت
من گزید ختم لا نبی بعدی آن نشد که حضرات انبیاء بعد ولایت من عمر
نمایند زیرا که در اقام حجت خواهد بود که بعد از نبوت چهار مرتبه از انبیاء
در رسالت آدم صغی تا حضرت خاتم الانبیاء جمیع در شریعت روی من شریعت میزدان
روز امارت من بر مومنین بشما معلوم خواهد شد حضرت رسالت ابوالقاسم

عجله

عجله از آسمان نازل میگردد و عیسی را بدست خود میگیرد و کتف او را
اولین و آخرین خود میبندد که کافرش کی بر روی زمین نبیند و سه روز و سه
شب بر دوشی هفت و در شب باران از آسمان نازل نماید و ابدان نجاش
انها را بدریای برده و در بر و کج و غیر باقی نمیند و کما صیرت لا اله الا محمد
رسول الله علی ولی الله در آن بر ملا بلند شود و حضرت امیر المومنین چهار مرتبه از
در ارض سلطنت میفرماید و حضرات ذریه طاهره خود را همه بر سر علیهم السلام بر ملا
و اطراف ممالک ارض سلطان میفرماید پس حکم میکند که آنحضرت مراد الله و عجله
از تمام انبیاء الهیست و انبیاء او صیبا و کتب کتاب و ادیان و شریع الهی تمامی
چادش از حضرت آنحضرت اند چنانکه حضرت عیسی علی نبی و آله و علیه السلام میگوید
و یاتی من بعدی اسمی احمد و چنین حضرت رسول که اینجا و بزرگ سلطنت میفرماید
بقوله تعالی فی یوم کان مقدراً محمد بن الف سنة و ایشان اند و ایشان از ارض
از جانب حق تعالی که ترث الارض بعد موتها و انت خیر الوارثین چون
این بزرگواران اهل عصمت علیهم السلام مراد و مقصود خداوند اند از ایک عوالم اند
و عامر معرّفه الله کلیه الهی اند و داشت ایشان در ارض داشت خداوند است
پس باقی آنحضرت فرمود منم ترجمان و جهی را که یعنی مقصود و مراد و غایت از
وجهی را خداوندیم و هم شریعت و معنی آنها هم چه در حقیقه انو جهی را که آنحضرت
و صورت علم آنحضرت است که علم اضافی الهی است و صورت غفرانی آنحضرت
پس آنحضرت از خط در شرح و جهی را که محفوظ است از تمام عوالم است

و انک در علوم آیه عصمت و حفظ الکعبه و حفظی خود که علوم قضیه الله معدن
 شریع انبیا و وحی و کتب خداوند است بعد از صدق است که تطبیق
 افعال است با فایده و لغت الامر و لفظ الحق تعالی در حق آنحضرت فرموده است
 و کونوا مع الصادقین و در کلام الله انما یضاهی الله الصادقین
 صدقم که صادقین آنحضرت و ذریه طاهره اشرا علیهم السلام اند و لفظ فرموده ما
 معصوم من عند الله گفت مولای رحمان و حیدر خود منم در جمله ادیان خدا
 از خدا هر چه بگذرد بر همان مقصود حق نیست غیر از من بدان مقصود از ائمه و اولاد حق
 مقصود از ائمه و اولاد حق مقصود از ائمه و اولاد حق مقصود از ائمه و اولاد حق
 نیست غیر از من که حق بر همه اسرار و معجزات که مقصود حق و اولاد منم
 غایت یکبار منم چون ولایات خدا شد با من مقصود از ائمه و اولاد منم
 مقصود از ائمه و اولاد حق مقصود از ائمه و اولاد حق مقصود از ائمه و اولاد حق
 چون مرا از دین مستثنی و مستطیع کشا علی مرتضی الله بآله و اولاد منم
 مقصود حق و اولاد حق خود منم سر و قدر آیات آیت کبریا در حق منم
 حق تعالی در ائمه و اولاد حق منم ایضا در مقام کردگار انجیز از من و اولاد منم
 حق تعالی در حق منم ایضا در مقام کردگار انجیز از من و اولاد منم
 خالقین با حق و اولاد حق منم ایضا در مقام کردگار انجیز از من و اولاد منم
 پس ادعی منم از ممکنات نیست غیر منم در خواست منم و اولاد منم

پس مرا از جمله اوجا و جاست و از من باشد برون از و همه لازم اند از من
 و حیدر را از برای ائمه تا بداند مراد از و حیدر خود منم اندر بیانات خدا
 هم بیاید که شریعت خود منم باشد بر تلقین خدا زمین معصوم از حق منم
 چون امین و حیدر حق شدم و قال علیه الصلوٰه و السلام انما حجتی علی من
 فی السموات و من فوق الارضین یعنی حضرت مولانا ایا عظم الله احوالهم
 روحی خدا و علیه الصلوٰه و السلام فرمود منم حجت الله بر هر کس که در سادات بر هر
 که بر در ارضین است بدانکه حجت در حق منم بر هر کس که در سادات بر هر
 غایب از حق و جاهد از دین و از ضراط مستقیم اویند و بمطالع نظر است که
 محتاج است بران و دلیر و حق فاطمه علیه السلام که حق تعالی فرمود منم
 بعث فی الدنیا رسولاً منهم سلو علیهم آیتیه و زیر کیم و علیهم السلام که
 و ان کما نوا من قبل فی ضلال مبین یعنی خداوند کسی است که فرستاد رسول
 از جنس ایشان که از منم آدم است که اولاد منم بران است آیات کلامیه و معجزات
 او را و بعد از آن ترکیه و پاکت زدن آنها را از جنس است و کلمات و تعلیم نماید
 ایشان را کتاب و حکمت تا که بیابند شریعت ما را در سلوک الی الله اگر چه پیش
 از این در ضلالت و کفر است که زمانی بودند که زمان جاہلیت بود و بدون نبی
 و شریعتی و کجالت خود حرکت می نمودند بر بت پرستی و شر و جور و جهالت و کفر

که من جانب الله باید نامور باشد بر هدایت خلائق در زمان جاہلیت بخانکه
حضرت رسول خدا و حضرت مصی و علی و قاضی در زمان جاہلیت بر خلائق
مبعوث شدند چنانچه حضرت عیسی نیز باقیست حضرت خاتم الانبیا
چهار صد سال پیش از آنکه در آن خلائق بر جاہلیت بودند و شر جن
و فواحش را بر ملا بطور صلیت نمودند چنانکه در زمان نبوت حضرت خاتم النبیین
صلی الله علیه و آله و سلم مشغول شدند و تا حال پیچیدند و در آن حضرت رسول خدا این بود که
و قیامت که لازم شد که اظهار حقی بر این کتاب بیاورند بفرمانند حضرت یونس
الا ظلم و می خود را احضار نمیزمودند اظهار سحر و جادو نمودند یکی از معجزات
حضرت کرمه ایست شوم نویسنده تصور آنحضرت چه ضرورت دارد فرمودند بگویند
آنکه آنحضرت محبت الهی است و کما هر یک اظهار معجزه را با آنحضرت میفرمود
چنانکه در حکایت اجبار و علما و یهود و رومی می گویند آنحضرت فرمودند
و تمام معجزات از برای آنهاست بخیر ما حضرت بیدار شد از بطن طویله
توریت آنها بر خلاف علما و توریت که گفته فقرات نبوت حضرت محمد و امیر
او در توریت نیست و صورت را پیدا کردن انطو مارا و خوردن علما و یهود
و ناطق کردن کربان آنها را بر صدق آنحضرت و ناطق شدن موزه های
آنها و حمار را که آنها بر خلاف قول علما و یهود و عاقر نمودن بر ملاک
و بر حمت مریض آنها بسبب انکار و جامع با آنحضرت تا تمام معجزات با آنحضرت
آنحضرت

رجوع

آنحضرت حجت الله ظاهر اند و اگر علوم آنها که بفرض بودند ایمان آوردند پس
فقره از بابت آن بود که حضرت نبی و رسالت من جانب الله بودند و حضرت خاتم
حجت از جانب الله بودند و آنحضرت فرمود انا حجة محمد و محمد مقیم الحجة و بر
داشتن حجة خدا معجزات می شود آنکه آنحضرت فرمود منم تحت خدایم یعنی
ولید و بران الیم بر این شواهد و ارض و غالب و قاهر بر آنها که باید حجة
قاهر و غالب باشد بر تمام خلائق که اگر غالب بر بعضی باشد چون بعضی کمال
الله و قاطع را بنام خود بگویند و باعث بر قدر و غلبه آنحضرت است که نور حق
و سبحی اول خداوند است و مظهر تمام صفات کمالیه الهیه است خاصه صفت قدرت
حق تعالی همان نوریکه با حضرت رسالت خدا نازل آمد بقوله تعالی و جعلنا
و بقوله تعالی یا ایها الناس قد جاءکم برهان من ربکم و از برای الیم نور است
و نور انجلیت که نور و روشن فی نفس و منور و روشن کننده خیر خود است
و تمام موجودات از این نور مظهر ظاهر شده اند و تمام در نزد آنحضرت ظاهر
و هوید پیدا شدند زیرا که صفه نور ظاهر است زنده خیر خود است پس ظاهر هر
حق و باطن را بطوریکه شک و شبهه در آن راه ندارد و حجت حق حق و باطن
باطن است بقدرت خود و ارم الیم در راه نانی میاید این شواهد و ارض
بجو حق و دفع ضلالت و کما هر یک که از آنها که بصراط استقیم الهی است
کردند پس باید حجت الله غالب باشد بر جمیع آنها بعلم و عهده و خلاق و احوال
بطوریکه تمام امت طاقت آنحضرت را در علم و عهده و سایر صفات کمالیه نداشته

باشند تا اگر صادق این محبت آنحضرت بر آنها نماند بفرز و جمیع صفات
 محبت باشد بر تمام امت خود تا آنکه چون غلبه آنحضرت بر اوصاف کمالیه
 دیدند و فهمیدند محبت آنحضرت را بپای بند و اطاعت نمایند آنحضرت را در تمامی
 افعال و احوال و آنحضرت تربیت فرماید و تعلیم کند آنها را تا آنها کامل گردند
 در علم و عمل و عبادت و کمالات نفسیه است و باینجه آنحضرت فرمود
 اعمسونی علی نفسک یعنی عانت نمایم در برمانه نفسهای خود و تعلیم خود
 یعنی اطاعت نمایم در سلوک الی الله تا بمرایم نفوس شما را و زنده سازم خوب
 دار و دل شما را و شما را در بندگی خدا العبره المستقیمه الی الله و محبت من است
 بدارم تا بعبودیت کامل حتی برسد و کامل گردید و باین کلام آنحضرت ظاهر میشود
 خود را میفرماید و لیکن آنحضرت بر اوصاف کامل دیگر است که بعد از ایمان الی الله تعالی
 چنانکه حضرت رسول خدا فرمود یا علی جنگ ایمان و بغضک کفر و ولایت
 کلیه الیه است که الولاية افضل من النبوة که نسبتا در تمام الفقه حاجت است
 ولایت از آنحضرت اند و معرفت آنحضرت معرفه الله است که فرمود معرفتی بالنور است
 معرفه الله معرفتی بالنور است و بیرون آوردن خلائق است از ظلمت کفر و جهل
 بوی نور ایمان بجهت نورانیت ایشان آنحضرت از نور خط و الوهیت حق
 تعالی بقوله تعالی الله ولی الدین است و آخر جمیع عظمت الی الله تعالی خداوند
 ولی تک نیست که ایمان آوردند بحق و حضرت رسول او و حضرت ولی و خلیفه او
 و خلاصه این سه ولایت حضرت علی ابن ابیطالب است که مستلزم آنها است
 پس بیرون میآورد این بومنین ولایت سوار از عظمت کفر و جهالت کمالیه بوی

معرفه الله

نور ایمان و ولایت الیه بقوله تعالی و الدین کفر و الی الله تعالی است و نور ایمان
 اولی است اصحاب النار هم فیها خالدون یعنی نکند کافر شدن بدین کلام
 که حقیقت آن ولایت حضرت امیر المؤمنین علیه الصلوه والسلام است که ولایت الله است
 اولیا و دوستان آنها طاعت خود در کفر اند یعنی این در کفر که خلفا و جور و ظلمند
 و تابعان آنها پس بیرون میآورد این کافر از انزوفی و جمیع ایمان
 طاعت کفر و عصیان و لکن ایشان اند اصحاب نار در آتش حجم مخلد اند پس چون
 حضرت محمد نور و بران و دلیر الهیست و غالب است بقدرت الهیه بر باطنی
 خوب میاید است اطاعت نمایند آنحضرت که اطاعت اطاعت حق تعالی است و است
 و خود در نور بهر ایت و خروج از ظلمت ضلالت است و لکن محبت بر تمام امور
 و ارض فرمود خود را و در غالب بودن آنحضرت بر جمیع خلائق صریح دارد است
 که اعدا الله و آنحضرت نظر مینماید که معاویه علیه السلام است چه آن ملعون بر فضیه
 حضرت آنحضرت نوشت که با خبر باش که صد هزار شیعه بر تو خواهم کشید آنحضرت
 در جواب فرمودند که ای معاویه اگر تو با من دشمنی دار خودت بنهال
 با من بمیدان بیا اگر تو غلبه بر من کردی مرا کشتی من رحمت الله مستغرق غلام
 و تو در قعر غضب الله مستغرق خواهی شد و اگر من بر تو غالب آمم و تو را کشتم تو کجیم
 میروی من در رحمت و فضل الله خوب بود معاویه توقع رفع آنحضرت از کربلا
 نمود گفت که والله ما انقضی علی ابن ابیطالب علیه السلام اصحاب او گفتند چرا
 انصاف ندیده است ترا گفت بجهت لکه من خود بدو کشم از حضرت رسول خدا
 شنیدم که فرمود اگر اهر مشرق و مغرب تمامی جمع شوند در یکطرف و حضرت حق تعالی

الطیبات
النورانی

انحضرت در یک طرف باشد بر آینه غالب می شود بر تمام آنها و این صورت چراغی با او بر آید
 کم در سبزه آن و بخت خود با او جهاد کنم قهر اصحاب انصاف دادند که اگر چنین است یا
 تو چرا با چنین بزرگواری نزاع میکنی گفت حکمت در ردای منی گفت منم که آن
 چیست در جواب گفت بقیع الله له الاکان مفعولا بقر نظر کنی که چگونه آن
 اقرار دارد و از قول حضرت رسالت این بر غالب بودن حضرت مولی الموالی و وفای
 بر کفر خلاق و کسیکه غالب بر همه مایوسی است بقیع منجه غالبه قاهره خداوند
 معذک اطاعت آنحضرت را نمی کند بخواهد باطله گفت خود که ریاست طلب است
 و در ضلالت نفس خود را هلاک مینماید چنانکه مقتدرانش او عمر علیه الهادیه
 که در مقام احتیاج خود که شرمسار در طین مانده بود و دین الهی را تقضیع
 میکرد آنحضرت را بجهت خدمت نه خود و اعداء با صراحت الهی بخواند و آنحضرت روح
 الاولیا خدا به محض قنوت و تحفظ دین خدا و پیغمبر خود حاضر می شدند و جواب
 مدعیان را میدادند و مخالفان را از امورات بالعه نه در دین و اطاعت خدا و رسول
 خدا اینمودند آن ملعون چنان تصور نمود که بجز اطاعت و تقویت ادین احوال را
 میفرمایند و بر اختیار آن لعین در مقام موضع گفت لولا علی ملک عمر
 خیرت حق آمد و از دستبر گفت اولولا علی ملک عمر معذک اطاعت حضرت
 حجه الله علیه السلام که باعث احیای او و احیای دین حق تعالی بود مگر در آن
 امان از شر و نفوس سیئات اعمال آنها بقوله نفوذ بالله من شر و نفوس سیئات
 اعمالشان بدین فرمودن خود خشم بر صبیح مایوسی از قدرتم
 زانکه من بفرموده اکبرم رهنما اندر صراط دارم بزم بالذات و خیر منیر
 رهنمایم بر صغیر و بر کبر خود نم بران و حجت از خدا من صراط حق و هدایت بشو
 نادر

ما و خلق من بزرگواری خدا کفر قوم نادان خوان بر ملا حجت حق بر همه شیعیان غالب
 هر که او کافر خیرت را بک حجت الهی است بر شما محبط بر خا صر هم بر انکسار محبط
 بر تمام آدم و جن ملک بر جمیع شجرهات و نباتات و حرم آیت کبریا را
 شجره ای عظم مجو چون شقیم بار بصر طفی غالبیم بر همه جزایات خدا
 قدرت الهی بر همه حق حجه الله من خصله استحق من بهر عالم که خولیم خرم
 نور ختم بر عوالم ظلم در سما و لا مکان مستقیم علی ارض تو کیم کسم
 با خدا میروسم و ظاهر دجه ختم من نهان کنده دینم اعلی سبها و جبر
 کار فرما زمین و آسمان زمین سبب زحق نام علی استغوا علی زمین شد بخلی
 نیست مخالفان را زمین حق ذات پاک الهی نور من در شایان شد نهان
 نیز شایان نور من چون نباشم خجسته خدا کما هو اشیا نورم رود نما
 حجه الله حکیم کا و نورن کاف و لون آمد نور من ارم خلق من لکر دکار
 ذات حق از ذات من در شایان ایم از حق تو بچو خود پسند ارم
 صورت من آمده چون دانند را و در بار و صحت مستتر بحد صحت معج زن در بار
 یک در ظاهر و خلق ممکن در شر و پوشش آمد شمر حق شمر حق آن حجه رب الفلق
 بفرمان عظیم جددا بر جهات است و جهان اندر حجه الله نور ذات پاک است
 آیت کبریا و جبر ذات است و قال علیه السلام انا خازن علم الله انما قام
 بالقسط یعنی حضرت مولانا اعظم امیر المومنین علیه الصلوه و السلام فرمودم خیریه دار

چون نزد نو کلامش بهین بر لثرت حسابین یقین گفت منوچهر چه در کتاب
 گفت من حقا بدیدم عجب کرد استیقا از خون هو دیدی الوان ز نور قدس
 آمد گردان حایم رضا خور دردم صلی بذر هوا این است نام کلامش
 در لایق صنادیقین نظر کن نور علم شمع کین مژگان از کجوف شد
 بچنین آزار آستان از خود آتش و شعله کین شعله دین عجب این
 آن نفی عسکری با کین را و لیکه از حقیت از چه راین دین حق آتی عجا
 ش کف عا جیو داد گفت کینه بر من بدست کف شعله و آتش
 کفی نبوتی این بود حق که محمد نبوت به بدل حق ذات پاک سلطان
 چون نبوت شد از حق تفر در آینه ها بود بر نظر در زاین نبوت کبر چون
 چون کجبه خلق عالمی حجه الیه ربی در دما بر کینه کینه شایان
 بعد داد او را برادر کید گفت را حق آن در حجت که از ان کینه شایان
 تا سخن کف به فال آری از حجاب این عجب از رضا که نصیب آید مال مصطفی
 فیض در حق کید علم باشد بر عجب حجاب فی سیه پام قضی علم خداست
 جمله اوصاف از دونه ها بچنین آن باقر علم رسول مرتضی پور فرزند بتول
 شد بر بارش ملک پیره را دید ز نور شک کی خدا کا در کشتی چرا
 بی سواش که از حجاب من عجزه پیر با نوج و دل بود این کام بزرگ من
 من چرت نام با عیلم بعد ازین رحم فرما از توبت العالمین
 شاهین

ش بهین باقر جوشید این سخن رحمت آورد در شرب پیره زن گفت این کاوت نردم زن
 دست زده بر پشت کا پیره زن جنبش آن کا کرد و پیر سر جری پیره زن کا گفت
 کین جهان کا و کین آفتاب بود بهجت در روح و جسم بود خود بهین خورشید کا نزار
 دست زده در روح کین خضر خضر آمد مردمان گرد زنده کا و در آستان
 ش بهین پنهان بود خوش تا نقد خلق شد اندیش زدو ار برادر این جبه علم
 این چادر صفا کین کربویم تا قیامت برین غلط وصف پنهان نازد
 که بر کرد آب ریانه اد انس چون کتاب این سج لوحها کرد و پنهان
 وصفش بهین خطیاز دی و قال علیه الصلوه والسلام انا دابة الارض
 یعنی حضرت مولانا الاعظم امیر المؤمنین علیه الصلوه والسلام روحه فرامودم
 و حیات دارنده برارض در حجت بد اندک در شریف نقضه الیه حق تعالی
 رسول او خبر از حجت حضرات امیریت به تقصیر داده اند و آنکه ارشاد
 بعد از صالح حق تعالی بر میگردد که این بزرگان اند بقوله تعالی و کینانی از نور
 ان الارض بر شما عباد الصالحون چنانکه در کتاب حجت مفضلا ما نور
 نیز از اخبار فرموده از آنکه دابة الارض ظاهر میشود در حجت و در آستان
 دابة الارض حضرت امیر المؤمنین علیه الصلوه والسلام است که نازل میگردد
 از عین شمس و با آن حضرت عصا و میسم عزراکت و اگر که آن حصار را بر
 پیشانی مومن میگردد و هزار مومن نقش میگردد و آن میسم بر پیشانی

هر کافر و منافق میگذارد و بعد از آن کافر نفسش را میگذارد و از آن آنحضرت را دایره الا
 در حجت نامند زیرا که آنحضرت قبل از نزول حضرت رسول خدا و حضرت ائمه
 بعد از حضرت انبیاء در سراسر ارض ظاهر میشوند پس آنحضرت جنبه بر
 بحق و حیات دارند بر زمین است بحق پیش از تمام زنده شوندگان
 جنبه بندگان بحق بر روی ارض که نیز فرماید میباید زمین بکافران عالم
 پس این است تفسیر معنی دایره الارض که معنی مادی آن آنست که کجای اوقات
 حضرت ائمه را که نور محمد و علوی علیها السلام مانند مشیت مطلقه الهیه
 و ارض استعدادت و تحقیق امکانیه و ارض امکان مینامند و اول
 تحقیق که از این ارض امکان و استعدادات زوئیه و موجودی که در
 تحقیق حضرت محمد و علی علیهما السلام است و پس از ایشان ذریه طاهره
 و پس از آنها متعاقبان نبیاء و رسل و پس از آنها متعاقبان عالم ملک و موجودات
 امکانیه فلذا آنحضرت چون با حضرت محمد در تحقیق و ائمه و دارند که فرمود
 انا و علی من نور واحد میفرماید من اول حرکت کنند بر روی ارض امکان تحقیق
 و وجود خلقت نور محمد را دارد است که حق تعالی خطاب فرمود باین نور مقدس
 بقوله تعالی من انا نور این نور بزرگوار قبل از قطرات انوار انبیاء و رسل
 است الهی لا اله الا انت ملک الملوک و رب الارباب و همچنین در عالم
 از قول که حق تعالی خطاب بذرات اشیا و حیوان ثابته علمیه فرمود این نور
 سبقت نمود در جواب حق تعالی چه وجود مبارک ایشان سبق بود در تحقیق

و اعظم و اقوی و اعلم بود شناسایی پروردگار خود را که آنحضرت است اول جنبه
 بر ارض امکان قبل از آنکه جنبه دیگر در این ارض موجود گردد و دایره
 الارض است شاهین گفتیم آن دایره که شوم نازل شد بر طالع
 بود حجت زکریا علیه السلام با عصا و میثم آیم بر زمین حق نور و دایره نور
 لاجرم من آشیر بر دل نور چون تمیز حجاب با من است کافر و مؤمن و نور و تاریکی است
 مؤمنان و انفس ایمان چون عصا خود که گاه بپایست نقش کفر از پایشم خود بود
 چون میثم غدا کافران من ز نور حق حیات در عالم از حق با عصا و میثم
 این فرقه خود تمیز از من اند یک بنار یک گفت تو علم بعد از آن تا دیگر نشانی
 شاهین جنبه از نظر ارض نهان حجت در حق که در آن موجود است که کائنات
 آن را از نور و روح آن راجع به حجت کن در این زمینها از حق نیست این دخوان
 که بنیاد آنست یک است ارض نیست این حجت در جوار اندران با حجت خلق و سوا
 که کمال در بزرگان ارض خود ندانند خبر از یک است در زمین که چه مملکت را داد
 ملک اعدای من است از ملک ملک اعدایان با حق میم کرده ملک اجبار نعیم
 ملک اعدا عالم چنان بر حجاب ملک در لوح جهان تو چشمه دان محیط ملک است
 ملک آید بنا حق چشم پسر بدین تو تخت روضه بر عرش لاهوت و ادب است
 کرد حق نشاند در نور حقین نشاند که خارج است از حقین است جبر و جادو جادو
 زان خواهم محرم پیشکش بهر قلیاگان با حق است در بطون و خروار کائنات

برخویش استند ز بر دهم که گویم من جهان بریم زخم کین عو لها نیاید و شمار
کنند از خبر خفیه که کما نقش ز نقاش خورشید نقشش کی خبر دارد در در خفا
مخبر از این نقشها نیست کمان دل نقشش با نور و بها که در حق مبد است و عایت
بر عوالم جاست عایت علت کمال عالم آدم است آدم اول از حق یکدم است
او است اول سخن بر خردم که عیان گردیده در در خفا او حقیقت حکم که بر زمین
بر خلائق صرحه العالین و علیهم السلام انا الله ارحم الراحمین
بعز حضرت مولانا اعظم علیه الصلوه والسلام فرمودم اول نطق صورتی که در پیش از
خلایق و فرار کردن از دایره ایشان است از ابدان خواه خلایق سموات یا خلایق
چنانکه تا وقت که بر وقت حق تعالی بخوابد قیامت که بر سر پا فرما بد فرما بد با خبر
که بد و صورت خود و صورت او و دین در دین کی بر بارض یکی رود و سما و اولاد مسدود
است و در در خفا و خلایق برض تمامی هلاک و تزلزل میشوند و در دایره ابدان آنها
میشود و پس از آن میدود در آسمان و اهر آسمان بطبقات هلاک میشوند و نیز در خفا
در طبقات سبعه سموات و تقصیری که در حدیث حشر در آید است و این نطق اولی
است از خبر است که از در خفا و نطق است بعین نطق که از زنده خلایق است چه خبر یعنی
ز زلزله است و بعین میراند خلایق را با تمام و بعد از آن میشود نطق دیگر که نطق ثانیه در دین
نطق اولیست و الهه است بر اوده است و باین نطق حیات می یابند خلایق و در خفا
که نشسته کمان از آدم تا قیامت یا خلایق موجوده خود در آن زمان که نطق اولی
هلاک شدند و بر خلایق تا بقین که عظام بالیه اند و بار و بارانی از باران
نشر

شد آب منی و زنده میکردند آنها بر کلبه اجزاء و اعضاء آنها و صورت شدن تصویر
خود و احوال و در آن ابدان و انجاست بعرضه قیامت و حشر یا خلایق بعد از این
بالفرد از زمان که بنطق ثانیه تمام و طایفه زنده میکردند و میبوش کردند و در حصه
حشر که بر کلبه حشر و کتاب و میزان و حراط و دخول و حشر و زلزله و باران و حشر
همه نطق را بنطق تیسر خود داشت و الهه که باین است که حق تعالی خورشید عظم جسمانی
که فلک تاسع است از خبر و لا یخبر از روز و شب و باران حضرت رسول الله و علی بن
علیهما الصلوه والسلام خلقت فرموده و این خورشید است محیط بر جمیع موجودات
جسمانی و چهار ملک مقرب خود را که باست بر ملائکه ملائکه اعلی از بر و نور و حشر
حضرت علی بن ابیطالب علیه الصلوه والسلام خلقت فرموده و حشر جسمانی
مقرر فرمود که چهار اسیر و یک اسیر و اسرافیه و عزرا اسیر است تا منجم کردند نظم
خلایق جسمانی و بعین خبر اسیر را مقرر فرمود با زوال و علوم و ادیان و شرائع
بر انبیا و اولاد صبیحا و یکبار اسیر را مقرر فرمود با فضا و رزاق بر عباد خلایق
و اسرافیه را مقرر فرمود و بنطق اولی در ابدان خلایق و نطق چهارم و در خفا و خبر است
و بعین حشر و نطق اولی قیامت و عزرا اسیر را مقرر فرمود و بنطق اولی در ابدان
ایشان از آدم الی یوم القیمه و چون مراد از خورشید تاسع است که همد و محیط بر جمیع
عوالم جسمانیست از فلکیات و عنقربات این چهار ملک مقرر بران
مرتبی و مدبر عالم است مقرر فرموده عالم جسمانی و باحوال مأموره و مأمور
منظم و منتظم نمایند و تعلیمند امر باید داشت که خورشید عظم را حق تعالی از باران

از نورانی اولی حضرت محمد و علی علیهما الصلوٰۃ والسلام خلقت فرمود و ملائکه را اتم
از چهار ملک مغرب صبح خوش رسانی دست بر ملائکه طبقات سموات و کرسی
و عرش و قلم و لوح و حجب سادات جلال و جمال را از نور و جلالی بن سبط
علیه الصلوٰۃ والسلام خلقت فرمود که خیر بایه فطرت خوش و کرسی و ملائکه را بارقه نور
آنحضرت است قیله و میاید نفیحات آفرین مطلقا اتم از رفیع از اوج خلایق باقی بجه
و تقه را در بارقه نور فطرت آنحضرت مخلوق باشد زیرا که هر فرعی از آن
و احضرت با جلال و میباشند فلذا آنحضرت فرمود منم را جبه و منم را دافه و اگر نیز
نسبت پیدا ملائکه مغرب را بجه و خوش و کرسی و لوح و قلم و کبریا و این قهر حق
و میباشند و آفرید و عز را بید و خوش و کرسی و لوح و قلم و کبریا و این قهر حق
چه افراد که را دافه در جبه و منم آنحضرت باشد اصغر و کبر آنها بطریق اولی مستحب
با آنحضرت اند و عرش را بر عرش علی حق تعالی نیز اطلاق کرده و عرش علم آنحضرت
علی بن ابیطالب است روح فراه و با بخت و صبریت دارد است که چهار ملک مغرب
صله خوش علی الدوام ملازم حضرت مولانا الاعظم امیر المؤمنین علیه السلام اند و هر یک از
پیش روی آنحضرت که در علم و دین بر آید و در تدریس نماید بامر آنحضرت و عرش
از حقیقت آنحضرت که قبضه ارواح عباد را بدان نشان بنماید و میباشند و این
آنحضرت است که افاضه در راق بنماید بر خلایق بامر آنحضرت و آفرید از این
آنحضرت که روح دم است در ممکنات و خلایق است بنماید بامر آنحضرت و نیز دارد است
که کتاب المؤمن عرش الله و قلب المؤمن عرش الله بنماید و نور مقدس آنحضرت تسبیح آن

بر عا و لم وجود مبدی است نسبت به نسبت به مقتضی است که محیط بر موجودات باشد
و خود حقیقت موجودات باشد خواه جواهر باشند یا عرضی و تاسم موجودات
از نور آنحضرت مخلوق است و این نشان آن را جبه که به ختم عالم آیم و اقصیه
ختم عالم ختم موجودات دهر و زمینی و جهان ماه و مهر و بچین آن را دافه بنماید که
طاهر آید بعد جبه و این خود منم از بیم آفرید و کرم آید بعد اطلاق نمود
خود دم خود صورت آید میدم در صورت آید بخت تا ملائکه آیند خلق نیر و دم
از زمین انجمن بر منم روحها ازین در آیند و در عدم از ارضی باشند
میدم در یکبار و در خود دم خود صورت آید که زمین و جبه و جبه
در همه ابدان کنند شوند این دم خود صورت آید و نور ختم می بصورت دم دم
این است است این است این است که است خلق بنماید تمام هم لایب و حساب
ازین است در زمین و مرد ابر من از خلق حاضر آید و بار و بیایه عظام
رنده کردند تمام مرده گان رو بوی خوش این است که حشر کردند تمام خلق
بهر همه باشند مستحق و قال علیه الصلوٰۃ والسلام انما اتقوا باقی یوم
انخرج الدنیا لایلم عنده خلق السموات و الارض یعنی حضرت مولانا الاعظم
امیر المؤمنین علیه الصلوٰۃ والسلام فرمود منم صبح غیر از این بلند بختی در روز مرد
حضرت صاحب الامر علیه الصلوٰۃ والسلام انچنان صبح که پوشیده نماند از آن
خلق سموات و ارض غیر این است و ارض تمام میشوند این صبح بختی ابدان که
در حدیث و صیبت حضرت حجه علیه السلام خطاب بوسی چار بیان خود حضرت
فرمود که یا محمد بن علی التمری انت باقی یوم که بسته ایام صیبت فلان کس

والتعجب

الی احد بعد ک فقد دفعه الغيبة السابعة الكبرى وبعد ان ان فرموا الامم بدی
لش به و من بدی لش به قه خروج السیفانی افو که لب تعجب علامت
مش به کردن وجه مبارک آنحضرت خروج سفا فی و خطانی است که تخلص
از بنی امیه و از اولاد دشمنان این صفای که از شام ظلام خروج نمایانید بیدا
از برای گرفتن مبارکه و مدینه طیبه و کوفه و غیره در وقت خروج فرمود
حضرت صاحب الامر علیه الصلوة والسلام پس اگر کسی ادعا پیش به آنحضرت کرد
خروج سفا فی و صحیح را استانی نماید که است و بعد از آن صادق است و صحیح
که آنحضرت نسبت بخود فرموده همین صحیح قبل از خروج حضرت حججه علیه السلام
و این صحیح را صحیح حق نامند و صحیح دیگر مقابله آنرا صحیح باطل نامند و این صحیح
از حضرت مولانا الاعظم امیر المؤمنین علیه السلام است و بعد از ظهور حضرت
و صحیح آل و جماعت که است سواست در اصل نقلین چون و است استماع نمایند
در صحیح گفته شود که ظاهر است حضرت محمد بن حسن بعد فرام آید علیه السلام
و السلام بشنا پدید شود در مکه مبارکه و یک صحیح دیگر که صحیح باطل است ظاهر شود
از خروج و گفته میشود در آن صحیح که ایها الناس عین عثمان بن عفان ظاهر
شده است در پیدایش پدید شود و صاحب صحیح ائمه حق مولانا اعظم امیر
المؤمنین علیه الصلوة والسلام است و صاحب صحیح ثانی باطل شیطان لعین است
و بعد از ظاهر شدن صحیح حق رحمانی اول می آیند تصید و سیزده نفر از نجباء
و اولیا آنحضرت از منزل و مراجع خود بخواه حضرت صاحب الامر علیه السلام در مکه اعظم
و پدید آیند با آنحضرت بعضی بطی الارض می آیند و بعضی دیگر که اقرار ظاهر اولی اند
می آیند

می آیند بطیان در هوا و بعضی دیگر که اقرار ظاهر می آیند و بعضی دیگر که
و سبعت نمایانید با آنحضرت پس اگر کن و المقام بعد از سبعت کردن جبرئیل میکا
و اسرار و حواری حمله حش الم بعد از سبعت کردن بجای و چون آنحضرت بخوابند بقیه
النس صحیفه سهر محمود علم طلا و اولی با هم نشین نمایند که بپسندید هر شش و شش
از آن مهر شش را با فرموده و برایشان میخواند پس از آن تصید و سیزده نفر از نجباء
میشوند و میگویند ما طاعت هر کس کردن با کچه در این صحیفه است نه ابرم و یک نفر آنها
قدم نشود و طاعت نمایان آن نگردد با طراف میرود و حرکت نمایان نام آنحضرت
فوت میکرد و دفعه قطیعه و سیزده اوقات حجت طاعت نمایان آنحضرت
و بعد آنحضرت رو میفرمایند بکوفه باش که خود آن حجر که جوارزه چشمه از آن صادر
در حجر حضرت موسی آنحضرت در میان لشکر گاه خود میگذارد و میفرماید که هر کس
اوقه و لباس و حاجت بخوابد از این حجر بگیرد لشکر آنحضرت تمام رفع حاجت خود
از آن حجر نمایانند و اگر تمام مطلب حاضر ظهور را بخواهد بر جوی کتب بر این الامامه
که در آنجا منقولات خلاصه حضرت مولانا الاعظم امیر المؤمنین علیه الصلوة والسلام
این صحیح بوم خروج و نسبت بخود فرمود که هر کس خود آن صحیح حق اولی در بوم
رنگار که چون آنحضرت خود که صدر انداز نور الهی شست شده اند آن صحیح که فرشتگان
و عویش است از برای آنحضرت که نور الیه است پس احد و فرمود که هر کس نور الهی را در جوار
آن هم از یک جنس است و چنانکه راجعه در اذنه را هم نسبت بخود داد صحیح حق ابرم

بنا

والتعجب

ما فوقه بمواد و ماتحه بمواد و مراد از آنها استجاب بقوت است که فوق و تحت آن بهیچ
 نیست و این چهار کیه ازین نور مبارک است و در حدیثی از استجاب بر هر کیه بصورت
 ابر است فلذا انساب است که این صوت رعد است آن حضرت از تحقیق
 عما یسمی آن حضرت صاعقه باشد از ظاهر آن حضرت بشهر صوتهای دیگر و در حدیث
 رجعت فرمود از حضور بعثت نادیده باشد بر آنکه گویند کلام نه سخن حضرت است
 بلکه حقیقه حاشیه نوری است آن حضرت غالب و متوکل است بر صورت مبارک و ظاهر
 آن حضرت که آن اله است و له الکلمات ربیع از آن سر میزند مثلاً اف اتی
 السموات والارض والاراق العباد وانا اعمی و اعمی و معذرت که این
 کلمات از آن حقیقه آن حضرت است باز در تمامی آنها باذن ربی فرموده است
 توهم ربوبیت در حق آن حضرت کند و آن حضرت در مقام شریک است
 که قوت آب را از خود حرکت میدهد و شریک است که با آن حرکت میدهد و در حدیث
 طی به شیعیان که مولود علیه الرحمه فرموده است ما همه شریان و لایشر علم
 صمدان از باران شدیم بدم صمدان از باران ناپدید شد جان فدا اگر ناپدید است با
 و نیز از آن معشوق گفتی که تو جوهر مرغ مرده در دست من من صیادم دلم مرغان کن
 بستر غلبه و اقتدار حقیقه و باطن بر ظاهری است بی و هوید است شریک علیه روض
 بر ظاهری بدن او که هر طور یکدیگر بخوابد آنرا حرکت میآورد و بدن را قوه متناهی
 از روح خود و هیچ وجه نیست و همچنین کلیه عالم کون چنین اند که بقوت باطن خود
 که در رب النوع آنهاست حرکت مینمایند و خلق چنان میندازند که این حرکات
 از آنهاست مثلاً طوفان بلکه که عالمیان را از زمین و کوه بر کند و کشت آنها

آن حضرت
 و کلام معجزه

از استخوان تر شد این قوه از کجا بود بر مومنان علایم و معجزات بود و همچنین
 آب که بجز از زیر و بالا نمکند و گشتنها را شریک جنبه حرکت میدهد بداند که این
 عالم آیات الهی است آن حضرت آیه که بر ارض او نیست و لیکن آیات خدایت
 عالم کون و حرکات خود شریک میارند که حرکت آنها که رب النوع و عقول است
 می آید است زیرا که با هر حرکت مینماید با کاف و چنین و با مومن چنان اما آن حضرت
 که آیه که است ختمی از خود حرکت مینماید و لیکن باذن پروردگار خود صاعقه
 شریک گفتیم صوت علی کمان چو صوت عید میگردانی بر آن شاه صوت
 و در حدیثی که فرموده و چنان این صوت رعد از استجاب بلکه صوت عید از استجاب
 این چهار شریک است که کمان بود اول تجلی که همیشه از خلق کون
 ذات حق در این عالم بود و رعد است که علی را از زبان صوتی گوشت زین بر
 وین چهار شریک مبین کوه نور و قوس العالین نور که گوشت است اللهم
 از زبان شاه من زخم من علی هستم علی معصومی کردم این عالم بنظر
 آن علی هستم که این جهان بادم من بسجود و وصول آن علی هستم که حشری
 از دم موجود شد از آن نور ذات حق و الله من از زبان شاه من صبح و هم
 این همه آواز از زمین است لیک از قوم شاهین غیا خود قسم علی قسم
 کردم عالم عیان از عدم سوزان شاه من است زانکه نور من در کاشی است
 باطنش نور کلیم موی است ظاهر است جسم است باطن است نم که از حجر

از استخوان

معنی دیگر بدان که نقیضه نفسی صادر از امر آنکه سه مرتبه است و هر دو سه در کمال
 نیست غیر از ذات یک و اگر همه اقوال ذات افعال است در خود و در عالم خلق آن
 هست از این نقیضه نفسی است نیست چیز از احاطه آن بدست فاعل حاکم
 جمله عالم صادر از این نفس صوت خداست از این نفس که گوشه در از این
 زمین است کف کاین ارض و از زمین از این همچون مهابه که گوشه در از این
 منهدم زخم تمام کاین صوت خداست از این نفس که گوشه در از این
 فی مبین کیموت از این صادر است نفس بر کمال عالم قاهر است
 بلکه قاهر باشد او بر ما و هر چون چهار از این خفیه از خداست بهرین جهت و هم
 زانکه از حق شاه اگر است است و قال علی الصلوة والسلام انا اول ما خلق الله
حجت و کتب علی حواشیه لا اله الا الله محمد رسول الله و علی ولی الله و صلیه
 بعد حضرت مولانا الاعظم امیر المؤمنین علیه الصلوة والسلام فرمودم اول
 خلق از حقایق مخلوقات حق تعالی در عالم امکان و اول حقیقت از حقایق ممکنه موجوده
 که از عالم عدم بغیر الله موجود شده اند بطوریکه حجت است این خلق اول حقیقت
 اولیه امکانیه بر جمیع حقایق و افراد و سوره یعنی این خلق اول برهان دوزخ
 بر اشیا زیرا که احد و حقیقت اشیا است چه احد اشیا برهان و حجت است
 بر فرد و عات حق که از آن ظاهر شده اند برهان که حجت قاطعه برهان
 ذات شمس بر نور آن که اگر شمس نبود نورش از کجا ظاهر شدی بقوله تعالی و جعلنا

النور

الشمس علیه دلیل است بر جمیع حقایق امکانیه و اشیا و ظهورات احد و حقیقت خود
 و این حقیقت اولیه امکانیه حقیقت ولایت کلیه مطلقه الهیه است که ظاهر و ظهور
 ولایت و سلطنت ذات الهیه است بر ذات و لذاته بدون واسطه در ابطه و این
 کلیه مطلقه ولایت کلیه علویه است که ربط جمیع ما نور الهیه است بر ذات الهیه حقیقت
 احدیت و مجله و از این حقیقت کلیه رقایق و بوارقی در تمام موجودات ماضی
 آنست که آنها باین رقایق موجود و تحقق میباشند اعم از موجودات و ماضیات
 و سمایات و ارضیات و این حقیقت را فیض مقدس ذات الهیه گویند که جاری
 و تری در جمیع مہیات اشیا است و تمام مہیات باین فیض مقدس
 مستفیضند و این حقیقت و حقیقت مطلقه الهیه نامند بقوله خلق الله الاشیا
 باینکه این حقیقت بقیه اشیا پس جمیع اشیا از اشیا امکانیه موجوده در رقایق
 و بوارقی و حقیقت ولایت کلیه علویه خالی نیست که آن رفیع و بارقه و حقیقت
 آن شئی است و الهیه آنحضرت را حجة الله فی السموات و الارض گفته اند و آن
 حضرت هم و پیش از خلایق عالم امکان است چنانکه در است که رب الارض امام
 الارض بعد از آن فرموده که نوشته است حق تعالی بر حواشی این خلق اول حجت است
 کلمات ثلاثه توحید و رسالت و وصایت را باینکه آنحضرت فرمود بر
 آن حجت مکتوب فرمود حق تعالی این کلمات ثلثه را از آنست که شواهد بینه
 بر مطلب حجت مقرر است که در حواشی حجت مرقوم میدارند بطوریکه شواهد بینه
 بر مطلب حجت و لیکن مقصود از این کلمات ثلثه حقایق ثلثه توحید و رسالت
 و ولایت بمعروضات است که این حقیقت در ذات حقیقت کلیه ولایت علویه

که نور الانوار حقیقت دلالت کلیه است بخود فرمود انا اول ما خلق الله جمیع
 نوری رتبه خدا فرمود اول ما خلق الله همه بزرگوار در این حقیقت شش یک اند
 شش برین گفت که اول ما خلق هست من جبر رب الفلق تحت با هر صفات پاک
 ظاهر از من شد و درون من خودم من جامع او صفاتی خودم بهترین صفاتی
 جمله اشیا از من در وجود و از من با وجودی که بود چون خدا را من شایسته ام
 لاجرم من مبدأ این شدم حق را از ذات خود وجود کرد پس من با وجودی که بود
 پس شدم من تحت ذات خدا فیض حق در ارض و سما خور من بر تنه کشی این حق
 خود من خلق شد کاملاً حق نوشته روحی نورانی کلمات تمامت خویش
 اول از آن و صفت ذات الهیت در درون نور پاک من ظهور نمود و در از حق دان
 لا اله الا الله از دست خدا اسم ذات پاک نور ذات را زانکه اسم عظمی این انوار
 اسم عظم نور ذات پاک بود جمله اوصاف و اسماء انداد اسم عظم خارج از صورت
 اسم عظم نور ذات پاک بود پس از آن تو حید و تملک را کشته از اسم عظمی رو نما
 اسم عظم ذات پاک تبار چون که آن ذات خدا را هر که دید روی نور علی
 از مشیت تبار و تملک را شاه در جبهه خدا بر خیزد اصحاب ذکر اگر اندر
 خلق مسجده و تسبیح کو سجودانه سجده خوانند بر او شانه از مکتوب در فرخنده
 بدست از من مصطفی زانکه نور حقش از من شاه خود غیر و بیجه ذات اله
 هم ولایت هم رسالت اندازد است چون بذات آن عظم اوصاف هست
 من

مجاز حق است محمد در کون انبیا و اولیای او است خون وجه عظم لطافتش
 اسم عظم هم علی است عظیم ذات پاک مصطفی در حق حق فیضت و حکم از خدا
 ثالث از مکتوب نظر خدا دان و صیت باب علم مصطفی این صیت صورت علم
 که بر من علم حق باید صیقل این صیت با حق علی محمد حق و نور را وحی است
 پس تحقیق هر در این پاک جمع و مجرب با وجود تباریک فخر حق من نور است
 نیست غیر از ذات و نور پس عظم اوصاف و صفت مملکی کار و مروت و بند
 دان تحقیق جمله در من سرچ سر ذات حق بدست مندرج هواییت شد من جمع
 بر من عالم از چشمه شمع است و قال علیه الصلوه والسلام ثم خلق الرحمن کتب
 علی اركان الاربعه لا اله الا الله محمد رسول الله علی ولی الله و وصیه
 بعز فرمود حضرت مولانا عظم بر یومین علیه الصلوه والسلام در در فرمود حق من هو
 حق تعالی احش خود را نوشت بر اركان چهارگان که آن کلمات ثلث توحید و رسالت
 و ولایت یعنی وصایت را پس بداند در صیت خلق خود محمد را ثلث کتب حق
 تعالی خلق فرمود از یک جوهره صغیر از این نور محمد رب و جرش را و بر من از
 آن نظر فرمود که حق و رب گردید و از منم دیگر عرض را خلق فرمود و در آن بر
 رحمة قرار گرفت بقوله تعالی و کان عرشه علی الماء و نیز در صیت خلق عرش
 دارد است که چون خلق فرمود عرش سو قرار داد در بر آن تسبیح و تسمیه کن

صمد این صحیفه مشوبات همه را داناید و همچنین بعضی اشعری که در ثانی با صحیفه
 گفت باز حق تعالی آنقدر مشوبات با و عطا فرمود که این ملائکه گنجه باز شود و
 صحیفه آنها را داناید اصحاب جبر کردند سبحان الله فدایت شوم چه بسیار که در
 این شخص معطی الراس پسر بفرما که این شخص گنجه است حضرت رسول که فرمود اول
 معاذ بن جبر اوصی نصاریست ثانی که از گنجان من بود حضرت علی بن ابیطالب
 علیه السلام است پسر از انجیر شریف معلوم میکرد و جلالت قدر آنحضرت
 در تبه ولایتش و امانت بر تمامی مؤمنین و مومنات و مرتبه احباب و شیعیان
 آنحضرت و مشوبات ایشان در تبه نصایب آنحضرت بطوریکه از جبر تفرقه
 بیرون است پس عیاید و نیست که منظور آنحضرت در اعدا ملائکه گنجه است
 و بر نهانی و کثرت مشوبات احباب و شیعیان آنحضرت در نزد حق تعالی و پیکر از او را
 پنهانیت و عظمت عرش الهی که آنرا عظیم خوانند است آنحضرت فرمود حق تعالی نوشت
 بر ابرکان از بعد عرش این کلمات ثمة توحید و رسالت و وصایت را به آنکه
 منظور از نوشتن این کلمات همانست که ذکر کرده آمد یعنی انطوائی عرش است
 بر حقایق ثمة توحید و رسالت و ولایت یعنی وصایت زیرا که عرش از جوهری
 از نور اول و تجلی ذاتی و خلق اول از مخلوقات الهیه خلقت شده است لازم
 که این جود جوهری بر شکر و اصداد خود منظور و جامع باشد بقدر خود حقایق ثمة را
 و لهذا فرمود مکتوب است بر ابرکان عرش این کلمات ثمة بهمان معنی که مفسد ذکر
 کرده آمد گفت مولای خلق فرمود خدا عرش را از آن نور و سرور به
 نور

اربعه

نور رحمتش عرش کبریا است بارگاه و مقعد صدق است صورتش نورش معنی نورش
 خلق کون از فیض عرش نیک علم و رزق و فیض این همه از عرش صمدی عیان
 حاصل از عرش صادر اند از ملک فیض عرش از ارض تا مقم خلق کون از فیض عرش نظام
 عرش حق از فیض نورش قائم به عرش ارکان و املاک است کرده عطا و جهان رب
 عرش هم از عرش نور کبریا فرقه دارد در بی منتها جبرش بحر نور کبریا
 خرد و ادان عرش هم ذات حمید عرش نور کبریا عرش بی فیض آن کبریا
 گفت ثمة نوشته بر ابرکان کلمات ثمة حق تعالی بعین اینها فیض عرش
 یافته و عرش جهان ظهور این حقایق علیه در عرش الهی منطوقه فیض نورش
 فیض عرش قسری بر بنابر منبطه کشته بر عرش فیض عرش تا غیر در عرش
 منبطه کرد و مکتوب است بر عرش الهی جهان از فیضش دارد عرش از آن الهی نور
 این همان نور است که مخلقت سرشمان و مخلقت حمت حمت عرش کفایس جهان
 رحمت حق تعالی عارفان و قال علیه الصلوه و السلام ثم خلق الارضین فكتب

علی اطرافها لا اله الا الله محمد رسول الله و علی وصیه

بعین حضرت مولانا الا عظیم میرا مؤمنین علیه الصلوه و السلام روح فراه فرمود پس
 حق تعالی خلقت فرمود در زمین را پس نوشت بر اطراف آنها کلمات ثمة مذکوره
 به آنکه است بقادر بیان خلقت سموات و ارض و خلقت عرش ذکر کرده آمد که

از یکجمله از نور حضرت محمد خلق فرمود آب رحمت و خوشبو و گلاب و عطر
المان و از بقیه آنجمله خلق فرمود سکوات سبعة و از زمین را بقوله فقط االی
باقی آنجمله بعین البقیه فذابت خلق من و خانه السموات و من ذبا الارض
بعین نظر فرمود حق تعالی بسو یاقی جوهره سبط بیت لیکر که تحت آن و خلق فرمود
از دوزخ آن سموات را و از زنده که کف آن از زمین را که باید دانست که مراد
از آب که عرش بر آن قرار یافت ماء رحمت و باطن عرش است و مراد از آب فانی
که از زنده بان بقیه جوهره صمد که آن همانی است که دوزخ و در دوزخ صمد
اربعه است و احاطه بکبر الارض و عطر خاک دارد و در شریعت گفته و دارد است که از خاک
طبقات سبعة است و باین جهت از زمین فرموده فیلند از زمین را طبقاته سبعة
از نور حضرت محمد و علو صلوة الله و سلامه علیها و انما خلق فرمود و در آنست که در
هر طبقه یک طایفه از مخلوقات الهیه جاد دارند و در طبقه هفتم است طبقات سبعة
و طبقه هفتم جنم را استغفر فیلین نامند و طینت سجین در آنست که طینت فرخنده
جبارین را از آن خلق فرمود که شجره زقوم در آنست بقوله تعالی فیها شجرة زقوم
و جهاد وید در آنست که حور زده نفر از فرشته متقدین و در آخرین درگاه متقدین
چنانکه در کتاب شاره المصطفی الشیعه المرفعی علیها السلام دارد است که حضرت
امیر المومنین علیه الصلوة و السلام فرمود در وقت غضب کردن ابوبکر خلافت آن
حضرت را در نزد حضرت رسول خدا در حضور آن اهل بیت و سایر متقین فرمود
ای مسلمانان و ابودردا و مقداد و زبیر و کنگد میدم شمارا که شنیدید از حضرت رسول خدا
که فرمود

که فرمود و در جنم نابوتی است که حور زده که در آن نابوت جاد دارند شکرش را
سلفه و شکرش را از این است و آن نابوت در چهار است در قعر جنم و بر در
آنچه اسکی افکند که هرگاه حور زده بخوابد جنم را مشتقر فرماید از سر میاید که پسند
از سر چهار بردارند جمیع طبقات جنم مشتقر میشود از حرارت آنچه در آنست
شمار از آنحضرت پرسیدم که کیستند در نابوت آنچه فرمود از پیشانی قاپر
قادر بر این آدم و نمرود و معا بن خلیف الرحمن و چه کنند نافع صالح و در معا
موسی و کلس از بنی اسرائیل که بعد از موسی عیسی دین ایشان را تغییر دادند و پیش
انها است و اما شکرش را از این است و جلال است بی بیخ نفر دیگر که نامه نوشتند با هم
عهد بستند که نگذارند خلافت بر وصی من قرار گیرد و غیر ابوبکر و عمر و ابوسعید
ابن جراح و سلم مولد حضرت فاطمه و معاذ بن جبل و سایر حضرات سلمان و غیره با چه
نفر دیگر تصدیق کردند که یا ابا الحسن است کفای این حدیث و از حضرت رسول خدا
شنیدیم و بعد از آنحضرت فرمود بعد حق تعالی نوشت بر اطراف ارض این کلمات
و تجدید رسالت و وصایت و پس بدانکه منظور از نوشتن کلمات ثلثه همان است
که در خلقت عرش و لوح ذکر و بیان کرده اند بر زبانم و غیر سبب بودن آنجمله از نور
حقیقه محمد و علو علیها السلام و اشتهار این نور متقدین بر حقایق ثلثه و تجدید رسالت
و ولایت نیز این جوهره که فطرت آنها است عرش و لوح و ارض این فطرت

شریفه مفسور و معلق اند اشراق دارند بر حقایق و توحید و رسالت و ولایت
و ارادت که فیهم ملائک سماک و ارضک حتی طغیان لاله الله انبیا
بیانات مستوره است و ایضا که فرمود است که این کلمات شریفه مکتوب است

در این کتاب که در این کتابخانه است
در این کتابخانه است

بسمه یزدان یار
بشنوی زین چار طبع
بلکه حق تر نشسته با او
هر که می پند علی در پرده
چیز دیگر نیست ظاهر
وقال علیه الصلوة والسلام
الله علی ولی الله
والسلام روح فراده فرمود بعد خلقت فرمود حق تعالی روح را بر سر نوشت بر اطراف آن
مکانات

کلمات غشیه توحید و رسالت و وصایت بود آنکه در احادیث وارد است
 که قلم ولوح و ملک اند که حق تعالی را در فرمود آنها را یعنی امر فرمود قلم نوشتن
 احوال کما قه خلایق را در لوح از علم ما کان و ما یكون الی یوم القیمه و نیز در احادیث
 وارد است که قلم اعلی را بر حضرت علی اطلاق کرده اند که حق تعالی از نوایسبت
 قدرت خود بر اسطه این قلم اعلی خلقی حقایق موجودات را بر صحیف عیدم و ما
 این کتابها را نشان کلمات حقایق و افراد حواله کون است از علی و آن
 و مجید و ملک و غیب و شعوان و بنا بر این قاعده مراد از لوح مطلق کلمه نفوس
 کلیه و جزئیه است است نیه و فلیک و لیکن الواح فخریه است که در علوم جزئیه
 الهیه که تغییر و تبدییر را در آنها را بر نیت و لا الواح نفوس کلیه حضرت
 الهیه را نموده علم اسلام و نفوس کلیه فلیک است که در علوم جزئیه که
 قدرت و اندازه و صورت باشند و الهه آنها را الواح قدرت بر نمانند و الواح
 و اثبات نیز گویند بقوله تعالی مجزائه مایش و وثیت عنه که کتاب
 پس چون علوم این الواح قدرت بر علوم جزئیه اند و صاحب صورت و قدر و اندازه
 تغییر و تبدییر و محدودیات دارند بلا حظه فنا اسباب خارجیه این علوم
 و حصه اسباب دیگر و خارج و عقول و قلوب و نفوس جزئیه ان نیه را نیز
 الواح نامند که علوم و ادراکات و الهامات از قلم حضرت فعال در اثبات
 می شود و قوا خبائیه را نیز الواح نامند پس آنحضرت فرمود بعد نوشت بر طر

لوح همان معجز اول است که در بیان کتابت بر سرش در زمین کشته اند و نیز اندر
 حقایق نوریه توحید و قرناء است در وجود لوح مذکور بعد باید دانست که کفایت
 لوح را مفرد فرموده این لوح در مقابل علم اعلی استوار شود و در صحت خلقت
 نور محضه وارد است که آنحضرت فرمود که حق تعالی لوح را از نور عرش خلقت
 فرمود و در آن نورش باطن عرش است که عطر کلی یا نفیر کلی عرش باشد چه
 ظهور لوح که بمنزله نفیر است از قلم اعلی اوله و انس است که از عطر کلی که باطن
 نفیر است یا از نفیر کلی عرش که مبدأ نفیر کلیه و جزئی است بوده باشد
 از خیر نادر دیگر و باید دانست که اگر لوح را با محفوظ ذکر نمایند مفرد مشغول
 تعالی بهر هو قرآن مجید و لوح محفوظ منظور از آن عطر کلی است که کتاب مساین
 خداوند است و قرآن الکریم از آن نازل شده و آن عطر حضرت محمد است که جمیع
 کتب سنویه الیه از آن نازل شده است لا قرآن الکریم صورت تمام کلام است
 و شریع تمامی انبیاء الیه نیز از این عطر کلی محمد نازل است
 شایسته این گفتا که فرموده خدا خلق لوح از نور عرش بر بها لوح را محو و با اشک
 جمله انبیاء و قیام اندر آن علم جزئیات در لوح است که کاه علم ثبت و کاه محو
 محو و اثبات است جزئیات را نسبت به نفیر کلیات را محو و اثبات اندر لوح
 لیکن کلیات در حضرت حق عطر کلی لوح محفوظ خدا نفیر کلی است که با
 عطر نفیر العلم علم و حقیقت حق در هر دو مردم کتاب قلم اعلی است که در کار
 از ازل نوشته تا پایان از ازل نوشته آنچه خوانی نیست و عطر کلی که خوانی
 این سوره

این سوره حق تعالی القلم زان قلم خشک که در لوح یک حق نفیر در لوح مذکور
 میاید بسیار از بهر بشر تا بداند خدای قیامت در بدای اختیار و قیامت
 چون عقیده ظاهر و باطنی نامه مخلول بد از نفیر جو دست حق باریت و قیامت
 میاید بهر چیز میاید بهر جو کثیر از منع او را از خطا معطی بالذات و وجود و سخا
 و قال علیه الصلوة والسلام انما انت اعلم الناس کذب بها شیخ ابی نصر
 مولانا الاعظم امیر المؤمنین علیه الصلوة والسلام رو فراده فرمود منم عت معنی
 قیامت آنچنان است معنی که از برای نمه کتب بنده کاه بان حق مبد فرموده است
 تعبیر جمیع را بدانکه است با صطلاح حضرت شارح معنی قیامت که از این
 است و از جمله اسرار خفیه الیه است در دین محمدی و این است که از اسرار خفیه
 نمیداند وقت ظهور است را بجز حق کس و بگو و تعلیم نفرموده وقت ظهور از آن
 ملک مغرب و نبی مبعوث تعالی سلوک عن استعدایان بر سر
 قدر علیها عند ربی لا یجلیها لوقتها الله یوکل فی السموات والارض لا
 یأتمکم الا بقیة سلوک کما تک حقی عنما قهر انما علیها عند الله و لیکن الکر
 اناس لا یعلمون غیر سوال میبایند حضرت فریش از رست که در وقت
 استقرار و اثبات آن بود که علم است در زبرد و کار من است که است
 و ختم کرده است از حق تعالی در نزد خود که مطلق حق است بر آن علم
 مغرب و نبی مبعوث بود و حضرت زو از او وقت ظهور حق تعالی میفرستد

ساعت استمرار دارد بر غیر خداوندنا وقت وقوع آن و عظیم است بر همه مخلوقات
از عالم و تعلیق جن و انس بسبب ممول و شدت آن و در این شمار اگر دفعه دوازده
یعنی بخت نه و فجاء بطریق غفلت و سئوال بنمایند ترا قوم که گویند عاقل است
مباشی بگویند رسول خدا تحقیق علم آن در نزد حق است که به چگونگی زشتی و گناه
نگزیده است زیرا که از جمله علم غیبی بخانی است که اختیار کرده است از حق تعالی
از برای خود و لیکن اکثر مردم نمیدانند که خدا اختصار داده است علم است اجنوب
و در تفسیر صفاتی دارد است که فرشتگان و سالکان بعضی از توفیق خود را به بله بخران
مستند چند بیاورند از اخبار و علماء و میوه و سئوال نمایند آنها را از حضرت
مصطفی رسول خدا و از جمله این بود که میگویند سئوال نمایند از حضرت محمد که چه
زمان قیام نماید ساعت یسیر اگر آنحضرت ادعا کرد علم آنرا بداند که کاذب است
در ادعای نبوت خود زیرا که مطلق گفته است حق تعالی ملک مقرر و نه بنی
مرتدا بر علم است پس بعد از آن حق تعالی دارد استخت آیه یسیر و یسیر
فعلی است از آنرا آیه است که بر مخلوقات نهان است وقت ظهورش
حضرت رسول خدا فرموده اند است که باین دو انگشت مبارک منضم یکدیگر
فرمود و حضرت مولانا الاظم فرمود منم است حق تعالی نیکه از برای مکتبین با آن
آماده شده است سیر جهم پس از این کلام سیر نظام با آن که حضرت رسول خدا
معلوم شود که حضرت مولانا الاظم خلیفه بلا فصل و وحی مطلق بر حق آنحضرت
و اتصال دارد با آنحضرت شد و انگشت حضرت زهرا با هم در کس میان آن که بزرگوار
کسی دیگر

کسی دیگر فاصله آورد و کافر است چه ایشان هر چه در فهم خود صلاح اند حضرت
مولانا الاظم علیه الصلوه و السلام است حق تعالی بقول صدق خود است حق تعالی
حضرت رسول خدا شد و انگشت منضم اند و فاصله بردار نیستند نیز آنحضرت
وحی بلا فصل حضرت رسول خدا چنانکه فرمود با علی است شریفتر از هر کس موسی
الدرانی لایقی بعد از نبی چنانکه برین خلیفه بلا فصل موسی مبعوث تو با علی بن خلیفه بلا
فصل مگر آنکه نبی نیستی نسبت فیما بین این بزرگواران از انضمام و اتصال
که نشانه است بوحث و اتصال رسیده است که آنحضرت در حدیث نورانی فرمود
انا محمد و محمد انا و بعد فرمود از برای سرکاران است حق تعالی حضرت علی بن ابی طالب
السلام است سیر جهم است بهر قسم از آنکار که تصور شود خواه به حضرت
رسول خدا یا غیر حضرت پس به آنکه آنحضرت با بعد از منم اول حقیقه ظاهر از
حضرت ائمه ترا حدیه جبر مجله که نور مظهر مبارک حضرت محمد و علی علیهما السلام است
و جمیع حقایق امکانیه مجروده و مادی و علویه و سفلیه ازین یک حقیقه اولیه نوریه
موجود ناشی شده اند پس آنحضرت سبب المسابه و اول الادایر میباشد و هر یک
سبب انصاف است میباشد همان مرجع و شهر الیه خطاب بعد باشد زیرا که نقطه اول
هر دایره عین نقطه آخر است در این هر یک اول عین آخر بمقدور است
کتابی رجع الی اصله و چون آنحضرت اول فرمود انا اول مخلق الله عزوجل یعنی منم
نقطه اول ایجاد حق تعالی در عالم کون و امکان حال سیر مایه منم است حق تعالی
نقطه ایجاد است در عالم کون زیرا که چنانکه ظاهر و ناشی گردید جمیع حقایق کونیه

و موجودات ممکنه از آنحضرت در اول کمال بچین جوع میاید صلیق
اولین و آخرین بود آنحضرت و لهذا آنحضرت است حق و قیامت که از آنست
که حشر جمیع خلایق است بمقام کثرتی بر جوع الی اصله و از اینجا فرموده اند
اینها ایام هم آن علی بن ابی طالب بعد از ظهور و نشانی که نبیه موجود است
امکانیه اول از آنحضرت میباشد چاید خود و جوع آنها نیز بود آنحضرت
باشد و جوع که با آنحضرت شد حساب آنها بر آنحضرت خواهد بود و بدانکه نقیصه
ذکر کرده اند که ظهور جمیع نفوس نبیه و فلقیه از نفس فلقیه قدس نبیه حضرت
الاعظم امیر المؤمنین روح فرده است پس بیاید حکم آنحضرت و معلوم
مجموع جمیع نفوس که آنجا کان نفس فلقیه قدس نبیه آنحضرت باشد که کثرتی
الی اصله و در سعه نهایت این نفس قدس نبیه الیه حشر خلایق اولین و آخرین
و بنور قدس آن نفس قدس ظاهر و منزه کردند سر ایر و حقایق هر شیئی و لهذا
مست است بوجه حشر بوم تبلی که از کیهانها عالم کون را شکار است و کردند
چنانکه فرموده اند آفتاب حق نبوشد ذره نفس فلقیه قدس نبیه ملکوتیه
الیه علویه شمس ملکوت است که در باطن عالم ملک ظاهر میگردد و حقایق و قیاق
عالم کون را شکار امین زد و همان صورت مبارکه از حقیه آنحضرت که
نفس معنویه قدس نبیه آنحضرت است تسبیح بخت لبه تر قلب آنحضرت است
که در حدیث حضرت مولانا قاسم بن محمد علیه السلام وارد است چه خوشکار و م
مسئلت کرد از آنحضرت که ارواح مؤمنان و کفار در کجا حشر میشوند فرمود
مؤمنان

مؤمنان از زمین محشر بخت لبه تر حشر میشوند و ارواح کفار از زمین محشر
محشر میشوند و حشر و تعب هم در زمین است و این صبر مبارکه بخت لبه تر است
بقوله تعالی فرفیق فی الجنة و فرفیق فی السعیر و بیان آنحضرت ثواب نقیصه
کرده اند و قوله تعالی ان الی ربک المنتصر نیز ممکن است است به باین حشر اگر باشد
زیرا که آثار است رب الارض امام الارض پس آنها و جوع خلایق حضرت
لام و در رب انبیا است و نیز دارد است که حساب بر هر صغری با حضرت است
پس جوع کفر را به اعصار حضرت امه ایشان است علیهم السلام و بعد فرمود از
برای کثرت نبیه کان لبه تر میباشند تبخیر جنم بغیر بر قسم که نبیه معنی
است حق را صدق و حق نداند یا آنکه آنحضرت است نداند یا آنکه آنحضرت است
با حضرت رسول که با فاضل نداند و فاضل میباشند قرار دهد و نیز جنم شود
گفت مولی من ولی مطلق است جنم و آن حق صدق حق هر که کذب نماید کافرت
در تعبیر دارد است و این است خودی است حالت قدس در روی بوقی است
یوم من تبلی ای ابراهه بر بواطن نور من ظاهر شده صورت بیت المقدس
حشر عالم در صورت نکر بیت المقدس بدان ملک است که شمس و عالم در آن
پس موافق آنچه در کتاب خود مقرر است در صورت است من صراط مؤمنان است
بر جنم باین جهنم بر جنم حشر و طوبی است بر ایمان و طوفان است
جاست بر کوه فرعون بر زبیر با جنم و آنها بر کوه کافور و تنیم و حیاء

در این طوبی و در این کافور
در این طوبی و در این کافور

در وجود مبارک و آیات و معجزات و علوم و احاطه اش بر صفات و کمالات الهیه
نیت بعیر از آنچه نفسی و لغوی و حرفی بکمال باطن خود بعضی عبارات شریفه باطله
در مقابل کلام الهی برهم بافتند و بعضی صفات را بتشکیک در ایندختند و کلام
الله را خرافه و افسانه و اوهام و توهم و افسوس و افسانه و افسوس و افسانه و افسوس
و فیض مبارک آنحضرت نتوانست کسی را از خود جلوه دهند که تواند قیام با دل کمال
از آنحضرت نماید و باحتشاک و ریب و حجب و کمالات و علوم و معجزات آنحضرت
بلکه بر تمام این مهت و ایدادیان و کتب لاف محقق و موهبه کردید که نوع کمال و علم
و احاطه بعد از حضرت رسول که آنحضرت در وجود مبارک آنحضرت قایت و بران
غیر از وجود مبارک آنحضرت که آنحضرت معجزه و کتاب طریقی بر این حق تعالی است
فصلی از دانش آنحضرت که کتاب علی کتاب الله و لا ریب فی بیان این بیانات
که کتاب حق است در حد و مبارک آنحضرت و در ریه طاهره اش که علم مدینه
علم الله ثابت و جمیع مباحث حکم آیه نه کوره و نیز در حق آنحضرت حقیقتا
فرمود و کلی احصیاء فی نام مبین و قوله کلی احصیاء فی کتاب مبین و در
خلفه ثانیة اعظم و جوار آنحضرت رسول که استوال نمود که مقصود از این کتاب مبین
توریه است فرمود لا عرض کو آنحضرت فرمود لا عرض کرد قرآن است فرمود لا عرض
کرد در حق آنحضرت اشاره فرمود که حضرت علی رضی الله عنه فرمودند انما یطین

درست که می گویند زیرا حکم من جاریست بر خلق خدا حاکم حشر من از لایم حق
هم بکمالی از حق بر طبق مومن و کافر بکمال اندر اند یک خدی یک در سر و
ست ختم دانستند که نباشد عارف من تا خواجری که عارف من مدان
خواجسته من یا حق نباشد و اندام و لا نباشد عظیم نیست محض از این بر قوم
این بسیار از حق نور هم بدیع استخوانها و این این نباشد و آیت که استحقاق
وین نباشد و عظم استحقاق و حق معلوم است صاحب وقت است مکتوم است هر چه است
و قال علیه الصلوة و السلام انا ذلك الكتاب لا ریب فی مدعی المتقین یعنی
حضرت مولانا اعظم امیر المؤمنین علیه الصلوة و السلام فرمودند من آن کتابیکه
ربیب شکی در آن بداند و تفسیر این حضرت علیه السلام و در است که معنی ذلك
الکتاب است کتاب علی لا ریب فی بیان این کتابی که حق تعالی بلفظ ذلك
اشاره بآن فرمود کتاب وجود و نبی مبارک علیه السلام است که چون
آیه و آیت کبر و ظاهر است زنده معجزات و بیانات و مقصود سازنده انحصار
و کفار بخارق حالات و بر این قاطعه و تبانیات شارحه و عالم احکام
شرعیة الهیه و عارف باحوالات و قصص و دارش علوم نبیاء و در
و معجزات و مواضع اولین و آخرین مباحث چنانکه حق تعالی فرموده در شان
آنحضرت و در ریه طاهره اش که علم الله و لا ریب فی بیان این بیانات
مصدق و الدین او تو اعلم که کتاب جامع کمال ناطق لا ریب فی بیان این کتابیکه

الذی احیى الله تعالى فی علم کثرتی و هذا الامام لم یکن کذلک و در غرض و صفین
 با خوانی معاویه و عمر و عاصم شکر شام قرآن را بر سر نیزه کردند بجهت عجز از خواندن
 یعنی با هم شکر شام قرآن خدا میکنند و دیگر صراحتاً میکشید آنحضرت فرمودند منم
 کلام الله ناطق الا که کلام لا یابسه ابداً من بین یدیه و نیز از حضرت صفار علیه السلام
 وارد است که فرمود چون حق تعالی میباید است که منافقان و معاندان حضرت الهی است
 علیه السلام تحریف نمایند در کلام الله و شامی ظاهر معروفه مار از کلام الله برده
 بنمایند لهذا از برای ما است مگر میباید در کلام خود ذکر فرمود که اعلمه عارفان
 نشوند و نهان بماند مگر بر اهلان و از آنجمله است امام مبین و کتاب مبین
 و اسما حسنی و آیت کبرر و نبأ عظیم و صراط مستقیم و کلمه و کلمه و جمع
 و جملة و بیت الله اکرام و الکریم و مقام و وفات و امثال ذلک و نیز بی نظیر
 صفه دیگر از کتاب فرمود این صفه خاص بوجود مبارک آنحضرت است و نیز
 کتبی و لفظی زیرا که قرآن بدون حضرت ظاهر و سبب امر است فرمودند که
 آنحضرت را در کلام خود باین صفه خوانده بقوله تعالی انما انت منذر و لکرم و ما
 و در تفسیر این صفت علیه السلام وارد است ای علی لکرم قوم باد و باین صفت
 خاص نیز یکبار است بر آنکه کتاب لا یریب فیہ و ما در متفقین و وجود معبود مبارک
 جامع حضرت علی مرتضی روح فراه است و بس و نیز آنحضرت خود قطعه شعا
 فرموده اند و انت الکتاب المبین الذی با صفة یطهر لیسر امر بعدای
 چنین وجود کاملی که کتاب الله ناطق و مقرر تمام انبیاء و رسل و اولاد و کتباء
 المرآت آنچنان وجود کامل الصفا فی مقرر که بجهت آن مقرر از و مقرر از و مقرر از
 آنحضرت

آنحضرت بدون بد و و حتم از شرق ازل بر وی مرآیند و مغرب ابد فرمودند
 و در شب معراج حضرت رسول خدا از انقطاع آن کشته شتر سوال فرمودند
 ایمن و حی الله عرض کرد که کوی است که هزار ستر هزار سال یک دفعه در خورشید
 میخوردن این کوکب را هزار دفعه دیده ام و این قطار شتران بهین طور
 ملا حظ میفرمائی مستم و برقرار است و مرآیند میفرمود انقطاع ندارد بعد پس
 آنحضرت فرمود چه بار دارند عرض کرد تمام شتر فضا به حضرت علی مرتضی علیه
 السلام است پس موشیار شود و تدبیر نما که چنین وجود مبارک بدیع است
 و الارض که کامر و جامع این فضا یا غیر متناهی است و محیط بر تمام است
 و بعد از معاد خلد بق و اشیاء است کتاب مبارک پر رب و شک فیضی لعل
 که لا یغادر صغیره ولا کبیره الا کما ما و معون بر آدم مطلقاً قوه فهم یکبار از
 الهی ان کتاب را ندارد چه رسد تمام آیات مبارک که آن کتاب که حضرت رسول خدا
 در شان او فرمودند ساخت ترا یا علی کریم او من پسر تدبر کن که با وجود کاملی
 شد آنحضرت درین است و دیگر چه احتیاج است بصورت کتاب یا احادیث
 یا غیر آنحضرت زیرا که آنها نامی صورت آنحضرت و بروز کلمات و صفات و
 آنحضرت اند علیه السلام شاهین کتاب که آیت من کتاب الله بر رب و ظنم
 شک و در بی نیست قرآن من است قرآن خود و جان من است قرآن نصیب حق
 انبیاء دارند ازین قرآن کتب لای فیحان حب رب ابر حق کشته سبب

مکه و طریقی بود آن ستمه
 احقا را خوب بر این ستمه
 و در این قرآن ناطق مسمی
 کینت کار و با وجود حیدری
 این وجود کلام را نیست
 کی از هر حق و احد است
 این وجود کان بود خدا
 خود بدیع استی در این ستمه
 این وجود کلام کبریا است
 ستمه این است عظمی است
 این هم حق امان شرح و دین
 وین معین بنسب او بیا
 کینت او است ستمی
 این وجود غیر نفع نما
 ناصب از دین و سروری
 این وجود کلام قدرت نما
 مظهر ذات حق است
 در این ستمه کلام
 او بی ستم و بی مبادی است
 خود کلام ناطق است
 کلام صبر او باین است
 نور او در این ستمه
 قبله حق جز آن باب
 ان یدعی بها غیر حضرت مولانا
 الا عظم امیر المؤمنین علیه الصلوه و السلام روحی فداه
 فرمود که منم اسم حسنی الله لا یجانی لکه در فرموده است حق تعالی آنکه خوانده شود
 بانه یعنی خدا را باین اسم شریف تر از نام جبرئیل بر آورده شود بقرآن تعالی
 والله الاسماء الحسنی فادعوه بها و قوله تعالی ایما یدعوه الله استجاب له الحسنی
 بدانه

بدانه اسم حسنی و الله در حدیث فرموده عدد است هو الله الرحمن الرحیم
 العظیم الکریم القهر السعج البصر الرؤف العطوف العجا رب لم یکن کلام
 و المؤمن و المؤمن العزیز المتعالی الباری الی اخرها و حضرت مولانا
 الا عظم روح فرده که بکلام خلق خود نور حضرت الله و تجلی اول ذاتی غنی او
 و بهمان حقیقه اولیه خود اسم اعظم و مظهر جمیع اسماء حسنی و صفات کماله الهیه
 مر باشد که یک صفت و اسم الله را عظم این حقیقت نوریه مبارکه که خارج
 نیست از عالمی سبیل الاهی از این نور مظهر عظیم که اسم اعظم است مظهر ذات
 و صفات ذاتیه الهیه است و پیش ظهور صمد مکان است و قافله سالاران
 قدیم است و امر المعبود که معبر عنه بلفظ کن است که در حضرت حق تعالی مجرور
 و ملایه بامر الله عز و جل میفرماید تا عالم ناست که میگوید توحید و صورت از خجسته
 آن حضرت و متعلق میگرداند نفس کلیه مبارکه که معنویه خود را با خلق صفات
 و اسماء الهیه علی نهج انفسه چنانکه وارد است انصفوا لصفات الله و تکلفوا
 باخلق الله لیسر خواندن اسم مبارک آن حضرت را در دعوت حق تعالی که اسم مبارک
 اخقیقه جامع همه مفضل آن حضرت شمر خواندن جمیع اسماء حسنی و صفات صمدیه
 لیسر دعوت حق تعالی باسم مبارکتر دعوت جامع اسماء حسنی الهیه است و چون
 تحقیق بر آن یک دلیر کشی بر معیت اسم اعظم مبارک آن حضرت هر جمیع اسماء
 حسنی الهیه را است که در اوقانیکه فقر شریح در ارض اقدس شریفه است

بقعه بستی است آن ملک پستان خوش چنان روضه مطهره مشهوره که برپا است
حضرت مولانا الاظم علی ابن موسی الرضا صاحب سیر ولایت و الرضا روضه نقیض
فدی تربته و علیه الصلوٰه و السلام الی یوم اقیام شرف بودم جناب آقا سید حسین
علی له تبوت و تمکنت بید ولایت این سلسله عید رضویه و عهد بدستور العرفیه
پاستبان آستان ولایت نشان آنحضرت صاحب بصیرت قلبی و سیر باطنی شده
و مکرر و خلصه باطنیه خود خدمت آنحضرت شرفیاب مرشد یک دفعه حکایت نمود
که شبی در روضه مطهره فیضی با حضور است طبع النور مبارک شدم فرمودند آقا سید
حسین پیش فرزندم آقای ذبی میرود عرض کردم بلی هبت شوم فرمودند سلام
مارا با و برسان و بگو که آنچنانا خواش نمودی در نجف شرف و در بلد علی از
برای تو میسر می شود سید مذکور گفت عرض نمودم که شاید ازین قبعت نماید شای
مرحمت فرمایند آنحضرت فرمود بگو باین نشانی که شب جمعه تجدید وصولی کردی
از برای خواب و بجا بر خواب در شد و نشستی و بگری شغولی شدی که نام از کما
المرور است حتی تلذذ استغفار و در این ذکر بجای آنکه طلب افلاک را از ما سید ما
کردی بگو در بلد و نجف مطالبه صد مشغوفه چنین حکایتی در تربت می نمایند
اما چون جناب سید را صادق لقعه سید استم کفم صدق است شب جمعه در کما
این حکایت در ذکر نمود و واقع نشد و شب جمعه بعد از آن آمد و بالمره از ذکر
بیونگاه و دیدم پیر از وضو نشسته و بزرگتر استم اعظم مشغول و مطلبی از آن حضرت
خوایتم و منظر جواب بودم که پیغام آنحضرت و حکایت جناب سید را شنیده ام
شدم و حواله انقلاب صادر نموده بوقت اقدام که خدا ای این احاطه علیه که زمان
نیامد

نیامد و عهد و ذکر واقع نشد و مطلبی که خطور نکند را چگونه میدانند عجب
از حقا که میگویند حضرت امام علیه السلام علم باکان و ما یکان که علم غیب است ندارد
پس این حکایت صحت آنحضرت در حق این ذکر اسم اعظم فرموده که تمام است و او کما الکلی
است حتی تلذذ استغفار فافهم و یکبار دیگر بر بنیک دعوت است مبارک آنحضرت
دعوت است اعظم و بحث بر حصر مقاصد و مطالب و اعانت بر شخص سید حضرت
من کان حتی حضرت فاطمه سیران چنانکه در حاشیه کتاب کفر رحمت الله علیه قوال
که در غزوه احد با حضرت شترکان و کفار قریش که بعد از فتح کردن شهر اسلام
بر آنها حضرت حمزه سید الشهدا شهید شد و حضرت رسول خدا را شتر کلاه کرده
و فرار کردند و آنحضرت تنها مانده احد را با آنحضرت نماند بجز حضرت مولانا شتران حمزه
که اگر از غیر فرار روح الابرار و الاخیاء رفته که در غزوه بدر کمان منفرد واقع
از پیش برداشته و چینه میدانی از آنحضرت هر شده جعفر از شترکان فرست
شمرده آمدند و حضرت رسول را منفردا گرفته و تنگ بر صورت مبارک زده
دند ان مبارک را شهید کرده آنحضرت را در کوه دالی افکنده قصه کشتن آنحضرت را
و آنحضرت در این غزوه و دامیه خضر و غزوه عمر عبده و ذکر امیر مود الهم ان
اهلک بیده العصاة بلن لقبه ابداً و اعلیٰ لعین در جوهر اصدای قدس
بکذب در داد که آن عهد ابدینه طیب سیده حضرت فاطمه با زنان نبی باشد
پار برهنه با جسد آمدند خلاصه جبرئیل این در حالت نزول یافت و عرض کرد

که حضرت سلام نور اسلام میرت ندو میفرماید ناد علیا مطهر الحجاب محمد چو
 لک فی النواذب پس حضرت رسول خدا ایک صحیحہ یا علی یا علی یا علی رزل
 بر کشیده صد لک آنحضرت بگوشت مبارک حضرت شامردان و نوریزدان و قال الله
 علیه الصلوٰۃ والسلام رستیده پنجاه تیر نفی آن رده دیند بهنگام عظیم بر پاشیده آنحضرت
 یا علی این مشرک کار از من هر گز آنحضرت چند نفر از آنها را کشته باقی فرار کرده
 آنحضرت را از آن کود پیرون آورده صورت مبارک را بعامه خود از خون پاک کرده چنان
 آنحضرت رستیده پست مبارک کش کرده بر شتر خود سوار فرموده در پایین کوه احد
 و او آشته ابو سفیان لعین بر فوق گفت از علی مرتضی عرض کرد یا علی گفت
 قال علیه السلام فضل الله فاک ایک حضرت محمد تو را بت و آیتها بر قیامت
 علی دروغ نگوید ابو سفیان گفت نه چنین است علی که دینیت هرگز از او
 گفت ما رفیق و عده ما در سال فایز است در همین مکان فدای چنین وجودی
 که دشمن کافر مشرک او یقین دارد در صدق و درست قول و دیناری آنحضرت
 پس از آن صراح نزول بوحی جبر بر این برود الله حضرت رسول خدا این
 آنحضرت را خطاب با علی فرمود که ترم و خم سیمجلی بولا ایک یا علی یا علی
 پس از این صحبت غیر تشریف معلوم کردید که در خلوت و مهالک عظیمه حضرت رسول خدا
 دعوت اتم مبارک حضرت علی علیه السلام تنب نجات و خلاصی آنحضرت است
 از نواذب و شداید و تهم و تخم چه رستد بهالک طولیف امت موحده که استغاث
 و استغاث در جگر آنحضرت نداریم و حجاب سلمان رضی الله عنه گوید روزی در
 حضرت خمشانی بخدمت مولا خود بودم و آنحضرت فرما میبردند تاگاه بر خفا فرمودند
 بیک

از بالا کوه

بیک بیک یا رسول الله قد جئتک مجتلا عرض کردم فدایت شوم چه حکایت
 فرمود در این خروزه که حضرت بخون من تشریف برده اند و مرد مدینه خلیفه
 خود فرموده اند حال در فلان بلد گرفتار خروزه با اعلای میباشند و مرا آن
 فرمودند بجهت دفع اعلای اینک میروم فوراً از آنحضرت ما بزرگوار که بروند
 عرض کرد فدایت کردم اذن میفرمائی که با تو همراه کنم فرمودند نه توفقه بفرما
 با من نداری تغییر یابد بروم و آنحضرت رو براه شدند بجهت که مدیدم از
 من غایب شدند پس در هر حال آنحضرت از برای حضرت رسول استغاثت
 پس بطریق اولی میاید با اسم مبارک آنحضرت که اسم عظم اکبریت استغاثت
 و استغاثت کنیم چه اسم بزرگ آن حضرت اسم عظم اکبریت استغاثت استغاثت
 و دعوت حق تعالی را با این اسم عظم موجب استجاب و حمله مضاعفه و حجاب
 و در مطالب خود گوئیم استغاثت و استغاثت بیک یا امیر المؤمنین
 یا علی یا علی یا علی ادر کنی و لا تمکنی یا علی یا علی یا علی یا علی یا علی یا علی
 یا علی یا معنی یا ولی گفت سمعی شاه اصحاب صفای خود هم استغاثت استغاثت
 اینچنان استغاثت که حق را بخت بهر کرد و دعوت را بخت استغاثت استغاثت
 عارفان از خبر آنکه است اسم عظم را بدان غیر از علی جلوه داشت آن از علی
 نور ذات و صد رو بدر است اسم عظم مطهر ذات صفات چون زلا موت اندر یا
 کرد در ناموت و صاف ظهور محلات اینجا هم تفصیل یافت نقش استغاثت استغاثت

اسم عظم یافت چون ظهور یافتی استخوانی نصدور نصرت حق بفرموده شاه
 جامع تفصیل از این است شاه جامع استخوانی خدا مظهر اوصاف و ذات
 شاه و استخوان ابدان ازین جدا بلکه شد رادان استخوان دعوت استخوانی
 نور شده آثار استخوان را بپای دعوت استخوانی بپایان اینجاست از قهر از زمین
 مهر تیرد که در بای خود سرش بر تو در ملک و جوی به از این که هر آن در حجر
 عارفان از حق این استحق در حیدر دان چنانچه است هر که در خیرش از حق
 و کرم و ذکر احمد همچنین شد عبادت از بر این و کرم باشد نگرانی و له
 و از اجزای صوت شد نصیب خویش بر حق در حضورش و او میگویند علی
 تا شوی متعرق بجز نور غرق کرد و جانت اند بجز نور در حضورش و او میگوید
 و از حدیث المناوی و قال علیه الصلوة والسلام انا النور المذی القدر
 موسی فمدی بعرضت مولانا الا عظم امیر المومنین علیه الصلوة والسلام در و خداه
 فرمودم نور آنچنانکه اقبای کرد و گرفت یکباره از آن موسی نبی پس بر است
 یافت بد آنکه نور تجلی او را ذات اقدس صریح صریح و حقیقه ولایت کلیه
 مطلقه آیه با مندا اما ولایت کلیه اضافیه محمدیه علویه علیها سلام زیرا که
 ولایت و سلطنت حقیقه ذاتیه که ذات اقدس احدیه است و لهذا مبدأ جمیع
 ولایات باطنیه انبیا و اولیا و کرام و غیر است چه هر یک از انبیا و اولیا و کرام
 ولایت

ولایت باطنیه است و یکجه نبوت ظاهریه و هتمه نبوت هر صورت حقیقه است
 اوست و هتمه ولایتش که باطن نبوت است اقرار از نبوت است زیرا که باطن
 هر چیز اقرار از ظاهر است و لکن او را در است که الولاية انفس من کتبوا
 و این ولایت فوق نبوت غیر از ولایت تحت نبوت است که بعضی مصایب است
 و نبوت از آن انفس است پس ولایت موسی و تمامی انبیا و درینا نشانی از
 ولایت مطلقه کلیه علویه است و همچنین نبوت موسی و تمامی انبیا و درینا خود
 از نبوت کلیه مطلقه نبویه مصطفویه است فعلموا قوله اقبه من موسی شده
 باقی است نور ولایت موسویه است از نور حقیقه ولایت کلیه مطلقه علویه روحی
 فذاه و قوله فمدی ای فمدی موسی شده باقی است نور نبوت موسی است
 و لیکن این اقباس از نور نبوت کلیه مصطفویه است که موسی با اظم اقباس
 نور ولایت فابهر و مستعد نور نبوت گردید و پس از تمهید مقدمه اولی بد آنکه
 حق تعالی در ذکر حکیم خود خبر از این اقباس موسی فرمود بقوله تعالی و نودی
 من شاطئ الوادی الامین فی البقعة المبارکة من الشجرة ان یا موسی انی
 انا الله رب العالمین و از حضرت صادق علیه السلام و تفسیر این آیه مبارکه و از
 که شاطئ الوادی امین فرات است و بقعه مبارکه که بلای معالی است و شجره نور
 محمد و علی علیهما السلام است یعنی ند کرده شد موسی از رب نه فرات در کرمای
 معالی از نور مبارک مقدمه شایان جو بر کرد که همان نور اولی است که کلمتی

ذات احدیت است باقی انا الله رب العالمین بلکه منم خداوند پروردگار
 عالمیان پس حال معلوم شود که آنحضرت در این کلام معجز نظام خود فرموده که منم
 آن نور ولایت کلمه مطلقه آیه که ولایت اله است بقوله تعالی هذا کلام الله لا یلوه
 الحق و موسی در بقعه مبارکه اقبلا سر کرد و نور ولایت جزئی خود را از لایق و بهر
 این نور ولایت آیه هجرات یافت بقبول نور نبوت جزئی خود پس کردید
 بنی کاهن مری صاحب کتاب و شناخت ائمه بعد از حق خود را که خطیب
 فرمود باو ان انا الله رب العالمین و صدور این کلام ازین نور مظهر انوار
 الشک بر زبان ابر حریفان گفته اند که چون الله که جلالت است موضوع است
 از برای ذات مستجمعه صفات کمالیه آیه داین نور مظهر ظهور تمامی صفات
 ذاتیه آیه است لهذا گفته الله را بر این نور مبارک اطلاق کرده اند و است
 بهر ابر هویت ذات احدیت اشاره کرده اند و در کتاب ربیعین شیخ
 بهاد الله بن عبد الرحمن از حضرت حلق علیه السلام روایت کرده است که فرمود
 ما زلت اکر را یا که نعبه و یا که نستعین حتی سمعت من قال کما یغنی فی
 و مستقر بودم بر تکرار این آیه مبارکه تا وقتیکه شنیدم آن آیه را از کوفه
 ادلی آن و بعد شیخ مذکور گفته است ان الصادق علیه السلام فی هذا المقام
 شجرة الطور روایا شد انما الحق از درختی چرا نمود و در از نیک بختی
 و ظاهر آنست که شیخ در آنوقت متفطن بطلب نبوده است که مراد از شجره نور
 و علو علیها السلام است بلکه شجره را شجره بنیاقی طور میده اند یعنی کلام حق

صادق علیه السلام است که تکرار این آیه مبارکه را کردم تا آنکه تجده شربت
 و حیات از من مغلوب شد و وجهه نورانیت من که حقیقه ذات ابد الهی است
 عینم اسلام غالب شد بر من و از آن نور مظهر کلمات آن حقیقت فایز
 این کلام و قرآن اکتیت این آیه مبارکه را شنیدم که یا که نعبه و یا که نستعین
 چه در احادیث ائمه عصمت علیهم السلام وارد است که این نور مبارک ولایت
 الیه را عابد و معبود و پرورد فرموده اند و حق تعالی در حدیث خلقت نور محمد صلی
 باین نور فرمود که انت العابد و انت المعبود رجوع نا طلبا بشیرا کلمه و تحفه
 ناصیه شرح انجیث عظیم که بیان بطلب بزرگ را خواهر یافت
 صاحب دین مظهر نوران که گفت موسی بنی نورم یافت راه من همان نورم که از من
 یافت موسی بنی نورم را پس زان قبضه نور ولایت یافت و در نبوت پس برایت فایز
 شد نور انوار الله اشکار یعنی عالم را منم پروردگار ذات چون خدا را ظاهر
 زمین سبب هر دو عالم فایز شد و قلم بقادان نور من مالک ملک خدا دان نور
 چون که از نورم هجرات یافت بهم نبوت هم ولایت را چون موسی بنی نورم شد از
 کن قیاس از وی کرده این هر یکی از انبیاء اولیا همچو موسی گشته اند نورم جدا
 پس علی نور خداوند علی هر دو عالم نور علی جز علی اندر دو عالم خود را
 ر بهادر راه و هر دو در یک غرافه شریک بنی نورم عارفان خون ازین نور
 و حال علیه الصلوة و السلام انا و ام القصور یعنی حضرت مولانا اعظم علیه الصلوة
 و السلام و ام القصور

از این روایت

و السلام روح فدا فرمود منم ریزانند قضا بدانکه در احادیث ابر عصمت
علیه السلام وارد است که در آخر الزمان در محلات مخالفان دین یعنی نیز اسمیه
و بنی عباس شهر زرخیزان و دایره محمود مشیو که خلق مکان بینا کند که جنت خداوندی
این شهر است بجهت کثرت آبادانی و قصرهای عالی که در آن بر پا کرده شده و دوزخ
نعماء و دنیوی در آن خلق محبوم آردند بان شهر را بر سر حصن منافع و منویه و بعضی
احتمال داده اند که شهر زور بغداد است که در آن اختلاف مخالفان ابر است علیه السلام
و بنی عباس در آن خلافت و سلطنت کرده اند و نیز در حدیث وارد است
که در حجت حضرت ابر است و ظهور حضرت قائم مهد علیهم السلام تا در قصر و محلات
عالیه که در کوفه و مدینه و کوفه و شام و غیره میباشد آنحضرت خراب میگردد حتی خانه
پست الله را خراب میگردد تا حدود است بقه آن که بنا حضرت خلیه الرحمن است
و همچنین مسجد کوفه را خراب میگردد تا حدود و سابقه آن که در عهد حضرت رسول
الاظم امیر المؤمنین علیه السلام بوده است و آنحضرت مسجد تازه بنا میکند و در مسجد
آن را که ماطری است و مسجد آن در کوفه و یکصد آن در شام است و در آن ده هزار باب
دارد و قنادیر آن سبب ارتقا عشر در بلاد شام و بصره دیده میشود و در شام سید
پیر به آنکه چون نورانی بزرگواران و اصدات افعال نما حضرت است علیه السلام
فقد آنحضرت است و لکن و میفرماید بنم مادم قصرهای عالی و محلات بلاد اسلامی
در حجت و معجزه دیگر آنکه چون در یوم قیامت کبر جهان عالم باله شهر عالم
خوزه میشود و باد باهر آنرا را متفرق است زده و علاوه بر آن جمیع محلات عالی

و قصر

و قصر رفیع در سطح ارض باقی نموند بلکه مکرر در صفحات ارض فاعصفا
لا عوج فیها یعنی محض صاف شده بدون بلند و پستی و خالی از اشجار و نبات
و گیاه چنانکه حق تعالی فرموده و یثقلونک عن ارجاء فقر منهنما ربی تنفأ
فیذرا فاعصفا لاری فیما حوجا ولا استا یوسید یثقیون الداعی لا
عوج که غیر سوال نمیند از تو است ای رسول از کوهها عالم که مال عالم آنها در
قیامت چگونه خواهد شد پس بگو بایشان که بگرداند حق تعالی کوهها شهر مری
فرستد بر باد را بر آنها تا متفرق است زده آنها را و پس بگرداند ارض را
سطح خالی و مستوی که اجزاء آن شصت و اصد است یعنی صاف و راست
که در زمان پور و بلند و پستی در آن نیست حتی گیاه و نباتی ندارد که بر زمین
اجواج دارد ارتفاع و در این روز متابعت نمایند ضلایق در حال الله ربی
مشرقی است که اصدی عدول نمیرایند از این در بنوی مشر و بعضی گفته اند
بنوی مشر استرا قیامت که مراست بر صخره است بعد از دعوت نمایند از
بعضه مشر و ضلایق نقلت مشرند از طرف بنوی صوت او و در حدیث دیگر وارد است
که حضرت مولانا الاظم امیر المؤمنین علیه السلام فرمود منم و اولوم مشر
مؤذن آن فیکند لایات و الاحادیث آنحضرت میفرماید منم مادم قصرها و نبات
یعنی ریزاننده جبال ارض و خالی و صاف کنند ارض از محلات عالی و سافل
آن بطوریکه بلندی و پستی نداشته باشد چنانکه در و مؤذن مشر منم و نیز در حدیث
دیگر فرموده منم حاشه منم ناشر بهمان معنی و بنوی مشر و نشر کنند ضلایق عالم و عاید

زمین عبارت معنی دیگر است
 تا بیای شش به تراب کجا حیات تعینا حیات
 چون ثقیانی و این بر این نور
 بر تهار تمام در این بر وجود کرده شد از نعمت الطیب
 قهر با عالی بر کون در یک
 بر زده بر این نور در یک مجلسی نور و صحت بر خسته
 فرشتی کثرت در آن انداخته
 نقشها بر تباران و آن تصور شده بر با خسته بر کون
 خواهد این کج نور از یک
 همچو موج کج بر زده بر شمس قهر با این نور بر خسته
 همچو موج کج بر قهر حساب
 منهدم سازد تصور را شد بر تبار در شمس
 بر چهار از یک غیر با خسته
 از دم شاه ولایت تراب و قال علیه الصلوه و السلام
 انا فخر المؤمنین من القصور بعز خیر مولانا الامیر المؤمنین علیه الصلوه و السلام
 فرمودم بیرون آورنده مؤمنان از قبور ترابی آنها یا قبور ابدان ایشان
 بد آنکه ظاهر تعین این کلام مخبر نظام است که فرموده من بیرون بیاورم ارواح
 و ابدان مطلق اهل ایمان از اعم از نسب و در سده اولی و دوم از قبور ترابی
 آنها بعد از موت اضطرار بر معنی آنها در نفقه ثانیه صور استر افید بعد از نفقه اولی
 که رنده یکم خلایق را و بعد از ششم بیرون بر آید بجهت حساب و کتاب ابدان آنها
 چنانکه است بقایان کرده اند که آنحضرت حاضر خلایق و ناشد افعال و اعمال خلایق
 و عقاید آنها است چنانکه فرموده انا اسکاشه دان آن شر و لیکن چون اخراج
 قبور اختصاص بر مؤمنان ندارد و در قیامت کبر حشر تمام خلایق از کافران
 و مؤمنان و غیره خواهد شد و باعث من فی القصور آنحضرت است پس مراد
 از قبور ترابی ایشان باشد بلکه این اخراج بیاید بعد از موت
 اختیار

اختیار می باشد بقوله موقوفه بر آن موقوفه او مراد از قبور ابدان مؤمنان است
 نبوت اولیه اختیار به معنی منم که بیرون می آورم ارواح مؤمنان را که محبت
 من اند و شیعیان من اند از قبور ابدان جسدانی ایشان که ابد و ولایت و حیات
 از خلق بدن نامیده اند که صورت ایشان فی الکمالی که بدن جسدانی را
 خلق مراد بقوت محبت قهر خواص صاحب ولایت و بر ریاضات و مجاهدات
 نفی نیه و در ملکوت باطن خفته معنوی میکند و شد بده آیات نفی خود
 بنماید که سر نیم آیات فی الافاق و فی القسطنطنیه حتی تبین لهم انه الحق
 و ما یبینه بنیاد قیامت صفات نفی نیه خود را و جنات و نار و ابدانها بقوله
 من مات فقه قیامت قیامت و لیکن از آن حیات طاهره خواهد شد که بقیه القیام
 حیات الطاهره خلاص دارد این موت اختیار به نفی نیه و قیامت صفات
 و بیرون آمدن ارواح از ابدان بخواهر شیعیان مراد ضیق عارفین و تبرکات
 و منافقان و مستضعفان را اینجالات حاضر نیاید زیرا که از نور ولایت است
 علویه خواهد شد پس مراد آنحضرت است که چون انبوت اختیار به خلق بدن و خروج
 روح از بدن جسدانی بواسطه قوت نور ولایت و محبت من است پس بیرون
 آورنده ارواح مؤمنان از قبور ابدان ایشان بقوه ولایت خود که ولایت است
 و ممکن است که مقصود این باشد که چون ایمان نور ولایت من است که آنحضرت
 رسول خدا فرمود یا علی حجتک ایمان و بختک کفر پس از قبور کردن مؤمنان
 نور اسلام را من بیرون آورم آنها را از قبور کفر عالم آنها و مهر دایره ایمان

و السلام بکنیم بنور ولایت محبت خود بسپار طایفه کفار خارج میشوند و در حرم
 مؤمنان بگردند و قبور اسلام حقیق نمایند و ممکن است که مراد از قبور اعیان است
 باشد زیرا که در دست که در وقت تولد و موت آنحضرت صلی الله علیه و آله من
 بعوت ولایت خود که حجه اللهم بیرون میآورد و چنین مؤمنان را از عالم ارحام
 برسانم اقامت و بکار است نیست آنها و ممکن است که مراد از قبور ارحام و بطین عدم باشد
 یعنی بیرون میآورد مؤمنان را از ارحام عدم بتوی عالم وجود کونی ظاهر است
 میبایستد و زندگانی در عالم دنیا میکنند و السلام گفت مؤمنان بوم فتنه بصور
 مؤمنان را برآورد قبور مؤمنان را از قبور خویشین خارج کرد و حکای با جان و
 ناموس در جوی خوشتر است پس کرم اندر قیامت نشتر است یعنی چو صحرای مؤمنان
 مؤمنان که در آن یک است پس بگو معنای این غیور قصه فرموده تغییر قبور
 میآورد و خود مؤمنان پس بگو که از بدنهاشان خلق ابدال این بود در
 ناباید روح زانداش خبر وقت از ولایت روح آورد و خلق جنت جدا
 این نیز طیب از غیر خود است پس طیب و ضعیف است و پس خروج روح از قالب
 باشد از نور ابر مؤمنان که نحو اهر صطلاح اهرن این بود و در حقیقت
 در ولایت خلق جسم روح ظاهر آید با همه روح و فتوح روح چون از قیدین مطبوع
 طایر اندر ملکوت حق شود سیر آمد و در سبب تن جفا حشر کرد و روح او جاریا
 حشر در خویش را داد برساند لها مع عارف شو خود بصیرت نقد وقت او شود
 با خدا خویش را بار و شو چو شمع از نور شمع صاب روم و آله باید و نظر

صاحب مراتب حق میباشند بعد مراتب جهان بن اولاد در ولایت این مرتبت
 اشک را از پر تو قطب جان تو قطب دین هر کسی کند وجه حق جلوه درین کند
 وجه قطب وجود آید و کایت از جلع نین جفا این بود مقصود است ایا
 در خروج مؤمنان از قبر این خروج جان نین جفا جان بیرون آید و شیطا
 سیرایت بعد ازین صحن در ولایت و مطلق جان بد به ولایت ارحام
 تا که در حشر ارحام جان بد به ارحام ارحام تا شود در حشر ارحام
 عشق مولای که از ارحام بود جان شانه هر او بود و قال علیه السلام
 و انما الذي عندى الكتاب من كتب الانبياء و غيرهم من الانبياء و الانبياء و الانبياء
 علیه الصلوة و السلام فرمودم نمیکند در نزد من است هر کتاب که از انبیاء
 انبیاء به انکست بقا ذکر کردیم که وجود مبارک آنحضرت کتاب بین ارحام
 و لام بین اینجانی است که ریب و شک در آن نیست زیرا که آنحضرت است
 مرتبه عقلی خود حق الیه کتاب مبین خداوند است و جمع کتب
 سواد و از آن نازل آید و کتب و جونا سونی خود کتاب مبین الیه کتب
 وجودات انبیاء و در سواد و جونا مبارک شراشی شده اند و کتب عقیده انبیاء
 در عقیده کونی از نازل آید است پس کتب سوادى صرفی و قوله و کلام انبیاء است
 وجود کونی انبیاء و کتب عقلی و علم انبیاء و کتب شرعی و دینی انبیاء
 از فیض کتاب سواد قرآنی او و کتب و جونا سونی او و کتب عقلی و علم او

و این کتاب از این تحقیقات باید دانست که چون حروف این کتاب را با حروف
 حروفات عالی است و حروفات عالی خود وجود مبارک الی الله است بقوله
 کتب حروف عالی که تقریباً حروفات عالی که شئون الیه اندست بقا ذکر
 کرده آمد و از این حروف است که آنحضرت کتاب جفر جامع بنو تالیف و ترتیب
 بطوریکه از بعد حروفات یکجداست و هشت حروف قرار دارد و هر حرف در این
 صفحه و هر حرف را پست و هشت سطر و هر سطر را پست و هشت خانه و هر خانه را چهار
 حرف مقرر فرموده که حرف اول نشانه جزوات و حرف ثانی نشانه نصف حرف
 ثالث نشانه سطر است و حرف رابع نشانه خانه شد **باب ج** و الف یعنی جزوات
 با صفه ثانی چیم سطر سیم دال خانه چهارم است **۱۱۱۱** در خانه اول از حروف
 اول از صفه اول سطر اول است **ی ی ی ی** خانه آخر از حروف آخر از صفه آخر
 از سطر آخر است کمال دقت و غوص در کتاب دارد و ان شاء الله تعالی کتاب
 در این کتاب موجود است و جمیع لغات انال عالم دنیا بهر قسم و در هر یکی ممکن باشد
 از این کتاب جفر جامع بیرون بر آید که شخص صاحب تتبع در جفر بهر لغتی که خوا
 سوال مطلب نماید جواب آنرا بهمان لغت مترجمند استخراج کند و تا مگر از او
 استم الکمل از این کتاب جفر جامع بیرون آورده اند زیرا که جمیع تراکیب
 ممکنه در حروف این کتاب جفر جامع است و طریق نوشتن تمام از حروف و صفات
 و سطور و خانه ها را آنرا است این جفر چون جنات است حدیثین غلطی و محمود
 و هر که در کتاب خود در قوم داشته و فقیر مؤلف در اوقات تقصیر علم چند حرف و صفات
 آنرا بر ترقیب و قاعده نوشتم و اگر یک حرف آن غلط و زیر و بالا شود تا مشر غلط شود
 و یا صحت

و یا صحت است و آنحضرت این کتاب را بفرزند عزیز خود شیخ خفیه علیه السلام الهیات
 فرمودند و آن کتاب را تلاوت می نمود و تلاوت آن مشتمل بر تلاوت جمیع
 ستاویه الیه و قرآن مجید است و جمیع اسماء الله و ادکار و ادعیه عالم را می گوید
 و لغتی از آن خارج نیست و این کلام جفر نظام آنحضرت که انا اعلم بقدر تعقی
 الدنیا را صبر بر این معجز کرده اند که چون آنحضرت صاحب کتاب جفر جامع است
 اندام علم تمام لغات در دنیا دارد و هم تکلم می نماید با آنها ان شاء الله تعالی
 از امر و مبدء این کتاب جفر جامع که حروفات عالی الیه است و وجود مبارک
 آنحضرت غافر است که آنحضرت جامع جفر کلی و عالم با هر حروف عالی و حروف
 سافه است و بحرف از آنها از حیطه وجود مبارک خارج نیست که حقیقه ولایت کلیه
 نوزیه الیه و اسم عظم خداوند است و می طلوع کردید که جفر جامع نمودن از بود وجود
 مبارک آنحضرت است و علمند از چه اشیاء است آنحضرت بود که بواسطه جفر جامع کتاب
 احاطه بر لغات این دنیا داشته باشد بلکه بهما بطوریکه وجود مبارک جامع وجود
 و این دنیا است جامع لغات آنها نیز میباشد چه آنکه احاطه بر هر عالم کردن
 احاطه بر فروع آنها نیز دارد و با حاطه علمیه محضه بلکه با حاطه وجودیه و توفیه طلاقیه
 شایسته فرموده بر لغات عارف و کویا من در کائنات هر لغت گاید و وجود حق
 عارف بر آن قدر زیاده آنقدر از طرز سخن دانی بود که چه عربی و ایرانی بود
 با مستر از غلط و سندی از آنکه من ستم آن بر دمر من کلام اللهم که لغات
 ظاهر از من می شود در مکات می و مطلق از من این شایسته از من می شود در مانی

چشمه حیات ازین روان آمده و در خرق جهان عرقها عالم ازین چشمه
چونکه از نور حیاتم فریب اند چون حق من قوتیوم بدو زنده دارد ازین ممکن
چون ممکنات و فرشتگان ظاهر ازین گشته در محراب پیر نصیحتان پدیدان
ناظم بر حلقه در سر و علن ازین آیه زاید لغات چون حیات تازه از این کتاب
و قال علیه الصلوة والسلام انا صاحب نوح و نوحه انا صاحب ایوب و یسلی
و نوحه و شافیه انا صاحب یونس و نوحه یعنی حضرت مولانا الامام المیرزا
علیه الصلوة والسلام فرمود منم صاحب نوح در کشتی و غیره و نجات دهنده او
و منم صاحب ایوب بتلی سلیله کرمان و نجات دهنده او از بلا و شفا دهنده
او از فقر و شکر و بواسطه آن چشمه که بر او ظاهر کردم و خود را در او شست و در نماز
النسیام یافت و صحت پذیرفت و منم صاحب یونس و نجات دهنده او از لطف
حوت و دریا ننده یقطین یعنی شجره که در کعبه معطر او را کرمان و سایر باجی سبکی
پس بدانکه است بقا ذکر کرده آمد که چون آنحضرت صاحب حقیقت کلیه ولایت
الیه است حقایق ولایات انبیاء و ائمه ظهورات حقیقه ولایت کلیه آنحضرت
پس آنحضرت در باطن مصاحب انبیاء و پیانشند بحکمت ولایات آنها و از
اینجه فرمود منم صاحب نوح و صاحب ایوب و صاحب یونس و صاحب یونس
فرمود یا علی گفت مع الانبیاء و سراسر آدمی چهار ایف صاحب و معیت تو با انبیاء
سراسر و پنهانی مری و با من مصاحبت با شکار را داری پس انبیاء و کتب کلان
خود را جز او ولایت کلیه آنحضرت اند و آنحضرت اید و میدانشان
مباشند و لهذا آنحضرت ایشانرا بر سر نبوت ممکن فرمود بواسطه آنکه
حق تعالی

حق تعالی همه نبوت آنها را از آنحضرت خواست و مراد ازین همه جهان را جز
ولایت کلیه است که از آنحضرت با نبیاء رسیده است پس مصاحبت آنحضرت
با انبیاء بواسطه این ولایات با نبییه مقصود است چه از جز او با نبییه
دارند و مگر نیز با جز او خود مصاحبت بعد مایه داشت که مراد از معیت
در اینجا معیت قبولیت است نه معیت حضرت اقدس و صریح جبر مجرب با نبیاء
که معیت قبولیت است یعنی مستند زکب نیست بلکه معیت حق تعالی با نبیاء
بواسطه حقیقه ولایت محمدیه علویه است که نور کلی بلاد اسطه حق است چنان
آنحضرت با نبیاء بواسطه جز او نور ولایت آنحضرت است که در بطن انبیاء
پس قوله تعالی و هو معکم حیثما کنتم و نحن اقرب الیه من عند الوردیدش را به این
معیت قبولیت است آنحضرت بواسطه این کلیه و احاطه که با نبیاء و دارند نجات
دهنده و شفا دهنده ایشانست چه در محیط احاطه بر محیط خود دارد و هر کس احاطه
بر جز او خود دارد و دلیر نجات دادن آنحضرت نوح را انجیز نبوی است
که روزی حضرت رسول خدا در مسجد شریف داشتند شخص غریب را از جانب
آنحضرت آمده بعد از آنحضرت مولای متقیان میرزا یونس علیه السلام در
حاضر شدند شخص حتی رفت بعقب حضرت و تشریف برد آنحضرت فرمود ترا
میشود حاضر کرد و فرایت کوم از اسطوت این مرد نجات ده تا حاضر کن آنحضرت
فرمود نشوئین کن او حتی و لطیفه و وزیر من است تو در امان منی آن شخص حتی آنقدر

نورش بنور روشن شافی ایوب از کرم و مرض صحتش از مرض وادامه مرض
یونس عیاری را از بطون خارج فارغ آورد که بکای خوف و چون تامل در شد این
در ولا می کرد بدم از خدا پستی گم حق گرفتار آمدند متعین از مبر و طوفان
یک عالم یک بطون عظیم یک بکران گشته و جلد تن هم بخت هم نهان
باب حضرت ویش کنایه حق تقصیرات ایشان در گذشت حالت ایشان بدها
معتمد گشتند نور و لا خدا یزد را بیاورده بجا رو بکی گردند پسر شافع
در بلا یا نر و سلطان کی خداتو مانع مولاستی هر چه کفی صدق بود و سخی
ما ضعیفان و در این توایم بنده کان شاه مردان توایم دست و دهن آل عبا
آن چسبان خجالت یا ما کج این نهان گشته بین خود چسبان نور از روی یقین
رسانا غفر لنا یا داری انهم کانوا سفاح الدعا ما بنویدم از نور و نورشان
پایانه آورده اند بطور آنهم کن با فضل اکرم انهم کانوا ادلی انفسهم العظیم
وقال علیه السلام انا اقات السموات بنور ربی و قدرت الکافه بنور
مولانا الا عظم المیزان علیه و السلام در حرفه فرمودن بر یاد اسم سادات
عالیه ربه تعالی را بدون حمد و ستون بامر پروردگار خود و قدرت کامله یافته او
چه جمیع پیران که تمام انفقرات خطبه بسیار بنور تسکین حضرت
بتان حقیقه خولکم میفرماید یا زبان شخص خود که جامع آن حقیقه است تمام
این عالم

این خواص فقرات خواص صفات و اعمال و کرامات و معجزات نقل دارد
بحقیقه ولایت کلیه اضافیه علویه و حرفه و اظهارش بواسطه نفسیه
کلیه آنحضرت است زیرا که اگر نفس کلیه قدسیه آنحضرت در میان نبودی نیاید
بنیابین آنحقیقه کلیه نوریه با اشیا جسمانیه ارضیه و سماویه بکر از عالم قدر
و اندازه میباشند نبود چه آن نفس قدسیه کلیه فاعله مباشر قرین بضرورت
و این مخلوقات جسمانیه صاحب قلم و مدت و اندازه و جسمانیست و نیست
و مقام نور نیست ولایت آئیه علویه فوق مجردات است البته مراتب روح
و عفت کلی و نفس کلیه ملکوت اعلی بر گونه بشو که نور مطلق ذات خداوند کنانی
ذات غیب الغیوب حضرت احدیه است و در صقع غیب الوهیت ساکن و آنرا
بسیب شدت قرب بذات غیبشانی میماند و کجه غلو و عظمت آن نور آنرا
به اعلی العظیم اسم فرموده پس این اسم عظم ذاتی و نور رقه س کل ربانی چگونه
مبایر فاعله مادیات جسمانیات میروانند پنهان بون بعید فعلیه پس
و آنمکه که کس بقاد ذکر کرده اند که بعد از جمیع تقوس و احجام عالم کون تقوسیه
حضرت علویه علیه السلام است لا غیر حقیقه نسبت این تقوس خضیه با آن نفس
قدسیه کلیه الیه از آن نازل و ناشی آمده حتی تقوس انبیا و رسل و اوصیا و اولیا
بالتام ظهورات این نفس قدسیه کلیه میباشند اما احرام و احجام تقوسیه

مطلقاً نبغث و ظاهر از نفوس خبیثه آنهاست پس تمامی نفوس در حشرشان معلوم است
 کلیه اندر آنکه معلوم است و فعل فعل الله معلول علت اول و دفعه اول آنهاست
 پس سر ادا است که گوئیم این حجاب و نفوس تمامها معلول علت اولی یعنی نفس
 قدسیه الهیه علویه میباشند و یا بجهت آنحضرت فرمودیم برپا دارند سادات
 عالیه بنفوسهما و احبرهما بنوریه پروردگار خود و قدرت کامله او که مراد از
 حقیقه کامله کلیه ولایت اضافیه آنحضرت است که مبدء اولیات میباشد پس
 یعنی چون نفس قدسیه کلیه من که ظهور آن ولایت کلیه است برپا داشته شده است
 سادات پس کویا نور و قدرت پروردگار که حقیقه من و مبدء نفس قدسیه کلیه
 من است برپا داشته شده است که علت العلوی آنها و جمیع ممکنات تمام عالم
 این نور اول و تخیلی ذاتی مظهر تمام صفات کمالیه ذاتیه خود است پس اینها از
 قدرت کامله پروردگار خود خوانده است و ضمه قدرت اول و عظم صفات الهیه است
 زیرا که سایر صفات کمالیه الهیه بواسطه این صفت خطیبه ظهور مییابند و تمام اشیا
 نیز بعفت قدرت ظهور دارند پس قدرت باعث برافاده سادات است
 و است حقیقه ولایت کلیه الهیه آنحضرت فتبارک الله احسن الخالقین
 بعد باید دانست که آنحضرت سادات را مقید بقیه سبعة تسعة نفر نموده اند
 ممکن است بطور تاویر آنکه مراد از سادات جهات عالیه مجروده عالم وجود باشد
 کرات

کرات روحانیه و عقلیه و نفسانیه که در تحت کوه نورانیه اولیه خیر متناهی است
 واقع اند و سواد استغلا دارند بسبب تجرد خود بر کرات جسمانیات افلاک
 تسعة دنیا پس با بخت آنحضرت میفرمایند منم برپا دارند کرات سادات و افلاک
 مجروده نشسته را بدون دعایم و استن ظاهری و باطنی نور اولی ذاتی پروردگار
 و بقدرت کامله ذات پاک خداوند تغییر محض قدرت ولایت کلیه خودم که و پس
 ولایت الهیه است صاف و دراز آنهایم و جانی که کرات مجروده عالیه از افلاک را که
 احد و مبدء کرات جسمانیه است من حافظ و دراز شدم کرات جسمانیه ظاهر را
 بطریق اولی حافظ و درازم پس این مظهر نظام خود و جمیع و شایسته تقدیر و تاویر
 و وجه ثانی از تم و غیغ است از اول چه وجه ثانی مستلزم وجه اول است بطریق اولی
 چنانکه ذکر کرده آمد فدره اگر گفت آوردم برون من سادات جهان کافه و من
 یعنی از قدرت بایمن شدم بی دعایم و حیدر افرا شتم از عدم آوردن ایشان در وجود
 زان بمن ز شوق کرد و بهر پسر نور قدرت قائم اند زمین بابت سجود عالم اند
 این حرکت و تقییم بر عهد هست از نور خداوند شوق عشق نورانی و شوق
 میخامد روز و شب در در و در آن نفس از در شوق سراییده نور از در شوق
 دان میکیان نجم بنشسته بهر است کرب لغات بهر این لغات طرب
 ساز کرده با وجه شوق و طلب عارفان را داده بر شوق و فطن اهر شوق تر الشبهوت الهیه

و اخلاق خداوند را از جمله محبت و خلافت خود تواند برآید و اگر چه صلیف
بود و چون رحمت و غفران الهی که از صفات ذات اضافیه است ظهور می نماید
بباید حکم بقدر عذاب الیم اکثر ظهورش از من باشد بهمان بیان که کرده ام
و اگر بخوانیم که رحمت و غفران و عذاب را بنا بر این می بینیم چنانکه در موعود شیخ قدس
محمود دهر را یاد کرده است میگوئیم غفر یعنی تسهیل است و رحمت بمعنی ترحم و رحم
است و عذاب هم عذاب روحانی است بمعنی حرمان از فیض کمال است که تمام عذاب
به آنست یعنی ایلام نقصان کمال است معلوم و معذب عذاب است و عذاب
حرمان از محبوب است که عظم عذاب است یعنی آنحضرت صلی الله علیه و آله و سلم
شیعیان و محبان خود را از لوازم تشریف مقتضیات طایع ایشان بنورست
خود و ترحم کنند بر ایشان در محاسبات اخروی و معاملات دنیوی آنها
یعنی بخشش می کنیم بر آنها در معاملات دنیوی و در رزاق و ادوار آنها و در کسب و
بایشان در اعمار و اولاد و زراعات دنیوی آنها و همچنین عذاب من کفار
و منافقان و منکران خود را عذاب الیم است زیرا که عذاب جهنم و عذاب آخرت
و شناسائی مقامات عالییه و درجات رفیعیه من که حق تعالی انفضیه و محبت
خود در خلافت و محبت خود بمن عطا فرموده البته عذاب در دنیا و آخرت
که بدتر از تمامی عذابها را اگر در نار است چه آن عذاب روحانی لطیف معلوم
جان و هر که از است و این عذاب جسمانی را از بر آتش است که در کسب و محبت
بصیرت و هیچ عذاب ظاهر برابر با عذاب باطن روحانی است آنجا که هر چه

از کمال

از کمال مطلق عرفان حضرت ولی بر حق و در حدیثی که مفسرین تفسیر کرده اند
که الله صفات صفات الهیه است نتواند نمود چه این عذاب جبر در معرفت
و حرمان از کمال مطلق معلوم و معذب روح است و عذاب ظاهر را معلوم و معذب
بدن است اولی که بیان معلوم میشود که در کمال ان صفات و کمالات
و معارف روحانیه است نه خود و خروج او به درج عالییه قلبیه و نفسانیه
موقوف میباشد بر الطهر و بیوسهگی با آنحضرت در این دنیا و دنیا فانیه
تا اقتضای حاجات باطنیه بتدریج از بر آید تا آنکه حاصل نماید چنانکه از بر آید
عرفاء قدما و سابقین و لاحقین این معنی کشف به یقین و جلال ریاضات
حاصل کرده است و شارع این خطبه بختصار جناب شیخ محمد دهر در تفسیر علیه
نقش نموده که از جناب سید لا محمد استمال خودم و طریق استماع نمودم که فرمود
مرا شیخ من بخلوت نشاندند منی مرا فتح نمیشدند در خواب نه در واقع و نه
در غیبت از حسرت که آنرا از قبه قلب نمیدانم تا گاه در واقع دیدم که حضرت مولانا
المؤمنین آمدند و یکی فی از طلای ناب در دست مبارک خود شستند
و آنرا در سینه من بالا قلب من گذاردند و دمان مبارک را بر آن ستریدند
نمادند و چند فقره میزدند مرا بنیال فتح شد و همچنین شیخ گفت از جناب
سید مرتضی شنیدم که گفت مرا ادقی فتح نمیشد تا شریف حضرت المومنین علیه
السلام را در خواب یا در واقع دیدم بعد از در کمال از کمال و غایت بزرگی

که بابت ستر را بالا کرد که در مبارک آنحضرت را بپند نگاه را بجا
شد در کلامه اما سیر و کشف عرفا و لایقین بدانکه فقر آقا است
این خطبه بیان لغت خدا و ادب با هر عرفان و ایمان گوید که بنده را
در تحصیل علوم دینی شوق معارف یقینیه و در طلب الهی در پی داشته که از فایده
و استفاده علوم روگردانیده بدست پست نامتوالی بسبب آنکه در طلب حوالی
خود مشغول بود و ریاضت و مجاهدات کامله شدم و در طلب منجر جذب قوی
الهی که دید که شب و روز را بجز وقت قبوله قبر از ظهر را دیگر آرام داشت و
نداشتم و تمام شب و روز را بعبادات و اذکار و ادا و تلاوت کلام الهی زیاده
حضرات ائمه علیهم السلام مشغول بودم و در اوقات خلوت و خلوتی شدم و در محراب
بیشتر خاصه در استماع کلام الله و اشعار عارفانه اهل عرفان و توحید بطوریکه
و تسنان بفقیر گفتند این کلمات چشم تو را بیا که اوله آقا به و در این
پست سال چند به آئینه بجز ذکر حق و صرف حق و توحید و در دل و زبان جاری شود
و سیر باطنی بسیار دست و پا و در لیکن آتش قلبی و بر خور و بصورت ولایت
کلیه آئینه علویه و روضه ای بود پس عرض احوال حضرت و الله ما بعد خود میرزا
حیدر آلی علیه الرحمه که هر طریقی بودند نمودم دستور العالی فرمودند بآن مشغول
ناگاه شب در سیر قبر خود دیدم که در منزل آنجا بستم و حضرت مولانا الاظم امیر
المؤمنین روح العارفین فیه اه تشریف دارند و جناب الله ما بعد حاضران و عرض
احوال مرا حضرت آنحضرت میفرمایند پس از تمام کلام آنحضرت نگاه میفرمایند
باصولت

باصولت و تملوت محبت فقیر عبد سید خود فرمودند که بهیبت و لذت آن نظر
مبارک هنوز در وجود ضعیف فقیر اثر دارد و آنصورت مبارک که تا حال حاضر
گذشته از نظم محو گشته و در همه قلب فقر است و تا دخول خدا از نظم نخواهد
رفت و لیکن این دفعه خطبه دیگر باب قایم خطبه دیگر و فتوحات بر فقر منقوش
کردید که بحث غنیات الهیه کردید از آنجمله شکر دیگر و مراقبه قلب خود میدیدید
که بخدمت حضرت محمد آله مشرف گشتید و در بتوی فقر شریف میفرمایند و فقر
اختیار شده شد آنحضرت بدست مبارک آنسره فقر را از زمین بلند فرمود
و پیشانی مرا بپایه دادند و مرا بزرگ ریاضات فرمودند که ریاضت بپست
بپست و بعد از آن عصای مبارک را بر شوش فقر گذاردند و فرمودند و صیای
باشند و اول صیبت آنحضرت این بودی که حمد میکنم یا نو که بجز من نباشد و تو تنگ
در دفعه این حمد را تکرار فرمودند و بعد و صیای دیگر فرمودند و در این است
دفعه باصورت مبارک حضرت پیر من خلع و لباس فرمودند که پشت تعجب فقر کردید
و از این دفعه فقر معرفت و یقین در حقیقت پر خود و احتمال با آن بزرگوار میگردم
و تبریقین در ولایت خود که از اولیا و آنحضرت است و الله محجوب بود خطبه حمد کردن
ولایت خود از فقر که حمد الله و غنیه الله است و هو المجد و الفرح فحمد الله ثم حمد الله
که این وقت خطبه لغت حبیبه ولایت الهیه را برای فقر دست داده است و قبول
استان ولایت نشان حضرت محمد آله شده ام و زحمات جنابات و ریاضات

و جهادات لغت نبه ناپذیرت و این شهر عظیم را بخشید و ایضا شاهی دیگر و قصه
قبلی خود میدیدم که در خدمت حضرت مولانا الا فخر سلطان اکبر و الا نس علی بن
الرضا و در فدا و علیه الصلوه و السلام حضرت محمد اله و در فدا و علیه السلام
قامت الحیدر مهدی لعهر صاحب الزمان روح العارفين فدا و در ظلمات شدید حرکت
میکردیم و میرفتیم و فقیرانه التماس رقت شدید میکردیم و بجز بایستیم یا دای
المصلین و در کئی در همچنان در عقب آن بزرگواران رفته تا بارض روشن و مقامی چون
صحن گلشن رسیدیم حضرت مولانا الا فخر علی بن موسی الرضا و در فدا و علیه السلام
قبلی فرموده یک خطبه فصیح بفرخواندند که از کمال فصاحت کلمات حضرت
روح فقیر در آید و آید و آید که چنین صوت فصیح بفرزانی آدم محال است
از پنجه در بر زمین نشستم و خطبه شریفه تمام کردید و ناکاه در بی جو رفیع و عالی
چون در بخت پنجه منقوح گردید که کوی این خطبه مبارکه مقام آن باب بود
پس از آن میدیدم حضرت محمد اله علیه الصلوه و السلام بهلولی عساده و باب کور
ایستاد شدند و جناب و المدا جبرم را اجازه دخول و الا فرمودند و بعد از آن
بنده خود را و آن فرمودند فقیر و انحرشدم دیدم تبارک الله تعالی شتی است
از آستین جوی فرجوس برین و نه نام عظیم از وسط آن جاریست و اطراف آن نه
در چنان کلمات سنجیده است از تفسیر شریف چون که جنب پیل و درخت آن چنان

پدید آمد که بود عطر شریف مست از دنا چشم کار بنماید چنین است و عمارت قصر بزرگ
این ماله و نه است در نهایت رنگینی و رفعت بقدر فتم و اضر و قصر شوم دیدم صورت
حضرت مولایم جناب علی بن موسی الرضا و در فدا و علیه السلام که در بخت کداز
بودم و در حد رآن فقر تشریف دادند مورت تعجب که دید و سلام کردم فرمود بیا میسر
اش ره بود خط عمارت فرمودند آمدن نشستم و پنجه دانه خضر کردم که است بقای این مکان
رشت ریز بود چو نه این قصر و جنت برپا شده است فرمودند اینها از برای تو
برپا شده است بعد از آن و صایای بقیع فرمودند که حضور کردم و ایضا شاهی دیگر
میدیدم و در خدمت حضرت مولایم علی بن موسی الرضا و در فدا و علیه السلام چاشم
میکند ناکاه و در بزرگی پیدا شد فرمودند این باب جنت است و مقامی چون
در دست مبارک آنحضرت مینو فرمودند این است مقام جنت بدست آن
بنحو امیر تر از این جنت و اضر نایم عرض کردم خبا تر است از آنحضرت بعد از
خدمت آنحضرت حاضر بود فرمودند با و که این سو بگیر و در این جنت بزم نمودن شخص
مقام را گرفت و در بخت راکشاد و مرادش خود گرفت و در آن جنت
سیر داد و دیدم که زمین آنجنت کوه است از تنگ مرمر تا مشرق کوه سنجیده است
مانند جنت اول و در هر جای رسیدیم از شخص حاضر خود مرمر رسیدیم جواب گفتی
و معترفی کردی ناکاه بر خوردیم بقصر رتیباً بزرگ عالی که اصلاً بابی یا رخند در آن

بستی این جنت نبود فقیر پرستیدم که این قلعه محکم در جنت چیست گفت سلطان
 سنت است که اصلا راهی جنت ندارند پس از آن مرا آورد تا به باب جنت
 آنجائی که داخل شدیم بر زمین که دارد که حصو کردم و همچنین دفعت عیدیه
 بر شماریدیم که صورت مبارک حضرت مولانا فتح علی بن موسی الزهاری و حضرت
 بت و بقوله مواجبه با فقیر شریف مراد دند و یک کوبه مایهوت مشک در جنت
 پیاست تنگ و دکه با پسته و یک کوبه مایهوت قرقرم در بدن من است
 طور و سبغ مایهت بیابان فقیر و حق آنحضرت میروم مانند تر جند و حرکت میفرمایند
 و فقیرم همان سرعت نه سالی بود نه داری و نه بری و نه بگری و کوی و جوی
 بنظر من آید بجز وجود مبارک آنحضرت در نظر است که همان سرعت حرکت مسلم
 سبحان الله غلب این حرکت و سیر در خدمت آنحضرت است میداد و بکشد
 که این قنوجات پیر از امتیاح خدمت حضرت مولانا الاظم امیر المومنین علیه
 الصلوه والسلام در وجود فداه دست داده که هر یک باعث هدایت و مایهت فخر است
 ایشان است و ناما که در فقیر اقبال اللات حقیر بنقل دانه سر سینه است تقدیر
 از قنوجات و مصیبت است این سه بزرگوار است یرا الله اعلم علیهم السلام
 که فقیر بر روی برزخ است که نویسم شرح آن چه شود شکر بهای من کاغذ شود
 و خداوند از باطن فیض موطن این بزرگواران فقیر افتد و با تمام طلائع است
 از این دولت و نعمت ولایت علیه الهیه علویه روح فداه محروم و بعید نگردد که گفت
 جز

عزیز الوجوه دولت و کج باد آورست که بعثت بهر کسی و ناکستی ندمد که بخت
 از لیه الهیه و بطیفه خدمت و متابعت صاحبان ولایت الهیه که ان شاء الله
 اگر مملکت فقر بخشند ایدل کترین ملک تو از راه بود تا ما
 که شوی من غفور من رحیم هم عذاب عدلی تبرک من بخت ایمان عیال
 رحمت آرامش این لایم العباد چون جهنم صورت فقر است نارا از آتش روشن
 انما فی سیر اکبر الفاعله من جهنم در حایم دانه بعد اعارف بان و صفه
 ظاهر از من میجو در بحر جلا و صاف خداوند چون از خطبه حق میگوید
 من خلقه حق لام عادل رحمت قدر خدا را شلم هر عالم ظاهر از روشن
 عالم اقبال از من روشن راطه اقبال ذات فانیسم و خطه اوصاف بانی منم
 در عوالم سلطنت حق است ظاهر این سلطنت ناماست حق و لایب از من دارد
 من ولایت دارم از رب غفور رین ولایت قصید سلطنت حق و لایب و لایق است
 پس اوصاف سلطنتی کشته ظاهر از علی مرتضی است از این اوصاف رحمن و رحیم
 بعد از آن خود خاف الذین قدرت و علم و ارادت میدو جلا از حق آمده است
 قدره از قدر حق کشته عین بر حجم آمد از آن شده حکما کریم و نیکو کسی باشد
 کی شود جلا و لایب منصف مظهر اوصاف رتبه چون بجز حق را چون چون
 ابر عارف از ابودرب میم تا بدل نماید و لوجه عظیم گفت و حق و حق و در دست

کی تواند پسنداد و چه چوب ^{جلال} آیات انفس بحجاب کشد و در پیش چو ن ^ش
 آفتاب باده و کوکب در ^ش سیر ابراهیم کرد و جلالش در هر وی جلوه ذات ^{صفات}
 سنجی کرد و شمعوزین جلوه ^{ما} جنت اعمال و خلق و نعمت در پیش ظاهر شو عارف ^{صفات}
 بر صراط سبیل اولیا در ^ش سید پسر از وجه خدا صفتش آن شوق ^{لا}
 این فیوض است از وجه خدا ^ش که در سیر ما از اولیا در قیوم قیام ^ش
 فتح قلوبش را کرد و بین ^ش از شمره دان و در جنتان باز از سلطان علی موسی ^{الرضا}
 کافران به ازاد و در دنیا ^ش جنت خلعت مهر تشنه گامش کار آمد و در ^{نور}
 مهرشان هر چه افزون ^ش و مع جنت نمایان شود تاری در جنت قری ^ش
 مقصود صدق ملک مقدر ^ش قرب حاصل شود و در جنت سازد توحش سلطان ^{جنان}
 ربط با شاه امین است ^ش این گمان نماید از فیض خدا آن بیع الذات و نبی ^{العلم}
 و چه بزد است انوجه الکرم ^ش مقصودین به عرفان است هر که غافل از آن بدان ^{جانبی}
 جنگ ایسان شه ایمان کفایت ^ش تفریق الما کفر از کفایت ابراد و در ولایت ^ش
 باشد دین و سحر شای ^ش هر چه آید از دمان شه بر ^ش بد جنت میشود و عین ^ش
 قهر بر این شهر جنت است ^ش حور و مصورات و جملة ^ش این سخن از حضرت صادق ^ع
 تا شود از قول نه فیض ^ش و قال علیه الصلوة و السلام انا الله لی ^ش
 ابراهیم خلیل رب العالمین و فسر ^ش بفسر یعنی نام آنکه بگوید ^{سط}

من قبیل سلام کام کرد و تسلیم نمود حضرت ابراهیم خلیل از برای پروردگار ^ش
 عالمیان و پسر از آن قرار کرد ابراهیم بفسر حضرت بد آنکه است بقاین ^ش
 محمد کردید و در بیان حقیقه ولایت کلیه الیه علویه و رقایق و تعالی ^ش
 انبیاء و رسد آنکه جهات ولایات حضرت انبیاء اولیا از ولایت کلیه الیه ^ش
 علویه که حقیقه نوریه تجلی اولی ذات حضرت احدیت است صریح طور ^ش
 و جهات نبوت انبیاء و رسد از حقیقه نبوت کلیه مطلق حضرت زکریا ^ش
 نزول یافته و پسر از آن باید دانست که اسلام را معنی مقام است بکسب ^ش
 قیام از ایمان است و بکسب اسلام بعد از ایمان بقوله یا ایها الذین امنوا ^ش
 استلموا الله و در تفسیر این عصمت علیهم السلام ای استلموا الله به ^ش
 حق تعالی بحسب ظاهر دین در اطاعت حضرت رسد حق تعالی و دین و این ^ش
 و اطاعت حق تعالی در باطن و سیر دین در اطاعت حضرت ولی الله مطلق ^ش
 و ولایت اوست بقوله تعالی و ان لولاستقاموا علی الطریقه لاسقیانهم ^ش
 عذقا و در تفسیر این عصمت علیهم السلام و در اوست الطریقه ولایه علی ^ش
 و این اطاعت در ظاهر و باطن را حق تعالی در یک آیه جمع فرموده بقوله تعالی ^ش
 یا ایها الذین امنوا طیعوا الله و طیعوا الرسول و اولی الامر منکم بعد خیرات ^ش
 الله هر علیهم السلام و در از این ولایت علویه ولایه کلیه الیه است که فسر ^ش

بناک الولاية لله الحق و چون مقام اين ولايه عليه السلام به مقام باطن و باطن
کتابت چنانکه حضرت رسوله افرمود يا علي فانت علي تزيه و تفتا حق و باطن
و مقام نبوت مطلقه عليه السلام و ولايت بخصر و صايت مقام تزيه و باطن
کتابت هر دو ولايت حکم بر باطن است هر دو نبوت و وصايت حکم بر ظاهر است
پس در مقام تزيه و نبوت اسلام ظاهر و باطن از ايمان است و در مقام باطن و نبوت
عليه السلام عليه السلام بعد از ايمان است و اسلام ظاهر و باطن کفر ظاهر و باطن
و اسلام بعد از ايمان ظاهر و باطن با صايت و ولايه عليه السلام و باطن حضرت
و در حق حضرت ابراهيم عليه السلام حق تعالى فرموده است قال سلمت لله رب
العالمين مراد اسلام بعد از ايمان است زيرا که آنحضرت کافر حق تعالى و نبياد
نبودند که سوال از اسلام ظاهر و باطن بلکه چهار درجه از ظاهر حق تعالى آنحضرت
ابراهيم عليه السلام فرمود اول نبوت پس از آن رسالت پس از آن خلافت پس از آن
اهمیت قلقي ابراهيم من ربه کلمات فائمن فقال ان جلاله للظلم
لما قال من ذريتي قال لا ينال حمدي لظالمين و در تفسير ابراهيم عليه السلام
دارد است که مراد از کلمات استامي مبارکه حضرت انجیبات و مراد از انجیبات
کردن اين استاه غمزه است تا حضرت مهدي قائم آل محمد عليهم السلام و پسر تمام اين
استامي مبارکه حق تعالى فرمود ميگردانم من ترا امام از برای ناس و مقام استامي
با و خط

با و خط فرمود پس معلوم گردید که اين امامت از بركت نور ولايت و محبت حضرت
عليه السلام بود با و زيه ظاهره اش و اينکه بعد حقا با سوال فرموده است
و حضرت ابراهيم در جواب عرض کرد استسلمت لله رب العالمين مراد اسلام و ايمان
در ولايت عليه السلام عليه السلام است و معرفه اوست که باطن و تزيه نبوت و رسالت و
يعني اسلام و تسليم در ولايه عليه السلام عليه السلام که باطن و تزيه نبوت و رسالت و
تسليم و اسلام بعد از ايمان است فعليه السلام حضرت مولانا الاعظم
امير المؤمنين عليه الصلوة و السلام در معرفه فرمود که منم انك تيكه بواطة تصديقي
بر ولايت و سر باطن من و محبت داشتن من تسليم کرده حضرت ابراهيم عليه السلام
و اسلام او در از بر ابراهيم و در کار عالميان و در يافت کرد مقام امامت را
که مقام کمال فوق الکمال است و چون در اطاعت و ولايت من و محبت
و زرين با من فيض هاست ظهير را يافت اقرار کرد بر فيض من بعد از حضرت
رسوله ابراهيم و در سر و اولياء و ملائکه مقرر اين مقام امامت در
ميان انبياء و در سر خاص بخت ابراهيم آمد و پس ساير از امامت محروم شدند
زيرا که مقام ولايت با نبي است و شان بقدر مقام ولايت آنحضرت نبود اگر چه
همگی انبياء و در سر از ولايه عليه السلام عليه السلام بقدر استعداد باطن خود بهره
و لهذا انحضرت افضل از انبياء و در سر بعد از حضرت رسوله صلي الله عليه

بعد حضرت سید الانام اعظم امیر المؤمنین علیه الصلوٰۃ والسلام و در جرحه از فرمودنم خود
 در وقت موتی نبی کلیم الله و باین کفرتم منسبیه خلافت انحضرت موسی با التمام
 پس بعد از آنکه تافذ کردیم حضرات انبیا را از جهت است اولی جهت نبوت ثانی
 ولایت و جهت اولی که نبوت است مسلم علم حق و خبر دادن از حق تعالی است معنی
 نبی مجرب عن الله است و آنچه ما خود از نبوت مطلقه کلیه محمد است و آنچه ولایت
 باطنی است انبیا در سلسله قدرت است زیرا که مراد از ولایت تسلط است
 البته است که ظهور تسلط ذاتیه عیب الخویب است و این تسلط مقتضی استیلا
 ذاتی حضرت ولی الله مطلق است بر جمیع عوالم ظهوری و باطنی و مجرات و ملکات
 که عقول بشریه در آن است و حیران است چنانکه در تسلط ذات غیبی و تحقیق
 باطنی است و حقیقه تحقیق است محمول کلیه و خبریه بشریه است بقوله
 ما عرفنا حق معرفتک و در حق حضرت ولی الله فرمود یا علی شناس ترا اگر
 حق تعالی دین پس این تسلط و ولایت علویه قدرت دارد بر جمیع ماسوی
 سیمابر ولایات باطنیه انبیا و در آنکه از خبر او است و این ولایات چون
 ظهور آن ولایت تسلطه کلیه اند بقدر کلیه خود قدرت دارند بر مجرات آنها
 و این مجرات از جهت ولایت انبیا در ظاهر ظاهر میشوند فعلمند اسرار تعالی
 انبیا و در ظاهر طنورات و آثار قدرت تائید کامله حضرت صاحب ولایت مطلقه
 کلیه میباش و لکن انحضرت فرمود من تقویت کوم بر نام انبیا و در سلسله
 نبوت آنها را منکسر است ختم غیر بدست قدرت خود که ولایت الله و قدرت الله است
 در اینجا

چنانکه

و در اینجا ظهور دارد و مجرات ایشان از است تقویت کردیم از انبیا از
 این جهت است که انحضرت فرمود من موسی نبی من نوع چه ایشان بحکم باطن
 نام مظهر ولایت کلیه آن بزرگوارند و از آنچه است که حضرت رسول فرمود
 یا علی بود تو با انبیا در باطن و در آنها بقدر ظرفیت آنها و باین که تقویت نام
 بکلیه و کمال ظاهر آنکه هر چه ظهور مجرات مطلقا در عالم کون بدون قدرت ولایت
 کلیه الله انحضرت تحقق نیابد بلکه باید داشت که ظهور جمیع صفات کمالیه
 البته در عالم وجود موقوف بصفت قدرت ولایت و تسلط انحضرت و اگر قدرت
 ظاهر نکرد و تعلق با ظاهر صفات کمالیه از هر یک در هیچ منفرد ظاهر نشود قدرت
 منفه ولایت کلیه است و از آن ظهور تمام دارد و اما علم و اخبار از حق تعالی و صفات
 کمالیه او در جمیع صفت نبوت کلیه مطلقه البته است که با حضرت تکمیل تمام
 الرسله است چنانکه بدین علم الهی انجود نیست و الله بقوله انما یرید العلم و حق
 با بها و قدرت ولایت باطنی باطنی جمیع صفات الله اتم از علم و خبره میباشد
 در هر جاد که ظهور یابند پس ظاهر صفت قدرت اختصاص دارد و حضرت حق و
 مطلق که ولایت منسوب است و اظهار علم مطلق اختصاص دارد و حضرت نبی الله
 مطلق تمام الرسله انکلیه مطلقه که نبوت و رسالت کلیه منسوب است فعلمند
 انبیا و در ظاهر نبوت کلیه مطلقه علم حضرت تمام نبوت مطلقه میباشد بحکم

صورت و ظاهر که در ایشان جمیعاً ره ظهور است و بحسب طین منظر و ولایت
کلیه مطلقه و قدره و اعجاز حضرت حق و ولی که و خاتم الالویه میباشد اگر چه
بزرگوار جامع جمیع صفات کمالیه الهیه اند که هر یک بر تنبیه خود اظهار صفات
بمنصب خود را نمایند و قدرت بر اظهار تمام صفات کمالیه هر یک دارند و چون
معجزات از انبیا و رسل از جهت ولایه طیبیه آنهاست که مستلزم قدرت است
لکن معجزه موسی با آنحضرت نسبت بخود موسی که نم عصاره مصور بصورت ثعبان یعنی
آن عصاره ثعبان درش ظهور قدرت و ولایت من است مثل صورت شخص را
السانی در مراتب آن را می گوید من انصورتم یا انصورت خود من است
بعید نیست چه ظهور است آنرا قول آنحضرت و به اخذ بنا صیغه خلق جمیع
یعنی باین عصاره مصور بصورت ثعبان که پشت بیت در قلوب خلق انصرفت
حضرت موسی است و ظهور قدره و ولایت من و مراتب قدرت و سلطنت است
که قسم من نوحی خلقی انصرفت یعنی جباه آنها را من خود ختم که از تصرف
حضرت موسی که مظهر ولایت من است بیرون نروند و مختلف از زمین و آسمان
موسوی که دین و احکام من است نمایند و مطیع و متقلا او باشند در هر حال
اطاعت و انقیادش اطاعت و انقیاد من است زیرا که اگر قدره و ولایت و سلطنت
من از عصاره موسی ظاهر شده بود چگونه و بجهت قوم قبطیان اطاعت میکردند
موسی را بلکه آنها مانند قوم قبطیان مخالفت نم نمودند دین موسی و قوم موسی

بیت

بیت سلطنت و قدره و ولایت سلطنت من در عصاره برهان قاطع و محض
بر حقیقت موسی و صدق دین و آیین او پس اطاعت کردند بجهت سعادت فطر خود موسی
و مراد از خلق جمیعین خلایق حضرت موسی و است است که این معجزه را در حضور خود
کردند نه خلایق عصاره این که مثل همه این معجزه را نکردند که عصاره نماید عصاره فطر
ایشان را چنانکه شارح باین رفته است و آن ظهور معجزات موسی در نباتات است
مثل ظهور زلف در شجر که ناطق گردید بقوله تعالی یا موسی انی انا الله رب العالمین
و ظهور اعجاز ثعبان از عصاره که نبات است در دست حضرت موسی و ظهور
از دم ضرر و اجابا اموات از دم حیو که از خواص حیوان است و ظهور معجزه حضرت
خلید الرحمن از نار نرغ و ظهور معجزه نوح از آب دریا و طوفان و ظهور معجزه داد
نبی از صوت خوش که یا جبار اوی معه و ظهور معجزه بارع از بر اهرود و همچنین
معجزات سایر انبیا و رسل از جهت ولایات ایشانست که ظهور قدره و ولایت
کلیه مطلقه آنحضرت است اختصاص هر یک از ایشان بنوعی از معجزات و غیره
و جهل و نبات و حیوان از خیز ادراک عقیده بشریه بیرون است که بقوت ولایت
و نبوت توان این اختصاص را ادراک نمود فذروه فی سبیلکم لعلکم تعرف
حضرت خاتم الانبیا صلی الله علیه و آله در جمیع ارضیات چون جهالات
و نباتات و حیوانات و انسان و همچنین در سماویات تمامی از احاطه قدرت

و عالم فوق آنرا که عالم ملکوت است عالم نفوس در برزخ و باطن گویند بقوله تعالی
 ایستانی الافاق و فی نفس هم حتی یبیین لهم انه الحق و پس از آن عالم و حضرت
 و آنرا عالم ارواح مجرده و حصول کلیه گویند بقوله تعالی لیسئلنک عن الروح فاعلم ان روح
 من امر ربی و قد حضرت رتبه اول عالم الله روح و اول عالم عقلی اما روح کلی
 در زنده اعلا جبروت و عقل کلی حضرت در زنده انفس جبروت و پس از آن
 عالم حضرت لا بهوت است و آنرا عالم ارواح و غیب ثانی الله و عالم و احدیت
 و رحمت الله مانند بقوله تعالی له اخلق و الامر تبارک رب العالمین
 در این عوالم حضرت اربعه مفسده عالم جامع کلی است فی خلیفه الهیه و محبه الهیه
 که جامع عوالم اربعه حضرت مفسده است بطور مختصرا و این عالم عالم حضرت است
 بشیر گویند و اگر ابتدا از عالم و جانب اعلی عالم پس از لحاظ و جبروت ذات
 اصیه جبروت که غیب الغیوب است و اعتبار اسم و رسم و صفت در آن محصور
 و در کف نشو و نما مشروط است حضرت شمس و خفاک حق معرفت چنانچه
 اول عوالم حضرت ختم که داخل در عالم امکان اند حضرت لا بهوت و عالم ارواح
 و پس از آن جبروت و پس از آن ملکوت و پس از آن ملک و پس از آن عالم حضرت
 جامع عوالم حضرت اربعه الهیه است تفصیلی که در مقام ملاحظه فعلیه از حضرت
 فدا فرمودیم و نکته نظر کردیم در ملکوت مساوات و ارض که باطن من و عالم
 کون است و ثانی عوالم بیک اعتبار و باطن و تا بهر است از برای کلام از باطن
 که منم

که منم و ندیدیم در ملکوت چیزی را بجز خودم یعنی ملکوت نفس قدسیه کلیه من و نفسم
 حقیقه ملکوت که ناشی میشود از آن سایر نفوس ابر سادات و از حضرت ملکوت
 و حضرت نفوس مشرفین انبیاء و رسد و اوصیاء و اولیا و ائم سالفه و لاحقه
 و نفوس علویات مساوات نیز نامی این نفوس از نفس قدسیه قدسیه ملکوتیه حضرت
 محمد الله و خلیفه الهیه که حقیقه ملکوت الهیه باطنیه عالم کون است نازل آمده اند
 چنانکه با نقاشیه باز شده است و الهه حضرت صادق علیه السلام فرمود
 در حق صورت از غیب حضرت و نفس معنویه باطنیه حضرت بقوله ان ملک
 الصورة الاخرجه التي ترتفع علی المنا برید و هو من نفسی الی نفسی لیسئلنک
 و لا الباری سواه و باطنه المعنویه بعین برکتی که این صورت مبارک از غیب
 که بالا میرود بر سائر و در حوت نمایانده خلافت از نفس خود بتوی ذات خود و گویند
 که ظاهر من امامت است و باطن من غیبی است که ادراک نمیشود این صورت غیبی باری
 حقیقی و نه باری خیران است و باطن این صورت نفس معنویه حضرت
 فعلیه اگر چه بار حقیقه نفوس خلایق مطلقا ذات حضرت اصیه است و لیکن
 باری مجاز نفوس خلایق که جزو خیر عتباته است و خلقت و قربت باری
 و خلایق صورت از غیب مبارک که و نفس قدسیه معنویه حضرت از برای نفوس
 امکانیه را مناسبت باین نفس قدسیه کلیه الهیه میباشد اما من نسبت نفا
 اندرس اصیت ندارند مگر بواسطه عدمه سبانه اندازت اقدس ملکوت نفوس

پس این نفس قسبه کلیه الهیه تمام و حقیقه ملکوت است و محیط است بر نفس کل
و این نفس در تحت سلطوت و انوار آن نفس قسبه کلیه الهیه مضمحل و غایب اند مانند نفس
که طالع میکرد ستاره با بلمه پنهان و ناپدید میکردند چنانکه فرمود علم مجرب
شیئا و عدم و جهان که کفرت فرمود است و لیدر عدم وجود نفوس است و از
انجته فرمود و قد غاب غیر زیر اکتیر نفوس وجود دارند که بنظر مبارک
انکفرت که سید ایشان است نیامده چه وجود دارند یعنی و جزئی و کوئی
در جنب نفس قسبه کلیه الهیه انکفرت که مانند شمس تابان است مشنه نبودن
و هر چه ظهور نمود نیامده مشنه وجود کواکب در تحت ظاهر شمس در و کواکب ایشان
ملکوت آن نفس مشنه پنهان اند و آن نفوس تابان است بر تمامی آنها و یکی کتاب
فیض نور از آن بنیامینه چنانکه در است که گفته شده الاملکوت یعنی این نفس
حقیقه قسبه کلیه الهیه چون کبوتر است در در و کواکب ایشان ملکوت باطن صورت از غیبه
انکفرت پس مقصود انکفرت از نیافتن غیر خود نه است که غیر خود عکس
این بود که مراد از غیر که نفوس غالی است در تحت انوار و سلطوت نفوس قسبه کلیه
الیه من پنهان و ناپدید بودند که بنظر مبارک نیامده و جناب شیخ محمد در
شرح را اشتباه محض بر داده است که عالم ملکوت را عالم روح کلی گفته است و عالم
آنکه روح عظیم کلی بمقتل قدر روح من امر ربی ناشی و نازل و ظاهر از امر پرورد
که اول خولم الهیه است و وجود روح کلی عظیم عالم جبروت است نه عالم ملکوت و
فوق ملکوت و چون عالم ملکوت مصور بصورت متخلل از ماده و طبیعت است
فرموده

فرمودند که نظر کردم در ملکوت و ندیدم غیر خود شی را اما روح عظیم مجرب در صورت
است بآلوه اتم از صورت ماریه یا مجرده که صورت ملکوت و چگونه انکفرت
ملکوت را روح مجرب اطلاق میفرماید و چگونه منظور نظر انکفرت میکرد و فیصله
الشیخ خلیفه عینا که گفته چون کاهن در احادیث و ادعیه ملکوت را بر عالم باطن یعنی
مطلقا که مقابله با عالم ملکوت و طایفه است اطلاق فرموده اند که شمس حضرات خولم
لاهورت و جبروت و ملکوت بشعشع ممکن است ملکوت را با غیر اطلاق کنیم و چگونه چنان
شیخ اختصاص داده است بر روح کلی عظیم و پس بلکه باین اصطلاح مضمحل نظام
این است که ندیدم در مطلق خولم باطنیه مقابله با عالم ملکوت و ظاهر هر چه خود را
یعنی در جمیع خولم وسطه مطلقه فیما بین ذات اقدس صیقه صیقه باطنیه
بهستم و سر خلائی و باطن ایشان من و پس چنانکه حضرت رسول فرمود و حق تعالی
و ما یم و شیعیان ما و ما بقی بجمع غشا و این کلام بنظر نظام بسبب حقیقت
انکفرت است با حقیقه حضرت محمدیه در نورانیته اولیه لاهوتیه و آثار روح و
ایشان بجز نفس قسبه کلیه الهیه و ابدان ایشان فافهم و بعد از آن باید نیست
که در حدیث دارد است که انکفرت فرمود نام صاحب روح بصیر است در روح
که بآن تعقیبات رها شده میفرماید ختم صیقه حضرت قلم علیه السلام دارد که شیعیان
بر طیف نور ولایت ایشان از این روح بصیر بهر بقعه قابلیت خود دارند که نور و لا
پشته بصارت و بصیرت او پشته است که انکفرت فرمود نظر کردم در ملکوت

و ندیدیم بجز خود شی را و پس از آن باید دانست که آنچه آنحضرت در این خطبه شریفه
بیان فرموده است اگر بر خلائق اظهار فرموده بود مردم آنحضرت را پرستش نموده
میگردند چنانکه شافعی هم ابراسته گفته است شأن باطن آنحضرت با هر
لوان لم نفسی ابد المخلد لصادق الناس کلا شجده و مات الشافعی بر روی
علی ربهم ربهم الله لا تجاب شیخ شافع اشتباه دیگر در کتب آنحضرت
و میگوید این الفاظ جز بترکیب حقیقت اطلاق دارد اگر نسخه غلط نباشد و قد
دیگر در وقت ترجمه نمودن یافت نشد اگر چیزی اطلاق غلط است باید امیدوار است
که اصلاح نماید و در هر حال علی الله اکنون عبارت فلم یکجه خیر شیئا و قد غاب
و معقول مضاف مقدم بر فاعله و شیئی فاعله و قد غاب مضاف از شیئی و مضاف
عبارت را مقدر ضرورت بداند که خط شیخ در فاعلیت شیئی است زیرا که فاعله
راجع بالذات است چه موصوف است احتیاج به ضمیر راجع را بطایان دارد و شیئی موصوف
فقد یکجه است معنی آنست که من آنکسیستم که نظر کردم در ملکوت و در این عبارت
موافق حقیقت ضمیر غایب راجع بالذاتی میخواند باین معنی که من آنکسیستم که نظر کردم
ملکوت و آنحضرت راجع از غیبت حکم فرموده چنانکه در باب حقیقت است فرموده
نظر کردم فعلی بهر ضمیر در فلم یکجه را بدل ضمیر راجع بالذات قرار فرمود که پس یافت
آنکس غیر من شیئی را میفهمند باید شیئا خوانده شود معنی آنست که من آنکسیستم که

نظر

نظر کردم در ملکوت پس یافت آنکس غیر من شیئی را و عبارت بقاعده حقیقت
میچرخد و اگر شیئی فاعله لم یکجه باشد عبارت غلط و بلا ربط است زیرا که
موصول ضمیر اصلا ندارد و بهر آنکه خط و فقره آنکس و السالوات و در این شرح در این
و اظهار حقیقت ندارم شیخ شافع فقیر را در قال و قدیر حقیقت انداخت و خط
دیگر آنکه و قد غاب خبر گفته است عدم و در آنش بواسطه عدولت او است و حال آنکه
بیان کردیم که خبر آنحضرت که بر نفوس کلیه و غیره ملکوت باشد معدوم نیستند
و عدم و خبر آن آنحضرت آنها را دلالت بر عدم وجود ندارد زیرا که هستند اما
غایب اند و خبر نفس کلی قدسیه الله آنحضرت بسبب سطوح نور آن باشد که
در سطوح انوار شمس ظاهر که هستند اما غایب ناپدید اند و نیز شیخ بیانی دیگر فرمود
که بسیاری از ائمه بر علماء و فقهاء که سکر یکی از خورشید چنان منبع ولایت است
چون آن شخص را دیده اند بر آفتاب استجده که اند و نسبت با حضرت سید محمد
در بخش رحمة الله این معاملة پیشتر از علماء و بوفج آمده و الله اعلم کما ارادت و شیئی
شافع با کتب دیگر است پس بداند آنحضرت که شیخ ادعا که است درباره خورشید
چنینان منبع ولایت درباره حضرت است هر که صاحبان ولایت کلیه الله
پیشتر سلام الله علیهم را چنان تحقیق و ظهور میفرستد است که در کتب قبل است
عارف و باین علامت بران بر صحت کشف او فرموده چه از حقیقت و علامت نور

ولایت الهیه حضرت امام علیهم السلام نیت که حضرت مهدی بدون اختیار حضور
 مبارک آنحضرت سجد اله کرده چنانکه از برای فقیر اقبال الوت شایع درود
 بخدمت حضرت سجد اله علیهم السلام در و همراه این علامت رود اولاد که شایع
 که بعضی تشریف آوردن حضرت مهدی قائم ازال محمد علیهم السلام حضور آنحضرت بقدر
 یک سیدان نزدیک فقیر بدون اختیار دارد و بسجود حضور و آنحضرت اقام
 تا آنکه بر تشریف آورده باخصای مبارک که طعنه برخصای موتوی داشت
 یا آنکه شاید همان مصاحبه است زیرا که سوار است نسبتاً در تمام در خدمت
 ایشانست و بعضا اش ره بر سر فرموده بلند شدم میان من و بعضی خود گرفته
 بدو دست مبارک و چپ بر او نه فرمودند و سوال از ریاضات فقیر فرمودند
 عرض کردم بی دریاضت میستم فرمودند ریاضت بر آنست پس بعد تشریف
 آوردند بمنزل جناب پیر طایفه در جوار ایشان جلوس فرمود فقیر در حضور مبارک نشستم
 آنحضرت مبارک که در دست داشتند بر سر شستم سر آنرا که آورده فرمودند که
 به از برای قول هم خود اول آنکه دست بر جبهه بکن بچشمین دست دفعه این حمد ولایت
 بکر فرمودند و پس از این و صاحب بار و دیگر فرمودند که این مختصر قایل از خواستار شست
 و در این فریاد میباید صورت مبارک خلع و بر تشریف بایده با صورت چنان
 بر من خلاصه علاقه بر بقاین و حقیقت جناب پیر خودم امور دیگر که شایع فرمودند

محمد الهی که که قادر باشد که خدمت حضرت امام حضرت محمد شریف خود دعوت
 باقیست خودم مرد و قادر در یافت حمد ولایت نیز کردیم و بغایت حضرت
 بود زبانی خودم و توفیق الهی را در فرمود بر این معرفت خط و مویست که بر سلام
 علیهم اجمعین امین کرم بین که شک نیستند رندان خلایق من سرور باد
 گفت مولی حسب روح بصر من ملکوت جهان کرم نظر پیرم خبر از خدایتان
 نه صد دیدم در کجا نه شنیدم که بار روح بصر خود را بگو ملکوت حق بداند چون بود
 عالم کون آمد از باطن عیان باطن آن نفس کل شایع ملکوت آن نفس کل شایع
 جمله پیش رفتن به بیات خود نفوس خلق کون اضراف غار است که بیاد بگو
 سطوت اندر شگفتی عجاب بر نفوس خلق همچون قیاب در سطح کوه کعبا بیات
 هست و جمله بر نور ضیاء سید افان نفوس نفوس نفوس نفوس نفوس نفوس نفوس
 نیست بار و نه بار خیراد فهم آنحضرت از حضرت کو بدل برست نمود این
 آن امام صلوات عرفان تا از عارف کس بر شاه معرفت خاصه کنی شاه راه
 شایع هر احو صراط الهی حجت الله آن پیر یمن شایع کما اگر شاه جهان
 قدر خود خطا کند برزد خلق عالم سجد بر سر آورند طین شاه اندر بر سر
 شایع برود و آن کوا که خدا در علی با الله است ایست بر بود این معرفت
 در فضا کشته او خالی قصه از غنیمت در عرفان و نه نبوی که مکان

نیست و احشایه بر وجهی است که در نزد معرفت مولوی رود می آن است علی
 بن رباعی گفته است علی روشن شد از سر علی آگاه زیرا که اندک از سر آگاه
 یک گشت و این همه صفات است لا حول لا قوة الا بالله که علی را خوانند خدا
 از خدا بشیر می خوانند جدا لیک افض خدای علیت عارف گوید که آن شریف است
 بازید آن تجبه صاحب گفت در وصف این یکد فرد عشق نوشته عارفی
سود تو کم کرده گونای و صف لیکن تو آورده برو از صبح با زیر بطای
 شاه بن کسر و در و شکیب عشق و محبوب خدا آن صلیق اصحاب
حب از فضل بر این فرض علی کا ضرر لغاب حب علی بن مطالب
حب شریف طبع طاعت است طاعت بخت معیت بیر مطلق است پس
حب بر این فریاد است صورت حق است و محبوب عشق او غایت که معشوق
عشق او را ضرر دان خویش معصوم بر حق شو بر حق حرة الوفا و خبر الله
عاشق است که از شد آگاه تا نیای بر شرف دین معرفت کی نواز عشق عاشق صفت
معرفت شرط محبت دان ملا معرفت حاضر نابر قضی وقال علیه الصلوة والسلام
انا الله و اهل البیت و ان کثر و احی اردم علی الله تعالی بن حضرت مولانا
الا عظم میر ابو بن علیه الصلوة والسلام رو فراده فرمودم نکستیکه احصاء و
میکنم این خلق عالم کون را از افراد آن و صنام حیوانات و جمادات
 و نباتات

و نباتات و اجانبین و ملائکه و آنچه صورت وجود یافته است در صفه و
 عالم کون و اگر چه بسیار باشند تا آنکه در دست زده آنها را جمیعاً بر حق تعالی
 در یوم قیامت حشر اگر چه بسیار است بقا باشد بر بیان از باب انواع خلایق
 کرده آمده تفصیل آن است که هر یک از انواع ملائکه و مجرد عالم کون را از آن
 و سموات یک عفرتی مجرد در عالم عقول و اله می باشد که از آن است این
 فرج می خوانند که عالم کون و تمام آنها را از باب انواع و مشاغل طایفه
 با اصطلاح حکما گفته اند حتی بعضی و بن علی اختلاف می باشد فی عالم الوجود
 عفرت سه ده می باشد و این عقول عده علی حسب الواسع المخلقة نام دارند
 عفرتی که عفرت خلیفه الله و حجه الله است مندرج است و عفرتی که
 محیط است بر تمام این عفرات از باب انواع آنها هم محیط است بر تمام افراد
 پس عفرتی که عفرت محیط است بر تمام افراد و صنام این انواع بکلیت
 له بقا صغیره و لا کسیره الا احصاء و این احاطت است بر کجای کلیه و اجابت
 عفرت که عفرت خلیفه الله و خلیفه الله معلوم و محقق است که بر اصد و مبدا
 نسبت با جزاء و افراد و فرج خود احاطه تمامه کامله می باشد و وجهی که
 از اجزاء از آن خارج نواز به بولیر احاطه انحضرت حب احاطه عفرتی
 خود بر عالم کون و از اجزاء و افراد و انواع آن است فیهذا فرمودم نکستیکه

احصاء بشماره یکم این خلق را که اگر چه بسیار باشند غیر کثرت آنها مانع از
 احصاء من آنها نیست نسبت احاطه که بر آنها دارم باحاطه عقلی چنانکه در اعتبار
 دارد است که دفتر حضرت باشکر اسلام از غنوه مشه کن رحمت بدیده طبع
 منموده تا رسیدند بود در هر یکی از اصحاب که کثرت نه برایش بود که مانند رود
 خانه جاری می شود و بر در هم غلطند خود گفت سبحان الله محضها حضرت
 فرمود لا اله الا الله سبحان الله بارها زیرا که محض آنها ما ایم و بار و خلق آنها
 حق تعالی است پس محضی که کثرتی از کثرت عالم کون و خلق آن حضرت است
 و لکن اگر چه بسیار باشند و بعد از آن فرمود ما آنکه در دستم آنها را حق تعالی
 بغیر در حال و معوا آنها و حوض بر حق تعالی که یوم حوض اگر است آنها قاهر احصاء می باشد
 زیرا که در آن روز که یوم الجمع است حشر ضلایق بر و قسم است یا حشر و خود مجاور
 یا حشر و خود مجاوره افراد بشر و آن حشر و خودشان بطور مجاورت که بجای
 رب النوع خود که حضرت امام علیه السلام است حشر شوند و لا سایر موجودات عالم عود
 می نمایند بسوی او باب انواع خود بمجاورت نه قطرات کبریا که اگر چه قطرات
 بسیار باشند بدی که بر تنه می ریزد بدی می شوند و باور یا معاشرت و تمایزند
 و در خود و معاشرت احصاء افراد و حسنام آنها ضرورت ندارد بر خلاف
 حشر و خود مجاورت که بواسطه ثواب و خوار آنها احتیاج باحصاء دارند
 گفت مولای حشرم را رضا لاجرم احصاء کنم این خلق را حجت الله را باقی عالم خلق
 که چون خلق است و استوار و رب انواع تمام ممکنات خودم دارم شماره کائنات
 نیست

نیست فاج در ده چاه من زانکه این خفیه در خرابی کثرت بر نوع فراد
 نیستی مانع احصاء لام زانکه حجت مظهر قدرت حضرت است و آنکه حجت
 حضرت است محض ممکنات ممکنات از حضرت در دنیا و آخرت آن خدای که در
 باجهان کثرتی بسیار بسیار در خفا و عجب است و جهان در خفا و عجب است
 عالم این خفا و عجب است از محکم قسیمی آن تعالی شده اند و در جهان شریف
 زانکه جهان در عجب است پس از حدیثی که در آن است زانکه آن ابراهیم
 محض شایسته آن است بر همه ابراهیم آنکه است این خفا و عجب است
 از ثواب و جزای آنکه است بهر خود از ثواب و جزای خود و عجب است
 با تاج خود بر او این هر یکی با تاج خود عجب چون نه از عجب و عجب
 فارغند از عجب و کتاب سفر در رب نوع خویشین فارغ از عجب و عجب است
 جمله شیای را جمع آنکه بر هر یک از او و هر یک از او در عجب و عجب است
 انا الذی لا یبدل القول لدی و انا بظلام للعبید یعنی حضرت
 مولانا انا عظم امیر المؤمنین علیه القلوة و السلام روح ضاده فرمودم نمکتیکه
 بدی می شود قول و حکم علم قضای و قدر بر با وجودات واقعی خارج و در نزد
 و ششم من ظلم نمانند از بر این که کان ضاوند بر پیرانه اند و عجب است
 اله صاحب روح عظم و حضرت که کتاب بیان دلوح حفظ است

و خلافت حق در عالم کون وجود دارد و کفر از موجودات این عالم بدین شرط
انحضرت از حق تعالی صادر نشود و موجود در هر محیط تصرف علم او خارج نیست و
احکام تعالی و قدر در شان جمال در دنیا و آخرت است اعم از شهادت و شفا
خواه در امور دنیوی و قضایه و قدریه آنها یا امور اخروی و در آنها از ثواب و عقاب
بعد از مرگ و بعد از قتل تعالی لا تقصیر الدی و قدره است الیکم بالوعدیه یا بیدل القول
لدی و ما انما بظلام للعجب کینم انکستیکه در قیامت یکویم بر دشت این کفر و شقا
و تابعین آنها که نصرت ننمایند در حضور و حال آنکه قضا و قدر الهی و حمید و عذا
شمار این باب الهی حکم کرده ام و آنچه در کتاب قضا و قدر خداوند گفته و ثبت گم ام
بامر حق تعالی قیامت که بتدبیر خود را یافت آن قول سابق در نزد من الهی و حجت
من ظلم نمانده بر سبک کان خداوند و صدق این کلام جو نظام از آنحضرت از آن
که در قیامت و ثواب و عقاب بعد از شفا بدست خلیفه الهی است آنحضرت
رسول و وحی او علیها الصلوٰه و السلام چنانکه خطاب بایشان فرموده است در کلام خود
بقوله تعالی انما فی جهنم کفر کفر عسید متاع الخیر معتد رب الذی جمع مخرج
الما اضر فالقیاء فی العذاب شدید و خطاب القیاء در موضع باین هرگز ندارد
و صاحب اوصاف حمید و متاع و معتد و مربی خلیفه ثانیه ظلم و جور است
و چون آنحضرت خلیفه خداوند است در یوم قیام که یوم جزاء و ثواب و عقاب است
آنحضرت فرمود من خلاف قول سابق خود را که در الواح و کتب سابقه ثبت است
نخودم کرد زیرا که خلاف قول سابق در حق جمال ظلم است و من ظلم بر عباد حق تعالی
نستم

در سابق

نستم و ممکن است که بطور ثانویه کلام گویم که مراد از قول و اقوال افراد موجودات
عالم وجود و کون باشد زیرا که خلائق را در شان این حضرت عظیم السلام کلمات
گفته اند چنانکه دارد است سخن کلمات الهیات پس چون من کلمه نامه گوی
الیه و حجه الهی و خلیفه الهی ام انکستیکم که بتدبیر حقایق و وجودات خلائق را در
نذارم و افراد موجودات را که کلمات الهیه اند و وحی که تقاضا طلبت آنها در کجا بیان
است در آیه کتاب الکبریت و ضبط است در عالم کون صورت و جو سیدیم
و بتدبیر وجودات آنها خواهم نمود که وجودات بشتی و جو شقاوت
بر سجد و وجودات بر عظم و بر عکس و جو فنا بر بر و بر خلاف و هم بر
که بتدبیر حقایق ظلم است و نستم من بظلام از بر حسیبید و همچنین بتدبیر است
و تقاضا فطرت آنها را نمیکم که ثواب را باین عقاب و عقاب را باین ثواب در
قیامت و هم چنانکه حق تعالی در کتاب خود فرمود لا تبدیر خلقی الله و نیز در مقام
اطهار عدل خود فرموده و ان من شیء الا عندنا خزائنه و ما ننزله الا بقدر معلوم
بدانکه مراد از این خزائن الهیه کتب است که در تحت جعفر علی
الکر عقیقه حضرت نبی و وحی است علیه السلام و بام کتاب و کتاب مبین الهی
نامیده شده مندرج است تمام کمالات و خواص حقایق و وجودات اشیا
از آن ناشی و نازل شود پس خلیفه الهی و حجه الهی عالم است بجمع آنچه در آن کتاب
خداوند سر است چنانکه در این خطبه فرمود اما خازن علم الله و بولطه این

احاطه علی که آنحضرت دارد عالم است بر تمام اقوال و کلمات الهیه حقایق
 الهیه است پس به تقاضای عدالت خود بر توبه این اقوال و حقایق
 شد زیرا که توبه حقایق و لوازم وجودات خلایق و شیاطین است و خلیفه الهیه
 نظام بر عباد و پیشوایان و چون ظلم از جهل و بطلان خیر و دور آنحضرت حق عالم
 الهیه انفس ظلم از خود فرسود چنانکه دارد است که علی مع الحق الحق مع العالی
 چیست دارد الحق پس ظلم و بطلان که لازم است از آنحضرت که شخصی
 حق و عدل و علم حق است ناشی و ظلم هر چه شده در دنیا و دنیا
 چنانکه آنحضرت رسیده است که الظلم ظلمات یوم القیمه پس این ظلمات یوم
 یوم قیامت که عین جهل و ظلم است لازم است از آنحضرت که اولیای
 و کلمات او است که او را نظام عید و مناجات چیز و معنی ایم فرموده است
 ناشی ظلم و جور که آن بزرگوار بقوله تعالی و القیاف جهنم فکر که رنجید ماورند
 با کفایت او در جهنم بر حسب تقاضای فطرت او که مقتضی ظلم و جور بوده و الهیه
 آنحضرت فرموده انا بظلام العبیه کف مولی صاحب علم رشاد
 کی کم توبه قول اندر عباد چون غیبه حق بدو نهانم و اسطر ای که او نهانم
 هیچ موجود نباید در وجود بظلم و جور از خلاق بود صانع حق مصلحت
 آیت که بر سر حق صانع مصلحت ازین ظلم است جمله تشریف از آن باری است
 چه آنکه خلق روزگار ازین آید که درین روزگار جمله الواع قضائی یا قدر
 پیش

پیش خضر و لوح علم مختصر علم من آمد محیط مکنت خارج از علم نباشد کلمات
 عدل و فضیلتی درین نظام بود درو عالم حکم من قاهر بود در قیامت حکم من بر کائنات
 با عدل است که تشریف از آن نیست توبه از قول علم بر جمله الهیه در فقه و علم
 آنچه در لوح قضائی یا قدر ثبت باشد بهتر اندر نظر چون کم توبه قول و چنین
 بر عباد حق کم ظلم و ممن نیست ظلم بخلق عادل در جزا و ناز و عفت با ظلم
 چون بایر کفر من چیست هم چون بگویند و نفی هم هر شایسته آنچه باشد از
 من جزا بدیم از آن حکم است آنچه گشته هر چه بدرونند چون توبه از غیر من خود
 قول حق نیست توبه علی بد است حق چون است ظلم از آن هم بخلف ضلالت توبه
 قیامت توبه بد است که است حفظ از بد چون وجود شکری شکرتی توبه از حفظ
 هستی نازکی چون زهر شد زهر از زهر اندر قهر شد خلق توبه بد چون
 بزرگوار و بزرگوار شود این نباشد عدل خلاق و جو ظلم نباشد زور توبه
 کف شد ظلم من من عباد چون کم توبه ایشان در بود و لو و قال علیه السلام
 انا ولی الله فی الارض و المفوض الیه امره و احکام فی عبادیه یعنی حضرت
 مولانا الا حطم امر المؤمنین علیه الصلوه و السلام روضه او فرمود من صاحب
 ولایت الهیه در ارض او منم نیک که مفوض و مرجع فرمود حق تعالی امر خود را
 بسوی او و منم حکم فرمایند در سبک کمال الهیه که توبه بد آنکه لفظ ولی مشتق شده است

از ولایت الهی بعد از آنکه تصرف در امور الهی و صاحب سلطنت استیلا بر خلق
و عباد و اطلاق لفظ دله بر سه نفر شده است در کلام الله بقوله تعالی
انما ولیکم الله ورسوله و الذین آمنوا الذین یقیمون الصلوة و یؤتوا الزکوة
و هم رکعون زکوة حق حقیقه ولایت از برای ذات حضرت اصبیه است بالذات
و لذات و پس از آن ظاهر ولایت که ولایت الهیه اضافیه است بابتیوی عالم
ظهور باطن حضرات محمد و علی علیهما السلام است پس حقیقه اولی است بولایت
ذاتیه نسبت بذات خود بقوله تعالی انما ولیکم الله و حضرات نبی و ضروری باشد
بولایت الهیه اضافیه نسبت بعالم ما سوره الله بقوله تعالی من لا اله الا الله
استحقاق این ولایت اضافیه ملک مطلق حق تعالیست چه لام الله از برای ملک
است بعین ولایت ملک مطلق ذات اقدس است و این ولایت اضافیه که فعلی
و ظهور و تجلی ملک حق تعالیست مبدء حقیقه تمام عوالم ما سوره الله و ممکنات مخلوقات
خداوند است در ربط حادثات باقیم بالذات میباشد و هیچ موجود در این حیطه
تصرف او خارج نیست و ظهور سلطنت و استیلا و ذات الهیت بر ما سوره خود
و چون آنحضرت با حضرت رسول صلی الله علیه و آله در تحقیق شریعت دارند منصب آنحضرت ولایت
ظاهر او باطن و منصب حضرت رسول صلی الله علیه و آله ظهور است ظاهر او ولایت است باطن
و اختصاص هر دو منصب ولایت در بطون و ظهور با حضرت و بترتیب اولی الامر و ثانی الامر

که منم

که منم ولی الله در ارض او بعین من صاحب ولایت و سلطنت خداوند در ارض
اویم و تمام عوالم و خلایق از من ظاهر شده اند و بر تمام عالمی ارضی و سماوی استیلا دارند
و پادشاه عوالم الهیه و عالم کون و کما کون از جانب حق تعالی و نایب حقیم و چه خوب
مولوی روحی علیه الرحمه چون خادمی که نباید در میان نایب حق این بفرمان
فی غلط کشم که نایب میباید که هر چه در سر حق است خوب و بد حق
فرمودند و نگذشت که موقوف و مرجوع فرموده در خود را بتو منم صاحب الهی بقوله تعالی
لا اله الا الله و لا اله الا الله که حق تعالی ولی خود فرموده در ارضش میباشد و استیلا
بدین بر جهان خود و سایر موجودات است و الله اعلم حق تعالی آنحضرت را صاحب امر خود فرمود
تا تواند تصرف نماید در ما سوره الله و بوضایف شان ولایت و خلافت خود و غیر
و بعد آنحضرت فرمودند حکم در جهان او زیرا که کسیکه متولی و مباشر در امور
در ارض و صاحب امر حق است میباشد حکم از جانب حق تعالی بر جهان او باشد
و الله اعلم آنحضرت را اول الامر در کلام الله فرموده و امر با طاعت او بعد از خدا و رسول
نموده بقوله تعالی اطیعوا الله و اطیعوا الرسول و اولی الامر منکم و ممکن است بطریق دیگر
گفته شود که مراد از ارض او یعنی استعدا دات بنی آدم و قابلیت ممکنات باشد
یعنی آنکه آنحضرت فرمود که چون صاحب ولایت و امرم و مبدء او غایت ختم و اتمام
خلایق در کمالات و تعالی صراحت آنها را در قایق رود بطریق الهیه آنها را مبدء او غایت

آنها که درین است میدانم اولی تصرف مستم در ارض استعدا و است خلاق ممکن است
 ولایت و تدبیر کنایه دین با من است بقوله یا علی قاتلت علی بنی هاشم و استغفار علی
 تاویل بسیار شود و منویم تصرف در بواطن موجودات را با امر الهی که تفویض فرموده من باقی
 نخواهد که بخوانم و در داده نمایم و حقایق و کمالات آنها را بر حسب ابط آنها بر قایق
 ذاتیه که با مبدا و غایت خود دارند که در من است جاری میست از من مخالفی در این
 سلطنت و استیلاء و تصرف در بواطن اصلا ندارم بر خلاف ولایت و سلطنت ظاهری
 من که مخالف دارم گفت مولی من و لایم از خدا در ولایت نیستیم از حق جدا
 در حقیقه که ولایت بیشتر است طغیان ادا که با ولایت خونی است ظاهر است علی احمدی است
 و ایان تحت ملک است سرانجام چون ولایت آمده منصب ایشان خلافت آمده
 این ولایت در زیر انداخت پس نبوت شد بطاهر و عیان ظاهر و باطن ولایت با
 وجه حق و وجه الدلیلی است منصب نبوت آمده است منصب جبر و ولایت خود
 در خود منصب علی مقام هم ولی هم اولی الامر و لام
 از عالم زینت آمد با هم زینت است بعالم حاکم است بر عالم بصیر و عالم است
 جلوه جمال اقبال جهان عارف باشد در کون مکان مرئوسانند که حاکم از خدا است
 جلوه جان در دوا عارف از خبر باشد راه نیست غیر از راه با اله نیست
 گفت مولی بصیر از خود که بودین فرقه بن کر که یکبار در جواب از فریاد
 ناکند در

ناکند در خسته اندر خسته حرمه که کفایت جان من جان من ستم خواران
 شورشناکه من با من چون ندانند راه رود از زمین بسکه با او در جهان
 خود میجوی من بر آب شورش غالی بصیر اندر زان گفت کافر در دکان
 من فیم از چاکر است آدم این زمان بنده کانت آدم حضرت را بنده دیر نیام
 مهر تو گفت اندر سینه ام گفت شمشیر که نصیر خود حرام نیست خود را هم نام
 گفت افراتر حیران علم تو عظم مرا دیران نمود که حق علم و قدرت از کجا
 در نه خوف و حیرت از کجا شاکه گفتش آنچه دارم از خدا آنچه او ندیده است
 عالم بجهار دنیا کرد پس در آن خلق ایجا کرد عالم و آدم از دین شده
 عقلم از قدرش نشد انبیا در علم پاست و بند اولی در عشق سرست و بند
 امر بر سر خود خود است من رانی قدر ای سخن و نکوست از این من عرفی قد
 همچون بستند اولاد تا نماز و جه و آیات حقیق در همه اوصاف است حقیق
 قدرت و علم و صفات با من در بطون انوار و نشانی است هر چه بنظر من از حق بد
 یک حق شیم بعد از نور حق من مسلاینه خدا نه خدا ایم نه حق نیست
 هر چه شد فرمود او که بشید باز گفتی خداوند مجید شد و عظمی و اقدار
 پس ز حمد و در سر کردید باز او را زنده کرد از لطیف گفت باز ازین غلوه شنباه
 گفت اقبه از حیا و نماز من خدا و اسم آن صفات حال کشتی زنده ام کرد شما

چون گویم تو مرستی شاه شد و غیظ گشت بر زانو
 گفت بر من بجای رت باز تا منقی در عذاب و پند
 شاه بدین از غیظ حق بفرست باز کرد و در نه حق داد و خبر
 عاشق از نیت خیمه قصور رسته از تقلید سلطان
 که بخوبی عاقلی کفار را در هر که با عصمت کفار رست
 زانکه حق بخت خود را کس غایب چه کند گفت و انکه او از عصمت بیرون بود
 اسم و رسم و وصف و نعمت چون بود و قال علیه الصلوة والسلام انا الذی دعوت
 السموات السبع بما فیم فاجابوا له و امرهما فیتصونا لا امری
 بعز حضرت مولانا الاعظم امیر المؤمنین علیه الصلوة والسلام
 روح فداه فرمودم آنستیکه خواندم استخوانها میفت کانه را با آنچه در طبایع
 و در فضا آنهاست از نفوس و عقول آنها و ملائکه در فضا آنهاست با تمام پیر اجابت
 کردند و او قیوم و موجود نمودند و آنها را از حسیطه علم الهی بر صده و جو آورد و درم بعد از آن
 امر کردم آنها را با طاعت و استئصال امر خود پس منتصب و مستقیم گردیدند و بر
 امر من با طاعت و امتثال پست باید و استسکه ملو انحضرت از دعوت سموات
 سبعة و آنچه در طبایع آنها از نفوس و عقول و در فضا آنها از ملائکه میباشد دعوت
 و بیات آنها و احیان ثابته علمیه آنهاست قیوم و موجود آنها در واقع یعنی دعوت
 کرد

در باب بیعت کرامت

کردم آنها را از دایره علم بر عین پست آنها اجابت کردند و ما به قیوم و جوهی خود
 چون من امر الله و صاحب امر الهم احیان علمیه و ما بیات اشیا عالمیه را
 و همچنین بطریق اولی اشیا سافله را که استحقاق قیوم و جوهی داشته دعوت
 بر و جوهی خارجی واقعی از و جوهی علم و اجابت کردند و موجود شده به طاعت
 الهی که درین است و چون ضمیر ما فیم را حج و بر عقول فرموده حرکات سموات
 هم را در آید اند و لیسرت بر آنکه هر یک از سموات سبعة را یک نفس و یک عصر است و در
 طبقات سبعة آنها نیز ملائکه بسیار اند پس تمام آنها را در این دعوت و اجابت
 میباشند و جایکه علویات و اضر در این دعوت و اجابت باشند بطریق اولی
 سفلیات و ارضیات و اضر در دعوت خواهند بود پس تمامی موجودات
 عالم کون بجهت احاطه علم الهی بر آنها و اضر در این دعوت و اجابت میباشند
 زیرا که در علم سابق الهی دانند و احیان آنها در کتاب پسین خداوند ثابته
 و اما آنچه از اشیا که در دایره علم الهی ثابت نبوده و علم خداوند بر آن تعلل یافته
 اجابت و دعوت صاحب امر الهی نمیکند و چنانکه اضر در دایره علم الهی نشده
 و اضر در دایره وجود نیز نخواهد شد چه قادر و جوهی علم و معنی میگوید نبوده اند
 و بعد انحضرت فرموده که پس از دعوت آنها بوجود و ایجاد آنها در خارج امر کردم
 آنها را با آنچه خواستم پس منتصب و مستقیم شدند و از برار امر من چنانکه در اخبار

بنویسند و آنست که حضرت رسول خدا فرمود با علی بن ابی طالب و سلام کن و ادرا
که سلام میکند بر تو و جواب میدهند ترا پس حضرت مولانا اعظم را عرض دادند
و جمعی از متوفیقین و مخالفین با صحاب کرام رضه منت آنحضرت بودند و فرمودند و
بسم الله علیک یا نبی الله المصطفی شمسین فصیح و بلیغ در جواب آنحضرت
عرض کرد و علیک السلام یا محمد الله و یا امیر المؤمنین و تسبیح المؤمنین و
رحمة رب العالمین و رحمة الله و برکاته اشهد انک انت الاول و الآخر
و الباقی و الظاهر و الباطن بکلماتی عظیم و نیز در دست که روز سه مبارک
حضرت رسول خدا صلی الله علیه و آله در دامان حضرت مولانا اعظم روحی
میر نمود که حالت وحی بر آنحضرت ظاهر آمد و در مبارک سر فرمود و عرق بر
پیشانی مبارک نشست و هنگام عصر بود و آنحضرت نماز عصر را بخوانده
بودند و حیاء و ادب مانع گردید که آنحضرت از حالت و حرارت نماز آنکه آنحضرت
خواب کرده اگر چه آنحضرت بشارت نماز عصر را بجا آورده و نیز آنکه آنحضرت
رسول از وحی الهی فریاد شده برخواستند و فرمود با علی بن ابی طالب که حاضر گرد
فدایت شوم ادب و شرم مانع گردید که مرا هم سر کار شوم در حالت و وحی
پس حضرت رسول خدا عرض کردند پروردگار را برادر و وحی من علی بن ابی طالب است
در عایت ادب نسبت بوحی تو نماز عصر خود را نکرده شمس را بر جهت بفرمان نماز

عصر خود را ادا نماید نگاه صدام رجعت کردن شمس و حاضران شنیدند
مانند صدای گشت در در چوب خشکی و آفتاب یک دفعه رجعت کرد و بجا آمد
و آنحضرت نماز خود را ادا فرمودند و نگاه آفتاب یک دفعه رجعت نمود و بجا
نور آتیه و تاریک دیدن پس باید دانست که این است آنحضرت نبی و ولی علیهما
سلام و تا بر او انتصاب استقامت نداشتند و بر او اطاعت امر نداشتند چه این
برگزوار هر صاحب حقیقت و ولایت کلمه الهیه و امرضه اندر انداخته و تصرف میکردند
در رسامیات و در اشیا مطلقا چنانکه علی بن ابی طالب و امام علی نقی تفاوت در ذات
و امر و فعل ندارند نیز و ولی هر نسبت بهم و تا و یکی چون زبان قلم
اما حضرت انبیا و رسل اگر چه اولو العزم باشند صاحب امر و دعوت و رسالت
نیستند بولایت و صاحبان امر اگر کامور و مافون کردند و بعد باید دانست
که این تحقیق این قسم از تصرفات صاحبان امر میباشد و نیز آوردن تخت
بلقیس از آصف بن برخیا و نیز حضرت سلیمان نبی از ملک صبا ملک
سلیمان که فرستاد در یکطرفه این بطوریکه ادا عدم میدادند و آن
مکر و بطلان اعظم اسم الله و حضرت مولانا اعظم امیر المؤمنین و فرمودند
اسم اعظم بقال و سه حرف است یک حرف از آنها در نزد آصف بن برخیا بود
که تخت بلقیس را یکطرفه العیان آورد و بقال سه حرف از آنها در نزد من است

و لهذا بسم تعریف از یکبار و اعدام در تمامیات و از نسبت از حضرت
ناشی می شود که از بکر انبیا و رسل و اولو اعظم صادر شود و شد که آنحضرت فرمود که
بجوایم خراب بکنیم این دنیا شمار استخوانها و از خدا در کمر از یک قطره العین
انها و باید دانست که علاوه بر اسم اعظم تمام اشیا و صفات خداوند سرور
آنحضرت و بزرگواران الهی صحت است علیهم السلام بر خلاف انبیا که یک یک قطره از
بحر رحمت ایشان اند که قول آن اولوالامر از خدا و اعظم من رسل و انبیا علی
خاندان ایشان بزرگوارند و جوایم نام ایشان خیر انعام و بر چه آن رسل و انبیا علی
و حرم را بگویم که در باب استجاب ایشان نمودن بر هر چه میسر شود و اول
حسب الامر از خدا و در آخر در حد کون مکان و مقصد در امر تمام
استقیم از مثال امر عام چون بقولیات که در آخر و استجابت فرمودند و جو
جود عالم انقباض می آید مستجابند که نفس از ما یکبار خلق عالم را میسر آورد
پس امر و در تمام امور و دعوت امر اطاعت که بر طاعت جمله عادت کرده اند
خلق خدا را در امور و خیر از ادب پاک خیر است خیر از او در کمال است
و در کمال امر و مصلحت علی غیره با علی و دیگرین تا شوی با حق مطلق می بین
پس این وجه ادان و طریق خوشی شان است و عشق حق را بطریق کوشش تو
و جوایم کرده نمایان شود عشق و در برابر او که در کار بگذرد از اینجهان بهار

دین و اینست شوم علی بگذرد از دین کیش را علی در حقیقت غیر مطلق است
هر که از انبیا این نور علی تا علی که در علی در ذات خود پس از در ذات خود است
چون نور از بنده کان می شود صوت کبر ایدت بر دهن عارف و حیدر از انان
چون فاشی تو در ذات ^{شما} و قال علیه الصلوة و السلام انا الذي بعث الانبياء و
المرسلين بغير آنحضرت که مولا اعظم انبیا و رسل است علیهم السلام فرمودند
بعوث کردم و بر انجیم انبیا و رسل را بر نبوت و رسالت از جانب حق تعالی
که خبر از حق تعالی خلق برسانند و آنها را به ایت نمایند پس بداند که آنحضرت
از این قبیل کلمات معجزه است و فرموده است بر بودن آنحضرت حجاب
الله و مظهر حقیقه و لایزال الیه اضافة که صورت حقیقه ولایت و زبیه الیه
است زیرا که این امورات کلیه که اظهار می فرمایند نسبت بخود می دهد از صفات
و افعال الیه از قبیل رسل و انزال کتب و تزیین ملائکه و اکیاده و امر و ایجاد
اشیا و امر و علویات و سفلیات و علم با شیا و احصاء شماره اشیا
تمام از امر کن و حقیقه ولایت اضافة که آنحضرت ناشی و نازل می شود که باطن
حضرات محمد و علی علیهما السلام است و چون آنحقیقه ولایت و امر اسم اعظم خدا
و نه است که حق تعالی این بزرگ را عطا فرموده است لهذا این امور عظیمه را آنحضرت
نسبت بخود فرموده زیرا که صورت این ولایت و امر الهی و عظم کمالی است و بگوید

وقال عليه الصلاة والسلام انا الذي دعوت اليه القوم فاجابوني بغير خسر مني
 الا غلظ ابر لمؤمنين عليه الصلوة والسلام روحه فراه فرمود منم انك كنه دعوت و
 خواندم شمس را بجلالت نمودند آنها را بدانكه اين كلام من غير نظام و نهان
 است بق و لاحق فقير بعد از اجمال است و تا و بشرمانه تا ويلات سابقه است
 و در ضمن قول حضرت كه فرمود دعوت السموات السبع تا و ابر ان مظلوم
 قد بر نهاده و قال عليه الصلوة والسلام انا فطر العالمين بغير منم فطر صمير
 موجودات خلایق عالمیان بدانكه سابقا تحقق انچه كه كرده اند كه نفوس
 و كلیه موجودات عالم کون از حضرت سید الخلق حضرت مولا متقیان در مظهر
 روحه اهل خلق شده اند و نیز در احادیث ابر عصمت عليهم السلام وارد شده است
 كه كثر مولود و ولد علی الفطره و لیكن الواه یهودانه و نصرانیه و مجیه غیر مولودی
 از مولدات عالم کون و فلا را نبوده شده اند بر فطرت توحید و ولایت كه فطر
 واضح است و آن فطر سیده كلیه محمدیه و علویه علیها السلام است كه بوساطت
 حضرت روح كلی ایشان از نور ولایه كلیه این بزرگواران مخلوق و ابداع شده
 یعنی فطرت خلایق عالمیان چون از نور توحید نیاك از شر كه كفر بود و
 و مجوس میباشند تا پدر و مادر ایشان آنها را یهود و نصاری و مجوس نمایند زیرا
 طینت بدنیست جسمانیست خلایق كه از لطف منویه پدر و مادر متولد میگردد همچون جامه
 بر نهاده

بر نهاده است نفوس و ارواح آنها را كه چه نقاضا را در ابر و نفوس ایشان مقتضات
 توحید و ولایت را كه از فطرت نفی روحانی این بزرگواران است طینت
 جسمانیست بدنیست آنها مقتضات شر كه كفر پدر و مادر آنهاست پس نفی كرده از این
 حدیث شریف انكه فرمود منم فطرت عالمیان یعنی از توحید و ولایت و عبادت
 و اطاعت از ایشان ظاهر شود از نقاضا فطره آنهاست و فطره آنها از
 است و حال آنكه نمیشناخته اند و سبب ان خود را چنانكه مولا در مظهر علم فرموده
 كه من انما فطر كثری انا مصطفی كلات كثره خدا را انجام داده بالا ترك
 و همچنین فطرت سموات و ارضین و عناصر اربعه و مولدات ثلاثه جهل و نبات
 و حیوان یعنی از افراد است انكه ذكر كرده امی از بارقه خبر لا ینفیر فی از نور حضرت
 محمد و علی علیهما السلام مخلوق شده اند چنانكه در حدیث خلقت نور محمد بنكر است
 و شرح و بیان آن از شرح فقیر بر آن كه فطره ناصریه مستطیبا شر كه است مظلوم مكرود
 ادا دارد شریحه دهمه فارجم الیه حتی یجده و اما شناسائی فطرت عالمیان
 بمفهومه است من حرف فطره حروف به ابریت صعب و كثر زیرا كه این
 موقوف بر معرفت حضرت مولا انا الاظم امیر المؤمنین علیه الصلوة والسلام است و بنا
 بر حدیث شریف بنكر فرمود یا علی ما حرف الله حق الحق الله انا و انت و ما حق
 حق الحق الله و انت و ما حرفك حق الحق الله و انت و انت ادراك ارباب

عقول صائبه حقايق معرفت از ستر پرده ستر ادق جلال معرفت اين بزرگواران
 گوناگون است و چون ایشان بظنهم نتوانند معرفت خلائق کردند چگو خلائق
 توانند معرفت خود شوند تا بمعرفت پروردگار خود توانند رسيد و اگر معرفت شود
 بر رياضات و مجاهدات نفع نماند بآيات نفييه با نسيه خود بصيرت
 قلبيه گرايز نور ولايت اولياء خدا و شيعيان ناصر الولايه حضرت خاتم النبيين
 بشرفند از معرفت با نسيه خود توانند بر خود نمود بقوله تعالى سترهم لئلا يأتوا في
 وفي انفسهم حقايق اينهم است و اين كآيت نفييه الله و كبركان اين معرفت
 و اولياء ستره عليه و نسيه رضويه علي صاحبها آلا الف الصلوة والسلام و نسيه شقي
 با طوار ستره عليه فرموده اند بر البط كاطه و متابعت و محبت با اولياء و شيعيان
 آنحضرت و در نسيه طاهره او عليهم السلام توانند بكتف قلبه در يافت خود بقوله تعالى
 اصبروا و صابروا و بطوا و دقيقيه اينهم است عليهم السلام و در دست اينهم است
 على الاثمه پس اينهم بطه كاطه نوريه كه نفييه و بقا و در صاحب ولايت معرفت
 بحضرت معصوم است يعني مولانا الدقم الامام الثامن و اقبلة است بقعه نضامين
 على بن موسى الرضا حاضر مشيخو جهت معرفت كشف قبر باطن نفس است كه در رياض
 مرگ و در فيلكم بلك الارباط و قال عليه الصلوة والسلام انا داعي الله في الدنيا و عالم
 بالاقليم يعني حضرت مولانا الاعظم امير المؤمنين عليه الصلوة والسلام و در حقه

نفس و عقول

نفس

فرمود

فرمود منم بين كس كسند كس نبهه ارضين عالم كون را با ارضي استعداوت
 خلائق و موجودات را بستر بد كس چون حضرت مولانا الاعظم امير المؤمنين عليه
 الصلوة والسلام و در حقه صاحب علم و حقيقت ولايت و سلطه و خلافت
 الهيه است لازم است آنحضرت شرف در عالم وجود ستماء و استاء و ارضها لوجه با نسيه
 و بس و اين كلام بخر نظام است بكمالات سابقه ايضا نفييه بعد از اقبال است
 و ممكن است كه مراد از ارضين ارضي استعداوت عالم كون باشد چنانكه ذكر کرده است
 يعني ستره و ستره در استعداوت خلائق و من ارضي استعداوت احيان آنها
 منبسط و قابليكه دانم براي قبضه نفييه وجود آقا و آنحضرت كه فرمود عالم بالا
 مراد اقاليم ارض كون دنيا است و مراد از علم با نسيه علم بطايع و نسيه و اشرار
 نيك و بد آنها باشد چنانكه از آنحضرت عليه الصلوة والسلام ما نور است كه فرمود
 انا الذي قسمت الاقاليم فجعلت اقليم شمال معدن لطلوات و جعلت اقليم جنوب
 معدن المركات و جعلت اقليم سببا معدن الزلازل و جعلت اقليم الدبور
 معدن الهلكات و عبيده اكله است مراد آنحضرت اقليم اربعه جهات اربعه
 عالم كون است و احتمال دارد كه مراد از آن اقاليم ستره عالم كون باشد بحسب
 حضور و ابره معدن انهار و دايره منطقه البروج كه وسط آن خط استواست و اقلاد
 سودان از حيشه و در نسيه واقع است كه اقباب سبب اتم خلائق آن بلاد و اشرار

و چون کلام آنحضرت قید در بعد و تسبیح ندارد و احتمال هر دو را دارد یعنی علم با حقیقت
خصوصیات احوال خلق آقا و طایع آنها دارم گفت نمی توانی از حق جهان
آنهم من خود را در آن جهان پس از من شدن من بعد از من خلق جهان را در حد
یا که احیاناً محبت است و من بعد از من شدن من بعد از من خلق جهان را در حد
داود و من قلیات نام قابلیتها و فعلیاتشان از من بعد از جهان کبریا
قابلیت شریعت و ادما بنویسند یک بعد از دیگری و حق و وجود عالم من بر آقا و عالم جهان
در جهات عالم کون و مکان جمله آثارشان از من است در جهات عالم کون و مکان
شرح این را از حدیث شنیده ایم تا ناچار در چه غفلت کردی قال علیه الصلوة والسلام
انا امر الله و الروح بغير حضرت مولانا الا عظم میر لم یؤمنین علیه الصلوة والسلام
نداده فرمودیم امر حق تعالی و روح او به آنکه عالم را عالم ملکوت بیک اصطلاح
نامیده اند که بنا بر این ملکوت شش مرتبه مشهور بر این اربع مخلوقات حدیه چون روح
اعظم کلی و در روح دیگر و عنصر کلی و عنصر کلی دیگر و نفس کلی و نفس کلی دیگر و عالم
خلق را در معابر آن عالم ملکوت کونیه بقوله اعلمت من الملک و الملکوت
و با اصطلاح این حضرت عالم را عالم لا موت می نامند که اول حواله الیه حضرت
خمس است و در او از دم الهی خاک نموده و به تجلی اولی الهی در حمت و استعلا و به
خداوند نیست پس بنا بر هر یک از این اطلاقات آنحضرت فرمودیم امر الهی یعنی
بحسب حقیقه

بحسب حقیقه و باطن خود چه باطن و من که سر حضرت رسالت بقول انما یضی
سر البی ابرضا و نه نیست آن امر یک موجودات عالم و جوهر موجودات ملکوتیه
و ملکات عالم کون تا مرز آن امر الهی و جوهر یا فیه نه بقوله تعالی کن فیکون و اول
تغیبات امر الهی روح عظمی است بقوله تعالی یضی عن الروح من امر
ربی پس امر الهی که مشیت الهیه و باطن آنحضرت و سر و صدر روح عظمی است
بعد از اربع و افاضه روح عظمی و عنصر کلی و نفس کلی و نفس کلی دیگر و نفس کلی دیگر و نفس کلی دیگر
و صفات کمالیه خود و پس از آنجا موجودات سفلیه در تحت خود از راه عالم
ملکوت و شلال علی عالم ملک و طبیعت و سایر موجودات آن بر طبق سادات
از انوار کواکب سفیه میرسانند و از کواکب سماویه نیز تا اثرات لایقه موجودات
عالم ملک ظاهر است از دنیا طایفه پنجیم که گفته اند که هر کواکب کواکب سفیه
سیاره خلقی لطایفه از عالم کون دارند و خاصیت و آثار خود را با لطایفه میرسانند
و پس از اتمام تا اثرات صفات کمالیه و خواص خود که حکیم علی الهی خلق در آن عالم
خروج میدهند و حق تعالی امر خود را به خود بقوله تعالی یدبر الامر من السماء الی الارض
ثم یرجع الیه الذریه و این اتمام تا اثرات و خروج امر سبحی تعالی در قیامت است
بقوله تعالی الیه ترجع الملائکة و الروح فی یوم کان مقهارة خمسین الف سنة و اول
تعالی یوم یقوم الروح و الملائکة صفات پس بپای داشت که چون روح اعظم

نخستین فیض الهی است و سر ذل و حر و جبر بواسطه امر روح فرموده اند که آنحضرت
 امر روح و اختصاص بر ذکر فرموده است که انا لله و الله و روح تادیه شو که ظهور
 آثار از امر بواسطه روح عظم آنحضرت است گفت مولی امر و روح حق مسلم
 شمریم که از حق روشن روح و نفس از منشید بدید فیض از نفس عالم در رسید
 نفس حق از راه ملک فیضها کشیده بر ملک ملک در کتب فیض عظمی است
 نور حضرت و نور است جلا افاق از کواکب فیض است از فیوضات شد نور
 شبه حق از حق است فیض حق عالم است حجة الله خلاق عالم است
 بجز در آن جهان طالب روح بشر از حق نور کائنات ممکن از روح شمع حیات
 صاحب الامر است ملک و ملک بزرگ روح کردند سر شمع روح عظم طوفان شد عالم
 سجد کرد بر آتش عالم زلاله روح از حق ظاهر شد امر حق بر روح عالم است
 غالب و محض است اندر بعد از آتش از حق بزرگتر از دما و امور و امر و امر است
 دین حجت بر سر شمع است بحقیقه در عالم بشریت و حقیقه باطن و علی است
 سر باطنی آن است روح حق بر سر شمع است و قال علیه الصلوة و السلام
 انا الذي قال النبي القيا في جنم كفا عني بعد حضرت مولانا
 الا عظم امر المؤمنین علیه الصلوة و السلام روح فراده فرمودیم نکتی که حق تعالی است
 خود به عود الله فرموده بکنیم یا بستر الله تو علی و تو در نار جهنم
 بر شمع الهی

هر شد به الکفر و کثیر العباد از برای که ضمیمه خطاب در اقیانوس آورده است چون
 نفس مظهر نبوت و نفیست قدسیه علویه علیها السلام و احسان بقوله تعالی فی آیه لیسلم
 بالفتنا و نفیست کم نفس مظهر حضرت سحر خود را بنه که نفس حضرت نبوت و
 فراده سحر و امر صغیه القیام الضمیر ثقیه ادا فرموده که ثانی اشعین آنحضرت علی
 ولی است پس بداند که امر قیامت در یوم قیام حضرت رسول است و آنحضرت بوضعی
 حضرت عظم فیض علیها السلام و اگر از میفرماید چنانکه علی که خازن جهان است از جانب
 حق تعالی مفاتیح جهان را آورد و حضرت حضرت رسول که او سلام حق تعالی را بوی
 آنحضرت میرساند و حاضر میکند که اینها مفاتیح جنات است حق تعالی اشعین عطا
 فرموده آنحضرت امر میفرماید بسیار آنها را بدست حضرت و صریح علی بر تفضی
 علیه السلام و آنحضرت قبض میفرماید مفاتیح جنات را و پس از آن عالمی دیگر آید
 که خازن نار است و مقابله نیز آن را آورد و بجهت حضرت رسول و السلام
 حق تعالی را میرساند و حاضر میکند که حق تعالی این مقابله نیز آن را بخواهد شام فرمود
 آنحضرت میفرماید بسیار آنحضرت علی بر تفضی علیه السلام و آنحضرت قبض میفرماید
 آنها را و باینجهت است که آنحضرت را قاسم الجنة و النار لقب داده اند آنوقت
 آن روز که در بر کن حجب جهنم که صراط مه تو بین آتش و النار است مراستند
 دوستان خود را که در محبت میانین و دشمنان خود را که مومنان را میفرمایند و با هر

این هم بزرگوار فکرسنه فرشته مقابله خود را که او جهل و خلفا و ظلم و جور اند
انکار که کافیه نه نسبت بایشان در نار جهنم و اشتغال بعباد الهم و تسبیح
حضرت مولی الاظم علی مرتضی قرار بگیرد بر کرسی ولایت و کرامت الهیه که خبر
فرمود در تحت حشر الهیه کرده است و این خبر فوق جنات ثمانیه است و
و چشمه های جنات از کافور و نسیم و زنجبیل و کوشک و حبات تمام جاری میشوند از
این خبر فرمود و فراموش شوند و دافعه در جنات ثمانیه میگردند و تمام جنات ثمانیه
و جمیع و صراط و حوضه حشر در تحت خبر فرمودن محض مبارک آنحضرت حاضر اند
و تاج سلطنت و کلبه ملک آنحضرت بر سر خود دارد و حکم میفرماید بنا بر حکم و
جستار و دشمنان خود که در می آید و ضعیفی هر اهل پس از وظایم میگردند
و ولایت الهیه آنحضرت بر جمیع مظاهر لطف و قهر الهیه است که در تحت سلطنت
میدانست بر جمیع پست و اوج و سیاه و ارم و سالف و لاحق و بعد و بروج میفرماید و در
و در جنات ثمانیه و اولیا و شیعیان خود را با هر اله در جنات ثمانیه ختم میفرماید
ابواب جنات و نار را و ممکن است تا ویر کردن جهنم را بخانه و محضر ظاهر قهریه که
باطن دنیا و محیط بر آنست بقوله تعالی و ان جهنم لاجیطه بالکافرین و در او از
که کفار عقیده مظاهر قهریه اند بغیر اهل تسبیح و حجاب و ظلم و ظلم و اصحاب جلال
و بعد که این خلیفه الهیه نامورند که بر حسب خلافت و حجت خود میگویند آنها را

در دار جلال و جلالت و بعد از حق تعالی زیرا که در دنیا خود را غایب
از روح و تن و خلیفه خداوند بر سر و در جلال و لطف و رحمت و خفایان و قرب
الله و قبول طاعت آنحضرت را کردند و بجهت جهل و ظلم و غفلت خود و ترجیح دادن
به او و بپوشش فانی خود را در شمع از لغا و دنیا و فانیه و دنیه بر لغا و ثابته
باقیه و آخرت پس از دار رحمت و خفایان و قرب الله محروم شدند در روزه
سیر و حجاب دنیا از پیش برداشته گفت مولی ثانی ائمه کلام
خویشم و رای قرآن بنام القیامه و حق اند خطاب با علی و ائمه این حکم بیا
هر چه اندازید در نار محسوم کافران عاقل و بجم مندر و ما علی و محمد
خود در انداز و هر چه بود اند و قیامت نیز ایشان حکم اند در عالم حکومت قائم
بعمران و هر آن از قریب غافلان از حق نور مهیا که باطن فانی اند و جمیع
نیز مجوسند از دار انعم و قیامت حکم آید از خدا کی باشد و صفا و انصاف
انگیزد این کافران بخشید و جهنم کریم اند بر عید و در تحت و انصاف و رحمت
و ان جهنم در عدل و قیامت چونکه آنها اهل عدل و جلال پس باینه زحق قریب
ز ان جهنم شد محبط کافران هر چه چون خواست خود بپندارند و بگویند که حق
خویش در تحت بند بانه فرق قسمت جنات و نار از شاهان بر تمام مؤمنان و کافران
این عیان باین خبر عارف شد شود در دین نبیند شر مفسد از قرآن و اخبار

و غیبی در عین ظهور و در صورت و فارق با ظاهر و با وجود و یا ضرورت و یا قیاس
و یا حکمت ملکی و یا عقلی جبروتی و یا نفسانی فی و نفسی که یکی عوالم آنها با یکدیگر برابری
و انطباق دارند تا مرتقی شریک ما فیض واحد بنمایند که آن فیض نفسانی معنوی
من است و این فیض نفسانی الهی را از اعلا عوالم الی الاسفل صریحان واحد دارد
اگر چه حکم مختلف است که در معنی آن هر مرتبه از وجود حکم دارد که حفظ امر است
کنی رزقی چه هر مرتبه اعلی و متوط و اسفل اقتضای وجود و کفایت
دارد زیرا که بعضی شرف و بعضی خست و بعضی الطف و اقرب مبدء فیض و جود است
و بعضی کثرت و بعد از مبدء فیض و جود پیاپی بقوله تعالی یبقی بقاء واحد
و بعضی بعضی بعضی فی الکمال و جمیع این مرتب متفاوت و در تحت فیوضات
حضرت صاحب الامر و صاحب ولایت علیه السلام اضافیه افتاده و کتاب
فیوضات و فوائد و منافع خود را با اختلاف از مبدء او صادر و بنمایند
و اکلا مختلفه بحسب قابلیت و خلقی مخلقه دارند که ماکول هر یک بقوله تعالی
و استعد له و دیگر نشود که در حضرت فیاض علی الاطلاق واحد است بقوله تعالی
و ما امرنا الا واحدة کلمه بصیر و مواد فیوضات امریه و قابلیت مختلفه
و صراف هر یک از تولد بنور و وجود روشن است چنانکه گفته اند
یکپارچه است در اختیار و از پر توان هر یک یکم بخت خستانه فایزانه
این

این افعال و افعال آسمیه مرجع بامر است گفت مولی این جلال است
که به چهار خسته بهفت قامت آنها زین شد و تعریف از این افعال و افعال
است افعال از عالم این است منقطع بخش بهر دوزخ چشمها از این افعال
بیت از عزم از خلق با کون معجزان جبار و اوقات او هم شمار از این افعال
اند از مملکت فیض بخش در جهان آفریننده بخش و بتا و دیگر قول امام
مقصود از جلال این نام معجزان جهان است بهر باره از این افعال است
از این استعداد مخلوقات هر منقطع کردیم به افعال و بهر جبار کرم چشمها فیض و جود
در مجاری ظهورات جود بخت اندر زح و معجزان شری از جبر و آدم از او شری
بعضی از زح بندگی است از این افعاله شری در تحت جود خلق عالم حکم از فیض
منتهی این در سر و عین بعضی از جود فیض و جود منقطع شده در شمار جود
زاد واحد جود و ترا کرد مرتبه از این فیض و جود از فیض اعلی و از جود جود
و بعد از این فیض و جود شری از این جود و آیت قرآن بر آنها است
لیک بعضی از فیض و جود که کمالش از فیض و جود بذر وجودات از این افعال
مبدأ فیض و جود برقرار اینده آیات از جود این شاهین صاحب این افعال
غیر جودات پاک و امر است نیست جز غیر جود و صفات گفت ائمه با علی مرتضی
و پدر استیم بر خلق خدا حق ما بر است نام و پدر فیض از حق پدر و این افعال

حق نهان حق نهان حق نهان حق نهان حق نهان حق نهان حق نهان حق نهان حق نهان حق نهان
انا الذي قد اوتيتهم من كل امر وشرع الرعد وشرق البرق انا مفضل
و مطلق القمر و منشي الخوم انا منشي ابحوار الفلك في البحر و منشي مولد الامم
امير المؤمنين عليه الصلوة و السلام و مفره اه فرعون منم كه قهيرة و انداره ميكنم
قوت با و خور الكما مخلوقات و كرشه يا شجار را و منم نازل سازنه قطرات
باران و منم شونده صوت رعد را و در شين كننده برق و منم ضياء مبدئ
شمس را و طالع سازنده قمر را و نشاء و خلقت كننده ستاره كان و منم
نمايند كستري جاري شونده در دريا يا پست بقا اظهار ابد كه اين تفصيل
بعد از اجمال است و ام الميرزا باطن حضرت صاحب ولایت است باحث اين
افا حيدر است زيرا كه حق ابد كه تمام افان حيدر آية در عالم صورت معني صلا و نشاء
از ام الميرزا صاحب امير حضرت محمدی و علوی علیهما السلام ميباشند پسر حضرت
حكيم اكابر عالم كون صاحب اين افان حيدر است و حقيقه ام الميرزا مطلقه و حجت
و استعانة آية است بقوله تعالى فانظر الى النار منة الله كيف يجزي الارض بعد موتها
و بحكم لا موشق الوجوه الا الله و لا فان عرف الوجوه الا الله فاعند و موشق مطلق
و احد است كه صورت ذات و صفات حضرت اصبته است و نسبت او به مطلق
محق مخلوق به كه حقيقه ولایت و ام است و آن باطن است حضرت است و اين
ضمناين

ضمناين حقايق اشياء بقوله تعالى و ان من شئ الا عندنا خزائنه و ما ننزله الا
بقدر معلوم و لم نعلم كونه كه قهيرة و انداره اشياء بدست صاحب امر و در اين
آن است و ممكن است كه بركات معجزه بينات را بنا و ببريم كه مراد از نعم
معنوية باشد كه خورشيد باطنية فيوضات احسان موجودات عالم كون و كمال
باشد و مراد از مطار ما و محبت الاله نازل بر حقايق اشياء باشد و مراد از رعد
صوت اصطكاكات النوار باطنية با جبال انبات اشياء كائنات
كه مانند صوت رعد است كه از اصطكاك قطعات شهاب يكون در جو هوا
ميگردد و اين عد اصطكاك معنوي را نميشوند و قلوب اوليا كبر شين اين حقايق
ولايت و ام الميرزا و شراق برق و اضائة شمع است مكر اظهار بر دق در قلوب
و اوليا و اضائة نور شمع ولايت نيز در دلهام شين در طالع كوك و رياضات
جسمانية با فاضلة باطنية از حقيقه ولايت ابرية علوية عليه الصلوة و السلام و نشاء
سجود و اطلاع قمر در طور اول از قلوب اوليا نيز ممكن است مكر با فاضلة معنوية
از نور حقيقه ولايت علوية الاله چنانكه در مقام خود مقرر است بقوله تعالى و نرى
ابر ابريم ملكوت السموات و الارض و ليكون من المؤمنين فلاحون على قدر البصيرة
فان ربنا اربنا فلاحا ان لا يظلم الا ظالمين و لا يراي القهر يا غياي فلاحا ان لا يظلم
بار خه نه اربنا نه اربنا فلاحا ان لا يظلم الا ظالمين و لا يراي القهر يا غياي فلاحا ان لا يظلم

حقیقتاً و اما من است که این پیر میاید و حال شکوک و ضیق اطوار
 قلبیه که آیات فیه بینه است از برای اولیا و سلاک در مراتب قلب آنها ظاهر
 و اول انوار بینه انوار در ضیق است که در اقباض هر شیء چون شمع روشن باشد چنانچه
 شمع در شمع فروخته و بعد از آن انوار است و به ظاهر سیر و چون برق اولیا
 و بعد از آن طلال دیم بدر و بدر تمام و بعد از آن شمع منشی طالع میشود در این
 سماء و به تجلی طور اول قلب است از برای سلاک حاکم میشود که بتوجه باطن حضرت
 ولایت کلیه امارت الهی روحی فیه بتوسط ایشان کامر و ولی پیر آل و پس از این انوار
 اول قلب که بصورت ظاهر میشود انوار اطوار است و دیگر بصورت عالم عالم
 دریا باشد باطنی آنحضرت تا الله این انوار را بکار نکند بطور منقطع
 قلب که نور سیاه شفاف است و صورت حضرت صاحب ولایت ضویری روحی
 فدا که صاحب این سلسله علیه کرد و به معرفت رضویه علیه الصلوة و السلام است نیز
 و بر آن سیاه شفاف در مراتب قلب اولیا ظاهر میشود و تمامی این تجلیات سبعة الیه
 ظهور در ولایت کلیه اضافیه الیه آنحضرت صاحب ولایت کلیه امارت الهیه
 و پس از این تجلیات سبعة الیه باب ولایت الیه منقطع میشود و قلب اولیا و بعد
 ولایت الیه او را هر وقت بخواند داخل در باب ولایت مذکور نماید پس معلوم
 کردید که هر کس آنحضرت روحی فداه بطور تمام و به نور برق و غیره شمس ظاهر و افلاک

عالم کون می باشد بلکه مراد انوار طریقه قلبیه اولیا آل و شیعیان آنحضرت
 که بچشم بصیرت قلبیه از برای آنها در مراتب قلب ظاهر میشود و اما قول آنحضرت انا
 منشی افلاک فی الجور بدو آنکه این کشته ها در بحر ظاهر است بطور کلیه
 در صفت نبوی دارد است که منشی کشته فیه روح من که به هر من
 تخلف عنما ملک پسر مراد آنحضرت فلک کشته ولایت حضرت ائمه
 علیه السلام است که جاریست در بحر ولایت کلیه الیه و بصیرت قلبیه دیده میشود
 اولیا و شیعیان است پیر میاید و است که از برای نور ولایت محمدیه علویه
 علیه السلام بکار صفات کمالیه بسیار است که آنحضرت در صفت خلق نور
 محمد پرست بکار جمیع آن معین فرموده است چون بحر ضا و بحر تسلیم و خرد و ملک
 و در هر یک از این بکار علوی است لا ینما هر شیء فاعلم من یعلم من معین
 و بشهود کن من نشاکرین لانه عزیز الوجوه و ما کفتم ثلثه راقه راقه و انوار
 نازل اندر ممکنات از من بدان چون ضرا نه فیض در این است بیده و در پیشم روشن
 بیده و شیر انداز کنم پیش طرف طبع هر شیء بر بنم ریزه و جو وجود حسان شوند
 و فیضشان را بچند نزل بدان جمع رعدا نار برق از من است اندر جهان و در حق
 پس با شمس و ظاهر که است از نورم بود پسر این نجوم منشا است اندر سماء
 است از نورم منور جایجا و آن جو منشا است اندر بکار جبار از من بحر کمال کار

از ملکوت آن حضرت واقع است حضرت امام محمد باقر علیه السلام عوالم ملکوتیه
ارض را که ملکوت پنج نام است تا وجود مبارک خودش بر جناب برضایشان
دادند و عالم اول آنها که ملکوت باطن حضرت مولانا اعظم میرزا یونس علی
و السلام است مشتمل بر عین کجیات بود و علامات حضرت باقر علیه السلام فرمود
یا جابر بر تو علم این وقت قال لا علی السلام وقت علی عین وقت یا جابر
ثم قال جابر و فرشت علی السلام منها و شربت نیز از آنجاست محقق کردید که عین کجیات
واقع می که خضر از آن نوشید در خانه و عالم باطن و ملکوت آن حضرت زیرا که آن حضرت
صاحب روح عظم الهییت و تمام ابد حیات از آن حضرت روح حیات دارند و
حیات چشمه است بر باب جنت قبل از دخول بر مینب که شیعیان در آن
نشست و شومینا نیند خود را و آنوقت و افسرد مینب می شوند و آن حضرت که خود
منبع و مبدأ حیات است موت و قتل از برای آن حضرت نیست و الله اعلم
لنقصه از خوف فرمود و حال آنکه دوستان و شیعیان آن حضرت را حق تعالی احیاء
خیر اموات فرمود است بقوله تعالی ولا تحزن الذين قتلوا في سبيل الله امواتا
بل احياء يمد ربهم برزقون فرحين بما آتاهم ربهم و در آنست که اموات
موتون و در آن حضرت علی السلام وارد است که این آیه در شان شیعیان است
نازل است و فرمود اگر چه در سیر خود بیک آن می بیند از شهدا محو اند و از جمله احیاء

چهار

چهار از روح حیات و تسبیح بهره دارند و روح حیات تسبیح حضرت در روح شیعیان
حضرت مولانا اعظم علیه الصلوٰه و السلام گفت مولی چون حق استم ۱۴
یوم حیات را زین باشد قیام من کنم بر پاقت یعنی خلق را اند جزاء مستحق
نقصه تسبیح خلق جهان جملة نقصه از منتهی کامرانی چون نقصه از من است
استرجاع خلق من است خود قیامت من آید نگار نار حیات از من بر قرار
هم صراط و هم حیات من بهر خلق آید من یوم لم یاب یوم قد تبلی لیسر است
سرما آن سحرگون است سحر من خد او نه است پس اگر از سرم نکرد و بچکس
پرده فکند از سر خود آنچنان سحرگر گشت که شد چون کینه شکر شوقین
از زمان نیند خلق که من کاین همه سر او افروز لولون وین همه فاعل و لا ربون
از من اند در عالم شتر کبوتر این زیبا هم است سحر کین سحر حق یار و سر است
درین شرف حق و خداوند از من خوانند خلقم یا حق که خدایت گشته کاین حق
کار با ظلم هر تسبیح از من آمد و دو عالم بر ملا شد عیان خطا بجز من باریت
در کتب غیر من نیست من ولی کرد کارم صیقم از خدا بر خلق باشد و دعوت
باقیم من تا خدایم باقی باطنم از ذات حق شرافتی ازین سبب کان حیات است
من نبردم که مردم بخیر خود کردم گشته شوم در دوزخ خشم گشته شوم
چون من عین حیات اند برون از حیاتم چون ممت آید برون

مردم و خلیفه الهی یکسان باطنی است و از حق بیرون ذات حق مظهر از حق است
در بطون نیز مظهر است از حق مظهر از حق است هر چه میجوئی حق از من بگو
و قال علیه الصلوٰه و السلام انا الذي اعلم ما يحدثنا بعد ان و عن بعد
انا الذي اعلم خفایات القلوب و لمح العیون و ما یخفی لصد و غیر خفایات
مولای الله اعظم من المؤمنین علیه الصلوٰه و السلام و مفرقه فرمودیم یکتیکه میدیم
آنچه حادث و پیدا شود در هر آن بعد از آن و بر حق بعد از حق از حق از خود
بگذر و نه از حق یکتیکه میدیم خفایات قلوب را غیر آنچه خطور میکند و میکند در
دلها و میدیم لجه با چشم بر هم زدن یا عیون بر آید و میدیم آنچه مظهر است در
سینه را آنجا پدید آید که ایشان کامرانی الهی و حق و خلیفه را باینه حبس است
نفس قریبه خود احوطه دارد و بر تمام نفوس بر کوم و بر صبح موجودات عالم کون از دنیا
و آخرت که یکی از این مظهر میداند آینه تمام عالم وجود است که تمام موجودات
عالم در آت نفس کلیه قریبه او ظاهر اند و از حق نیز آت کامل دارد و با تمام موجودات
که نفوس خلاق کون نفوس انیه و همچنین قلوب و ابد ایشان نیز قلوب و ابد ایشان
و حواس و مشاعر و حواس ایشان نیز حواس و مشاعر و حواس ایشان
است و هر چه در بطون خلاق میکند و در عالم حادث و نازل میکند و در اوج
و ظاهر و باطن و غیب و شهادت و آخرت و آنچه در آن است پیران ایشان
کامر

کامر و خلیفه الهی یکسان عیان است پس باید دانست که این کلیت و حق
و احوطه از برای صاحبان ولایت و اهل الکفر است موهوبی ذاتی ایشان
که کتاب و مجاهدات و ریاضات از برای کسی دست نمیدهد و این موهوبی که
حق تعالی باین بزرگوار فرموده از جمله است که خداوند اندر او مصطفی و مفضل و مفضل
بقوله تعالی و اصطفینا لنعفی و این اصطفاء و انصاف و اصطفاء خاصه خاصان
ولایت و اولو الامر الهی است که حضرات نبی و وحی علیهم السلام اند و گفته این بودی
این عنایت شایسته بسیار و اولیای نیز شدی و این بزرگوار در جمیع اوقات
و عوالم الهیه صاحب این دولت و نعمت و عنایت مبعوت اند و اینه العظمی
مربوبت میباشد بقوله تعالی ذلك فضل الله يؤتی من يشاء و الله جواد
العظیم و از شیخ شبلی یکی از جبار و بکشان باب ولایه الهیه است و قال
که گفت اگر در شب طمانی اثر قدم موری بر روی سنگ تسبیح سخت از زمین
بماند و دانم که از ریشه خود تسبیح کدام در جای که در آستان این بزرگوار
چنین باشند ایشان خود چگونه خواهند بود چنانکه خود صاحبان این غیب فرموده
ز ملک تا ملک و شریح مجاب بردارند هر آنکه دست جام جهان ناما کند
جام جهان نهایت صغیر نیست حضرت مولای الله اعظم من المؤمنین علیه
الصلوٰه و السلام فرموده که گفت العطا و ما از دست یقینا در صورتیکه در عالم

ظلمت و خفق دنیا حالت اول ایشان چنین باشد که بعد از کشف غلطی
در موت چه خواهد بود چنانکه مآثور است که فرمودند روح من بعد از خلاصی
اگر بار بار زنی بخانه او بیاید و نداند که عدوان از زن چنان است سبحان
از این صراط علیه که از برابر ولایت و ایمان است که بعد از توحش تعالی طهارت
ندارد و ممکن است تا بدین کلام بجز نظام با که حضرت است آن کاه و خلیفه
صاحب شئون ذاتیه الهیه لطیفه قدریه است و اما از این شئون که صفات
کمالیه الهیه در مکن غیب ثانی ظاهر میشود و تاثیر این صفات کمالیه در عالم روح
کلی و قدرتی و فخر قدریه علیه حضرت حاضر میگردد و استیلا آن فخر قدریه
بر نفوس و قلوب و ابدان بر آدم و موجودات عالم کون و تاثیرش بر حیرت و شگفتی
بطور پیوسته و تکرار است که از برای تسکین علل و معلولات ذره از
ثمرات دنیا که آنقدر عالم کون بر آن حضرت پنهان نمائند و آن حضرت عالم است
بر حوادث آفاقا و بر خطرات قلوب و لمحات حیوان و مخفیات حدود اولو
کاشا تا مکان و تمام مشهود بصیرت قلب و بعد از آن بزرگوار است علم احاطی و
و عیان با نهادار و چنانکه فرموده گفت متولی عالم بر حالات
بر همه عیان و لا صفات هر چه حادث میشود در روزگار است این در شرف علم
عالم بر خطرات قلوب بر لمحات حیوان از زشت و خوب عارف بر آنچه نفوذ میدرد

جله اش پیر من دار و ظهور زلاله من جام جهان بینم بدیدم کافرا چه جان
من محکم بر تمام ممکنات ظاهر اندر آینه من شش است هر چه خواهم من برین
که نم نشأت عالم بر سر بر نیاید و آدم من این آینه حق این بود و من
جله و صفات شئون خدا یا قدر من ظهور خوشا متفقا بر ظاهر و ان من
از همه آثار و فعال زمین هر چه نازل میشود ممکن است هر چه پنهان است اندر کاش
جله در پیش علم ظاهر است علم من بر کلیه شایان است مبدأ ایشانم با مقتدا
خاتم ازین شرف شریف است حجه الهیه است در عالم چنین اوجید اولین و آخرین
جله عالم پیش علم و قدرش خدای مبدل از بحر شرف و قال علیه الصلوة والسلام
ان صلوة المؤمنین در نگویم و نهج و جهادیم بعد حضرت مولانا علیه السلام
امیر المؤمنین علیه الصلوة والسلام رو فرمودند ما از مؤمنان در حقیقت و باطن
و نم زکات آنها و نم حج و جهاد آنها پس باید دانست که دین الله طواهر است
و حقایق و موارز طواهر همان احوال مخصوصه است که در شریعت مقدر تکلیف
بآنها از شارح نموده و در است چون احوال صلوة از اذان و اقامه و تکبیر
الاحرام الی سلام آخر نماز و همچنین زکوة را نیز احوالیت و حج و جهاد را نیز
مناسک مخصوصه است که نام معروف و مکلف به است و اما حقایق دین که
صورتهای است که صاحب امر و نهانند سخن بسگویند و عمال طواهر دین و شرایع باشند

بقوله تعالى ان تصلوا نزع عن نفسي هو لشكر وله كرامة اكره قوله تصلوا فهو
 اذ قبلت قبله سواء وادارت ردت سواء وادارت صلوة دارين بار
 موافق باصبر نه نور حضرت امير المؤمنين عليه السلام است وادارني بشكر و شيخ
 ظلم و جور است زيرا كه چنانكه طوا هر عبادات و طاعات را حقا بگویند چنان
 طوا هر معاصی و غیر حقایق است و خلفاء و جوار و اعلا حضرت امیر علیه السلام
 حقایق معانی الهیه چنانكه از حضرت صادق علیه السلام دارد است كه حق تعالى چون
 بلام خود میداند كه بعد از حضرت رسول الله معانه ان خلفاء آنحضرت تحریف كلام
 الهی نمایند و اسمی است از کلام الله از خارج مینمایند لکن از برابر است
 چند شریفه در کلام خود ذکر فرمود كه آنها اطلاع بر این اسم حق حاصل نمیند و از
 برای معانه ان ما نیز اسم چند قرار فرمود كه آنها از آنها اطلاع نیابند كه اگر کلام
 الهی حق نمایند پس صلوة و زكوة و صوم و جهاد و حج را كنیه فرمود از امیر است
 علیه السلام و فتنه و لشكر و غیره و انصاف و از لام و امثال آنها را كنیه فرمود
 از اعلا است فعلیه كه بینه صلوة و امثال و فتنه و آن كلام مینمایند به حق و در
 دهنه دارند چنانكه ذكر كرده و فتنه و امثال آن نیز كلام مینمایند باطل بر این
 مباركه و حضرت مبارك صادق جعفری علیه السلام میگوید این كلام معجز نظام آن
 حضرت است بران دیگر بر این كلام بطور نادیده است كه چون حضرت مولانا الاعظم
 در فرمود

رومی فراه صاحب حقیقه ولایت و ام المیت و این حقیقت را حقیقه عبودیت
 چنانكه دارد است كه البصو دیه جوهره گنیمه الربوبیه لکن تمام صورت و ظاهر
 عبادات و طاعات شریعه الهیه از حضرت نازل و ناشی است و آنحضرت نفس
 نفس حق حقیقه عبادات است و مع عبادت و طاعت از خطی و از شریف
 پشاست خارج نیست و از آنچه فرمود انما صلوة المؤمنین و قول آنحضرت انما
 زكوة لهم در حدیث دارد است كه نفس تمام حضرت انصاف از زكوة است زیرا كه
 زكوة طاهری زكات بدن است و زكوة نفسانی زكات روح است و معنی
 و برقی روح فقر است و جهل طاهر از بر حفظ ابدان است است و جهل
 باطن كه همه نفس است از بر حفظ ارواح است از شرف و شیطان و این
 جهل با نفس و ولایت و محبت آنحضرت نور ولایت و محبت نفس است و شیطان
 را از فرامید به پس آنحضرت جهل تقیق مومنان است و اما حج طاهر برای تذکر
 میشتاق و حمد از آن است و حج حقیق تذکار حمد ولایت است كه در عالم ذر
 با حق تعالى كیم است پیتر حج واقعی حقیقی ولایت است پس آنحضرت حج حقیق است
 قدر تر شد نشانه و میگوید این كلام معجز نظام كشف قلوب امیر ولایت و
 و كشف است كه بصیرت قلب خورشید مینماید كه علی الله و ام و در اوقات است
 ایشان در ولایت و محبت حضرت امیر المؤمنین علیه السلام آنكه مشو

حقیقه آن

بسیج و در کج و نماز پیشانی و این علامت دلبر رکن است که شخص را که در نماز
صاحب نور ولایت شده و این نور بر سر او در غایت نور و در غایت نور است
با اولیاء و صاحبان نور ولایت با بان و ظاهر است چنانکه در حق انبیا
علیهم السلام وارد است که ان الانبیا یصلون فی قیومهم یعنی حضرت انبیا
در سه سوره از ولایت کلیه آنحضرت دارند در حالت نجات از بدن و ادراک
در قیوم خود که باطن ابدان ایشانست مشغول نماز پیشانی و این که نماز صورت ولایت
ایشانست چنانکه جناب جناب سلمان فارسی محمد علیه الرعد و حضرت نو انبیا
نور معرفت حضرت امیر المؤمنین علیه الصلوة و السلام بنور انبیا و حضرت امیر المؤمنین
جعلند که با معرفت با نور انبیا و علیه السلام یا سلمان معرفت با نور انبیا
معرفت الله معرفت الله معرفت با نور انبیا و ذلك الدین البقیة تا آنجا که فرمود
الصلوة ولایت و اقامه ولایتی صعب است علیکم الا انکم تعرفون انبیاء
مؤمنین من قلبه بالایمان فالملک اذا لم یکن یقر بالجملة و انبیاء و الملک یکن
لم یجمل و المؤمن اذا لم یکن یقر بالجملة لم یکن یقر بالجملة و المؤمن اذا لم یکن
یا امیر المؤمنین الصلوة ولایتی قال نعم تصدیق ذلك قوله تعالی استقیوا
باصبر و الصلوة و انما الکلمة الا علی الخا شعبان و الخا شعبان و الخا شعبان
ثم قال علیه السلام اصبر بنو محمد و الصلوة ولایتی و اقامه ولایتی صعب است
قال

قال تعالی و انما الکلمة و لم یقر و انما الکلمة فان یعبر به رسیک و لایه برکت است
بر خاشعان قلوب و برکت است که عرض عرض کرم من المؤمن المتقین آنحضرت فرمود
الکلمة است که آنقدر را بر او دارد و شود بقلب خاشع خاضع تصدیق نماید از این
حدیث ثلث نور انبیا بالایه مقوله آنحضرت بر مان دیگر است بر این کلام نظام
انما صلوة المؤمنین و با نتیجه که آنحضرت صاحب حقیقه عبودیت است و پیش
حقیقه عبادات و طاعات الیه است در حدیث شایع و اربع وارد است که طاعات
عبادات و طاعات خلائق مقبولة درگاه حضرت اجدید نور شود که تصدیق بر ولایت
حضرت مولانا اعظم امیر المؤمنین علیه الصلوة و السلام و محبت با آنحضرت چنانکه در
حدیث نبوی وارد است در حدیث قدس است که اگر عبد عمر نماید بقدر عمر دنیا
و روز را با تمام صام باشد و شبها را با تمام قائم باشد و در این کرم مقام
ملکیت الله است هر خود را بطاعات بسره بر دو تمام خلائق سنبه او باشند و در
خدا آزاد نماید و در یوم قیامت وارد کرد و با این عبارات کثیر بر او ظاهر باشد
از محبت حضرت علی بن ابیطالب علیه السلام آن عبد را با احشدر هم میشکنم
و در کثرت اندازم بپس معلوم میکنم که مقصود حق تعالی از عبارات محبت داشتن
با آنحضرت است که شرط مقبولیت آنهاست که خوش حال آنانکه از ولایت آنحضرت
و متصرف در ولایت آن و محبت آنحضرت و در روز قیامت و علی السلام باطن در نماز آن قبول کند

والله بنعم على صلواتهم وامنون ويا باطل هر چه انی چه خوب گفته است هر چه سرشته
خوش آنان که در اتم در نماز اند بهشت جادوان بارز ایشان بود
و برزگان دین و اولیا اهل تقی که در او اید گرفتار جبه و شکوک انداز ایشان عباد
بسیار را بر مشغولان وقت که غیایات الهیه موافق این آیه شریفه باشد حال ایشان
که آن الیه بن آمواد علموا و صلواتی سجده لعل الرحمن و داد و در حدیث اهل بیت
علیهم السلام وارد است که مراد حق تعالی از دو محبت حضرت مولانا اعظم المؤمنین
علیه الصلوه و السلام است و مجاهدات و ریاضات و شکوک ایشان مورد کد و
محبت آنحضرت و اولاد ایشان و در سر دین و حقیقه خود بیت و حقایق عبادات با خبر کرد
که آنحضرت علیه السلام است که صاحب ولایت علییه الهیه و امر الیه و دانای شومنا و خدای
حقیقه محبت آنحضرت آنوقت و بطریق الهیه و حقیقت از سر بیت نمایند و شکوک
در طریقت و حقیقت محبت آنحضرت بکمال معرفت برسد و در ضمیر ولایت الهیه از
حضرت توفیق حضرت گمراه و اطمینان نشود و کشف بقوله تعالی و ان لو استقاموا علی لفظه
لا یستقیم ما غدا و قوله تعالی و استقام ربهم شرابا بطور او این وقت این بزرگان
دین بوالایه انرا نمایند و ایشانند اهل حقیقه و معرکه و نماز و طاعتان محبت
و ولایت باشد شد لقمان سرخس که شهرت نمود بآنکه ترک نماز و عبادات گناه
است شیخ ابو الفصد سرخسی با و نشان طریقت عنو گفت در طریقت رسم بزرگان
دین

دین و اهل بیت و ولایت نیست که ترک شریعه نماز نماید عباد برویم و لقمان از تنبیه نماند
بعضی شیخ را امر اکبر گوید و ما را تا زمانه بخوند و در بقیعان رفته بود اوست
رسیده که لقمان در کوه انوار است کن بود در آنجا شیخ و موزیات ایشان را
اطاعت کردند شیخ ابو الفتح گفت حالا معلوم کردیم که لقمان مرد بزرگ است که در حرم
او شیخ و موزیات ما را اطاعت نکنند لهذا آنها را راگرد و سپاهیم بقیعان
آمدند دیدند که لقمان بر این کوه بود گفت بجزکت آمده است درویشان را
شیخ ابو الفتح گفت لقمان خبیث بزرگ است زیرا که ما جانداران را بویای خود کوه بوم و
پس جان کوه را جان دلم است عباد باید بشیر او رفت و معامله با او نمود ما او را
آمدند و سلام کردند و جواب شنیدند که لقمان گفت شما بتا دین آمده اید که چرا
در طریقت خلاف شریعت کلام و ترک صلوٰه نمودم فردا ظهر این وقت نماز فرمایید
دید یک نفر بایشان نمود که بچو شدند تا فواظر بعد که شوشه ند لقمان گفت چند
وقت بچو بودید گفت نه ساعت چند فرمودید که روز یکشنبه بچو شدید حال اکبر
بچو شد و طهارت کنید تا نماز گذاریم بر سر چاه در آن کوه آمده و دودرستی نهشت خنیا
لقمان آید آن در چاه افکند آب بچو شد بالا آمد و خوشتر شد و لقمان از پیشتر شد
چنان لقمان در همان خرقه که آن یک کپور فرمود نهشت خضر کوه نه چنان از تمام فر فرمای
فرمود نماز من همان یک کپور است و سر خضر کند عیث حیثیت فرموده باشد با ایه شهادت

گشت از نافر مولا بر ملا صوت ای کمال از نافر شاه در جهان نیست از نور که
 فاتح ای کمال موجود است غیبیانی مبه اقول است صد هزاران نشانی غیبی
 اندازند و ادعا میکنند از نقص خبر معلوم نشد کرد از نور نشر سلطان فرد
 دان از نور نشر حق تعالی و نور نشر عام بر خوار نشانه ام از آن نشانی
 شد این از نور نشر این نشانی است هر که شد که تبار با خلق حق همراه شد
 هست نشانی قیوم این در عالم از اولین و آخرین چون رخا هر چه باطن و نمود
 حور و طاهر ملک حق فردو نشانی در قیامت شد در طین بیا به حکمران
 شاه بر تخت این نشانی که فعال و تشریف است خبر چه هر که خلق است نمود
 از نور اطلاع از نور این یوم قدر بی از نور شد در نشانی و نصیبان شد در آن
 شاه خود هم شاد و شاد است در تمام نشر و نشر است نشانی از ملک اندر ملک
 شاه و نشر و نشر ملک با پیوسته دارد آنکار زین تبار که بگویند معال
 ناله که در عظیم شاه شد از نور عالم است در شب معراج یک در عظیم
 دید چه در حق در آن مقام گفت ای احمد بگو این وجه گفت و چه این حق من علی
 گفت و چه در حق در این کین و آن است تشریف این این و آن حق می خواند
 نیست نشانی در نشر و نشر او یکی نیست از نشر هزار صورت و اسما و نشانی
 در نشر و نشر و نشر در نشر و نشر که هر که که در نشر و نشر است
 کاه

کاه اول فیضیانی است که تعین که میوی اولین نفر من است و فیضیانی
 باطن و نشر با علی است جمله اینها هم میگویند است و قال علی علیه السلام
 انا صاحب الکواکب و زید الدوله و انا الذي هو صاحب الزلازل
 الزلزلة انا اعلم منها يا البلياء و نصر خطاب بغير حضرت مولا الله اعظم
 از نور نشر این علیه صلوة و سلام روح فراده فرمودم صاحب الکواکب مطلقا اتم
 از کواکب سنجی است که کواکب ثبات غیر تا سر خود از نور من منور اند و از نور خود
 در تمام عظیم منور اند پس تا شریک آنها از من است در عالم کون و فناء و من در
 کنند و تنها و خواستار ما را از صاحبان حل و منم آنکه صاحبان از نور
 که با زمین است غیر تمام ارض بدست من است و رشته با و خدوق ارض خنیا
 من است که هر وقت بخواهم من مکان میدهم از آنکه تزلزل در مایه و منم صاحب
 و موهنا و بیات سماویة و ارضیة و دره بر بی قوم و منم حکم فاصد سانه حق
 و با طهر و ابر حلال و جلال الابرار میاید و است لکه آنحضرت در سابق ملکات
 معجزات این خطبه مبارکه که ذکر احاطه خود را بر فیوضات جمالیة و انزال بر
 و است که حقیقه است بر تمام موجودات ارضیة و سماویة و منم است صاحب
 احاطه خود را بر مظاهر جمالیة و از الله و جوهرات خود را از ابر شفا و جلال
 میفرماید زیرا که آنحضرت خلیفه الله و حجت الله است و مظهر تمام صفات جمال و جلال

خداوند نیست و بجهت حاجت آنحضرت تمام صفات کمالیه را لازم است که تصرف نماید
 در تمام مقامات و جلال و حق هر طایفه از ایشان را در دین و دنیا و آخرت دلهم باشد
 پس بعد از ذکر صفات جمالیه خود ذکر صفات جلالیه خود فرمود و بعد بدانکه عرفاء
 متقدمین محتاج غیب را از آنکه تسبیح صفات الهیه بجز صفات تبعه خداوند نمیدانند
 که علم و قدرت و ارادت و حیات و مسح و بصیر و کلام باشند که آنحضرت با آنها تحقیق
 و تعلق میباشد و این معرفت و تحقیق را اولیای و متاخرین سلام الله علیه بر آن
 که اسماء و صفات الهیه نفس این کلمات تبعه است بلکه رفیق و حقایق و حقیقه
 اند که از روح اعظم علی الله و حضرت که وسایط نور حقیقه و ولایت آنحضرت
 ناشی و نازل شده در بطون کواکب تسبیح ستاره و نباتات کواکب بواسطه آنها
 و نوریت کسب آیه که از حقیقه حقایق آنحضرت دارند تا اثر مینمایند با ثبات
 خیر و شر و سعادت و شقاوت و جمال و جلال در کائنات عالم وجود و موجودات
 و آثار و صفات آنها و البته آنحضرت فرموده است صاحب کواکب و نوریت آنها
 در عالم کون و فناء زیرا که آنحضرت خلیفه الهیه و مجتهد است و صاحب مظهر صفات
 جمال و جلال است و بجهت حاجت آنحضرت تمام صفات کمالیه را لازم است
 لکن تصرف نماید در تمام مقامات و جلال و حق هر طایفه از ایشان را در دین و دنیا و آخرت
 سابقا بیان فرموده افاضات خود را بر ابراهیم و جلال حال بیان میفرماید تصرف

خود را

خود را در ابراهیم و جلال با آنکه منم صاحب کواکب و نوریت و صاحب رجب است
 و در لایزال هر گاه و بایا و پس از این مطلب فرمود منم صاحب قصر خطابی
 حکم ناصر سائیه ابرحق و با طهر و سعادت و شقاوت و جمال و جلال و قبول تعالی غیر الله
 انجیت من الطیب و انیکه حکما و فائز اند با آنکه هر کوبه را روحی و عقلی و نفسی است
 و حرکات آنها را از دست نه قهر بجهت کمالیات ذاتیه خود و تا اثر آنها در عالم طلب
 بر حقیقت اولیا و محققین است که فرمودند رفیق روحیه و عقلیه از حقیقه آنحضرت
 که حقیقه حقایق است و بواسطه فیض نازل و ناشی در کواکب است و این نور و
 آنها از آن حقیقه است که موثر در عالم کون و فناء است و تربیت مینماید مظهر
 و تهریه را در موجودات عالم آنقدر را با بر الله و یکن الما و یکن الما و یکن الما و یکن الما
 در عالم آنحضرت از من است و من میسر از من در ضقایات و مر شکاف جمال
 انبیا بشیر را تا بر تمام آنها را به نیایع حکمت و علم و بحر حقایق معرفت بعد از
 از اول ولایت جسمانی قهر جلال طبعی از آنها و جلال و آوردن بطریق و این
 تا کمال است نسبت خود را بضرر آینه و در آخر در بود و ولایت و حقیقه من شونده و از
 ضرب اولیا و محبوب که در منم صاحب هر گاه و بایا و در یوم لمن الملک
 صاحب آثار کواکب و جلال است و عظم غیره و ان الله تدر جمله مقاصد
 نورش باشد بدون شک و یارب جلد تاثیر کواکب ان شیه است لیک از ان نورش که نور الله

غیب

بر تکیان تیر لطفی سپهر بعد از آن تا شرف قدر را نکر اولین جود است و انصاف و نعم
بر همه بسیار و شرف را دم بعد از آن با بار و ضلال بودا بهر دولت شرف را در حال
از کتب بعد از آن ظهور بر همه صاحب ظلمات و نور جملة شان قبضه قدرت است
قدرت حق آن مولای کسب است که صاحب امر است عالم را در آن زنده باو است
از آنکه در آن جهان جند و زلال نیز از شرف حق صاحب ملک و بلا است
با همه احوال عالم پر است من شکر هم نظر اندر نجوم و دینش منظر فضا و علوم
خویش من آن صاحب عالم شود که همه تاثیر شان ز نهادن او گفت که ای امر و حشر
من بدم مولای در بنیاد و جمله آنها یافته از من ظهور بهر تکیان بود و دیگر
علم و تیر تمام من است نور و تاثیر تمام از من است در عالم خود که بگویند کیست
که ظهور و شرف از دست خیر و خیر غیبی است من نیست خیر خیر و لایق است
آنچه بر من غیب است فوق خود غیبی است رت غیبی بر ما ظاهر شود
بسیار با در کس کردید و حق با هر چه خواهر بود که نیایی نقص و عیب انداز
بسیار گفته اند گفته ای که عشر عشر عشر فضا آنچه حق و با ارض و خورشید
از بزرگ بود و بیشتر حججه الیم در ملک جهان غیر ما به ارض و خیر بر آن
و قال علیه السلام انما صاحب ارم ذات العباد التي لم يخلق مثلها في السلا
بما فيها و انما لها و انما لتنفق البازل بها فيم

ایر لم یمنین علیه الصلوة و السلام فرمودند صاحب ملک ارم و ابرار که صاحب
و بنا بر رفیع است و آن ارم روضه است که شد تو بن عالم در حاکم ملک
عدن بنا که دارد و در خیر چهار صده سال از تمام کوه و آن معروف به است
شد تو است و دارد است که عالم بن عوص بن ارم بن تمام این لوحی را که
قوم بود و خیر بود و خیر بود و شد تو و هر دو سلطان قاهر غالب ملک
عالم شدند بعد از آن شد بهر دو امر سلطنت اختصاص یافت به تو و نام و
که ملک گویند تمام ملک و مملکت عالم او تمام ملک ارض و باد او و در دست از آن
هو و دست بر او و قوم او معیشت کردید و توفیق کرد او را به تمام و غریب و عرب
کردن رخت احوال جنت را بر رسید تعریف از ابرار شود که فاشتر از غیر
و مشک و بان است و اشجارش از جواهرات و مروارید و قصبه و حمار و خیرین
و چنان دانه اش در تحت حمات جاریست و حور یان و غلامه دارد آن تخت
بسیار خود گفت نام جنتی در زمین بر این است اسمانی میگویند که ایسا که دارد
شاه جنت از حضرت و بعضی حمار خوش آب و هوا ملک عدن روضه و حماری
بسیار است و عالم و عظیم نام که دارد از ابرار نام عبد خود و در تورا و سنج و آمار و حمار
ارم عالم و خیرش را فقر که اند و در اهلش و قصه صلا و نسبا و نیز متعلق است که از
در وسط بلاد عالم و افع است و شصت و شصت باب دارد و سیانه هر حور باقی

یکماه راه است و در مدت چهار صده سال الغارت خلیفه را این خربت است و آن روزه
حالیست که مقتضای نیت است و از قرار یک در حالت و از دست نگیرد
چیت است که راه را کم کند و آن روزه و صبر است و تعجبات زیاده که در اینجا
چنین روزه مخصوصیست و نه آنکه که اشجار آن از جوامد و لایق است بقدر
امکان صحت و نظر آن است که در آن اشجار شکسته و مکه که با وجود علم
او را از خلیفه بپرسد سلطان بقصر برود و تشریف از اطلاع آدمها همراه او کرده لغات را
بیدار که در خبر تشریف آید و در نه فرستاده و نفس کینه و از آن خبری و اثر نماند
پس خلیفه کعبه را خبر داد که از اجبار و علمای یهود و مسلمانان آورده و از این
روضة استخبار و استغفار نمودند او گفت که این بهشت است که مقرر
بارم ذات العالی است و در کلام اله ذکر آن و در کتب بالزوریه و انجیل و زبور
خبر شده است بقوله تعالی ادرم ذات العالی لم یخلق مسلما فی البلاد و کتب
گفتند که این عالم این جنت ارم را چهار صده سال معمر کرده و بعد از آنکه که آنرا
نماند نماید و در این چهار صده سال فرشتگان در ملکات و تمام معادن جوامد را
و حطرات را بدست آورده و خواصها در کجا و خواص کونند و مراد را و در کجا
قیمت بدست آورده و در بلاد و اموال خود را همه بآن روزه که معمر کرده و در خربت
آن روزه و در خربت خود بیست و نه سال نموده و مدت متعادل و کثرت نماند است

در روزه خود با تمام سلطنت و ابر و عباد و در روزه که کونند و ارم ذات العالی
سفت یکروز و یکشب نماند و بعد از آنکه در روزه تعالی ادرم فرموده و در روزه
که در او شد بر آنها و تا ملاک شده نه و بهشت خود را یک نظر است و نه که در روزه
من خدایا که پیر آن حضرت فرمودیم صاحب روزه ارم و اهل آن انجان روزه
ذات العالی که تعالی ادرم فرموده و در روزه که در روزه ارم و اهل آن انجان روزه
در آن روزه بعد از آن معنی و منم اتفاق نماند و بدل کنند و آنچه در روزه ارم
در روزه ابر است چنانکه در حالت روزه است که چون حضرت محمد صلی الله علیه و آله
الهم علیه السلام ظهور نماید آنچه در روزه ارم باشد از جوامد اتفاق میفرماید
و مصلحتان خود و سبب تکلیف آن حضرت در حقیقه با ذریه طایفه خود حضرت محمد صلی الله علیه و آله
بخود نسبت و ابر که بنی است آن حضرت اتفاق فرماید چه آن حضرت صاحب ولایت
حکیمه الهیه و ابر الهیه و صاحب امر حقیقی آن حضرت است که در روزه ارم و روزه
خود و ذریه ایشان ظاهر شده است پس باید دانست که چون این روزه ارم از این
بن عالم باز آید روزه جنت سماوی معمر کرده و بدایه روزه بیت و بهشت
از جوامد و حطرات و انهار جاریه و حطرات عالیه در آن قرار دادین است
که در روزه ارم که در روزه ارم صاحب باطن روزه ارم ذات العالی که
سماویه عالی است و آن جنت اخروی و واسطه است میان عالم ملکوت و جنت عالم ملکوت

آنکه تمام عالم مجردات باشد با عالم ملک زیرا که دارد است که ارض و غیره
و تقصیر حشر الرحمن و فوق عرش عالم روحانی و مجردات است و این عرش
عالم جسمانی و مایات است و در این میان جنت الهیه است که میان عرش
و کرسی است چنانکه روایت کرده اند در وسط عالم ملک و اعلا و آن جنت اخروی
میان عالم و جنت و عالم امکان و مسموئیه است و چنانکه این عالم است و دارد
سبعه و شصت باب است عرش همان که سقف جنت اخرویست تصدیق و
که در ده برج است پس فرمود که چون صاحب جنت آخرت که در وسط عرش
مجرد و مایه و قدرت و برزخ میان مجردات و مایات است من صاحب جنت
ارم هم که در وسط عالم ملک از سرحدات و کمالات است و معال احوال
منم و چنانکه آنچه در روایت است از جوار ابراهیم و لایله فرزند حضرت مهدی
بذل میفرماید بر فقرا و شیعیان من مجبین بذل میکنم نعم و الا و حور و قصور جنتی
من بر شیعیان خالصه و الا و نحو که ابراهیم و ولایت از بار خواجه و عیسی و
صلوات و محبت خود که در قبول اعمال و عبادت است و فوق جمیع عبادات و صلوات
پیش از آنکه تمام نعم و درجات و مقامات جنت شمر لطیف و عجب و غیب
و معارف و ولایت من است که بر ریاضات و مجاهدات و ریاضات و عبادات
کرده اند پس عرض میدهم ایشان را از ریاضات و نیوایه ایشان بخواید و درجات

اعزایه

اخروی و ثمرات جنتیه الهیه که دنیا مرزقه الاخره و نعم جنتیه و نعم
حور و قصور است و انجیام و فاکه کثیره لا مقطوعه و لا منقوعه و درش موعده
ان است نامن است انجیل من انکار اعزایه انرا عالم و روح منزه است
روحات بسیار و ادویه و ادویه و شیعیان خود را ایشان انجیل از روح
و نیوایه آنها با حور و قصور است و انجیام با تمام انجیل است و جنت اخروی
و نیوایه از روحانی و مایه و باطل نجای که در آنها میباشند مطلقا هر ادا
در دنیا و آخرت جنتی است که در حقیقت ولایت با حضرت رسول صلی الله علیه و آله
بدانکه پس از آنکه حق تعالی بصری تمام داشته بود و نور و ملک از سوی غیر از
فرمود که در دست فضل از ارم و دست بر احوال که حضرت است و حضرت کبری
برو فقر و دست اول طایفه بود که حق تعالی حکم فرمودی بقضی روح ابراهیم
در دریا بقضی روح تمام ابراهیم و حکم و حکم که بر آن طایفه که بر آن نه است
بر اوست که است بعد بر آن که در چهار رسته است و در رست که شیه
تمام شده بعد خواب که آن رسته است مانند رستاهه نماید و بعد از آنکه در
فرمودی بقضی روح او و ابراهیم بد جنت خود و حق تعالی فرمود و ما انظلام
للعبیه باخبر بهر رسته ایمان طایفه بود که مخفیات خود را در آن و در آن
بزرگ او را رستاییم و حاضران را نموده گفت متوکل مالک ارم

ملاک شدند و همچنین بر قومی باطنی و جلاله و قومی که معاندت آوردند و بدیدیم خود
 بدعا آن بجز شفیق آوردن غمته النبی علیه السلام ملاک شد نه انقوم و جلاله
 بلائی خطیر چون فرعون و شد و همالانها و چون بقا ذکر کردیم حضرت انبیا
 جسته پیش از جسته که نبوت و تحقیق نبوت کلیه مطلقه حضرت تمام الله سبحانه
 علیه و آله نازل یافته و جسته باینکه ولایت است از تحقیق ولایت کلیه علیه السلام
 و اسلام ناشی است چنانکه آنحضرت فرمود یا علی کنت مع الله سبحانه و تعالی
 چون اهل بیت منیا و زور آور شدند بجهت ولایت خود انبیا دعا میکردند و شفیق
 میکرد حضرت ختمه النبی از ادعای ایشان بر برکت اسمی و محبت این بزرگوار
 مستجاب میگردد و این دعوت و اجابت با دعوی انبیا و معجزات و اقیامت که از
 طایفه صاحبان ولایت کلیه علیه السلام و محمد علیه السلام و قوس یافته است و بعد از آن
 فرمود که من ملاک کردم جبار بره و فراغته است بقا از که اهل عالم مناسبت باطله
 چون تعالی بامر خود ملاک فرمود آنها را و امر الله تحقیق ولایت کلیه آنحضرت بملک
 و اجابت انبیا هر چه از جسته ولایت ایشان است که از آن حضرت دارند
 از دعا از تو اجابت هم ز تو امیر از تو محبت هم ز تو و آنحضرت تحقیق ولایت
 و امر خود را شپه فرمود بتفویض و انحصار خود چه آن شمشیر فقرات چند است تحقیق
 ولایت و امر آنحضرت نیز حسب فقرات و ولایات باطنیه حضرت انبیا است که بعد از

این تحقیق فقرات دارد که مرتب در درجات آن است که هر چه در مرتبه کنیز از
 فراغته و جبار از ملاک میفرماید به عای منرب حسب آن درجه و دلایل و کبرایان
 معجزات صریح بر کتب باطنی که تسمان علیه السلام که در خدمت آنحضرت بوده
 قاف رسیدیم و بعد از مشاهده ولایت کبره کبره که باطله طایفه انبیا است که با
 دو دستیار از آنها با تسمان میرفت عرض کردیم فدایت شویم یا سرور من اینهاستند
 فرمود بقیه قوم علیه السلام میدادند دعوت کم باسلام و اطاعت آنحضرت
 دست مبارک بر سر سینه و قلب میزدند و فرمود غنیمت الله دل را قایم دارد بعد از
 بیوی آنها و دعوت کرد آنها را بدین اسلام و حق آنها با و متناع نمودند
 ثانی نیز دعوت نمودند باینکه ناسه دفعه بعد از با و متناع شد بد آنحضرت حلا و فرمود
 بر آنها و چنان صحر از دامن مبارک آنحضرت سرزد که گفتیم زمین جهان ضراب شد
 و بر هم پاشید و ما همه بخود و مدیون شدیم بعد کشت حوشیدیم دیدیم آنها بر زمین خفته
 که باغی از خاک منقعر فلینداخته شد بیک بران که دست بر کلام آنحضرت که ملاک
 فراغته اولین بدست آن بزرگوار است زیرا که بقیه قوم عا که باقی قوم بودند و ناسه
 ملاک شده بودند آنحضرت بیک صحیفه حق آنها را ملاک فرمود بدون دعا بود معجز
 ایشان و لیکن کلمه خطیه دیگر در نسخه است که آنحضرت هم طاراض و طنی نان دارند
 و از آن که نشسته طنی زمان در طرف که نشسته ماضی و فانی شده است و این اخبار طنی

زمان در ظرف استغفار است زیرا که چایه زمان گذشته را اولاً بجا فرماید و گردان
 و طی فرماید تا بران قوم بود و ببقیه قوم عالم برسد و آنها را نیز زنده فرماید و معارضه
 نماید با آنها و دنیا و آخرت عجز نباشد حضرت مظهر العجايب است اعجاز علی زمان
 حال استغفار استقصاء کلام مظهر نظام از این صیغه شریف خبر من کردید
 گفتی که خود را بکجا بری بعد در دست من صاحب دین کافران است
 گستاخیه قهرم الکافران و تقصیر صورت امرض است از حوا بر طریقی است
 بر یک صیغه صافی سخن بر یک کفری شعله زن کافران را با قهرم
 انبار از نور لطف با سکون انبار بر نشاندیم بخت آمدند تقصیر خود میکنند
 اشعار من در ستم بلد از قمار ستم قهر تا بناک تیغ اهرم است به قمار
 در ملک دشمنان با کبار دشمنان را ز قهر کشد تو چاه و دریا چهره
 پرده در سرش بندد پا برهنه است نشان در عا قصه جملت است
 استم اندر و عا نشان اولیاد کفر خفته اند بهر غیر آن شفته اند
 ابی کفنه اولیای است بر کفنه اولیای کن کدر تا ز جمله سنی رفود
 لیک لیاظ اندر خود خواب پیدا این عجایب است اهرش بر این نیست
 خواب خفته در روضه قلبش از یاقوتی صفا اولیاد از قهر مژده
 اشعار قهر مژده نوزده خود را پاک احمد است زین جنب حیات است

اینها از کلام
 استغفار است

این

انبیا و اولیای راشده لیس ناصر عیون و کیمیا کفیر در ظهور و بطون بار آمد
 پادشاه ملک تصمد بارگاه نورشلا مروت حق تنجها برشته ناست
 و قال علیه الصلو و السلام انا الذی حملت لوعانی تسفیه الی علمنا انا الذی
 انجبت ابراهیم من نار نمرود و موبه انا مونس و تسفیه یقینی صحت و محبت
 انا صاحب سستی و خضر و معلها انا شمس الملکوت فی الکون
 یعنی حضرت مولانا اعظم میرزا حسین علیه الصلو و السلام روح فرده فرمودم
 سوار کردم نوح نبر از تفسیه کشتی که خوش است بخت بوعیلم جبرئیل و وحی الهی
 و نسیم نیک که بخت دلوام ابراهیم ضلیم را از نار نمرود و کدر و کجای کوم نار را بر او
 و مونس او بوم و نسیم است یوسف صلیق در چاه و سپردن او زنده او را چاه و نسیم
 مونس خضر و تعلیم دهند آنها در باطن و ایش او علمای گشته ملک باطنیه را
 در عالم وجود و کون نسیم بجهاد است که نوح تبعید از آنکه طیفان قوم خود را وید
 حجره لا به بدرگاه ربوبیت نمود و گفت ربی انی مغلوب فاستصرخ تعالی اگر بود
 بت فتن گشتی ذات الواح و دستر و جبرئیل را بوحی معلم او قرار نمود و تعمیر گشتی
 و امر فرمود بکشتن نخيلات تا آنکه دست تلک کشت و چوبهای نخيلات برای
 کشتی آید شد باز نوح حجره را که در دو ملاطه مارستان آمدند و شفاعت کردند نزد
 نوح که رحم کن بر وقت و بخت و بکرمه است خواستند تا آنکه شایه وقت ایمان

ایمان آورند باز نوح مهلت داد و در شصت و پنج سال اولی زجر کرد و بعد از آن چهار
حالت سال بر این منوال گذشت و چهار دفعه تخم بختلتر آبگشت و شمر شد ندان
صد سال طول کشید و صدی بجز بندگان نفع قوم او ایمان نیاوردند و حق تعالی فرمود
که دیگر در صلابت کفران قوم او غلظت نمونی باقی مانده و بعد از این لایله و آفاق مجرا
کفار را بجز بر سر میخها چند از آسمان آورد که آنها را و شمر فرمود و مردم را با تمام کشتی
ذات الواح و دوسر و کف پنج میخ از آبستم ختم آبجا و دوسر کشتی و اطراف آن
بگو بدینیکه میخها با سیمی مبارکه حضرت خاتم النبیا و کوفت دیدار هر یک از میخها
که با سیم یکی از آنها میگو بدیکه نور از آن ساحل میگرد و با آسمان میبرد تا کشتی
تمام آمد پس از آن تمام کفار از شیعیان و دوستان مؤمنین خود را در کشتی بنشاند
و آب از تنور و پیره زن جوشیدن گرفت بقوله تعالی فاذا جاء الامرنا و فاعلنا
الغور و آسمان نیز همچون خود را جبار ساخت و نوح نیز با مردم که باطن
مؤمنان را خطم از مردم زمین علیه السلام بود با همکاران خود در کشتی معمول خود نشست
و گفت بسم الله مجربا و مرسیما ان ربی لغفور رحیم پس از آن حضرت فرمود تمام
سوار کردم نوح را و کشتی معمول خود را که با مردم که باطن آن حضرت است و آن با
و سوار کشتی شد با دوستان خود پس میباید دانست که چون یک شاع از انبیا و اولاد
کلمه آن حضرت که ولایت است در باطن نوح بود و دعای او در درگاه حق تعالی
مستجاب

مستجاب شد به برکت نور ولایت آن حضرت و نخستین بر سر رسید و کاش تمام کردید
پس هم کشتی ولایت باطنیه نوح و سوار بودیم کشتی ظاهر معمول خود با مردم و نور ولایت
سوار کردید و نور ولایت آن حضرت در دریا پیش او بود چنانکه آن حضرت کشتی او خود
و مؤمنان را از شر خبیان نجات دل و جان او را دید و اگر اذن آن حضرت نبود
حضرات اجدادین و سلطان آنها کشتی او را خرق و از دریا نوح و سوار کشتی
از دریا رسانیده بودند چنانکه حدیث این قصه را استقامت کلمات منجربیات
ذکر کرده ایم اگر سید داری بان فار جع الیها و ختم و دادن آن حضرت تسخیر معمول
است که تسخیر معمولی هم از برای نوح بعد بقوله شد و هر کشتی کشتی تسخیر نوح
نوحی و من مختلف عنما ملک این تسخیر غیر معمول تسخیر ولایت آن حضرت است که تسخیر
لصیب نوح شد و در فطرت او از اول خلق تسخیر بقوله کما مولود علی اخطاه و محبین
نجات داد و حضرت ابراهیم را از زنده فو و آتش چون با او در قش و قبول او چون یوسف
صیبه تو را جبار و نجات دادن از شر خون و آتش چون با او در جبار و محبین حضرت
با سوزی و خضر و نعیم و اولاد ایشان و علم لدنی ولایت بقوله تعالی و علمنا من لدننا
عیبا بدینا من انوار مبارک تراص غفور بود و آن آن حضرت در حاکم الزمان
و مشایخ از ازم الزمانی است که باطن آن حضرت است بقوله تعالی فاذا جاء الامرنا و فاعلنا
و همان شعله ولایت کلمه علویه علیه السلام که در باطن سپاس پادشاه معین ناصر

[illegible]

برص بلا در صحتی پس علم دارم آنچه در ضمیر و قلوب خلائق است و من خبر می
شمار آنچه بخیر و بد آنچه در ضمیر و غایب و در خانه سخنان پیر میاید است
که محمد بن احمد ابجد و رفوعات کیه خوگو تا ختم ولایت عامه از برای حضرت
بنیاد و زبیه و علیه السلام که در بیان او نیز در مطلب موقت با او کلمه از آنکه شرح
آن خطبه و در آن است که قائم با کتم ولایت انبیا و ائمه است و این کتم
ولایت کلیه خاصه محمدیه بحضرت مولانا محمد بن ابی موئین علی مرتضی علیه الصلوه
و این اعتقاد بنا بر نهی است و عامه است و لیکن اعتقاد عرفا و اولیا و
حضرات ائمه علیهم السلام است که قائم ولایت مطلقه اهل بیت علی مرتضی علیه الصلوه
و السلام است که آنحضرت را قائم الوصیین فیهم چنانکه حضرت زعفران را قائم
و منجبه پس در مقام نبوت مطلقه علیه حضرت قائم البین ولایت مطلقه علیه حضرت
قائم الوصیین است و چنانکه جمیع نبوات انبیا از نبوت کلیه حضرت قائم البین
ناشی و نازل است و ولایت جمیع انبیا و اوصیا نیز از ولایت کلیه حضرت قائم
الوصیا ناشی و نازل است پس صاحب الولائیة المطلقه اهل بیت علی مرتضی علیه
الصلوه و السلام و ذریه طاهره آنحضرت بنو فاطمه آنحضرت و ائمه آنحضرت
الزمان و ظهور حضرت مهدی قائم آل محمد علیهم و عقب آنحضرت اقتدا نماید و
میگردانند و ولایت عامه ختم آن از برای عتبه اگر چه ظاهر شده و با وجود ولایت

الایه علویه محمدیه علیهم السلام که ظهور و تسلط ذاتیه الهیه است و دیگر ولایت عبادیه که
از برای عیسی بهر سید و بزرگوار است و تسلط ذاتیه الهیه که حقیقت غیبیه آن ذات
احدیه غیبیه است و ظهور آن حقیقت ولایت محمدیه علویه است علیهم السلام و دیگر ولایت
در میان واقع و نقلی است که حضرت عیسی نسبت بهیم درین عقلا تحریف نمیکرد
و کفر باین و فقر آنرا القاش روح این خطبه عظیمه گوید که فقر را قبال اینها عقلا در
محمد الدین احوال بود و او را من کشف قلب و شمع و در حال شرفی به نبیه بود و روضه نور
حضرت کبریا مولانا عظیم الله عظیم الله عظیم الله بن موسی الرضا روحی فرستاده مبارک که طالع کتب
فروقت او شده و در کتبخانه مبارکه آنحضرت یافت میگردد که بخانه مرحوم ناصر خان
او یافتیم و از مطالعه میکردم و باین مطلب باطل تحریف که بر خود و عقلم را زود از نظر
و ظهور او باطل الایه در شان حضرت مولانا عظیم الله سوره او را باین ان باقیم فقی
و مطالعه آن باطل و طبع میگوید خوش نصیب بودم بطول الهام فرمودند که شرف خرم تا زکی دارد
باز استماع این الهام غمزه نور انگار بر هم که زده چشم از مطالعه آن پوشیدیم و یافتیم
که بعضی از آیتانید صحت و حوان فقر که اورا میراث الدین بخوانند بحث نبوده
دلائیله و اعتقادات باین مقام که گفته اول دلالت بر بطول او و حال محمد و هر دو

عیسی در مرتبه نسبت بخود فرمود که انا الذی خلقت علی بن عیسی فی الهی صبی
و همچنین دلائیله انبیا معجزات آنها بقول حضرت رسول خدا است بر حضرت
و درود که یا علی است مع انبیا و سر او معی جبر او آن تناسل از حضرت ولایت عا
و ولایت خاصه فرق است و این شرک باطل است بلکه تناسل حضرت با شکر
عیسی تمام انبیا و کتب ولایت باطنیه که مبداء نبوات ایشان است از حضرت صاحب ولایت
علیه مطالعه الهیه بر منین که نه و از و خدای و مطهر آنحضرت محبوبانه اردو
میخواه لیک از او خواهد برتابد که در این کتاب که عتاب بر بریزد
از ریشه لاغر و خیزد فعیله الامم است که معجزات انبیا را آنحضرت نسبت
بخود و هر کجبه لکه حکایت و احاطه دارد آنحضرت بر ایشان و کمالات معجزات
وصفات ایشان و ممکن است که بطور تبا و یکفیه اند که منم نکستیکه را لایسکم کوری
مال را خود بقدر غیر این است از صفات شریفیت را از دین و قلوب ابرار
تا جلال و جلال مطالعه از او در مراتب استعداده و قابلیت تمامیات خود
بنیایینه و خود را آینه صفات کمالیه حضرت و چه آنکه منم میبندد و نیز
لکه را میسر کردیم نقصان روحی او کی از الوان کمالات را از وجودش بر خیزد
گونه تون بالوان کمالات صفات ربوبیت و انجلی با خلاق الهیه و نقصان
ربانی که استخلاق با خلاق الهیه و تصفوا بصفات الهیه و نیز منم لکه میدم مقتضای

بکمال غفر

استعدادت خلایق را که در این بقعه است و در اینجا علم یکتا است و در اینجا
 آن قابلیت را تا آنجا که نرسد و نیز نمیکند که آنجا بگردم شما را با آنچه من میبینم
 از کالات فطرت و قابلیت شما که در حالت چه قدر است که آن بنده و جوشناست که
 میشود آنچه از کالات و علوم و تقاضای که در فطرت خود و غیر که باید و آنرا خداوند
 میداند و نتایج و ثمرات آنرا و به خود قرار دهد لایکه باعث قرب و وصول الیه است
 و حال آنکه در متن واقع و فکرا و شایسته چنین میروان لایکه بر آنرا بطور ظن شما
 مرتب نموده یعنی علم که خلیفه و مجتهد میباشم محیط است بر وجودات شما و کالات
 و اخلاق اعمال شما و علم تقصیر است بر حقایق و ثبات و مقامات و غیر و علم فطرت شما
 و چیز را از آنرا از احاطه باطن و نظر شعور خارج نیست گفت که کور را از لور را
 خارج آید از حجاب و انجماء برهان از درین دریم نبات از غایت غیبت و محکمت
 معصرت قیاد و لا منم جمله را که زینتها کنم آنچه را در خانه خود خورید
 و آنچه در منزل بخورید و علم من به سستی من به حدیث به و در لای
 علم من به محکمت و درین جمله را به حدیث خفا و غیر من و خود
 من را در حق و حق و حق چون کلمات حق منم علم تقصیر بدان گشتم
 بر همه علم و احاطه منم بر همه فضا و در مملکت من خلیفه ختم اندر این
 حکم فرموده و در این خلیفه غیب منم که در کمال تقصیر است

علا هر را

من هر را در این کمال خیران باطن غیب منم غیب منم غیب منم غیب منم غیب منم
 پیش علم غیب منم علم غیب منم علم غیب منم علم غیب منم علم غیب منم
 هر که عارف است غیب منم او را اندرین حق منم و در این حق منم
 انا البعوضه البتی ضرب الله بها مثلاً یعنی حضرت مولانا غفر
 امیر المؤمنین علیه الصلوه والسلام روضه فرمودم بعوضه و بشه که در میان
 بقوله ان الله يستحي ان يعرض بك بعوضه في قومنا فاما الذين آمنوا فليولوا
 انه يخجل من ربهم و اما الذين كفروا فليقولون ما دار ادم بعد انما يعرض بك
 و بهر سر بر کبر او با بصر به الا الف تفتين بهر آنکه بعوضه آن بشه را کون که بآن
 خورد و صغیر در غضا پنجه فید است چضا بشه پنجه فید است و کون
 از فید را دارد که بهر اوست معنی آیه لکن حق تعالی حی و منیر و مدبر و زنده است
 از برای حق که واضح است از حق را از برای علم المؤمنین خود و هم بعوضه
 و مافوق آن که در باب است و در کبر است و این آیه در جواب کبر است که
 میروند و در حق تعالی در شان زدن بعنکوت و در باب است و منور در اورد
 صلاح علیه السلام است که تبار حق بعوضه زبر است که حق تعالی بهر منم حبه
 آن خلقت فرموده و در آن صبح آنچه خلق فرموده است در فید را کبر و بزرگی حبه آن را
 و حضور و بگردان پس را بهر فرموده حق تعالی لکن تفریق بین شما و مؤمنان

در قسمتی که حق تعالی بر پادشاه مراد پیکار حضرت وجود خود و وجود او را می فرماید
عقل فرمود و خلق تو بود که در اطلال وجودات علییه و اعیان ثابته غوثی است بودند
و حوت فرمود بر اطلال کن و انما نیز غایت با صفات کمالیه نورانیه روحانیه
الیه قیوم و حوت الیه بنمودند در شان من چه مرا بقا فطر خویش خستند
پیر از مومنان بحج و خلیفه الیه آمدند به تائبانی بالو بلکه از مومنان غنی
که خداوند و صلیک است آمدند و بعد از آنکه حق تعالی بکمال الخ خود ظاهر است و بود
اولی امری در روح عظیم کلی المراد کسوت وجودی من در عالم خلق و ظهور اعیان
علیه خلق را نیز ظاهر فرمود بکسوت احوال ظاهریه و اعیان کونییه تحقیق شده
بنور ضوای حق تعالی کونییه ظنییه دنیویه و کبر و ظلمانی شده و در جنت
حیوانیه بشریه مجبور آمده اند انکار نمودند خلیفه الیه و نشاندند انحراف را
و حال آنکه حق تعالی بجهت تنبیه آنها حضرت رسالت فرمود و انما امر سالک
و کلمات الیه و بر آنها خواند از این سر سر گرفتند و نصیه حق نموده و تنبیه انکار
آن بود که مقتضیات فطریه آنها که ظهور با صفات کمالیه الیه بود در مقتضیات
طبیعی کونییه ظنییه اعتراضیه فروغیه آنها کسب فرستاده و هر قدر در تنبیه آنها
و احوال خود حضرت خلیفه الیه و بر پا نمودند حضور ایشان را منور افرازا است
و واجب گردانید که هر کس که صفات لایکبار خفیه برساند که حضرت فرمود و آنچه

و غیر

و محمد مقیم حجه معذرت فایده بخشیده و آن بزرگوار روش خود بنده شسته و شسته
خواندند و قائلو بشده و سنا فکروا همه را بنیاد شدند اولیا را شسته شدند
گفت خویشان بر ما هم بشهر هر زمانه بسته خویم و خور بهر خستاد حق
این کاران سنا فکان منکران فرمود فلما جاءهم ما عرفوا كفروا به لیس فکرت
خلایق بخلیفه لایه الیه و حجت الیه نوریه روحانیه خود که در عالم اعلی علم الحق
نصیه حق بر او کردند و نیست این انکار را اقرار کرد و حجت ان عظیم بود که عاقلان
محسنان لم یس خیا که آن روز که عمر علیه علیه بشتد و دنیا حضرت امیر بر خیزد
و خلایق را از حجت سر حضرت فاطمه بیرون او بود و حجت بتجده آورد و او را که
به پیغمبر بابو بکر علیه علیه و آن حضرت ابداست منع فرمود که اگر کلمه بیعت خود را
کرد گفت میزنم کردن ترا آن حضرت رو بر خسته حضرت رسول فرمود یا بنی
انما ان القوم استضعفوا و کادوا یقتلونی و فرمود یا عمر اگر بدایه که از چه باب
عظیم جنت خود را خارج کنه در چه باب بقیت و لغت خود را در ضریح که بر آینه
بر احوال احوال الله بخواب که است فایده که چهار دار بر احوال شهادت
خود آنحضرت گفت یا علی همین قدر که من نگذاشتم خلافت حضرت رسول را
برسد و بعد از تو بدو بنده و نیز باشم و شمار از خلافت محروم شدم مرا
بکسرت دیگر چه میگویم که حق من و معلوم است که منطور آنحضرت طاعت را

امروز

همه باطن بر شد
 اولیا از سر خود نپنداشند
 همه حق که فرموده ای کیا
 فایده خواننده را نپند
 پند حق او پناه از راه رود
 کر حق میوه را گاه رود
 در پناه جان دین کبر
 که نما با اولیا و حق ستیز
 تا نغمه زار زه حق و ولد
 در محرم انور سجد
 رو بگو از جان تو جبرائیل
 عاشقان عارفان گاه را
 در پناه حق این آ
 که کن نور ولایت را اولیا
 تا با نور خدا پنا شوی
 پیشتر نفس که کثری
 پس در آرزو بران شد
 خدای بی نام که کثرت
 نور که جنتی خمد سر با خبر
 نور شمع از اکر است
 هر که شمع نور خود است
 نور حق او بصدح و نثار
 تا بابا که کوه سر از
 پس با حق پناه در آ
 تا شور از کمالان اولیا
 آئی از شاه ولایت خبر
 غرق غمش از پنا
 از زمان که تو محبوب
 شکر الله تعالی تو ملا
 و قال علیه السلام انما الذي كنت اعطاهم لما تم ثباته لقدرة الله
 سبحانه وتعالى على كل شيء واما اعطاهم الله عليه الصلوة والسلام فرمود
 يعز الله وادى الى ان اعطاهم الله انما اعطاهم الله روحه بان به انما
 عبارت از بعضی از نسخ معتبره موجود است و خلاصه معجزات که در شرح نظم
 بیان شده با همه طوایف خلق با برکت و صاحب امر پند حق پروردگار
 تم ثبات نه خلقا آخر طوایف از طوایف خلق است که ایلاج روح است و خلق روح
 دیگر است غیر طوایف است و بتجانیه لهذا خلقا آخر و موهو که تمامیت خلق از آن است
 و انحضرت

و انحضرت که خلیفه خداوند است بقدرت کامله باله الیه که حقیقه و لا یتوکل
 اوست ای کمال الطوارف خلقه بتجانیه و روحانیه و فرمود زیرا که کمال خلق است
 و جلاله است قدرت اوست که امر حق است و فرمود حضرت مولانا علی عظیم الدین
 علیه الصلوة والسلام منکم یکم یوشینم یا تحوانها ناره خلقه شد در رحم اموات
 لم تکن شمع و الباطن بالیات منته بر شمع و برقرار مروت روز قیامت
 لم یکن شمع و الباطن بالیات منته بر شمع و برقرار مروت روز قیامت
 باشد چنانکه حقیقه از فرمود کون اعطاهم لما در لایک بیان خلقه طوایف خلقه
 فرمود بقول تعالی اما خلقنا لطفه فجعلنا لطفه علقه و جعلنا لطفه
 و جعلنا لطفه خلقا ثم کوننا اعطاهم لما تم صورنا ثم ثباتنا خلقا آخر فبقا
 الله احسن الخلقین بیکه چون انحضرت خلیفه الهی است و صاحب امر است
 جمیع این طوایف خلقه از ازل است و جمیع این طوایف که مراد از عظام است و تنهای
 بالیه اموات باشد که در یوم قیامت سر از مقابر مضایع خود بیرون میاورند و
 لم یمنیایه و زنده شوند و مشور میگردند در عرصات قیامت و تمام این حالات
 امر الهی و خلیفه الهی است و ممکن است بطور ناوید که هم مراد از عظام عیان باشد و علقه باشد
 که نمبر از عظام است نسبت به موجودات خارجی که نمبر که عیان کونی نامیده شده است
 یعنی من یکم اعطاهم عیان علمیه و از غده نور ای کمال و علقه و عظام خارجی

که علم اضافی الهیت عرض نماید نه اینکه چون مقتصد و مرسوس است با ذات خداوندی
عرض ظهور ذات او بر صورتی است چه بر باطن یا ظاهر و خود مستولی و مستویست چنانکه
در مسجد الرحمن مع الهی است و این نور است رحمت او خداوندی غیر حق تعالی بصفه
رحمت مستولیست بر عرض ظهور خود و حضرت ذریه طیبیه آنحضرت نیز ظاهر این عرض
ظهور نور پیاپی شده کاشمش بر وجهی عشر بعد از آن فرمودیم و لا تباد فی القرآن
و لک سادیه سابقه الهیه زیرا که در آنحضرت حدادیت است و نشان آنحضرت
تا وید کلام است چنانکه حضرت آنحضرت فرمود قاتلک علی تنزیل القرآن و تامل علی
مع تا وید پسین است که آنحضرت صاحب دو باطن است عالم است و دایره تمام
کتاب الهیه است و بعد از خود علم روح دارد و درین زیرا که آنحضرت در رتبه آن علم
بقوله تعالی و الراجون فی العلم و بحث روح علم در آنحضرت است که نور پیاپی آنحضرت
که علم اضافی خداوندیست در مراتب روحانیت و عقلانیت و نفیانیت آنحضرت
ظهور تمام دارد زیرا که روح کلی عظم آنحضرت ظهور این نور صفت و علم صفت و فعل
کلی آنحضرت ظهور این روح عظم است و نفسیه سیه یکله آنحضرت ظهور عقلی است
که در صورت از رفیع مبارک آنحضرت ظهور یافته پس نور علم اضافی الهی روح دارد
آنحضرت و در رتبه ظاهرش مراتب بر رتبه طیبیه ایشان و الهیه در معنای
در علم پیاپی است اعجاز نسبتات آنحضرت تمامی سبب فرمودن آنحضرت

علم مطلق اضافی میسر نیست حضرت صدیه و توحید محمد که در حق ظهور خداوندیست
عرض حق تعالی ظاهر علی بعد از آن اولاد است دلی عرض حق تعالی در این
است این انفسار و توحید عرض خود در حق ظاهر و در حق نور خود در حق نور
عرض نورانی علم خدا در رتبه و اولاد شده شد و در رتبه نور ذات حق عرض
کائنات است ذات بر نور حق هم عرض علم مطلق حاملین نور حق و صفت
زین شریف خود طاهر چونکه این خدا بدو در رتبه ملک مومن عرض حق و نور
است حق این ملک امام چونکه مومن در رتبه مومن عرض حق و نور است
حامل است رتبه عظیم علم حق در رتبه این معین علم تاویلات قرآن کتاب
است حاضر شریف است و در رتبه نور کلام در رتبه است تا وید کلام
در رتبه تا وید و در رتبه است آسمان است این معنی است که در رتبه اولاد و در رتبه
خود به رتبه ادیان است تا وید تمامی نور داد این را یافته است از حضرت
و قاتل علیه السلام انا و جلاله فی السموات و الارضین انا صاحب
الحج و الطواف و محرمات حضرت مولانا عظمی بر زمین علیه السلام
فرمود در عرفه انهم وجهه خداوند در آسمانها و زمینها هم صاحب حجت است
و سوزاننده این طوفان جلالت که اولاد رتبه با توحید به شریف است غیر آنچه توحید
که آن هر شئی بر شئی غیر خود وجه هر شئی را حقیقت و جوآن گفته اند که توحید

تسکین بجزوه الوفاق و لایب الهی است بقوله تعالی فمن کثیر الطیغوت و یومر بالقیه
 استسک بالجزوه الوفاق لا انضمام لها و در تفسیر حضرت امیر محمد طاعت خلفا
 جو رویش خلیفانک اشیم میباشند و تا بعد از آنها و ملو بجزوه الوفاق که انضمام و انقطاع
 ندارد و حضرت مولانا عظیم میرزا مبین علیه السلام است که مؤمنان بان بزرگو و متکبر
 بجزوه الوفاق محکم و لایب آنحضرت اند فیه بر تفهم اند و چون آنحضرت صحنه رضوانی
 و حقیقه ولایت علیه السلام الهی است و صاحب لایب الهی است راضی و رافع و ارفع و اعلی است
 و کفر است از آنکه بیک تنگ بولایت آنحضرت دارند و محبت او را در هر روز
 آنها از نور ولایت آنحضرت بهره دارند و نه اکه و شرک از آنها مرقع است از برکت
 آن نور الهی و از نجه فرمودیم سوزاننده آنچه شایع است از مطالع حق
 خوه آنها خلفا و جو باشند بقوله تعالی خطیب بکفرت رخصه او آنحضرت الصیا
 فی جهنم که کفار غنیه و علاای بر آن نور فیه آنحضرت به هر که میاید رنگ و طفت
 شرک و کفر از مرآت قلب او زایل نماید پس چون آنحضرت خلیفه و جبهه الهی است
 و صاحب لایب الهی است و مالک القاب است قاسم خات نام است بنار عظیم
 میفرماید خضر هر اعدا و روزی هزار مجید دشمنان خود را در خضر و چشم نهال میباید
 و لونه از منو انا خضر اسر کلیم القاطعه و انار حاکما الدامره چه خلیفه الهی است
 صفات کمالیه الهیه است از صفات قهر و لطف و ماک و مالک هر طایفه الهیه لطف و قهر است
 و جزا

و جزا و نوبت انار و قیامت بآنها و هر چه استحقاق و محرق اعالم است
 کف مولودم و هر چه خدا و تا رخت از خود و سما و زمین و جهات هر حق
 و ختم محبت رب الفلق جلوه کاه و از حق تو نیست نورین روضه و طهر است
 جمله موجودات نور است چه وجود مبدی است کاشی ناک و وجهه
 و جبهه حق بود بخیر و نیکو عارفان در نور باقی جمله خیر از نور باقی ناکند
 نور حق و عظیم غیبی است در جهان از حق و حق یاف از دایره جهان کمال
 از نور انکس مرآت است که در عالم از شایسته یار بهر شد بر جهان لایب و دنیا
 و جبهه حق و نور است لیک و جبهه نفس عالم و جبهه ذات حق من آدم
 زمین و جبهه عالم است بهیچین اوله و لو اکلن کاسه بنور و باور کمن
 مجلسی شایسته نور حق بهر که باشد با حق چون لطف حق شایسته مالک است
 جبهه طاعت و جبهه انار است در حق و لطف لطفانه زمین بهر شایسته دارند بهر
 لطف و قهر است بهین را کامی از نور پاک حیدر انبیا و اولیا زمین نور پاک
 فیض از جبهه طاعت است بهر کس که رسته و نور نور طاعت و طاعت بهر کس
 فیض جبهه طاعت است آتش از نور پاک کشت خواجه شایسته نور شایسته
 بهر طاعت و حق است دشمنان خاتم پیغمبران کشته ز دشمن زمین و کرا
 بهر بنا و خیم نارجم خورشید عالم طاعت است جبهه طاعت و نور از نور پاک

قد حق را از بندگان پاک چون بخاند بشه وین آینه مستحق حق از خدایه
محرور نهانست اندر محرم مؤمنان را شایسته بخشیم و دعا علیه الصلوة والسلام
انا بآب الله الذي قال الله تعالى الذين كذبوا باياتنا واستكبروا عنها لا
تفتح لهم ابواب السماء ولا يدخلون الجنة حتى يلج الجحيم في سم
اسخا ط و كذلك تجزي الجحيم باب يعترضت مملو الا عظم
المرئيين عليه الصلوة والسلام و در فرقه از مومنان با حق تعالی انجمن باکی در دو
حق تعالی از مومنان است که یکدیگر را بنیاد بآیات و حجتها و خلفا و من استکبار
نمودند از احکامات آن بزرگواران بفقوح کلامه شمرند برای ایشان ابواب است و در خدایه
بهشت را تا آنکه دلجو نماید و فرود و در سواد و نوران و بهر خبر او بهر محرم
بدانکه حضرت رفیع فرمود انا لله بنه العلم و انا لله بنه الرحمة و انا لله بنه الجنة و علی
باب است از حضرت باب الله است در شما و در حق برای خلائق را که میگوید در باب
آنحضرت مکررند و ضروری بنه علم الهی و رحمت و انعام الهی و جنت خداوند بخوانند
و مملو از نعم او را این آیه مبارکه تمام علم و رحمت و جنت و آیه است که علم ضایع الهی
صافی و رحمت الهی و بنه علم خداوند است و در مقابل این تمام کفری کافران
که نفس بر بنه کلمه آنحضرت است که همه اعمام نفوس خلاق را از نعمات و از حق است
و در میان این جوش علمی صافی و کرمی نفی آنحضرت جنت الهی است بقوله است
ارض

ارض کجسته الکرمی و صفها و من الرحمن بقر حق تعالی از مومنان بیکه کرامت
و محبت و من مژگونه چون ایشان ابواب خداوند را در این ابواب میاید
و از در جنت گردید که استیجاب و بعد از این ابواب بفقوح مکرر برای
باب تمام قلبین بزرگواران که باب ولایت و رحمت و نعم من است و در هر در بنه
جنت الهی من که موقع شمایه عشره قلبین بزرگواران و از هر نفقه قر سیه ایشان
مژگونه تا بعد از این امر که در خدایه است و در سواد و نوران و بهر خبر او بهر محرم
و معلوم است که موقوف بر امر محال است و تحقق بخوبی یافت پس خبر حق
من اینطایفه منکران است که ان خوار بنه شه و ممکن است تا در سواد و نوران و بهر خبر او بهر محرم
نم بآب الله و در سواد و نوران و بهر خبر او بهر محرم است که در سواد و نوران و بهر خبر او بهر محرم
باب الله که ملین و من است حضرت محمد آن باب سماوی است که در سواد و نوران و بهر خبر او بهر محرم
سما و غیر از آن فرقه که خط ذریه طاهر من غیر باب الله است و نور ولایت من خبر کرمی
کشمه نشود و از در جنت کلمات آن بنه که رجوع با هر خدایت غرض و قول تعالی
کاشی ریح الی صد و سیکرین و سیکرین این نفقه ولایت دولت و رحمت و
الیه که از هر شوی بر آنها باب الله است من در جنت ولایت من که نور رحمت است
الیه است مژگونه که گفته شد نفقه آنرا از مجاهدات و ریاضات بصیق و طاعت
من چنین باب الله و کرمه شونده که در سواد و نوران و بهر خبر او بهر محرم

بدون اذن حضرت مولانا العظیم علیہ السلام نتوانند حرکت نمایند چنانکه در حدیث
 ارشاد آن حضرت علیه السلام است که ملائکه را از آن حضرت اذن خواستند برای
 ملاقات بهادران خود پس بیکدیگر عرض کردند که این ملاقات بمانند ضحی
 عرض کردیم که این ملاقات بدون اذن شما حرکت نمایند آن حضرت فرمود
 موصیایم که اگر بقیه بدون اذن من حرکت نمایند بر این تهمین میگردند و این
 اطاعت ملائکه آن است که مطلق ملائکه نسبت به حضرت حجتیه علیه السلام بمنزله
 فوق نیست حضرت ابی که هر که خلیفه و حجتیه او نیست میباشند بدون
 تحریر آن حضرت حرکت از قوا و کوره ظهور نمیشد پس چنانکه این ملائکه مقربین
 اذن آن بزرگوار حرکت نمیکند و باطاعت آن حضرت حرکت نمینمایند و سایر
 ملائکه غیر مقرب ظاهر خود دارند بدینکه تا بقادر کرده اند که چون آن حضرت با
 حضرت شمس صاحب مباد و غایت عوالم وجود میباشند از آن است که تمام
 موجودات عالم وجود خدمت و اطاعت ایشان باشند که ملوک و مقصودین
 فقیه ملائکه عالم وجود را از علی و انصاف و اطاعت آن حضرت اند خاصه ملائکه
 و آنچه این معرفت گفته اند است که هر افرایه بمنزله قلب ایشان که در حجاب و خلیفه
 و جبرئیل بمنزله حق است و میگوید بمنزله انوار است که اول خدمت روح
 و رقایق روحیه را بنمایند و ثانی خدمت عقول و علوم را بنمایند و ثالث خدمت
 نفس

نفس و قیاسیه الهیه و قدیست از راق را بنمایند اما در رتبه و منزلت از برای
 آن حضرت است که به آنکه در حدیث وارد است که ملائکه تمام حجت و ظهور
 همه در طریقه شریعت از منسوب و اول از منسوب شریعت حضرت قائم و صاحب قائم
 الحمد علیهم السلام است و بیکدیگر و شریعت از برای آن حضرت بر عا حضرت رضا و عا
 آن حضرت در رتبه طریقه و در رتبه معلوم کرد که آن حضرت در طریقه
 از منسوب نقیشت اول مظهر ولایت است و سایر رتبه طاهر و آن حضرت همه مظهر
 تمام مظهر ولایت است که از منسوب نقیشتان طالع شریعت است زیرا که هر یک مظهر
 ولایت میباشند و صاحب ظهور و رتبه حجتیه و عقیده نفس نیاید و صاحب شریعت
 کلیه الیه از منسوب نقیشتان ظهور نمایند با کمال ولایت و حجتیه بر سرند و بعضی از
 ایشان پنهان است و در عوالم ظهور و ولایت و در بعضی از این بزرگواران
 ظاهر است چنانکه از آن حضرت و از حضرت همه علیهم السلام ظاهر است و این
 حضور باطن است و قد بر نفهم گفتند که این است که ملائکه عالم اندم در آن
 هر یک از جبرئیل و میکائیل و عزرائیل و حضرت خضر خود که هستند در مظاهر و عوالم
 طریقت که مظهر حقیقت است چون چنانکه در کلمات خود گفته اند این مظهر
 آن است که بنده این است یعنی حسین حسن و قمر بنی هاشم
 طاعت آن را در بر زمین که هر یک از این بزرگواران غایت است که از برای

و در آن حضرت

حق تعالی شاهانه آنرا موقوف بر مصالح و معاملات خود نموده بفرموده دین بر حلقه
 فلیعلم صلاحا و لایزاله بعباده به اصد است هر چه مبارک حضرت است
 عظیم السلام که آنحضرت موعود و جده است و این عظم الدین و معاملات خود نموده
 الهیه از روی مشورت میگرد و آنچه هر معرفت اتفاق بر آن دارند نشکند
 عباد و در آن دوام صبر به و سلوک در طریق الهیه لازم که در سیر خود کاشف بصورت
 کلیه الهیه که آنحضرت است ثبوت محال است که تیر تیر در اطوار باشد قلبیه خود که است
 انفسیه الهیه است و آنست نمود و نظام مخبر نظام نیز دلایل و ضحیت بر طلب
 پس میباشد و نشکند طایفه صبر به و سلوک لازم است معرفت آنحضرت که جده
 اعظم است بصیرت قلبیه خود و طلب ستر است شناسائی ایشان کلیه و در آنحضرت
 بالله شخص ملک و مجرب مملکت نماید باولی عصر خود بقوله تعالی صبر و اوصاف
 در بطوار و این دو نظام بطور باولی عصر خود که اورا بخیر و کمال رساند پس بولایت
 نماید و مناست حاصل نماید به حضرت صاحب ولایت کلیه الهیه بعد از آن معرفت
 آنحضرت را حاصل کند و داخل در اولیا آنحضرت که در سیر نظام خویش
 نمیکند که کن بر فن و کلام خویش کشف و لا غوم هم صلا ای عظم السلام که
 آنچنان است که در سنی ملک صمد از بهترین توفیق که یکبار و جبر بر این
 صمد از بهترین شاهین از بهترین جنات آوردند حضرت آن شاه روز و شب نشسته
 بر ملک

بر ملک بر فرزند شاهین در قطب مجرب بر این دین و فرزند شاه بر رنجته
 بر در این خجسته شک است در ره شمس و خورشید از فرات و دار لایزال
 و حضرت از حضرت است نزد بانی بر نموده اند ملک نزد بانی در مشورت
 تا که نه باید بر نشان ظهور ناکمان در هر چه در سیر شمس و خورشید بر ملک
 بر ملک با خبر شد ملک چون نوشتند از آن ملک که علی آن پادشاهین
 یافته بر صمد در غرور حکم و امر از رب العالمین بر ملک بر دیده این
 که نشسته بر ملک بر روز شب جمع بهر خط آن چرب فضا را از رفته نشسته
 دین و بیان از آن گشته دین املاک از خوش و شام مجمع گشته آن شاه بقا
 گشته از آن زالی دین و ملک آن گشته خویش این در آن املاک
 بهر حال و چهار ملک شیوه این گانه در طلب ره پادشاه در جوب
 روز و شب است اشتاق معرفت جویده از نشسته در تار و پود که کمال
 پشت خم کردند از این با کمال عارف در پیش را عارف روز و شب در جلال
 و قاری الصلوة والسلام اما اسم من اسماء الله تعالی هو الله اسم اعظم الاعلی
 اینحضرت موفقه الاعظم امیر المؤمنین علی الصلوة والسلام روح فراه فرمودم اسم از شما
 حق تعالی و آن اسم اعظم اعلی الهی است میباشد و نشکند که او از اسم هر چه باشد
 مع اسم است و بهر چه که حقایق خارجیه که ظهور ذات است اول کمال

بر دو جهت است و لفظی که دلالت بر شمس آن تالفظ شمس است بقا ذکر آنکه
از شما آیه حقایق بر وجهی خطیه است که دلالت دارد بر معانی لغیاتی صفاتی
چون حقایق علم داراده حیات غیر آنها و هر یک از این حقایق کلماتی است
مگر اسم اعظم که اول آن همه حقایق بود و در حقیقت که مبدأ جمیع اشیاء و معنی
و عالم کون است و غایت نامه کامل موجودات میباشد و آن نیست مگر وجود کامل و بطن
و سر عظیم حضرت محمد و علی علیهما السلام که جامع مبدأ و غایت اند و البته آنحضرت فرمودم
صاحب شریعت بود و از این هر همان اسم اعظم خداوند است که نورانی و ربانی است باجمه
آنحضرت فرمود من عرف الله عرف الله و من عرف الله عرف الله و من عرف الله عرف الله
و ذلك الدين القيم زیرا که این سر و حقیقت نور محمدیه علویه معروف مشهور در دکان جهان
است بقا ذکر کرده آمد و در صورت دیگر آنحضرت فرمود که پروردگار را در برابر ما نشوید
که آن حقیقت غیبیه باطنیه است و پس از آن گویند در شان ما هر که بخواند
که خود باید رسید به رتبه رتبه آنحضرت تعالی با محافل معجز از فضل و کرم که محافل معجز
با اسم اعظم آنجی که تصرف میکنیم بان در سورات و ارض و جبال و کجا در زمین فرود میوم
با سنان بالا میرویم در ششیم در شش و حضور پروردگار خود طاعت نمایند باین
اسم اعظم را جمیع موجودات عالم کون بسا و لایزال در روضه در راه آدم ابوالبشر و در
ارضی نیز همین اسم اعظم است مؤثر بر مظهر مظهر حضرت محمد و علی علیهما السلام که در آن
مظهر

مظهر مبدأ و غایت اند و وسطه کلیه اشیاء و خلقت اند و حقیقت این بزرگوار تمام
علوم و نشأت آیه مؤثر اند و وسطه در عالم کمال مطلقا بجز حقیقت این بزرگواران نیست
گفت مولی اعظم خودم ظاهر از ذات است نور باطن اسم ذات قدوسی اسم
نور ذات دلویه است نیست عالیه زمین هر دگر ذات حق اوق هم شمس
اسم اعظم است و آن نفسی که ز ذات حق میباشم جدا جدا شمس از جنس ظهور
آمد در شان من نور است بر عالم ظهور است حقیقت جلالت من است
ایت که بر سر جان اسم عروه الوفا میباشم خودم جبهه المیزان ذات حق
گسترش است که هر که متمسک بودم آیه ای واقف است از طورم آیه ای
مولی آنه طورم بیا جان روشن باشد آیه ای چون خورشید خورشیدی کلیم
یا فی زمین عظیم نورانی در جان نورانی بر بر ملک ادا چه شست
چون فی الدنیا فی حق نورانی تا شمع خورشید ناخشنود است اهل لاله راز
در دور کاشان بنا بر کفار نوح از طوفان کجاست تا فای بروی پر نور علی
یونس از بطن حوت از سخت ظلمت نجات یافت از بطن حوت از ظلمات ثلثات که برون
گشت انداخت حق هر کون جنت از جالوت و او در پناه که مطالوت از عذر خنجر
از جود ایت علی بن برادرش در زمین بر همان این همه از اسم اعظم
در فیوض شمس کاشان صلیه عالم ازین اسم اعظم است و معجزه از رب رحیم

پس هر کس طواریات من است حکایت کرد که است من است و قال علیه الصلوة والسلام
انا صاحب الطور انا کتاب المستور انا لیت المحور انا اسحر و انا تسل
انا الذي فرض الله طاعتي على كل قلب في روح يتنفس من خلق الله

بعض حضرت مولانا عظیم میرزا مبین علیه الصلوة والسلام روح فرخنده فرمود من صاحب
طور ولایت و جبار عظیم حجت الیه که طویر جبار ولایت نسبیا یکی طویر نور طویر جبار و جبار
من اند و کوه طویر و کوه نور و جبار عظیم و کوه که هم ولایت من است که طویر ولایت
و سلطنت الیه است و من صاحب کتاب طویر و لوح محفوظ الیه که لوح قضای الهی و عقل کل
است که جامع علوم و کتب سماویة الیه است که تمام کتب نسبیا از این ناشی است و من بیت
معمود اند که در ذکر حکم خود موصوف و الطور و کتاب طویر و درق مشهور و لیت المحور
ان بیت معمور یک در سواد و لیت محو و کسب و سادات است و من حرث و سبکی
که حق تعالی در کتاب خود موصوف و اسحر و تسل و من نگید فرض که حق تعالی طاعت
مرا بر هر صاحب روح متفلسفی از خلق الهی پس از که در شرح حکمت سابقه ذکر کرده ام
که آنحضرت حضرت محمد صاحب تجلی الاله که رحمت الهیه نور ذرات قدس است و ولایت
علیه الیه که طویر ولایت سلطنت و زینة الیه است میباشند و مقام این نور مطلق که جامع صفات
کمالیه الیه است مقام در مرتبه اللطیف است که الله نور السموات و الارض و الیه
فرموده پس از من صاحب اسم عظیم فعائینة احوال میفرماید من صاحب جبار طویر الوهیت
که نامم

که تمام جبار الطور ربانیه انبیا و اولیا از خیر طویر الوهیت من ناشی فرماید از الله
و من با تمام آنها معیت دارم و لیکن چون این ولایت الیه نور ذرات خداوندی
جامع صفات جمالیة و جلالیه است نارنجی جلای و نور تجلی جمالی آن در طویر و جبار
انبیا و اولیا جلوه گرفت پس نور نارنجی جبار طویر الوهیت آنحضرت بود که جبار طویر
موجود طویر نمودند و ان یا موسی ان لا اله الا الله رب العالمین در باطن او در جبار و جبار
در باطن جبار پنهان نهاده ازنا و جلال و نور جبار الوهیت آنحضرت در جبار شد
که جبار الیه است ان با آن نارنجی در مرتبه ملک آمده و نور جبار آنحضرت شایان
لا اله الا الله رب العالمین شد نه لا عارف که معرفت آن نور نارنجی باشد چنانکه آنحضرت
رسمه خدا فرمود یا علی شناخت ترا که خداوند من و مقام شناسا لی آنحضرت باین
مبدء الیت و غایت معلوم وجود در جبار آنحضرت است علیه السلام که یکصد بیت
و چهار هزار و انبیا و من لا ادم الی انجام در حضور مبارک و رکاب آنحضرت نشسته
میزنند اما رت آنحضرت بمؤمنان از نور معلوم میکردند لهذا آنحضرت در آن
طهارت خود فرمود من آنکس که حق تعالی فرض فرموده طاعت مرا بر هر صاحب روح
که متفلسف از خلق الهی زیرا که آنحضرت مبدء او غایت خلاقیت است و سابقا
گویند که نفوس من صاحب نفق از نفس قدسیة کلیه آنحضرت ناشی و ظاهر شریف است
پس این نفس قدسیه مبدء او غایت تمام نفوس عالم کون و خلاقیت است لیت المحور

این کتاب بظهور است
 هم کتاب عالی نور ایم
 هم کتاب غنی فقهی منم
 هم کتاب فقهی منم
 یکتا خبر از حق و عبادت
 من خود بیت یکتا
 قلب در روح و خورشید
 سر خورشید نور ذات
 در طوفان قلب جنت
 بیت معجز که در جنت
 آیه تمجید هر حرف
 فرج موجود در این
 حرف من در کلام
 صحت و کمال آن
 غیر فرج و غیر دیگر
 در پیشانی باشد جلوه
 جلای از نبوت دارند
 پرتو این روحیه است
 در اعانت فرض معجزه
 طاعت من به خیر است
 هر که نفسش در فقر
 فرض بر طاعت و خیر
 طاعت من به خیر است
 زکات و خیر و هم در طاعت
 پس از فرض بر طاعت
 طاعت فرض بر طاعت
 دان مطیع پادشاه او
 بارک الله بنام محترم
 در عوالمش در بنظر
 حاکم است طاعتی قیر
 ذات حق که به از خیر
 قدرش اندیم بنیاد
 صد هزار بیت فایده از آن
 سخن در پیش او
 از زبان خویش را
 پیش

پیش او پادشاه بودین
 حق الیکند از خیر
 حاکم اند خلق خود دین
 چهره از اندیشه است
 بعد از آن در ظهور آیه تمام
 و قال علی الصلوة والسلام
 انا الذي انزل اولين والاخرين انا قاتل الاشقياء بسيف ذي
 الفقار وحرقة بناري بغير حضرت مولانا عظم میرا بنوین بدین صلوة والسلام روحی
 فرمودم نمک سیکندر و متفرق شد از من خلق اولین و آخرین و غیر خلقی بقیه حضرت
 و خلقی بعد از آن حضرت را الیوم لقیام یا خلاق بود در وقت ایجاد و بعد از آن که خلقی
 و نمک سنده ابر شفاوت و جود و خلاف و بسیف من الفقار خود که طایفه طایفه
 ناگهان و قاسطان و مارقان باشند حکم خدا و اخبار حضرت محمد و که فرمود
 معاند خود که گویند که کان محمد ولایت خود که طلوع در سپر اند و خوف و بیکار از من
 خدا که معاد به و خیر حاصل اند و خیر جیان از دین حق و می توانم آنها را با تسبیح
 که نارجم است پس بیاید است که مولانا زکات خلاق ایجاد و اظهار عیان شایسته
 علیه است از عالم علم عالم عین و در مجوز که آنحضرت مبدء موجودات است
 و شرایش از نفسش نشیء آنحضرت میگوید که شرع و علم جبروت و ملکوت
 تمام از حقیقه ولایت آنحضرت میگوید که نور لا اله الا هو و الله است و هم
 صاحب امر و مالک ملک است چنانکه بقا ذکر کرده اند و ذکرش موجب خیر خلاق
 در رحمت و قیامت بکرم معز است که نم حاشا در خلاق بعضا در رحمت

و کلا در قیامت و اینکه فرمودیم تا بر شقیها و فرعون بگفتی و فرعون را یاد
 در دنیا است که مقادیر باطل و فساد باشد مذکور است و یا در در جنت است که در
 صیبت دارد است که آنحضرت با فرزند خود حضرت سید الشهدا اولاد جنت میفرماید
 و قاتلان و را با تمام بزرگواران میفرماید و نیز در است که آنحضرت فرمود است
 کتب بقرآن هر چه که میبینم که هر کس بگفت هر آنقدر که در مقادیر میبیند با حساب
 که عادی است و اینکه فرمودیم سوزانم آنها را اینها خودم بعینش فرمودم که نار
 صیبت در قیامت سوزانم اعظم خود و ذریه خود را چنانکه فرمودیم انا خیر
 اکبر القاطعه و انا حاشا الله امره و بیان خطای است بگفته که اولی باشد اول منم
 کادرم اخلق پرور از عدم متشکرم به عالم خلق را در بر جان کنم من لقی
 دلی بدان در برابر حشمت ابد خطای نفس نشان جهل و جهل است در جهل
 آورم ز جان کوشید جان بدو کوان بر زمین در بود با بدترین جمله است
 نشرا ایجا این خلیان شهر گمانه نفس سر من بدر خلق اول خلق و خلی
 یا قنند از منی من نری که همچنین در شهر و در زمین جمله را پرور من که در زمین
 نشروا منم اندر قیام دان قیامت باطل و غیثم آقا حق در دوزخ روغن است
 زان قیامت باطل و غیثم آقا حق نبوده ذره آنه بر منی ماران بهره
 جمله قصاص اندازد و حق نفس من از نور حق دارد بر کسیر من جزا بدم بر است
 نادر جنت

نار و جنت هر دو اند حکم است چونکه امر حق در دوزخ است نشرا اولی از خلیان
 بعد از آن که فرمود که در شقیها با من قول است خدا ناکان قاطلان و قاتلین
 مالک از منی و میدان که آنحضرت با فرزند خود حضرت سید الشهدا اولاد جنت میفرماید
 از برادر اعدا و رسول از خداوند احد که هر کس بگفتی اینها فرمودند
 به اعدا و رسول از خداوند احد که هر کس بگفتی اینها فرمودند
 همچنین از رسول از رسول که هر کس بگفتی اینها فرمودند
 کانتقام جنت حق است روز جنت است که هر کس بگفتی اینها فرمودند
 شاه آیه با من از منم لشکر حق با من از منم از منی از منی از منی
 انتقام از خود نهاده بعد از آن که جنت است انتقام که در دوزخ است
 مشقت کتب که هر کس بگفتی بهر عمارت و دوزخ است انتقام که در دوزخ است
 روز نکند نماید مجوشام بعد از آن که فرمود نشرا در صیبت از منم از منم
 کمانه را زنده و ممانه سوزن و اصرار از منم و قال علیه الصلوة و السلام
 انا الذی اظهر فی الله فی الدین انا المتقم من الظالمین الضالین انا الذی
 اری دعوة الامم کلاما الی طاعتی و من کفرت و اصرحت سخت
 انا الذی اردو المنا فقین من حوض رسول الله بعین حضرت
 سوره الا عظم بر این من علی الصلوة و السلام و در عباد فرمودیم که هر کس بگفتی اینها فرمودند

در خرد و حجت خود نموده فاعله متفاج جهان و مکیه با سیران است حضرت
 چه آنحضرت خواب حجت دینان است زینر اظهر لطف و قدره او نیست
 و حجت دینان است لطف و قدره از پیش آنحضرت هر ایت بسیارند هر ایت یا
 بوی حجت و حجت خود او نه بر قوله علیه السلام بعلي مهدی لم تدون و بهایک
 الله لکون نادر خدیشوند در حجت و نعیم و فرو میروند درنا هم گفت مولی باب فتوح
 حجت حق خود بود ششم روح و کمال حجت با مرتب فرقی در ذات یک عالم
 با قرین حجت حق آدم نور ذات و مطلق آدم فضل حق با فضل حق منم
 سر ذات حق نهان بر باطن بام جهانم و فیض خدا نیست و بحق ذات جدا
 هر که خدا را در باب این عالم او خدا لان زمین این است که است با براب
 هر چه خواهر زبانت بیاب با حق با فیوضات آدم زین سبب است با حق شود
 هر که در این عالم است لیک اکثر کوبایش موقر است و شش متفاج جهان
 بر عالم است شاه زما چون متفاج است اندر راه حلقه حجت نشسته و فضل
 هر زمان که خصله بر این پیخودانه یا علی مشرب حلقه را با قوت مکان است
 آن بایق زرد خورشید صورت حلقه با حجت یا علی که در اندک از حجت علی است
 قلب حلقه با حجت که بابت حجت حجت مکان یا علی کوبه بر از شوق شاه
 شاهین که خورشید خورشید که من تو که از جهان شوم و الله مولود از حق آدمیم

تو له من دلم در دین حق این بود بر حق این حق هر چه میگوید علی او خودی
 نیست فماین با تو مولی پس خود را خود را الی تا بقیت بر حق کرد علی
 تو علی کوی علی مستی به نور من در یک است سر چون علی مستی عاقلون
 در ولایت است حجت حق از علی در باقی این ابتدا خلق از آن هر باب بر
 و قال علی الصلوة والسلام اما اللهی جهد کجا برة اطفاد نور الله و ادا صلی حجت
 فابی الله الا ان تم نور ولایت عظمی الله بنسبه نه الگو شود خطانی نه احمیات
 انا مع رسول الله فی الارض من یث و یمنع من یث و یمنع من یث و یمنع من یث
 یعنی حضرت مولانا اعظم امیر المومنین روح قدره اتر به اقدامه فرمود
 منم نور الله انجان نور که جبه و جبه و سر نمونه جباران که این نور الله را فرود
 نشاند و مضحک نشاند و خورد نمایند حجت او را قبل جلالت پس اباد و متناج
 فرمود حق تعالی صاحبان نور بعد از آن مکرر الله تمام فرمایند نور ولایت خود را
 که اول ظهور اعظم نالین است در عالم امکان و عطا فرمود حق تعالی بحضرت زکریا
 منم که نور را که ظهور نبوت آنحضرت است و عطا فرمود بمن نه حیات را که ظهور نور ولایت
 من است که سر نبوت و حجت را است که حضرت باقر علوم نبی علیه السلام
 داد چشم حیات را بکار نصار و خود تناول فرمود از آن و کجا بر سر عطا فرمود خود
 از آن بعد فرمود یا جابر بن عبد الله این وقت قال لا نقول و قفت علی عین و قفت علی عین

بودم لیکن روح من در شمال ظلال نذرانی قیام داشت پس بد آنکه در سرخه و کوفی ظلمه
خفی شارح دهر از فقر گفته است و بنا بر این سخن باید دانست که عین حیات و لذت
در ظلمات و فقر نباشد مگر با آنکه رذی اعرابین در ظلمات فرستند و بجا
یاقت پس عین حیات در ظلمات نهان است و در حدیث است که حضرت امام محمد باقر
علیه السلام با استدعای جابر خواست ملکوت ارض را باو نشان دهد فرمود چشم را
بر من گذار بعد چنین یافت که آنحضرت لباس خود را حاضر نماید عرض کرد چشم را با من
فرمودند باز کن تا چیزی نخواهی دید چشم باز گشود یافت ظلمات و چیزی ندید
آنحضرت فرمود وقت علی عین قیوم علیه السلام حضرت دار آن عین حیات کاشی نشسته
و کاشی هم بجای خطا فرمود پس آن در عالم دیگر جا بردار و حاضر شو تا پنج عالم
سموات و ارض و جبال و کجا رو انهار و خلایق پس از آنحضرت شریف میفرمود
کردید که عین حیات در ظلمات است و دلیر صحت آنچه است شریف توفیق این کلام
منظر نظام باین قله سلاک و اولیاد و مکاشفین است چنانکه از برای فقر شارح است
مقبر است داد که خود را بتبع حضرت مولانا علی بن موسی الرضا و رفرا حضرت
حجه الله قائم مهدی علیه السلام میدیدم در ظلماتی شیر که میگویم و میگویم یا ای
مفضلین او گشتی تا از این ظلمات بهدایت ایشان عبور کردیم و وارد دوزخا کاشی
که در طرف شمالی آن باب عظیم بود که آنرا باب جنت میدادیم حضرت مولانا عظیم
علی بن موسی

علی بن موسی الرضا علیه السلام پشت بر دیوار قبلی رفته است که خطبه عظیمه و کلمات
و بلاغت خواندند که فقیر از ابتدا و احتیاط آن بنحویست خطبه تمام گویند بابت
باز آمد که خطبه فحاح آن باب بود حضرت محمد علیه السلام را دیدم بعد از غصه
باب استیلا شد صاحب اولاد فرمودند بر فقر و ضرورت باب شد بعد فقر را فرمودند
فرمودند تبارک الله دیدم باخ جنت است که تمامی درختانش چون بید مولد از
شخصات و آن کلی سفید و معطر دارد مانند حبیبی و الطیف و حانی
امامان و نهی عظیم در وسط آن استان جایست و عمارت خطیر آن ماله بر پا
چون قصر نبشت فقیر باله رفقه که داخل در عمارت شوم دیدم حضرت مولانا عظیم
لام ضایعه و السلام در صدد مجرای عمارت شریف دارند فرمودند در حضور شما
کردم و در خدمت و در وسط نشستم و عرض کردم در این شوم اینجا بشا بود خطیر
علیه رشت بر نوب فرمودند این جنت از برای تو برپا شده است و بعد وصایای
فقیر فرمایش فرمودند که حضور کردم و شاعرانم در سیر دیگر خود را و حضرت
مولانا عظیم علی بن موسی الرضا علیه السلام میدیدم که در ظلمات حرکت میکردم بفضا
کا هر رسیدیم که در آن باب جنت بود آنحضرت فرمود این باب جنت و ملکوتش
در رست من و در رست آنحضرت میدیدم فرمودند که از این جنت بر دم عرض کردم
عجای است بر من شخصی در اینجا حاضر بود فرمود که من بودی گفت و در آن جنت سیر دلو

ناما که حضور کردم پس فقیر و خجسته و ضعیف صاحب ستم که صاحب کلام علیهم السلام در
 عبودیت را بخت رسیده اما وفات دیگر کار علی حیات ولایت از دست مبارک
 حضرت مولانا اعظم صاحب السمت العلیه الرضویه الکبریّه الذمیه علی صاحبها الا
 سلام و الصلوٰه و التحیه نوشیدم و در یکی از این ساجد صورت مبارک حضرت جلاله
 اعظم روحی فراه را دیدم که گفت نه است در سلوک طریقه ولایت از برادر او که است
 پس بدان و فکرت الله و انما علی معرفه تحقیق الله جناب محمد و پدرش ابراهیم در طریقه
 خفی از قول متحقق صوفیه بیا که چه دهم آن موقوف بر مقدمه است و آن است که عالم
 وجود را ظاهر است و باطن و علم را نیز ظاهر است و باطن را علم که حوره
 گویند تعلق دارد به نبوت و باطن وجود و علم تعلق دارد به ولایت پس
 گوید که در اصطلاح متحقق صوفیه هرگاه نسبت تربیت وجود با علم در عالم وجود
 است و بواسطه نوبه علم باطن وجود تعلق علم از ظاهر وجود خفا یا بدیهه مطلق
 که قیامت جبروتی است ظاهر شود آن خفا و علم و ظهور و ظهور اظلمت خفی را مانند
 که بحیات علم در ساجد حضرت و این نشان ولایت است بچنانکه علی بن ابی طالب
 نبوت است که در حوره جلال واقع است و نیز باید دانست که شخص
 جبار از فرد و مبدء اول بر ذرات جالی و شخص الیائی مبدء بر ذرات جلالی است
 و اما شخص حضرت علویت روح فراه مبدء بر ذرات جلال و جلال است و حضرت محمدت
 جمع

جمع صحیح و ستر می در تمام بر ذرات است و از آنجا توصیف ظلمت خفی و ادراک
 حیات و اخطا و نه حیات بخت تمام نفی علیه الصلوٰه و السلام ظاهر شود و علم
 با الصواب اکنون بر آنکه آنحضرت میفرماید که در ظلمت خفی که حوره خفا و علم جلال نور
 نبوت است و نوبت ظهور جلال و جلال و نور ولایت است من اعلیه ولایت و صحبت
 اطلاق خودم در آنجا است به نام صاحبان حوره تصور تعلق ولایت دارد و هم حقیقه مطلقه
 ولایت و چون علم مطلق که نه حیات است باطن راجع شده فقر است پس روحی
 جنبش کند و نه نفی نفس زندگن که صاحب ولایت و نه حیات زیرا که این نور
 نسبت من است پس غیر من و صور چهار مطلق پنج موجود در حقیقه معلومیت در ساجد
 نباشد بغیر از آن نشان اصابت ذاتی که در حقیقه است و من تعلق است و علم کمال
 الامور که تعلق از نفی و ظلال آن ظلال حضورانی مثال آنکه گمانم نبود هیچ شی
 روح با نفی و یاشی و فی تا حرکت آورد و یادم زنده غیر وجه ذات الله
 گفتن بر وجه باقی آمد باطلاتی آیدم یا که بود کف ظلمت خفی
 نور من نام بدل از روحی آن خفا ذات ظلماتی که آن بود علم از سر نهان
 سنگ نورم به آن نور است که برودن است آن طرفتها سر علم آن چهار نور
 باطنم دان آن ولایت ضا باطن علم و ولایت و اصابت ذات مخفی از حقایق است
 ز آنکه غیبی است آن نور است ظلمت غیبی در آن دانوا بر حق عین غیبی است

ششونیم در شرح ششمه
 سیاه که بر منی نور ذات است بنا بر یکی در آن حکایت
 سیاه صورت غیبی است چه غیب غیب حق از اسبابی در این غیب نورانی است
 از آن به لطافت شکیان در این ظلمت نشاء خجسته حجت با بذات نبوت و صلت
 نباشد اندر اینجا موجود بهین غیبی عابد معبود نباشد غیر معبود بیکانه
 بغیب یافت حجت ششمه یکی نور است تحت بهر معبود که آن معبود در کرمه مقصود
 بهین نور آید قائم بدش ولی غیبی عالمی دان نشاء همان غیب که ظلمت است بالذات
 فروت از کمالات اضافات فاش بغیب ذی حق دان کمال دانش سر فردا کمال
 و قایل به صلوة و سلام **انا علم صفت محمد علم ناطق** یعنی حضرت مولانا عظیم
 امیر المؤمنین علیه صلوة و سلام روح فرده فرمودم علم اگر که بر باد نشاء است مرا
 در میان خلایق خودی با وجود حضور علم ناطق محمد بن صلات میباشم و آنحضرت
 مأمور است بخلق پس باید دانست که حوره نبوت حوره ظهور و تیر کلام
 و حکام و واجبات و شش و طاعت است و حجاب مذکور بیان و تعلق دارد
 پس باید علم نبوت در حوره خودش ناطق باشد با بر آله برساند حکام بر
 دست خود بگوید تعالی یا ایها المیزانم فاندرو در یک فکر و لیکن حوره ولایت
 حوره بطون و نادی است بر کلام آله و امیر آله تعلق یافت و نادی کلام نه از در کمال
 ابراز بقوله تعالی بهر اعطای در یک فامان او است که بغیر حق پس علم ولایت
 میباشد

چنانچه صامت باشد الاثبات و آله از برای پیش رفت حوره ولایت مقتضی
 بجهت ختفا و صفات کمالیه آئینه در حقیقت ولایت که غیب ثانی است حوره
 و اصلیت است حوره نبوت حوره غفاری است و مقتضی اطنان صفات کمالیه
 علی حسب التفسیر بانه الله الرحمن الرحیم الحی القیوم العالم بر خیزد لکن مقتضی
 و اطنان علوم و حکام و کلام تفصیلا بر حوره ولایت است بهر نشان باطن علم است
 و باطن علم غیبی ثانی و عدم کثرات چهار است باصطلاح صوفیه متعین و انکسار
 ندارد بلکه مقتضی صمت است که من حرف آله کلمات نه پس آنحضرت علم صامت است
 حضرت روح خدا بمقام قوله اول ماضی آله عقلی حوره اش حوره ظهور عقلی و نبوت
 و مقتضی اطنان حکام و عیالات و طاعات و صلااح و حرکات وجودیت است پس علم ناطق
 و مقتضی اطنان صفات آئینه بتفصیل است که من حرف آله طالع نه پس آنحضرت
 ولایت و نبوت آنحضرت خود را علم صامت آنحضرت رسول را علم ناطق فرمود
 گفت مولانا منتم العلم که بصمت منضم ایلم زدرقم آن علم منتم من لبرورد کرد
 گاهم که منم از ادعای حوره من چون ولایت غیبی است منم ظاهر شده
 چون که خود غیبی است ذات منم غیبی است غیب منم علوم را بخورد
 بهن و باین منم غیب بخورد جمله علم بیک دم کشد نقش منم عالم را بر کشد
 و صرت دلم بر دل کثرت کثرت کونین ظهور صرت است پس کثرت در عالم علم

در آن زمان موقع شده است و مشهور است که بایات بسیار در آن سالها
بلکه صنایع آن صنایع است و بعد از آن موجودات است که نشان دهنده آن است
و غیرتانی ذاتی است که از آن است که بایات است که بگوید که در آن سالها
و در جو بلا و آسایش که شایع است و در آن است که بگوید که در آن سالها
بجایگاه ولایت آنحضرت نسبت و بعد از آن است که بگوید که در آن سالها
بغیر مالک و در آن سالها است که بگوید که در آن سالها
موسی در آن سالها است که بگوید که در آن سالها
بگوید که در آن سالها است که بگوید که در آن سالها
و غیرتانی ذاتی است که از آن است که بگوید که در آن سالها
و در جو بلا و آسایش که شایع است و در آن است که بگوید که در آن سالها
بجایگاه ولایت آنحضرت نسبت و بعد از آن است که بگوید که در آن سالها
بغیر مالک و در آن سالها است که بگوید که در آن سالها
موسی در آن سالها است که بگوید که در آن سالها
بگوید که در آن سالها است که بگوید که در آن سالها

آنحضرت بعد از آنکه در آن سالها است که بگوید که در آن سالها
تجاوز از آنکه بگوید که در آن سالها است که بگوید که در آن سالها
قیامت آنست که بگوید که در آن سالها است که بگوید که در آن سالها
که محبت و متابعت من آنرا عذاب الیم است و در قیامت آنست که بگوید که در آن سالها
بأن است بقوله تعالی یا تیمم الله فی ظلم من الغمام و در قیامت عذاب نیز من این معنی
جبارت شده و بعد از آن است که بگوید که در آن سالها است که بگوید که در آن سالها
نیت و فرعون طبعش شربت ندارد آنحضرت شربت نیت را شربت نیت را
بجفت رخصت آنست که بگوید که در آن سالها است که بگوید که در آن سالها
چه آنحضرت در اول قدم نزول بدینا که در پل آنست که بگوید که در آن سالها
مبارک مسعود شرف کرد و بنید تمام صف سماوی و قرآنرا که هنوز نزول نیافته
ملاوت فرمود چو نهجه شربت در آن و جو شریف هم است و در طبعش
بگوید که در آن سالها است که بگوید که در آن سالها
و طبعش در بدن مبارک آنحضرت باقی مانده بود و اینکه فرمود که من عذاب الیم
الظلمه زیرا که بر هر کس که در آن سالها است که بگوید که در آن سالها
آنحضرت که نار الیم و قمر است معذبانه عذاب بعد از رحمت الیم که هر کس که در آن
ولایت آنحضرت داشته باشد و من بعد شفا و ذره خیر آید و قوله تعالی انکم

۱. در بیان اشیاء از عذاب جنت و قیامت خلاصی دارد و صاحب نعم که خواهد بود
 ۲. آنحضرت را بابت شعیان کردن عین خطاست اگر کسی خطیعی بخواند که
 ۳. و حق تعالی بر او رحمت نماید در هر کس که سیئه نماید منم صاحب قرون اولی و حق تعالی
 ۴. در کتاب نفی آنحضرت فرموده بقوله تعالی فاما القرون الاولی قال علیهم عند ربی
 ۵. فی کتاب لا یغدر ولا ینسی آنکه بیک علم قرون اولی در آنست که ضلالت و نسیان
 ۶. نیست آن لوح نفی می آنحضرت چگونه صاحب فرعون طبعیت و لوازم شریعت
 ۷. پیدا شد اگر چنین بر او البه ضلالت و نسیان طبعیت از بر او بود پس استغفار ازین
 ۸. سخن لازم است استغفار الله اعظم اول من قاتل بلعین و کسبک سبأ و اذ غایت
 ۹. خلایق و اشیاء است چنانکه مکرر مذکور شد صاحب فرعون طبعیت و لوازم شریعت
 ۱۰. افرا و بشر کف و لا غنم صاحب قرون آنقرون بسیار بکون آنرا نهان بیکند
 ۱۱. باجه تو قیامها نیک بد آنچه در کج قدر بد و کون
 ۱۲. من برون آورد و پسر را بجز من نمیخورد فرعون را بجز
 ۱۳. نار را که کعبه از او بر خیزد من برون آورد و پسر را
 ۱۴. نوح را از کعبه آورد و دم برون دشمنانش را بجز برون
 ۱۵. ازین آمد نظام از کعبه پسرانها و کسانها ازین
 ۱۶. از غنی آنقرون اولین از غنی این قرون از غنی
 ۱۷. خود رحمت

بوم حجت روز رجعت خوشین
 آن زمان گاید خداوند ز غمام
 باصفوی از ملک در کرداد
 تا ناید حکم شاه فرداد
 آن زمان که بخت و اقبال
 جود از زمین بدان در برداد
 ما چو خطر پنجم اندر برداد
 برد و ما ز دست نبرد
 و قال علیه الصلوة والسلام انا الذي علم بهائم البهايم ومنطق الطير انا ايات
 الله و حج الله و امين الله انا احبي و اعيت انا اخلق و ارزق انا احيي
 انا اعلم انا البصير انا اجوز السموات السبع و الارضين
 السبع في طرفه عين انا الاول انا الثاني في حضرت
 مولانا اعظم ميرزا محمد باقر عليه الصلوة والسلام روح فرده فرمودم منكم منكم منكم منكم
 بهائم و حيوانات بر و بحر و منطق مرخمار اميد انم و انتم ايات و حجج و احوال
 که خداوند نهايت ندارد و انتم صاحبان خداوند در عالم کون که ان ذات الهيه
 غايب خلقت است و انتم زنده کننده و ميراثنده خلایق و حیات کليک الهيه که روح
 اعظم با من است و انتم خلق نماينده و اندر کننده خلایق و رزق دهنده با من
 و امر پروردگار که با من است و انتم شونده کلمات و مقامات خلق و انتم علم دهنده
 بهر شير و من چنه با شيا و کبره و صغيره و من ميگذرم از ستار و سبعة در زمین
 سبعة بيک چشم بر من زدن و من اول انم ثاني بعين حضرت زهرا و خليفه او
 پس بيايد انکه اين خطا که از حقیقات سابقه ظاهر ميشود که نقایص

کردید که هر نوعی از انواع جسمانی را در عالم که ربی غفلت است که واسطه وجود و حرکت
است و افروشی آن نوع که آنها را حسنام آن خواهند از آن ربی غفلت
طاهر متعبد این حقول را باب انواع میگویند و تمام این حقول که مبالغه در باب
این انواع اند در تحت غفلت کلی که غفلت حضرت خاتم و ختمین علیهم السلام
مندرج اند پس آن حضرت بحسب تبه غفلت کلی خود رب را باب انواع بهنام حقول
و طهور میباشند و لهذا علم دارد بر زبان تمام آنها و همه و اصوات آنها را در فهم و
فرمودنم آیات و مجتبهها حق تعالی در عالم وجود که حضرت آمده هر چه بنیاد و تار و
عالم تمام اند و سایر آیات پنهانیت خداوند که فرمود حق تعالی قد لک کان البحر
مداد الکلمات ربی لفظه البحر قهران تنفد کلمات ربی ولو جفا بمنزله مداد
و همچنین آیات دیگر از قول و لفظ آیات که بزرگ آن حضرت است که بر آیه و حجت
بالذنه اند و نیست که بسبب اصبع آیات آیه است و تمام آیات آیه اند که حضرت ناشی
و ظاهر آیه اند و آن حضرت صاحب روح عظم کلی است که بنیاد و سر و اولیا ما
از بحر روحانیت آن حضرت بهره دارند و حیات دارند و در اولیای ایشان قطرات بحر
روحانیت آن حضرت اند پس بحسب این کلیت و جامعیت آن حضرت است جمیع آیات
آیه در عالم کون و وجود و همچنین فرمودیم امین که در روضه بزرگ آن حضرت صاف
هست آیه است که مراد حقیقت و لایحکمی آیه آن حضرت است بقوله تعالی

انا نوحنا الالهانه علی السموات و الارض و کما فیما بین ان کما فیما بین ان کما فیما بین
فعلها الانسان انه کان ظلوما جهولا و در حدیث ایشان در حدیث که مراد
از کلمات محبت آن حضرت است چه محبت هم بارقه از نور و هدایت آن حضرت طلب
شیعیان و احباب او و همچنین فرمودیم حیات دهنده و میرنده که بحسب لفظ
معدن حیات و صاحب روح کلی است و هر فایده که روح دم است و حیات و
در عالم یکی از ضلعه عرش و از ضلعه آن حضرت است و نیز فرمودیم میرنده زیرا که فیض
از روح با عزت است و او از ضلعه عرش و از ضلعه آن حضرت است که بدون اذن آن حضرت
حرکت نمیکند چنانکه بیان کردیم که بعد فرمودیم که خلق میکنم و رزق میدهم زیرا که آن حضرت
صاحب عالم و مشیت آیه است و خلقت ایشان مطلقا بمشیت است بقوله تعالی لا اله الا انت
باشی و مشیت و بقیهها و در حدیث قوسی و ارد است بحسب لفظی صاحب
مشیت انا اذ اردت بشی اقول له کن فیکون فانت اذ اردت شیئا تقول له
کن فیکون و نسبت از راق میگوید است و او یکی از ضلعه عرش و از ضلعه آن حضرت است
که لازم در سمت راست آن حضرت است و باذن آن حضرت نسبت از راق میگوید آن حضرت
و واسطه خلقت ایشان و از آن است و طلاق در راق حقیق و صریح و علامت و نیز
فرمودیم سمیع و علم و نم بصیر زیرا که آن حضرت مظهر صفات ذاتیه و صفت
و این صفت از ضلعه صفات ذاتیه است که آن حضرت مظهر آنهاست و همچنین

من میگذرم از سوات سبعة و ارضین سبعة بیک طرفه این زیر که صلوات عظم
 پس باسم اعظم هر صغیر بیدارین امور و اعمال و چنانکه آنحضرت در بیضا هر
 هم بمادوات رفتند و هم بر زمین فرود رفتند که با بقا مذکور کردید و بعد فرمود
 منم اول و منم ثانی یعنی اول که حضرت رسالت منم و ثانی که حضرت خلیفه و جانشین
 منم زیرا که حضرت رسالت فرمود انا و علی کما تین و لا ادری بیننا حق و باطل و
 خود را هم چنانکه در بعضی از نسخ عبارت اول ثانی یافت شد که در حدیث
 گفت علی بر تمام عالم هم میباشان به نام پیشوایم از آن لکن از صوتی
 من نفهم که چه میگوید با من میدانم آن بطلن بطور میسر اندیخار نزدیک
 است آیات خداوند و حج استم از این نصرت حق پس هیچ زلاله من خواست که اسم
 مبدأ تنزیه ارحم استم گفت پیغمبر تو با نبیها با نبی اند ظهورم بر ملا
 صحیح است نبوت آدم مالک تنزیه لایست آدم خود اینم بر وقت از خدا
 و ان است نیست از دامن ان لایست که بخلعان عرض صحن شخص از آن
 شخص نیست غیر از حق لایست که جسم نباشد حق حاضر امامت باشد
 در صفت خلق از آن گناه شایع اند در جهان آمدین بر از ملائکه
 گفت من ظاهر از منم زلاله من امر خدا را منم من شیت استم خلقان
 استم مخلوق شاه و این من بخلق و معبود استم و استم بالذات معبود استم
 گفت

گفت حق تعالی منم منم که اطاعت کردم در سخن من بگویم هر شیئی که
 عبد گوید باز از من بیان شاهین عبد حقیر استم زمین سبب ایت استم
 باز گفت خلقی در حق از منم چون شیت استم در عیان زمین خلق موجود استم
 از خدا البر طلب خود استم رقت زراعت و در باطله رقت ایتکال استم رطله
 رقتی را بیکال از منم میدهند از حق رقتی گفت شیت استم او پنا آدم
 بر همه اشیا دانا استم این صفات ذات که کار در آن به صفتها کشاکش
 هیچ چیز از دید و سمع من نیست دامن بعد لا علمون نهانها گفت من بگذرم
 در بطون این زمین را برم خود جوهر خود جوهر این طره لعینت بر منم رقتی
 زلاله من عالم باسم اعظم اسم اعظم بهر ذات آدم این بهر فعل از این اعظم
 ظاهر آید بهر شاه که بر منم گفت منم اولم هم شایم مصطفی که علی استم
 مصطفی نبوی غیر از حق این جوهر حق به ان زیم جدا مصطفی قفا با این علی
 نور و صفا از خداوند علی نور و صفا را چه در ظاهر چون باطنی که شایم
 و قال علیه السلام انا نوحا القرین کما قال رسول الله انک نوحا قرین
 هذه الامة انا صاحب الناقة التي اخرجها الله انبیه صالح
 یعنی حضرت مولانا اعظم هر مؤمنین علیه الصلوة والسلام روحه را فرمودم و نوحا قرین
 یعنی صاحب قرین چنانکه حضرت رسالت فرمود بهر سبب نوحا قرین دامن نوحی

و من صاحب ناد که بیرون آورد آنرا حق تعالی از برای پیغمبر خود صالح بن برهانه حضرت
در اول خطبه فرمود منم که لغزین منم که در صحف اولی رحمت میرم که گوید که در آن از شافع
باشد و نیز محمد است مقصود و زمانی خبر اول باشد زیرا که فرمود اولاً لغزین منم
اولی منم و در اینجا فرمود لغزین منم است منم چنانکه حضرت رسوله از منم و منم و منم
سابقاً بیان کردیم و در این است و حضرت بدو فرق فرق نمیزنند یکی از غیبه
الرحمن بن علی علیه السلام و یکی در حجت لضر در آخر الزمان و موقع خلافت زیرا
که آنحضرت را اجبات و کرات و حرات در عالم کون است که فرمود انما اجبات
ولا صاحب الرجبات و صاحب الدورات و شهادت آنحضرت در حجت است
و بعد از چهارده هزار سال سلطت بالغز و لو ممکن است و بر آن بنیک که آنحضرت
مظهر صفات جمال و جلال و لطف و قهر و رحمت و غیبت است کسی بجز آنحضرت در دنیا
صاحب این نسبت ظاهر و باطنی و صافی و جلالی نیست زیرا که آنحضرت حقیقه ولایت
کلیه الیه آنحضرت در عالم لاهوتی مشرق تجلیات ذاتیه است که در سطح تمام حقیقه
طالع است در روح و عقد نفس سیه آنحضرت مغرب تجلیات صفاتیه است در عالم
جبروت که منبع عین حیات عارفان است آنحضرت سدا یحیی و با جوج مکانی
در سبانه کرات یا جوجیه عالم ملک و ملکوت با عالم جبروت حقیقی غلبه است
که کرات ملک و ملکوت نتوانند هجوم آورند به عالم تجرد و جبروت و نورانیت
آنحضرت

آنحضرت بقوله لا تنجو بسبب و مضروب به چون الغیوب و پس از آن فرمود منم صاحب
اینجا بنیکه بیرون آورد و است حق تعالی از برای پیغمبر خود صالح علیه السلام زیرا که
سابقاً بیان کردیم که نفس سیه کلبه آنحضرت سبب انقوس کلبه و حضرت
در باب نفوس است از مساوات و ارض و آنچه در آنها است که نافع صالح نیز از کلبه
چه صاحب نفس است و تولید و تولد شر از نفس سیه کلبه آنحضرت است
رسوله اقامه آنحضرت را با قافه صالح نسبت ملا و خوند زیرا که در حدیث ابر
دارد است که صالح المؤمنین و در این آیه آنحضرت است قوله تعالی فان لیه یومولاء
جبریه و صالح المؤمنین و چون آنحضرت مظهر عجايب و مظهر الغرائب است از صلبه
غرائب عالم کون و خروج نافع صالح از نسک است که جناب صالح فرمود که شربت
رودخانه یکروز برانداخته باشد و یکروز در برابر قوم ادب قوم از این کار باشد
و نافع او را پی کردند و عذاب بر آنها نازل آید و در حدیث دیگر دارد است
که چون حضرت رسوله بر حجت ایستاد پیوسته و ابوبکر و عمر چون کوفت آمدن می
بمعاد است آن سائر است خصیلات آنحضرت را نمودند حضرت امیر المؤمنین و
متقیان در بیت الولایه خوشت کن میکنند و بیکلف کردیدند و بیکلف و صاحبان حضرت
رسوله که فرمود یا علی انت خلیفه فی الدین و وصی و قاضی دینی و غیره عدی
آنحضرت سلمان امر فرمود که در دینه جبار زند که هر کس دینی و عبد بر حضرت

و من خدا داشته باشد بیاید از حضرت امیر المؤمنین و علی بن ابی طالب علیه السلام بگیرد و مردم که شنیدند صاحبان دیون و مواعید را که نزد عرض حال خود را می نمودند آنحضرت کار سازی آنها را از خزانه غیب که سر حضرت صفا جو و عظم که خیانت ایشان نمودند ابوبکر گفت که حضرت علی را که نسبت که قرض و موعید حضرت رسول خدا را می کند عمر علیه السلام و یک گفت تو مال را بده از آن تو هم بود و در نیاید جابر بن عبد الله که هر یک طلبه با و عهد از آنحضرت دارد و بیاید از ابوبکر آنحضرت بگیرد چون این نه را در در می نه در دادند مردم صاحبان دیون را نزد ابوبکر و کم و بیشی آنها را متقاعد نمودند که غیرت و ولایت خواست آنحضرت را رسوائی ضایق نماید شخص اعرابی غریبه آمد و را بردند نزد ابوبکر گفت چقدر بر تو ضرر دارد اعرابی گفت توئی و من آنحضرت گفت علی اعرابی گفت حضرت رسول خدا و حضرت علی که بمقتضای نطق چشم من خطا فرماید برایت خاصه و برایت عام آنحضرت ولایت نامه چنین فرمود که کفر و فساد که از تو صادر میگردد حال بوضع بیخ خود فاسد اگر تو ضرر داری ابوبکر بفرماید که اگر اعرابی چه بگوید عمر گفت یا ابا جعفر چنین شتر که تو میگوئی در عالم وجود یافت نمی شود اعرابی گفت پس بیخ شما دروغ فرموده چه بفرماید فرمود در عالم من و غم من در این گفتگو بود که جناب سلمان فارسی آمد و گفت یا ابا العزیز بنی تار به نزد تو فرستادم بنی علی علیه السلام و علیهم السلام مردم تا و فایده

فرماید اعرابی با اتفاق جناب سلمان بباب ولایت آنحضرت رفته از در ضرباب آنحضرت فرمود یا سلمان و یا فلان اعرابی و حضرت به اعرابی حیرت کرد و گفت یا سلمان این کسیت که اسم مرا ندیده گفت سلمان شرح فرمود توصیف آنحضرت با و احادیث که این کسیت که در شان او قوله تعالی انما اولئکم که این کسیت که در حق او قوله تعالی یا ایها الرسول بلغ ما انزل الیک و در دست و بسیار از فضیلت آنحضرت نقل نموده اند و می شنیدند و بجهت آنحضرت شرف آید آنحضرت فرمود یا اعرابی ان نوشته که حضرت رسول خدا بنود و عهد نامه که به هزار نامه بان علامه ترا بنویسد بندگان اعرابی نوشته را بپرون آورد و بجهت آنحضرت داد فرمودند انهد که تو بجهت رسول نمود که این و عیال و اقوام خود را در اسلام کنر می باید و فانی عرض کرد اعلی می کنم فدایت شوم توئی خلیفه حضرت رسول خدا ما شاکت و بده خلفاء آنحضرت در این امر مصلحت بعد آنحضرت فرمود یا سلمان در مدینه صد آورده که هر کس بخواهد و فاسد عهد حضرت رسول خدا را بشا هم نماید فردا صبح در واد حرم حاضر گردد و بعد بجهت امام حسن فرزند خود فرمودند فردا صبح در آنحضرت حاضر را بر پوشی و چوب دستی آنحضرت را بدست بگیرد و میرد بر واد حرم و در آنجا بکشتن تا سبکداری بعد آن جو بر زمین بزمی زمین فوراً شکافته میشود و سبکی ظاهر میگردد که بر آن نقش است لا اله الا الله محمد رسول الله علی و آل و عیبه السلام بعد آن جو بکشتن

در این است بر انقوش کردن بر صحن زمین تا که کمال الطود اعظم شد بر دلی ز کمال انش کرم
بهر عیال بر سر مصطفی داد با اعجاز انش صفا چون که شایسته این دفا بر عید کرد
پیر خود که بر آتش فیض بود جمله دانسته کما نقوم غصب کرد به نصرت وجود
نیستند لایق این سرور غیر شاه پیر و پیری دان چرا بی باقه انقوش
گشتم بر دشت کیش غاصبان خن خن زده دایر بر خیمه در دشت جلیله
وقال علیه الصلوه والسلام انا الذي انقش في النار و ذلك يوم عيسى عليه السلام
غیر اینست بر حضرت مولانا اعظم علیه الصلوه و السلام روحه اقدس
نعم ملک یک تنه میگویم میدم در نا قور و صور هم فید و این روز و میدان در صورت
و شواریت که بر کافران ولایت و نبوت و تجید غیر سیر و نه است پس بگویم که
در کلمات سابقه خود میگویم تا قوریکه حق تعالی فرمود بقوله اذا انقش في النار قور و
اینجا میفهماید منم تا قور و نا قور در نا قور پس بگویم کلام اول که گشت زبر که بطور
تا و بر گشت که نا قور همان صورت و مرور و صوفیه و لدیت کلمه الهیه انقش
است که امر اکبر و حمت الهیه و نفس صافی است که مبدأ موجودات مجر و ملک
که فیض کمال اکبر و نور و جو بود آن تمام عالم و جو میرسد و یکی موجود میگردند
اینجا فرمیدم که نا قور و نا قور در آن صورت چه منم آن که نفس صافی دود و منم در
صور کمال و نا قور لطف و قور که بیکدم من حق تعالی حواله و جو بود و ظاهر و جو میفهماید
بیکدم

و بیکدم دیگر من تمام را فانی و نا چهر میفهماید و قیامت باطن و کمال انش
میفهماید که این یوم آخر که روز انشاء موجودات عالم ظهور است روز و شواریت
به تجید و نبوت و ولایت من زبر که اولیا و مؤمنان بانور شانه و صاحبان
در حقیقه و احسانه و برتبه مختلف میباشند بهر از آن انور و قه سدر و نند و لید از باقی
به بقا و آسمند و در روح و در کمال و حلت قریب که عارف و قییم اند و لیکن کافران بخدا
و معاندان جهنم است عظیم عظیم تمام از این عالم عظیم بهر نند و لید و در بعد
و جهنم و کفر و انکار در نار حیم معذب اند و حالت شان در آن لا یموت فیها و لا
یکمی است پس از روز بر آنجا بسیار عسیر و دشوار است که بونی از زبر و فلاح ای
نذارند و الی الله بد محله در نار و معذب میباشند بقوله تعالی خالدين فیها یا ادا
السموات و الارض گفت مولانا فم در صورت نا قور و صور در نا قور من
صور و نا قور خیم در جو میدم و جو من از جو مرده عالم اعظم و
میفهماید از صور خدا و ختم نفس صافی میفهماید کمال رب شایم
رب اقم من غیبت کون منزه است از مکان جو و صف امکان و جو من جو
از اضافات عارضه است پس منم نا قور و جو من کج و ختم و کفور من
نورانی و عوالم از من است خلق از نور و جو من شایم عین جو من جو من
پایان سر خرق شایم از من کوان علیه جو من شک و ذرات معبودند

فتح آید و چون از این ظهور جمله عالمها برین صدق نور
 فتح ثانی برین ظاهر شود فانی از حق و در بحر لای
 جمله اشیا فانی ارم در ابد باقی الله و ما اند بقا
 با مخلوقا تر از ارم بودن از قبوس خود چنانچه
 جمله اشیا برین ظهور ما و من آید بر اینا و در
 حق بسیار جمله و اندر حساب با من حق است و بیک
 این بودیم و میرویم من ارم در نعیم کردگار
 کافر و مؤمن لطف و نعیم حق نور و ناکشت از نعیم
 منظر نعیم بود و نار نعیم است عید از حق کایا
 مبدأ و نایب نم چون از حق ظاهر از من عالم غیب و شهود
 هم در خیر غایت اینم شد و من بخیر کایا درین
 و قال علیه الصلوة و السلام انا الله اعظم و هو که بعضی
 امیر المؤمنین علیه الصلوة و السلام روضه فرمودیم اسم اعظم خداوند دان
 بداند که در حضرت امیر علیه السلام دارد است که حروف مقطعه فوارجع الیه و است
 فیما بین حق تعالی و جبرائیل و میفرستند قائم نسبیا و ختمیون علیه السلام که در کتب
 آنها را که نشان از آنکه هر یک از اینها در حدیث میان حق و مخلوق رزق است
 چه دارند که شکر میخوانند و ما نور است که حق تعالی در کتب توحید و توحید و توحید و توحید

که من میفرستد در حق ائمه ارم که از تمام سرفرازی من نصرت است در نزد من و بر او کس
 نازل میکند که فوارجع الیه حروف مقطعه است که هر اوست فیما بین من و جبرائیل و
 محمد است و بعضی روایات دارد است که حروف مقطعه فوارجع الیه از حضرت
 اسم اعظم است که حضرت معصوم آنها را با هم مرکب نماید و بجهت طلب بخواند و
 میشود و نیز دارد است که حروف مقطعه قرآنی که به بدل مخلقه است شد و است
 بنماشتم دولت بنی امیه دولت بن عباس و ظهور دولت حضرت قائم علیه السلام و در دنیا
 به در حجت حضرت امیر علیه السلام چنانکه شخص منافق حضرت حجت
 علیه السلام حضرت کرد که شما میفرمایید که حروف مقطعه اشاره بدت اول است حضرت
 فرمود علی عرض کرد که اگر است که بجهت نیست و نموده اشاره بدت دولت بن عباس
 بزرگان تو است و در این سنده در ماه فلان دولت آنها منقرض شود و تو بجهت
 شد که حضرت فرمود بود و طایفه یهود در این مجامع با حضرت مولانا اعظم امیر
 المؤمنین علیه السلام عرض کردند که شما میگویید که حروف مقطعه قرآنی اشاره
 بدت دولت ادیان است الم که در سوره اول بزرگ قرآن دارد است بشما و
 که دلالت دارد که بدت دولت دین شما بشما و یکسال است و غنیر منقضي
 انحضرت فرمودند الم الم الم الم الم الم الم الم الم الم الم الم الم الم الم الم
 ان یهود است که یهود این ان الصالح صید و طایف کتب حق که کفر بخدا

کس ندید ایشان یک کرده جنت فرشته ایشان بشکوه مار و جان فرزند طوطا
 و لطف نه راه آن قطره حال سینه را کرده سپهر لام پس رفت از تیر اعدایم کام
 خنجر و شیران یکان شده صحن میدان بزم کسان در شدات سبقت از بیم یافته
 در ره جان با جان شیشه کاشکی بودیم ما با آن شهن در ره شاه شیشه آن دلچای
 و قال علی صلوة السلام انا انکم علی ان عیسی بنی المهدی صلی الله علیه و آله
 تصدیق انا الذی تبارک الله لی علی داود انا الذی لیس کلمه شیری
 انا العذاب العظیم انا الذی یصلی فی اخر الزمان عیسی علی انا العذاب

فی الصلوة بعد حضرت مولانا العظیم میرزا موسی بن علی علیه السلام در صوفیه
 منم تکلم کنند بر آن عیسی بنی نرد طغولیت در کاهواره اش بقوله تعالی انی عبد الله
 انا فی کتاب و جعلی نبیا و منم یوفی صدیق که در مصر حکمرانی کردم بعد از آنکه عظیم جوهر را
 کرف چاه و زندان شدم و منم یکسکه توبه و قیوم مغفرت حق تعالی فرمود و بطه شفا
 من برداد و نبرد نجات داد او را از جالوت بواسطه طالوت و منم یکسکه نیت شداد
 جزیر و موجود در عالم امکان و ظهور منم عذاب عظیم زیرا که انکار ولایت من و کفر
 ناری است عظیم و عذاب است لیم که آن غدا بی نیت زیرا که ولایت من کرد ولایت
 منم خود را در عالم امکان ظهور نبرد او را از زبان محبت من منم عظیم که منم خود را
 پنهان که محبت من عظیم است فقر و عذاب من نیز عظیم است عظیم از سایر عذابهای

جمع است

محبت و منم یکسکه ناز میگرد در در آخر الزمان عیسی بنی نرد طغولیت در صوفیه
 در آخر الزمان علیه السلام و منم که متقلب شدم در صور مختلفه عظیمه و منم طغولیت در صوفیه
 عالم کون و ظهور پس بر لکه کر با بقا ذکر آمد دانی که آنحضرت صاحب ولایت کلیه
 الیه ولایت عظیمه و لعل و رحمت و نفع و نفس صافی الیه است و مبدأ عالم وجود و طغولیت
 عالم و موجودات است این است جمیع تمام مظهر خود می باید باشد و عذاب و جات و عذاب
 و مراتب انوار و ظهورات خود است بعین حقیقت آنحضرت مقتضی و احاطه به جمیع مراتب
 و اضراره و فردعات خود است از کلیات و جزئیات عالم و نور وجود کلی آنحضرت
 سرایان و جبرایان و انوار و مقامات و درجات آن از نبیا و رسد و صدیقان و سایر
 خلایق اجمعین زیرا که آن نور مظهر منم فی رنج الدرد و جاده نورش که جزو آنحضرت
 مستور و مستغنی است مثلاً آن حبه و بدین غیر است که بالقوه حاضر است تمام اجزاء و احوال
 و اوراق و از باره امار اندر خیر او بعد از ریح بروز نماید از آن علی التفصیل
 کمالات و حوض خود را با لمر و ظاهر بسیار در مجرای است حقیقه کلیه و غیبه حضرت
 است که با هر خلقی که محبت الیه است حاضر است تمام موجودات و مراتب کمالات و در
 او دل بطور کلیت احوال و پس از آن ظهور نماید بر حسب تفصیل در عالم ظهور خود
 آنحضرت فرمود منم متقلب در صور مختلفه و منم در صور موجودات عالم کون از انوار
 و ادنی بلکه مبین حقیقه محیطه آنحضرت در هر نشانه از نشانه و معلول الیه

که است بقا ذکر آمد بقدر مستعد بود و در خود موصوفه آن نشانی ظاهر شود و فرموده خداوند
و اظها ریحانه کمالات و خواص و دو با تمام بحیث لایزال منها شاد و تالکله طاهر
میفرماید جمیع کمالات کائنات و حقیقت خود بود و یک سر در از آن فرموده و آن نشانی
که نسبت به قدرت خود بود و در شایسته است جمیع کمالات حقیقت آنحضرت است
و این خبر که عظیم جامع صفت نماید بار امانت حقیقت خود بود که مبدء تمام اشیا و آن نشانی
و همچنین غایت موجودات است بحیث کلیت خود فعلی به اسیان آنحضرت است صفا
است از الیه در تمام علوم و نشانی صادرند و لهذا اظهار میفرماید در این خطبه سر لایزال
عظیم خود را تا ابد معرفت و لذت عارف کردند بهیچ راهی از سایر حقیقت آنحضرت و جمال
است هر چه آنحضرت را اثر خود تصور نمایند و بوی از الوان کلمات و در چهره و سیم
بوستان کمالات معنوی و حقایق ظریفه و معارف الهیه آنحضرت شام جان
موجود است از این کلمات رفیع و بدیع برسد و خلیفه و حجت خداوند بر این صلی
سعه وجود خود عارف شوند و گفت رفیع است غایت کف مولی برسان حسی
من سخن گوید و او بدیعی بود در مدح عیسی کلیم بود این معجز از نور عظیم
بوده ایم یا یوسف اندر چاهین تار در کما و بر ما من بر تفصیل سخن بگویم
که برادر را در ناسودده ایم از این بار بخت یافتیم در تمام معرفت یافتیم
چون بدم صیقلی و در صیقل حق از آن خانه مرا صیقلی حق چون ششم ملک از غلام
مالک

مالک مصر آمد از قاهره میو مالک اندر جان مردوزن بنده شکر است از من
قال اقبال چو یک شتر از دبا قاسم از قش از من شکر است از دگر کوب
سجده میکردند به صدق و صفا من همان شخم که دانو بی تاب از من کشت بر ریشی
بغیر از خیم شتر تو قبول فارغ از خالوت و القوم چو لیا داد مظلوت از من سلطنت
یا قهر از قوا از در زلفت چون منم من مظهر قدیم نیست من شادمانند عظم
لین من مثل شنی ذکر مالک یابی از وجود آن خبر شد من کفر ضراری خود منم
بعد از آن پاک نور منم قهر حتم من عذاب اعظم بر تمام کافران و اهریمن
خود عذاب اعظم از کافران در دو عالم نبراه چهار سخن حب من بر این حق حجت
بغیر من از عذاب نیست من همان شاکر که در کما و بر ما من بر تفصیل سخن بگویم
مهدی مادر خودم بر جان ز غلام کیم من قهر مجمل از غلام خودم
کلی و صلی شد از من جلوه جمله اشیا و فرشتگان شد از عالم خودم در دگر
ستم ای کلام و جو مطلق رب موجوداتم و نور حتم علوی و سفلی قوی هم ضعیف
ظا هر از من هم وضع و شرف لکم عالم ظهورات منند صلی اوصاف و لایستند
ز لکم خاتم الی یوم القیام ظاهر از ذات منستی مستدام بد وجوداتم و نصیحه ظهور
بر من ظاهر حق گفته نور عالم و آدم من آمد برون باز شد کما نایه را حقون
جمله موجودات افراس من حصن کفر و کفر من اند مجمل اصل اشیا جمله فرج مجمل

که از برای آن هزاره چشمن و شمع است که فروغ آید و کسب علم نبوت از
 نفس قدسیه مبارکه آنحضرت نماینده که حضرات اوصیاء و وارثه گانه آنحضرت
 و بعد از آن در مفهوم قدسی افروخته در جملة فواید نبوت آنحضرت که از نور نبوت
 مطلقه کلیه آنحضرت مشتق میباشم بعین کبوتری از اوصیاء و وارثه گانه آنحضرت که
 برافروخته شده است راجع به قلب من که کوب در سر است از شجره ریتونه مبارکه آنحضرت
 قدسیه حضرت زهرا که مادر نبوت کلیه مطلقه الهیه است و نه از شرق عالم اردو
 و نه از غرب عالم حبس است بلکه این نفس قدسیه کلیه عالم حکومت اعلی است و قریب
 که زیت نبوت او در شنائی و در قهر از لاف بر خور دنیا و جلال ولایت کلیه الهیه
 که مشیت الهیه است بغیر قهر از لاف مشیت الهیه تعلق که در نبوت آنحضرت دو فرقه
 بر نبوت با آنحضرت نزدیک است تعلق نماید و احکام الهیه از شجره ضیاء این نفس
 قدسیه شجره ریتونه پس نور جمال مشیت الهیه بر این نور قدسیه الهیه نور علی نور است
 که ضافه میجو بر آن تابعت به است خلائق عالم شوق نور مصطفی ظاهر و خفی حق تعالی
 این مثال را از برای نور خود که مبدأ خلقت عوالم است میزنند تا خلائق معرفت
 بهم رسانند مظهر نور ولایت کلیه او و به است حاضر نمایند بواسطه ایشان
 و اطاعت نمایند ایشان را که اطاعت ایشان طاعت حق تعالی است و عارف شوند که
 معرفت ایشان معرفه الهیه است پس مثال از نور الهیه وجود حضرات نبی و وحی که
 مراتب

مراتب حق و مظهر ضیاء او و نه رسانند لازم است از برای هر بیت معرفت و اطاعت
 خلق و لکن از برای حق این اشراق علیاً بر نور بقوله تعالی و الله اشهر الا علی مرئیه
 خلق و ضلالت قدیم خود بودند زیرا که حق تعالی غیب الغیوب است معرفت منش
 حق تعالی محال است فلهذا انوار ذات الوهیت عظمت خود را مظهر هر حال و جهان
 خود را مظهر هر موجودی از اسطرلاب معرفت خود فرموده بقرآن آنکه اراد ان یعرف
 بالبرهان و نعم ما قال المولوی المعنوی چون ضیاء که بر نیاید در غایت جفای این سیر
 لی غلط کنم که نایب یا منوب کرده پذیرد قبیح آنکه نه خوب خدای تعالی
 و گن بر آن که برین گفت مولی ادم در مرتبت زان بر شیا اعم من ضیاء
 اولی از ضیاء شیاخونم دینی و غیر برادر باطنم ظاهر و باطن غیر من شمع
 که توفی عارف از شیاخونم مبدلون و مکانم از ازل هم معلوم بهر شیا بمیزل
 و حق در دوره ظاهر من سرتی در دوره آخر من انجمان خوار من آید ان یو
 حاکم ان صفت سبحان یو من ارضم و هم رب ارض طاعتم زان از خدا گردیده
 این جهان چون سرباطن در گذشت ز آخرت کن معبر بر سر اولی از منم نور خدا
 دینی و غیر بدان منم مقصده این همه منزل خود منم زانکه من سر خدای منم
 مقصده منم از کمال خلق زان منم خود را خلق فرغیم من از فرود آن سحر
 که نغمه سرباد آورده بدر آن شجر کان منفر غلظتی آن شجر کان سرباد غلظتی

آن شجر کانت بنو نه ما ^{و ان شجر کان نفیس تر خدا} ^{ان شجر کجاست علم}
 آن شجر آن نور کعبه ^{حوش صافی بخوان و این شجر} ^{انبیاء ازین شجر باشد کدر}
 این شجر کجاست انوار ^{کانه موسی بطور شرف نور} ^{در شرق و در غربت}
 آمد از ملکوت فی بدر ^{در شرق روح فی غربت} ^{یافت از ملکوت تانی بدر}
 زین آن نزدیک کانه اید ^{پیش کانت آن نور دنا خدا} ^{که طریقی باشد بفرصت حاصل}
 یک باشد با شجر نور حال ^{نور بر نور است این نور هر} ^{کاهنه ایابد از او خلق خدا}
 خدایا اورد و حق و محال ^{بهر ادراک بزرگان جواب} ^{لا جرم کوچه چشم نصیحت}
 کانه ران مصباح نور مصطفی ^{بدر جاده قلب شاهین علی} ^{کانه ران نور نبوت است}
 کوکب تربیت قلب نصی ^{کانه شمع شد نور مصطفی} ^{کوکب تربیت تابش نور}
 زین زین روشن ای جان ^{این سلطان اندر همچون} ^{آود متحد در کار او نهان}
 روح و نفس و دلهایشان ^{عارفان را کی در غیر کلمات} ^{آیت نور است مخصوص}
 سرخشان خدای از وی بد ^{حق بیان فرمود سرخشان} ^{در کلام همه بر مدون}
 هر که آید این سرمد ^{خبر اعیان تجسیداران} ^{جان عارفان شاه روشن}
 پادشاهانند از خدایان ^{چون ز نور شاکسته نیک} ^{جملکین صاحب تاجند}
 رو تو اندر ظاهر این ^{تا که در درجه بیان} ^{خدا هر کشتی بوی این جهان}
 آید محبوب خلق جهان ^{و قال علیه الصلوة و السلام} ^{انا الذی اری احوال العباد}
 لا بعزب

لا بعزب عزیزی فی الاصل و لانی ^{تسما} ^{بفر حضرت مولانا عظیم}
 علیه الصلوة و السلام ^{روح فرمودم نیک} ^{یکه بر منم علماء سینه کانه از او}
 نم کرد و از من هیچ چیز در زمین ^{و آسمان خوف نیک} ^{بد اعمال عباد خواه}
 وجودات آنها و اوصاف و اقوال آنها ^{باشد یا} ^{است موجودات عالم کولی}
 صغیر و کبر و پسندیدن ^{در احادیث حضرت علیهم السلام} ^{در درجه کبر}
 مقامات و عبادات و معاصی ^{عبدالبر حضرت} ^{هم حاضر میشود و نیز دارد است حضرت}
 فاطمه علیها الصلوة و السلام ^{خدمت پدر بزرگوارش حضرت} ^{تصدیه حاضر کرد که شبها}
 در پیروی هم راه خود می بین ^{بطلاب خوابیده} ^{مشنوم که کسی با حضرت گفت}
 و من خلف مشوم آنحضرت ^{فرمود بایسته} ^{خوف کن که از سر از جانب حق تعالی}
 مأمور است که هر شب آنچه عباد بر روی آن ^{شب و روز} ^{بنماید از نیک و بد حضرت}
 حلیقه الله و حجة الله ^{عرض نماید} ^{لله سخن بگویم} ^{آنحضرت} ^{نیز است که اعمال و احوال}
 و شب خلایق را با آنحضرت ^{عرض نماید} ^{و نیز در قیامت} ^{حشر عباد از حق تعالی}
 خود را که خلایق بر همه آن ^{که اند} ^{در دنیا با آنحضرت} ^{عرض میکنند} ^{چنانکه در توره}
 حق تعالی فرموده ^{قال تعالی} ^{اذ زلزلت الارض} ^{و زلزالها} ^{و اخرجت الارض ثقلها}
 و قال الذللت بالها ^{یومئذ} ^{تحدث اخبارها} ^{و هی لولز اخبارها} ^{رض خبر و حدیث}
 کردن از افعال خلق است و قیامت ^{و آنحضرت} ^{مراد از نهان} ^{انچه نیک و گناه}

انا علی بن ابي طالب و این نور محمد عظیم را اسماء عذیمه است که مستحق تبارک الهی
 و نور محمد و تحقیق دلائل اضافیه الیه و امر الیه مثبت مطلقه نفس صافی
 و شمس حاضر اند و علم اضافی الیه که مبدا موجودات عالم کون و مبدع است
 و عوالم الیه در نور ظهور ذات ضوئیه است و این مقصود و غایت از
 جمیع موجودات و عوالم و جوهرات است پس از ذات حضرت احد است
 چه محبه که غیب الغیوب الوهیت است بجز این نور محمد که غیب شمس است دیگر تحقیق
 یافت نشد مگر این نور محمد است چه پاره مظهر مظهر است علیهم السلام که در عالم
 مقدسه انبیاء و رسل و اولیاء و اطهار کبر این نور عظیم مقصود ^{القدس}
 و اجزاء و فرج است و جمیع اقسام الف و لا حق و عوالم و نشأت بر ذات ظهورات
 آن پیاپی شده چنانکه از حضرت احد عصمت علیهم السلام دارد است که فرموده اند
 حق تعالیست و ما یم و شیعیان ما و در روایت دیگر فرموده حق تعالی است ما یم
 و شیعیان ما و لانا لکما و در روایت دیگر است و الباقی مجمع غنی و فیض
 مکمل است معرکه و خاشاک آب که رنجه اند و نیز فرمود منم ظلم هر کس کند کفایت
 اشیا و بعضی علاوه بر لکه ظهور حقایق اشیا و جوهرات مجرد و ملایم ازین
 ظهور کیفیات آنها از سعالات و شقاوات و نیک بد و دین و کفر و محال
 و مایه ای آنها نیز از من ظاهر است به بیانات متابعه که ذکر کرده ام
 زیرا که

زیرا که آنحضرت خلیفه الیه و مظهر لطف و قهر خداوند است پس ظهور کیفیات
 این صلاک جلال با تمام از آنحضرت است یعنی تمام جوهر و اعراض عالم وجود
 از من است و من مبدع تمام موجودات و کیفیات عالم و جوهر و اعراض از
 کلیات و جزئیات و صمد و فرج و جوهر و اعراض مطلقا و بعد فرمود است
 بجز منی عهدی که منم مکر معرفت و شناسائی من چنانکه دارد است
 که طاعتات و عبادات صلاقی مقصود درگاه شوق مکر محبت و معرفت حضرت
 الا عظم علی مرتضی و در عرفه زیرا که آنحضرت خلیفه الهی و محبت الهی است و جمیع
 و نشأت الیه پس بر ضلایق واجب است که معرفت حقیقه و احد خود را حاضر نمایند
 و بجهت پیوستگی و قبول فیض آنحضرت بواسطه محبت با آنحضرت انوار صاف نمایند
 با آنحضرت و در طبع نمایند بنور محبت با آنحضرت بقوله تعالی صبروا و احبوا ^{و اطعوا}
 در تعقیب حضرت احد عصمت علیهم السلام دارد است ای اطعوا علی الاممه ^{و اطعوا علی}
 نماید با حضرت ائمان دین که در این مرتبه محبت ایشان است زیرا که محبت
 نور ولایت ایشان است که در قلب شیعیان ظاهر شود و بان نور بر طبع میورند
 با آن بزرگواران و مستفیض میگردند پس بدین محبت و معرفت ایشان مقصود
 عهد عالمی و بهیچ چیز محبوب نخواهد شد اگر چه پیشتر باشد و امام علی علیه السلام
 گفته مصباح یقین هر خود منم و جهان منم هر خود منم شکوه و مصباح

قلب گشته ز جابجای وصول مصطفیان و عیان عظیم در هر بیت مظهر کونینیم
 ذات حق یکتا و نورش و است ظاهرا در عین در حق عین هر عین حق و تعالی
 گامه ندی مظهر نور خدا در حقیقه ذات ایشان است که برای دست خست
 ش بهر مشهور سیدان یکی ظاهر و باطن بدان یکی ظاهر و باطن بدان یکی
 نیست دیگر گیتی و ذات حق غیبی است که سر بر دل آورده اند و در
 نور حق غیب و ظهورش است زین حشره حق ناظر خلق است حق ناظر نماید در عین
 سوی جز نشا نشان قاضی صفة الاله عشاق بکار شد غرق نشان است
 هر که در صحن از نورش همان او نشان دارد در ذات شاه که هر یک باشد
 با ولای من ندارد وی یل معرفت که با جمیع آورد او یکیات ولایت بی بد
 دل که او دارد در علم جعفر نیست محسوب بکبر راز و آن چهار در حق تعالی
 دل که بر مهر است احسان است حق و حقان شد دین دین و این علم رستی مشاوری
 و قال علیه السلام انا خازن السکوت و خازن الارضین
 قائم لفظ انا عالم بتغیر الزمان و حدثانه انا الالهی علم عدد و اشیاء
 و حقیقتا مقدار کمال و در تمام و عدد قطرة الله یغیر حضرت مولانا علی همدانی
 علیه الصلوة و السلام روح عظمه فرمودم حضرت در سادات و خزانة دار رضی
 یعنی خزانة سادات و رضای در نزد من است و منم قیام دارند بقیطة عدل
 الله

الله بکنه من قسط و بهر خلایق و از غیب میگیرم و بظواهرها میرسانم و من دانایم
 بتغیر اوضاع زمان و حدوث آن اما بعد آن و منم آنکه سیکه میدانم عدد نهانها
 و وزن و خفت و سبکی آنها را و میدانم مقدار طهر و عرض و عمق کوه ها و اودزن آنها
 و میدانم عدد قطره ها باران را که از سحاب نازل آید بر زمین پس بداند که در مظهر
 مفصله را در این خطبه مبارکه که گوید و اینها تفصیل بعد از جهالت است زیرا که
 ساقا و معصیت انا بکارتی عظیم بدانکه آنحضرت خود را بجهت آن خزانة دار
 سموات و ارض فرمود که آنحضرت مبداء کمالات و نفوس و قهر و ارجاع آنها
 زیرا که ذکر آمد که نفوس را بباب نفوس و قهر و اصحاب قهر و ارجاع هر فردی از
 نفس قسیمی و قهر کلیه و روح عظیم آنحضرت ناشی و نازل آید پس نفوس سیکه
 از آنها بخلائق و موجودات آنها فایض میکرد و تمام از نفس کلیه سیکه آنحضرت
 فایض میکرد و بقوله تعالی و ان من شیء الا عندنا خزائنه و ما ننزله الا بقدر
 معلوم پس چون وارد است که فرمودند یامین خزانة یمن که خازن و در دست
 یامین خزانة شمالی کن و آنحضرت امر الله است لهذا خزانة یمن تمام در نزد آنحضرت
 و چنانکه آنحضرت است و قدر و اندازه نزول آنها بدست آنحضرت است که بخواهد
 است پس بعد معلوم نزول می نماید خلاصه بعد از اذراک و دریافت احاطه
 و کلیت حقیقه ولایت آنحضرت که مشیت الله و امر الله است و آنکه این ولایت

و امر مثبت علم اضافی حق تعالی است فم یطالب آسان می شود و سبب هر طایفه
 عدل است یعنی ظاهر اقام بعد از الام و ظلم در افعال و اعمال از من جلاله شرع
 و در هیچ مورد در صراط مستقیم عدل که وسط تحقیق باشد هر چه او نیست حرکت میام
 و از افراط و تفریط در امور مخوف و برکنار میباشم و ممکن است که هر لوا قسط باشد
 از عالم شود از عالم غیب باشد یعنی قیام دارم و واسطه و علت میباشم از برای
 گرفتن همه موجودات از عالم غیب و رسانیدن به عالم شهود و این که همه اشیا
 از غیب باطن من است و رسانیدن آنها به عالم شهود نیز از من است و این باور از
 جناب شارح و دیگر است و بعد از آن میگوید اگر قهراً آنچه بوم تصور نماید که علم بود
 و حقیقت و وزن کردن جبال از برای شخص بشری چگونه ممکن است گوئیم جواب آن
 بدو نوع است از علم اول تحقیق سبب فیض با صلاص قدماء و خوف و توانایی الهام
 الهی است که علم لدنی نامند فقیر شارح میگوید امر و عزیز تر از عجب است از تو که بعد از آن
 فقرات انجلیبه و دریافت مراتب قصور و علم و کفایت و احاطه باطن آنحضرت که علم اضافی
 الهی است و تحقیق ولایت و امر الهی مثبت و نور الهی محیط بکافرشیا و رحمت و
 الهیه است دیگر چه در مقام استعجاب میباشد و آنحضرت را چگونه میخوانند و قول حق
 تعالیست در شان حضرت رسول و قوله تعالی افعالوا انهم یهدوننا فکفر و اجهلنا
 از لایحه آنحضرت صاحب صورت است نیست از باطن آنحضرت که در این صورت
 ظاهر

ظاهر شده است چه از ظاهر است که بجز واحدیت و غیب ثانی در صورت ثبوتی
 ظاهر شده است مانند خبره صغیر که راه بدر یا حاضر کفر است و ظاهر در رد
 از کلمات سحر بنی است آنحضرت که احاطه باطن و سه خود را بر تمامی اشیا و عالم
 داشت فرموده بر آن مبارک خود حق تعالی جابر فرموده که چه قدر آن را زلب نیست
 هر که گوید حق گفت و کافر است چگونگی این شایع عزیز میگوید که علم آنحضرت بقطرات
 امطار و وزن جبال و غیر ذلک الهام است سبحان الله از تنگی هر کس و ضعف
 الهام را نسبت به علم آنحضرت میدهد و حال آنکه الهام کمال اولیا و شعیان آنحضرت است
 که بواسطه محبت آنحضرت و دریافت نور ولایت از آنحضرت الهام بر قلب شعیان
 و اوست و اخبار از غیبات کون میایند که از علم من آمده مالا تعلمون
 گفت مولی خاتم من است خازن در خرم رخطاء خدا باطن در حق مساوات عظیم
 جمع بشیرتیم از زکیم از خیر این آنچه در حق است و است خازن استم از زب
 آنچه در مطار باشد از غیسم و آنچه از خرم و پیشوای صلی که خوان حاتم بدن
 لغت بشیرتیم این عین لغت فاضل در شیا کائنات
 لغت اللهم من و عا حق از من است از مسیانی است حق جمله نعمتها حق از من کج
 لغت عظم منم از فقیر شو شمعین تمام نعم از خدا از برای ایشان بی نیو
 هر کس از این نعمت عظم خورد در غیبتان جنای میبرد و این نعمت عظم از من است

بهر نفس و جو حسان است
 هر کس از این نعمت اعظم برید در جمیع دنیا و آخرت
 است محرم کز این نعمت اند
 خفته اند زان قدر عظمت اند است که کل این نعمت
 خرق اند جنت و جنت شد
 مالک نعمتی زین نعمت است حبیب الاهی بن جنت
 بارک الله کف مولایم رضا
 بهر رازی نود در رضا کس از خطا نشد بانو
 اندم نعمت از فضل رضا
 فتح باب نورش شد در دلم کس تقصیر از این صلح
 من کنون در شکر نعمت
 کس چه داند قدر جاه و نعمت کف شکر قط عالم از
 آدم پرور و پیشکش
 جیب عالم از قطره برین برنام من خوشین
 عزیز بود ان خرافات رضا
 عالم و آدم از آن دان بانو و حال علی الصلوه والسلام
 اما بابت الله الکریم التی یأمر بالعرفه و حبس فی الذی افترقت بین و احی
 مر بین و اظهر کف شکر الذی ریت وجه الکفا کف رایت جعوا الملکی
 بعز حضرت مولانا اعظم تصدیق الاکبر الیوم منین علی الصلوه والسلام و در هر
 من آیات بزرگ خداوند کجاست که حق تعالی بنوا بر غیر خون موسی پس این
 و حبیبان مخالف کرده او پسر او را و مر لوار این آیات بزرگ آن حور زده آتی
 که حضرت موسی بر خون و نامان و قویشان نموده که از آنجا است از در شکر
 موسی و طبعیدن اسباب سحر صحران و آب خون شدن در خون و در دمان
 و نکون طح در مزارع و اشجار آنها میچین خضادع بسیار در آب رعد سیر
 در زراعت

و زراعت لباقین آنجا و غیر ذلک از قدر و ابدان آنها و شکر ذلک
 ایمان بنیاد و رند بخداوند عالمیان و خرق شدند و در ریایا تمام بعدت
 ولایت الیه و عقبان جنت و زراعت آنها از برای طایفه اسبابی
 است باید بقوله تعالی که هر کس از این جنت و حیون و روح و غیر کرم بمحض فضل الهی
 و توتار حقیق با هر بیت محمد صلی الله علیه و آله و در یافت موسی سلطت از رضا
 بنو جبه این بزرگواران و محبت ایشان در غایت حصار و نوسنی بر شکر
 جبار کردید از آن حور زده چشمه کجاست حور زده اسباب بنیاد است
 با سته عای و خون و قطریان و حاکم و کجاست حضرت محمد و انوار رخ آن
 آیات عذاب را و مرتفع میشد و معذک ایمان بخدا و موسی بنیاد و در لایق
 منم که مقبول شده ام بد و قشر و حیات یافتیم و مرتبه بعد از آن قده و بعد از
 منم که ظاهر شده ام بهر طور و هر صورت که خواسته ام و در خطبه دیگر فرموده
 مر شدیم بیک صورت لایق است و اما عید من عید است هر آینه نصیبی شد
 که تو توئی بعز خدائی و حال آنکه من بنده از بنده کان ضایع و بعد از منم
 اند ختم در وجه کفایت خاک در مدد که رجوع کردند از غرزه حضرت رسول
 در حالت ملک خود پس از تفسیر کلمات سخن بنیاد سابقا ذکر کرده
 که ظهور و جرات بنیاد و رند از جبه ولایت باطن بنیاد ایشان است که از ولایت

کلیه مطلق حضرت مولانا غلام حسبه لایب علیه السلام فی زمانه است چنانکه
حضرت رتبه افرموده یا علی کنت مع الانبیاء و معی هم فی نور ولایت تو
باطنا با انبیا و رتبه افرموده یا من بطن ابراهیم که از نور
ولایت ایشان است که از باطن حقیقه ولایت آنحضرت آفتاب کرده اند و لهذا
آنحضرت معجزات انبیا و موسی را آیات کبریا و خود فرمود که منم لایات کبریا و چنانکه
حق تعالی بفرعون نشان داد و او خصیان و رزید از قصیدتی بخدا و اطاعت می
نبرد سبب شقاوت و بعد از آن فرمودم که مقتضای منم بدو قدر زنده میگردم
و مرتبه زیر که بقادر بیان لقب القرنین معلوم کردید که آنحضرت از مرتبه
در دنیا و رحمت بدو قرن مبارکتر میزنند و کفایت از این معلوم شود غلام
آنحضرت است و کفایت هم در لایم رحمت از کافریست و پس از آن وقت آنحضرت حیات
میباشد چه از برای آنحضرت است رجعات و هرات و کرات و مرات که در
مرتبه از آنها آنحضرت زنده میشود تا در دفعه آخرین که چهار و چهار سال سلطنت
میفرماید بر زمین و یکصد و بیست و چهار هزار سال از آدم تا حضرت خاتم پیش
در آنحضرت شمشیر میزنند و امارت آنحضرت بر زمینین آنوقت ظاهر میشود
این دفعه بر قرن مبارک آنحضرت میزنند که شمشیر آنحضرت و بعد از آن نیز زنده
میشود و بعد از آن فرمود من ظاهر شدم بهر گوئی که خواستم و بهر صورت که اگر
بمورد

بر صورت و اوصاف ظاهر میشدم در این رجعات و قیامات و هرات هر آنکه
مرا ضعیف میخوانند و حال آنکه من بنده دار بنده کان حق تعالی ام و بعد از آن فرمود
که منم لایات کبریا و خود فرمود که منم لایات کبریا و چنانکه
و رمد و کفار گشتند در حالت بلاکت و بیان اینوقت است که حضرت
در خرقه فرمود یا علی کبریا کنت تراب و بدو بمن نگاه آنحضرت دید کثرت
در حجاج جمع شده است و آنحضرت بدست مبارک آنرا گرفت و بدست حضرت
رتبه افرموده یا من بطن ابراهیم که از نور ولایت ایشان است که از باطن حقیقه ولایت آنحضرت آفتاب کرده اند و لهذا
آنحضرت معجزات انبیا و موسی را آیات کبریا و خود فرمود که منم لایات کبریا و چنانکه
حق تعالی بفرعون نشان داد و او خصیان و رزید از قصیدتی بخدا و اطاعت می
نبرد سبب شقاوت و بعد از آن فرمودم که مقتضای منم بدو قدر زنده میگردم
و مرتبه زیر که بقادر بیان لقب القرنین معلوم کردید که آنحضرت از مرتبه
در دنیا و رحمت بدو قرن مبارکتر میزنند و کفایت از این معلوم شود غلام
آنحضرت است و کفایت هم در لایم رحمت از کافریست و پس از آن وقت آنحضرت حیات
میباشد چه از برای آنحضرت است رجعات و هرات و کرات و مرات که در
مرتبه از آنها آنحضرت زنده میشود تا در دفعه آخرین که چهار و چهار سال سلطنت
میفرماید بر زمین و یکصد و بیست و چهار هزار سال از آدم تا حضرت خاتم پیش
در آنحضرت شمشیر میزنند و امارت آنحضرت بر زمینین آنوقت ظاهر میشود
این دفعه بر قرن مبارک آنحضرت میزنند که شمشیر آنحضرت و بعد از آن نیز زنده
میشود و بعد از آن فرمود من ظاهر شدم بهر گوئی که خواستم و بهر صورت که اگر
بمورد

عبد الله و این تأویلات بسیار بعید است از عبارت که قله ابلور انحضرت
 بنحو ثبت دهد و شرح مذکور اختصاص داده است اظهار کشف است را
 با حیا بعد از قدوسه چنین است زیرا که بیان کرده اند که در خطبه دیگر
 بطور عموم فرموده انما الذي ظهر في ابي سورة شئت ولو ظهرت في صورة
 لغيره انت انت و لا عبد من عباده غير من نكس كظا هر شه اوم
 عالم ظهور و صورت هر صورت که خواسته ام از صور نبیاد او صیاد اظهار
 قایمات قیامت که بر آید کرده ام و حکمت ظهور بصورت مختلفه است که اگر بصورت
 واحد ظاهر شد بگویم خلایق بجهت عدم معرفت من بگفتند تو ضا اوی ابلات است
 زیرا که من بنده از بنده کان ضایم و انحرافات ظاهر از من بعد از ضا اوی ابلات است
 بلکه من محبت و خلیفه ضایم در سماد ارض او که مرا کفاح صفات کماله خود را
 تا تو ام از جملہ خلافت او بر آیم یک ممکن و این همه صفات واجب لا حول
 قوة الا بالله پس چون بصورت مختلفه ظاهر شد و اظهار انحرافات آید انمودم
 خلایق هر آیت یافتند بواسطه تغییر و تبدل صورت من رفع تمت ضا اوی
 از خود کردم و دفع ضلالت از خلق نمودم و خود را در لباسها و صورتهای مختلفه
 نمودم تا بداند که من بنده از بنده کان ضایم که صاحب ولایت و امر خودم
 و خلیفه خود را عالم که واسطه نمایان ضا اوی و خلایق او باشم و بصورت مختلفه در هر
 انکارا

انکارا شدم از صور حضرت انبیاء و رنگ تمام منظرها و ولایت من بودند و
 کردم بنور حق خودم انهم سالف و لاحقه را چنانکه فرمودم صاحب سبخی مختار
 حضرت مصطفی بغیر باطن و سر این و بزرگوار یکی است یعنی یک حقیقه نمایم
 که در هر صورت نبوت و ولایت ظاهر شد ایم در آخر الزمان و نیز انوار ولایت
 من بود که در سالف زمان در انبیاء و سلف ظاهر شد فعلمند انهم من حق حقیقه
 تمام انبیاء که در صور آنها ظاهر شد ام و با پنجه فرمود ظاهر شد من هر کج که خواستم
 تا خلایق ضایم خوانند و با استیلام سلف و خطبه دیگر فرمود که لو ظهرت في صورة
 واحد لغيره انت انت و انما عبد من عباده ضا اوی ابلات است و احدیت در احد
 بالذات و یکنا است و حید حقیق و نیز حقیقه واحد است که الواحد لا یصلح الا الواحد
 و ظهورات این حقیقه واحد و حید حقیق متعدد و مختلف است تا فرق میان ضا
 با حقیقه بالذات با واحد بالعدد صادر آید که واحد با حقیقه حق واحد و علة است
 و واحد بالعدد و عبد است و بعد از حضرت فرمود من انما ختم کف تراب بر وجه کفار
 بیان آن است که در غزوه از غزوات عصر حضرت رسد ضا اوی حضرت فرمود علی
 بیکر کیمت خاک از زمین و بدست من به حضرت نظر فرمود و یک کیمت از
 روی ارض است برداشته بدست مبارک حضرت طار و حضرت بختند
 بر در کف از هر دو انرا نهاد چشم کی خورد پس اجبت کردند و نهزم شدند

حضرت مولانا اعظم میر محمد مین علیہ الصلوٰۃ والسلام از دروازہ کوفہ پیدائے ہوئے
پس میں باحضرت برخوردارم و سلام کردم فرمودند باحارث کیف احوالک عرض کردم
بہر شکستہ شہد ام مرتسم میرم و از ایشان بہ جمال پیشانی جو رانم فرمودند یا حارث
من بیت یرنے من مومن او منافق قیلا بعد دیدم شخص با جمال خوش سہا آمد و سلام کرد
آنحضرت جواب فرمود سوال چہ کرد بزبان غیر معروف و جواب از آنحضرت شنید
وقت عرض کردم فدایت شوم کہ بچہ فرمودن شناختی عرض کردم لا فرمود خیر بگو کہید و وہ
سوال از من کرد و جواب خود شنید عرض کردم یک سوال جواب از این بفرما
فرمود سوال کرد از خود نیا کہ چہ قدر کہ شہ کتم مکر مبدایکہ چہ قدر از آن باقی است کہ از
گذشتہ آن ہر سنی گفت لا کتم چہا ر صد ہزار کہ شہ است کہم کہ از آن چہا ر
ہزار فرست و ہر سنی چہا ر صد ہزار دہست و ہر سنی چہا ر صد ہزار آدم است چہا ر
ہزار خاتم دین بام کہ بر پیشانی آن بھلام و بام ہر پیشانی آن بھلام و بام ہر پیشانی آن
بھلام و بام ہر آدم و خاتم پیشانی آن بھلام صدق ولی اللہ بعد از آن فرمود کہ مکرور در
زمان ایض در اول انعام ظہور کرد ولایت مرا انبسیا باستان خود میکردند و حمد و لا
مرا بام اللہ از انہا میخواستند و شفع میخواستند بمن در درگاہ احدیت چہ حصول
مطالب خود و بواسطہ تو تبارک سامی بمن و اہمیت من مطالب ایشان را آورده
بعد از آن حق تعالی در خزانہ انوار مراد خود آن را در عالم ظہور کرد و خلائق از وجود آن متعجب
نمایند

نمایند پس انکار کردند و کافر شدند بمن خود را بمن برگزیدند و صاحب لایق
حضرت رسول اللہ ابا مرثیہ مرا آشکارا فرمود پس شہادت انہا مانع شد از
بمن و بسبب کفر و انکار من ہلاک شد نہ زیرا کہ از ہر مبدی اخراج قطع کردند پس
بہلاکت افتادند گفت پیغمبر کہ جزا میدہ جزا از کجا میگیرید جزا از کجا قطع
پیکار شد حضور از من قطع شد مردار شد پس انصاف و مہد ہر انصاف کہ
چنین وقت و نعمت حق تعالی بمن است موحی عطا فرمود کہ پیچہ و نہایت بہت کی
قد را از انہا اندک از این نعمت بخت ہر کہم کرد و در آخرت از سلاطین جنت باشد
زیرا کہ محبت و معرفت آنحضرت معرفت اللہ و محبت خداوند است کہ بان بقیہ انصاف
میشود و تقرب بچہ حاضر میگردد و بدرجات جنت و قرب اللہ بالامر بوجوب انصاف
اللہ کامیاب میشود و از قربان درگاہ خود بہ بجا آید البتہ خیر بختی عدم
سعادہ در صرمان از رحمت و نعمت ولایت آنحضرت کہ ولایت اللہ است فعلی بہ
اولیا و مجاہدان آنحضرت کہ بسیار ان عالم وجودند کہ بغیر انعام و دنیا و آخرت
میشوند و اہم معرفت و قرب خداوند را ند فلان قول دایما الحمد للہ علی اللہ
و الحمد للہ علی اللہ لایق گفت مولی محضی ایدم چونکہ صد و مبدی ایشان شد
خلق کہ بسیار است و شمار جلد و جلد المسمی و قطار احد اصحاب ایشان
رین سبب بر صلی اللہ علیہ وسلم رب الارباب صلی اللہ علیہ وسلم بر ہمہ افروشان دلہ شد

عقلها کار باب الفوج جهان
 تندرج در تحت عقرب بدان
 عقرب من محط عالم است
 زمین سبب بر سرش عالم است
 پس مردان از کتاب نسبیا
 نزد من نیست از خدا
 این کتاب نازل باید بر اعم
 بازار صمد را در اتم
 بافت و درت زب فلفلم
 الهامت مگر من آمدند
 مسخر از خداوند شد
 بازار این لغت قصد گشت
 ز لایحه خف ضد حجت است
 روتوار سلمان صبر گشت
 ضد حجت را تو پیش از این
 عالم دلو مزار اندر هر راز
 حجت الی بنی نثار
 حجتی همچو حجتی شد نظر
 مدرک عالم را در اکثر قصیر
 لاجرم بر در میگذشتند
 مسخر گشتند و بر ابر شدند
 غیر ضرب نسبیا و اولیا
 گمانند از قیظ نشدند
 گفتند که کور بودم در جهان
 پیشتر از همه راه آخر زمان
 یک با ختم بر ختم شد
 بر سادات و لا عارض شد
 عارض معراج صورت آدم
 ضلالت و غفلت گشتند
 بچکار عارف نیامد مرا
 ز لاله نور ختم و وجه خدا
 اول خرم تو مر شمار
 باطن و ظاهر بدانم بر کنار
 سابق لایحه منم در حوره
 ز لاله مستم نظر خدا
 از دم دانه خدا من یکدم
 زان خداوند جهان کدم
 آدم آن باشد با این دلو
 هر کدم نیست که کوم لولو
 عارف دم کرد در انقضای
 تا شوی کوم پاک کن فکان
 بمبت آورد تا کدم شود
 دم برد که از خداوند جهان
 در نه از فوج خودم که نور
 و حال علی الصلوة والسلام
 انما فاصم لفرعته ایچین

مخرج

و محو نهم و محدثهم فی الاخرین انما عذاب کجبت و لطافت و محو نهم
 و عذاب عیون و یعوق و نسع عذابا شدیداً غیر حضرت مولانا عظیم
 امیر المؤمنین علیه الصلوة والسلام و در عفره فرمودم شکتی و غوغا را اولین
 مقابله بنسبیا و در بیرون آوردن آنها از مقابر و عذاب کینند آنها در
 آخرین که آخر الزمان و حوره رجعت ظاهر است عظیم السلام و منم عذاب
 جبت و طاغوت غیر شجین ظلم و جور و سوزاننده آنها در نار مجیم و عذاب
 کنند عیون و یعوق و نسع غیر معادی و حمر و عاص و لیس برید عظیم الهادی
 بعد از ابیاری شدید بر سر بد لکه از بیانات سابقه معلوم کردید که دلالت کلیه
 الهیه آنحضرت است در در خطا و جهل و ظلم و جلال جمیع و تربیت و توار و جهل و
 آنها با آنحضرت است در دنیا و آخرت بجهت احاطه دلالت کلیه الهیه آنحضرت بر جمیع
 مظاهر لطیفه و قهریه و لطف و مو عذاب ابر عذاب و فرعون خواه از اولین یا آخرین
 باشد تا من است و جز امید هم و اتهام یکشم از آنها بتلافی کفران و شرک
 و مخالفت آنها با نسبیا و اولاد با حضرت رسوله اولادمان هر ی
 عظیم السلام در آخر و در خطبه دیگر فرموده انما خیر من کل القاطعه و انما خیر من کل
 و غیر من کل کینه و احاطه داشتن حقیقه آنحضرت بر با سوره اله و بودن آن
 ابرو شیت الهیه در تمام خلایق او و بطلب مکر را صورت تحقق یافته که آنحضرت است

رتبه خدا در نور است و سر ولایت مصلحت میباشند و احاطه بر تمام عوالم و خلایق
 و اضرین دارند بقول انا و علی من نور واحد و این خاتم شاه کفار بر اعراس انجمن
 قاصم من را و ایلین اضرین آورده پوشان من را بقور من کنم بعد از این تا انقضای
 خود عذاب صیقل بخور من کی خرق را قهرم این است من بپوشان بنام خویش
 تا خدایا بند باز از کفر پیش هم بغوث و هم بعوق و سر را من جزا بدم بپندب خدا
 از برار مومنان و کافران خور آخر لطیف و قدر دهن چون من قاسم است
 حق نمودم حاکم دار القمار حکم کفار و فرعونان کنم جسم و جان در آتش فکرم
 تا که کفر بسیار او لیا کفر حق دهند و بوم صوفی بپوشان بنام خویش
 در را از تقام از کفر پیش کفر باطن صورتناز مجسم حب باطن صورت نور و نفیم
 این سر از اتهام داین خدا روز حجت باشد و یوم المآب و قال علیه الصلوة و السلام
انا انزلکم بسبعین کتابا و مفضی کثیری علی سبعین و حبا انا الذی اعلم
تا ویر القرآن و ما یحتاج الیه الا الله انا الذی اعلم ما یکدش فی اللیل
 و انما امر اجدلهم و شیئا بعد شیئا الی یوم القيمة یعنی حضرت مولانا
 الا عظم میرالمومنین علیه الصلوة و السلام روز حجت تمام عوالم بپوشانند و بپوشانند
 و هر روز بخدا گشت است و منم فتور دهند و در پیش بر منجلا و چه زیاده دارد است
 که کلام الله علی سبعة البطن و علی سبعین لبطان پسر مولانا حضرت انجمن و چه
 بمحال

بمحال بطن کلام الله است و باعث این احاطه علیه است که آنحضرت صلی الله علیه و آله
 که کلام الله صورت است و معلوم کردید که جمیع کتب الهیه از حضرت حق تعالی
 علیه السلام و الصلوة ناشی شده است پس بپوشان حضرت حق تعالی کلام الله که عظم است
 میدهند بمحال باطن کلام و بعد از آن فرمودم منم که یکم تا ویر القرآن و ما یحتاج
 است است پس بداند که تفسیر کلام الله مظهر آیات است شد و قد تعالی اعلم الصلوة
 تفسیر آن برپاداشتن اعمال و ارکان مخصوصه در شریعت است تا ویران برپاداشتن
 ولایه حضرت میرالمومنین علیه السلام است که فرمود الصلوة و ولایه پس بمحال
 بطن از کلام الله چون با آنحضرت است عالم است بنا ویران و آنچه است حجاب
 بان دارند از حلال و حرام و احکام که در قرآن است و چنین شخص کاهن میگویند
 تفسیر و تا ویر کلام الله است لازم است که خلیفه خداوند و وصی خود باشد تا دفع
 احتیاج است را فرماید و جمیع علوم و احکام دین نک یکیک تفسیر و انما علم
 محمد زات جمال از آنها پیشتر است که قال السید استند جملة لکافی الناس ادبی
 من جمیع حتی الخیرات کذا اقر لا زال فی ذریه له مالک و عا لمالک و ابن
 بعد از آن فرمودم منم که یکم تا ویر کلمات است روز را بر هر حالت بعد از آن
 و هر شیئی حالت بعد از شیئی دیگر پس بداند که حالات و قیام در شب و روز و علم آنها
 علوم حالاته گویند که علاوه بر علم شریعت قبیل از حد و شان امور غیبی بر حضرت حق

زمان علیه السلام و در هر شوی بطور الهام قلبه با الهام خارجی شمره و صحت فطری
 و حیات و موت فلان و عزال و نصب فلان و کس این علوم حاله با الهام که در
 روز براه زمان و بر قلوب شیعیان ایشان با الهام و در هر آید مطابق با واقعیت
 حاله در شب و روز بعضی در دردت در غیبت است که سابقا مشروح شد
 ان دردت و تقوی و تکلیف است بقا بیان آمده گفت شاه آن عارف سر زمان
 من سخن گویم بقا انسان بر زمین و بر زمان من کلم بر لغات از جهان ناک عالم
 منقی بر شریک بر مقدار در خواه انشیر زشت باشد که بر بنیستی علم تا دیگر کلام
 و آنچه حق است از تمام با بنیستی علم که حادثات در تمام روز و شب از هر جهات
 از بعد از شریک از بعد شریک تا قیامت من تمام غیبتی مجمل من کبر علم خالق
 بر تمام سوره ناطق علم ما را بجز لا یزید بدان که در روز نور تمام نموده
 نور از نور ذات حق بدان ذات با ذات حق طاق بدان من که میگویم با ذات حق
 وجه حق نور حق است آنچه میگویم بعد فهم توان کی محیط آید من فهم در دست
 از تمام سوره حق که من در کلام حق آن است من در حق و بنیستی از
 شد ظاهر بر مبراهه ذات از آن صفات علم و غایت شریک ظاهر که در خلق با سویی
 هر که را یافت قدر خود نیست قدر فهم خویش با شریک ما بر آن از دیگر که ما عارفیم
 ما بطن خود خود داریم هر که را یافت غیر از ما که است از آن که دید ما همه دید خدا است
 هر که

هر که را دید حق را دید است جمله او شریک با بنیستی است فقال علیه الصلوة والسلام
انا الذي مندى اثنان وسبعون سماءا اية لعظام انا الذي ادرى
اعمال السالكين في شروق الارض و معاربها ولا يخفى على من هم شي انا العليم
الحرام انا لبيت لعين كما قال الله تعالى فليعبده و ارجو لبيت انا الذي ملكني الله
شرق الارض و غربها ارجو من طرفه عين الملح البحر یعنی حضرت مولانا الخظم
 علیه الصلوة و السلام رو عرفة او فرمود منم آنکه یکدیگر در نزد من است بقا از
 اسماء عظام الله چه از آن حضرت در حدیث دارد است که اسم عظم بقا و حرف
 است کبریا از حق تعالی خست با فرموده و غیب خود را بر او خود و بقا و حرف
 دیگر را با اهر بیت خطا فرمود که یکی از آنرا با اصف این بر خیا دلمه بود که تحت یاقین
 بکطرفه العین از آنکه صبا ملک رسیم آورد و آنچه از آن اسم مخزون در ^{غیب} کنون
 الله بیرون باید بود تا نزول نماید پس فرمود ما چه میکنیم با این اسم عظام بخیر ایم
 و ما مورد شوم از خداوند از زمین با آسمان میرویم با بنما و بر عرض الله و بر پرورد
 خود نشینیم سخن میگویم با حق تعالی و بعد فرمود منم آنکه یکدیگر منم عمل حلال و
 در شارق و معارب الارض یعنی در تمام عالم دنیا و مخفیست بر من چیزی از خلق
 و سابقا بطلب گفتیم که چون آنحضرت خلیفه و جنت خدا و دیت بر و بر و در تمام
 چیز از عالم خلایق بر آنحضرت محض نیست بجهت احاطه نور ولایت و سلطنت آنحضرت

بر آنها ناله کند و ندانند و خدای تعالی فرماید و آگاه باشد بر رقایا خود و در حق
 نماید و بعد از منموم کعبه و بیت کرام خداوند چهره بقا ذکر کرده اند که حق تعالی چون خلقت
 و منموم نور حق حضرت محمد و علی و از نور عظمی و الهیبت خود نظر بر آن نمود
 کرد یکصد و بیست و چهار هزار قطره از هر قطره آن روح شریف خلقت فرمود و بود این
 انبیا کطوف میکردند و در این و بزرگو رشت طوف کردن حاجت حل است که
 و تسبیح و تهلل و تحمید میکردند و در کار خود را پس چون و بعد از آن نور این بزرگان کعبه
 ادرای انبیا و رسل و معصومین است و بیت اکرم خداوند است و آن نور حق است حکمت الهیه و قلب
 ایشان جای مقام دارد و لکن ابیکر خود را که میکش نور و توحید الهی است کعبه و بیت کرام
 خود را در صدر از انبیا و اوصیا با ایشان شرکت در این نور الهی دارند لکن
 یافت کعبه و بیت اکرم بهمین این و بزرگو رشت طوف و نور حق خود را بیت عتیق بقول تعالی
 فلیعبدوا ربهم لیت و مراد از بیت عتیق همان نور الهی است که در کعبه
 بدنی ایشان جای مقام دارد و بیت عتیق از لایه اطلع انبیا و رسل است که در حق
 آن طوف فرمودند و کتاب حجت فیوضات الهیه و از این نور الهی میکشند و
 بهیچ نور ایشان بیت عتیق انبیا و رسل باشد و باید خلائی حالت نمایند و در کار
 این بیت عتیق الهی و در آن سجده نمایند و حق تعالی او را از کعبه و بیت کرام و تسبیح خود
 و از حرام بیت کعبه شکر و کمال است که آن خانه محقر و لکن مکان توقیف ایشان
 بالجاده

بالجاده و دره و بطریق آن بیت الهی تحقیق عتیق این سو کعبه و تسبیح خلائی فرموده
 قلب المؤمنین بیت الهی و حشر الله و مکان این بیا که نور و توحید الهی و حق تعالی
 کعبه و در وسط حقیق عالم قرار فرمود تا تمام خلایق دنیا حول و حوش ایشان طوف
 نمایند و عتقاد ببرفت از تسبیح خلائی تا تمام قلب ایشان کام طوف نمایند و
 فیض یابین و وسط از حق تعالی کشند و چون سابقا محقق گردید که حضرت خاتم
 الهی حضرت محمد است که فرمود انا صاحب سر النبی حق و مراد ملک فرمود حضرت
 مشرق از حق و مغرب از حق بطوریکه قدرت دارد با همه اشیاء و هر چه از طرفه
 طوف فرماید مشرق و مغرب از حق و اطلع یا بدر احوال اهل زمین و آسمان
 نیز طائف اند بهیچ نور حجت و مظهر آن حضرت که کعبه و بیت اکرم آنها است
 کتب و اهل صله است عظام نورشان از حق بمن دار و قیام و تحقیق نور ذات حق
 صاحب عظم خاتم اسم اعظم و بدان معالوتی حرفه در از خود و سینه
 خود یکی است با حق تعالی بقول مکنون اند ذات حقیقه صلی الله علیه و آله
 از خداوند جهان منشون منقش در لوح است در آن کشته از فضل و کرم و جلال
 اسم اعظم نور ذات آن کاندین بهیچ کلمه حق نماند کشند از نور عظیم
 آنچه خود بخوبند از حق و آنچه از آن اسم مکنون خدا نازل شد باشد مان
 بهره و رنج و از این استحقاق غیر از آن رلو مستحق شیعیان از بهر این است و بعد

کریم از ایشان دانای بود / شیعہ که ذکر با اسم عظیم است / هم کجاست نهانی که است
 بهر در باشد نورش / میکند تا شود ملک جهان / قبضه سلطنتشان و در
 آید از آن شیعہ در عالم عین / بعد شمع فرمودیم جهان / در تبارق درخشان جهان
 جلوه اعمال و تقوی / خوا ظاهر بشان / نیست شمع خفا از انما
 عالم جلوه در سر و عین / این محمد از نور اسم عظیم است / کا درون قلبت مدغم است
 گفته من کعبه است کعبه / ز لکه نور حق من دار و قیام / با کعبه خود منم چیت حق
 چون من شد نور حق / این همان چیت نور / کا بشیر طوفی که در انداز دل
 رویان بر خضر اندر / ارم آمد از خضر اندر رسول / ارم از حق شمع با لیل عبود
 ربی نیست پس فلسفه / ز لکه این بیت خضر است / شمع که در خلق عالم است
 بیت حق قلب شمع علی / کا در آن نور شمع علی / شمع است خضر این نور
 رو بهر که باشد ختم / گفتند یک شرق و غربا / حق من فرمود از خود عطا
 طرقتی غیر کردم در همه / چون ایسم از خضر البریه / از این حق خواند این کلام
 ختم کردم من سخن اسلام / و قال علیه السلام انا محمد المصطفی علی بن ابی طالب
 کا حال شمع علی من و انما من الممدوم بروح القدس انا الذی لا یقع علی اسم
 شبه انا اظهر الاشیاء الوجودیه کیف اشاء انا بآب عظیمه الی یصلون فیما
 بعز حضرت مولانا عظیم میرا مومنین علیه الصلو و السلام روحه فرمود حضرت
 مدد مفسر

محمد مصطفی منم حضرت علی مصطفی علیه السلام و منم مفسر و حقیقت یک واقع نشود بر من
 و نه بشیر و منم که ظاهر است انما اشیاء وجودیه را و موجودات کونیه را بطوریکه بخوانیم
 زیرا که خواست من خواست خداوند است و منم با جمل و فرد و یقین کن مان ضلالت
 آنچنان تا یکدیگر میزنند است و خلایق از آن پس چاید و نیست که اگر خطای است بقا
 تحقیق شد است بلکه حضرت علی مصطفی با حضرت محمد مصطفی و حقیقت نورانیه اولیه که
 حقیقت ولایت الهی ضمیمه است شریک و واحد اند و وحدت بالذات دارد یکجک
 این اشکال و حقیقت حکم آنرا بر صورت ایشان جاری میگردد باید که فرموده من تمام من
 و در آنست در آنست حضرت رسالت خدایم فرمود علی از من است و من از علی است
 و غلبه قلب حکم باطن بر ظاهر است و بعد فرمودیم ممدوم بروح القدس که جبر است
 زیرا که قضای آنحضرت را جبر میاید این در کلام الله بر قلب حضرت رسالت خدایم انزل کرد و ولایت
 بقول تعالی نزل به الروح الامین علی قلبک و تفسیر اهر بیت علیهم السلام وارد
 که جبر میاید ولایت آنحضرت را بر قلب حضرت رسالت خدایم انزل ساخت و ایضا روزی
 حضرت رسالت خدایم با جبر میاید صورت و حیه کلی خلوت کرده بود و بخوبی میفرمود حضرت
 مولی روحه بر ایشان گذشت و بلا حمله خاطر ایشان نشود سلام نفرمود بر ایشان شورش
 کرد یا رسالت خدایم که علی سلام کرده بود من بشارت میدلوم او را از جانب حق تعالی آنکه
 او را اهر المومنین فرمود پس بنا بر این حدیث آنحضرت باین لقب ممدوم است

بمان روح القدس من جانب الله واما قول اخفرت بانکه من مغفرت هستم که است
و شبر بر آن واقع نمیشود زیرا که حقیقه اخفرت که دلالت آن و شیه الله و نور الله است
مغفرت که علی و مرتضی و ابوالحسن و ابوتراب بر آن اطلاق میشود چه این نامهای
شخص اخفرت حقیقه ولایت اخفرت مجرب و مطلق است از استمراره و شیه
باین شیه ندارد و احکام کثرت مغفرت حقیقه ظاهر میشود و معانی تفرقه و اعدا و تفرقه و بعد
چون حقیقه اخفرت شیه است و دارد است که حق تعالی خلق فرموده است و شیه
و خلق فرموده است و بنفس او بلا واسطه الله اخفرت فرموده است و اینها را در دنیا و آخرت
عالم کون را بهر طور که خواستیم بغیر حقیقه که نمیشود ضارند و در واسطه خلق تمام است
و موجودات پیش از من بهر طور خواستیم بخواست و شیه خداوند را بر اینها را حاضر است
پس مطالب باقیات تمام تحقیق شده بود و حالش را تحقیق اینها نیز که بعد از بیان باب
حظه این است لازم است بانکه حقیقه حق تعالی از بر طایفه بزرگوارتر است و فرموده
بطوریکه اخفرت موسی بر او فرموده تعالی فاوخلو الباب سجده و قول حقیقه تفرقه
لکم خطایا لکم بغیر موسی بگو بابت خودت بزرگوارتر است و اینها را در باب شیه در
رکوع و سجود بگویند حقیقه بغیر بروردگار را بر بزرگان ما را رنجی بعضی از آنها
کردند و اطاعت او نمودند و از آن زنده و مغفرت شدند و بعضی بر خلاف او را برورد
خود و بزرگوارتر است و در باب سجود بعضی حقیقه گفتند و گفتند مغفرت نکردم و فرمود
در نزد

مادر

در نزد ما بهتر است از گفتن لفظ خطیه که اخطا طکانان باشد و حق بانه مغفرت
و در صریح وارد است که سبب رکوع و سجود در باب و طلب اخطا طکانان
آن بجه که بر باب مصر است حضرت ضربه النجا منقوش بود بغیر این و خبر بر باب
و طلب مغفرت سبب تعظیم بر اسم مبارک که ایشان بگویند اخفرت و در فرموده
منم باب خطیه این است چنانکه باب خطیه بزرگوارتر است و باید در حضور
این باب است که مغفرت کنان خود را بخوانند که اگر نیک کرد بد آنکه
شرح خطیه محمد در باب خطیه است و باب خطیه خوانده است و او را که است
بطور ناشایستی و ظاهر است که این غلط از تفسیر و کتاب است و از شرح خطیه
عظیم است زیرا که باب خطیه است شیطان است که نفس اماره شیطنت صفت
با شیطان موافقت نماید در همه معاصی و شأن اخفرت است از آنکه این باب
نسبت با اخفرت و هم و کلام یک از آیات قرآنی یا احادیث ولایت بر این
دلالت دارد و تمام عبارات تخطیه شود و از کلام الله و احادیث وارد است
باب تأوید باز باشد لیکن نباید آنچه لایق شأن اخفرت نباشد تا و اینها را
کرد و کما آنچه را شود از کلام و احادیث در دست باشد اما باب خطیه در کلام
و احادیث وارد است که بر اسمی است یا بلیغ است پس باید از بر این است و حقیقه
هم باشد اما باب خطیه و تأویدش خطیه عظیم است تعالی شانه عما یقولون

گفت من مصطفی من رتقی زلفه من یک نور پاک از خدا مصطفی من رتقی من
 چون که من نور پاک از خدا دات من مصطفی چون نور دات من دست من
 مصطفی گفتا علی از من بود از علی باشم من از علی بود علی من نور دات
 بر دجو دات باقی شایم جبر خدا و ما نه در دجو بودیم و بعدیم خواهیم بود
 خود را مدوح روح تقدس زانکه اسام نام روح روان جبریم خود را مدوح
 از نزل وحی رب العالمین گفت من شاه باغراستم حقیقه اسم و شریستم
 معنی دارم از توحید حق و صدق دارم از تائید حق شری بر اسم و در دج
 نور حق نامی غیب بنان غیب نام صورت حق است از کلام ما مطلق است
 از کلام ما صورت یک نیست خود من چون یک نیست گفت من چون یک
 منظر شایا بصورت اعم خلق شایا نیست چون جمله شایا ظاهر از شایا
 چون نیست من از غیب و جمله شایا من دارد ظهور ظاهر از درم من که خواهم
 من جهان را بخیر کنم با حققتش بدین گفتم منم انعطاف مصیبت را کنم
 اتم ما بر با صبر نوشته شد بر سر شایا جفته شد مغفرت را سما و ما دنیا
 با حققتش اتم دارد است این سبب با حققتش در حقیم چون بر حق است مستقیم
 حجت آدم بر ضعیفان گذرم از حقان اتم است ما خلق با حق است
 نایب من از حق است زین که بودید باب مغفرت بر خلائق هر روز است

باب غفران باب حجت بر حقیت بر خلائق با این با حق است بغفران حجت بر حقیت
 هر که داند از حق حجت امان با حقیت حجت بر حقیت خود کی میدان حقیت
 باب حجت بر هر کسی کان باشد جان او با حقیت نباشد هست این با حقیت جان
 بر تمام خلائق انس و جان که نخواهند شوند از ابدین و هر که بگوید از حقیت
 باب علم و باب حجت این بود و بر حقیت عدل از ان از حقیت با حقیت و باب حجت
 من از حقیت و جود حقیت هر که غفلت حجت از ان شد در حقیم او غفلت کرد در حقیم
 و قال علیه السلام انا موصوف بالصفات صفة من اوصاف الله بغیر الا لوصفه
 و اخلق الامر كما قال الله تعالى لا اله الا هو اخلق الامر كما قال الله رب العالمین
 حول و لا قوة الا بالله العلی العظیم یعنی حضرت مولانا اعظم ائمه و انوار عالمین علیه السلام
 و السلام روح فرقا فرمودیم متصف به صفات از اوصاف حق تعالی بغیر الوهیت خلق
 و امر چنانکه حق تعالی در قرآن فرموده آگاه باش که از برای حق است صاحب خلق و امر بود
 بغیر کسی نیست که بگوید از برای من است خلق و امر بغیر صاحب خلق و امر منم که خدا
 عالمیان که مبارک و صاحب برکات است خدا سرور و دکار عالمیان بلکه معنی
 انصاف آنحضرت بصفت خداوند متحقق آنحضرت باین اوصاف و هم خلق با آنها
 و حق تعالی آنحضرت بواسطه الله حقیقه آنحضرت ولایت و امر و شایا است و جامع
 صفات کمالیه الهیه و بدون استثنای شایا از آنها و با حقیت حقیقه ولایت و نور و شایا

برجوه
الهی است بی غایت است جمیع صفات کمالیه اما در الودن صفات صغری
جمعی اجمالی است نیز برنج وجود تفصیلی و ظهور تفصیلی صفات ازلان و لیکن در ذره علای
ولایت
بجود روح عظمی که ظهور این نور و خاصه و حقیقه و امر الوهیت بقوله تعالی فی الروح
من امر ربی مشتمل است بر جمیع صفات کمالیه الهیه تفصیلیه و باین جهت که جمیع صفات
کمالیه است خلیفه خداوندیت در عالم وجود و آنحضرت حضرت رسول خدا صاحب این روح
اعظم میباشند با ذریه طاهره ایشان سلام علیهم اجمعین و مولود الف صغری صفات
الیه است که هر چه بیکه از یک صفات معرفت بر حق تعالی گفته اند و صفات غیر متناهی
نیز بعضی فایده اند از برادر ذات صغریه صغریه صغریه ذات پنهانیت است پس
لازم است که صفات نیز پنهانیت باشد و الف صغریه از اکثر صفات غیر
متناهی است و استثناء صفت الوهیت و امر و خلق از باب تفرقه و تمیز باین
عابد و معبود خالق و مخلوق است زیرا که الوهیت اختصاص بقیه ذات احدیت
که صفات شریه در آن و اله و حیران اند صفات الوهیت معرفه حجه الوصوفیون صفه
اما حقیقه و لایست اضافه که ظهور و لایست فائیه الیه است نور و ظهور و امر و
ذات احدیت و مخلوق و ممکن است از البصفت الوهیه متصف متوالی گفت
بلکه ملک طلق است که فرمود که الامر و خلق چه لام از برادر ملک است و اما خلق
آنحضرت باین صفات کثیره و کجای مقام نفی آنحضرت که خلقوا با خلق الله
و بعد

و بعد فرمود تبارک الله رب العالمین بغیر برکات و خیرات تمام از برادر است
اقدس برادر کار عالمیان است پس و شریکی در این صفات ثلثه الوهیت و امر و خلق
ندار و پیش معلوم کردید که امر الهی حق است اما خلق فعل امر است فعلیه از امر و خلق نیز
اختصاص دارد و بذات احدیت و است صاحب این جهان را صفة الوهیت و شری غیر
حق تعالی را نیست که بگوید من صاحب امر و خلق یعنی خالق امر و خلقم بعد ختم فرمود خطبه
بجمله بغیر لاجل و لا قوة الا بالله العلی العظیم و در این صغریه حواله بکلام لا اله الا الله فرمود
و قوة را در ذات اقدس احدیت که موصوفت با اسم عظم العلی العظیم نا انکه خلاقی
بدانند که آنحضرت را داعیه الوهیت و ربوبیت نیست بلکه آنچه در این خطبه فرموده
عشر رازش رفضا علی که حق تعالی بایشان خطا فرموده نیست و حق تعالی این حقایق
و فضایل را بر ایشان آنحضرت که آن است بار و فرمود که در حقیقه تکلم حق
است و محکم کلام آن آیه چنانکه در بعضی خطب دیگر فرموده انا صوت علی ابن
ابیطالب فی الحروب کاصوات الرعد و تجاور از حضور غیبت دلیر است بر آنکه
که مشکلم آن حق تعالیست و محکم کلام آن است بغیر حق تعالی آن جبهه خودم میفرماید
و این نیست مگر و عارف و آنحضرت از خود و بایشان است حق تعالی و اختصاص بود
حق تعالی با اسم عظم العلی العظیم تا بدانند لا علی و لا عظیم الا الله پس آنحضرت
باین کلام حواله ایشان را علیه فرمود بتوحید ذات اقدس احدیت که لا اله الا الله

با ستمی الاله و بتوحید صفات که لا اله الا الله و بتوحید فاعله لا فاعله فی الوجود
 الا الله و بتوحید آثار که لا متواتر فی الوجود الا الله تا به عقده و تمیز توهم در الوهیت
 و اثر بودن و خالق بودن آنحضرت ننمایند بلکه یقین نمایند که موصی که صاحب
 معرفت شد آنحضرت باشد در عالم وجود یافت نمیشود زیرا که مظهر کمالات و صفات
 خداوند بر همه عارف با ظهور میدهد و مظهر خود است تا غیر او پس بر این عقیده است
 که تبارک و تعالی نماید در کلمات آنحضرت در این خطبه و ابواب است و شبهه و ظنون بر عقده خود
 مسدود نمایند تا بلاک نگردد بلکه فهم غلطی و خطیه و مقاصد وجه بدون استیلا عالم
 کامل موصی محال است پس هر کس بخواد پی تحقیقات این خطبه و شرح آن بر
 او لازم است که طالب معارف محقق شود که صاحب علم معرفت و ایمان باشد
 تا او را از حقایق و معارف و لایه کلیه الیه آنحضرت صاحب ولایت با خبر سازد و شبهه
 خاطرش راه نیابد و عاقل تر باشد در حقایق و مقاصد این خطبه و شرح زیرا که علم حقایق
 علم عزیز الوجود است آنه الموفق و المعین گفت مولی بر هر ارادان از صفات
 اتم موصوف به معرفت که تو میخوای هر یک از صفات حق دست و حق و منتهی دانستی
 یعنی از صفات که طلب بر خور از فیض او حقان است زلفه اوصاف ابر شتر
 ظاهر از شکر است از فیض آنحضرت خبر صفات و صفات حق که ندارد و خبر ذات حق حق
 از الوهیت ندارد و در نصیب شد از خلق از او صاحب خاص ذات حق بدان است
 که تو

که تو خود را صفات معرفت پس خدا را دان الاله سبحان خبر خدا معبود حق نبوده
 خلق و امر از حق تعالی اولد خالق نه غیر الله لیسب غیر ذات یک خلق و چون
 در حقیقت نیست انبیا بدان امر و نور از ذات حق ظاهر مظهر اوصاف ذاتش است
 صاحب امر خدا دان و رتقی زلفه از حق نیستی است خبر خلق اول فاعله که امر خاص
 مرتقی آمد بدان زلفه مناس که میگوید بر بینی تو خدا مرتقی و بین وجود حق و
 حق ظهور خویش را چون حق مرتقی از نور خود درستی بعد از آن ظاهر نمود و چون
 خلق و از نور او کرد عیان امر از حق خلق از امر دان تا همان امر خلق آمد عیان
 خلق دارد است از آن استی بلکه از خلقش برادرش می یکصیت زد و علم بر فقیر
 که تن و جانم در آن گشتی است گفت که ای کائنات جان تویم ریزن میتهها بکون چون کنم
 گفت که چاره نمن جوئی می چاره نبود غیر مردن فقیر چاره جوئی پس شو که کار
 و حق دان و فضولی نزدیکار غیر مردن هیچ فریبکی که در نیک و باضا احرار که
 جلد با بر شریعت حق رتی که در به با قدرت او مرتقی زار او رحم بر زاری حق
 چاره با قدرت ندارد رتی غیر زار چیز دیگر از فقیر امر نه زار کرد کار است که
 ما ذیلیم فقیر و بی فو لغت از نیکو ابرار است رحم فرما فقیران تویم
 انداز این دنیا سیران تویم نعمت چو خدا در این کبر از صبر که از این عبد فقیر
 نعمت چون دلمه بر مستحق از چه خواهم باز از سلطان حق رحم فرما بر سیر بی فو

صفت ازین سینه

زلفه ما عیدیم تو سینه خدا کف فخر تو پناه ما بود رحمت و وحدت نور ما بود
 جز در دست درگاه نبود کرم چون آنک الفاضل العظیم مادر جز در کف نشناختیم
 رو بود در کف نشناختیم از عاز تو اجابت هم تو ایمن از تو مهابت هم تو
 چون دُعایمان ابر کرد در این دعا خویش کن کرده مار نفس چون اسیر
 از خدا این عیاض را دیگر نیستی از نفس شیطان کزیر از تو شیطان آه بر باد گیر
 میزند بر فرق اسب طاهر میخیزانند از کفر تن جام زهر چاره این هجران بدست
 عاجز تر از زور دست چاره فرما بجز ضعف نیست ای خدا قدرت ده این درما
 دعه که در میان دعا قرار بیا دافع آور بهر بلا از خدا مان بدر کاست دعا آورده ام
 مان دعا پیش ازین اودنیم انجان در که نور نصرت انجان نور کسیر مصطفی
 در چنان در که نکرد در دعا از غریبان دلیر و بی نوا پس دعایم و بفرماستجاب
 حقایق شایسته مردان بوبرا خوشان عظیم غیبان گامند از حق خداوند جهان
 خاصه اش شهید بر نوا کویست با فرزند و خویشان و آن شهنش عظیم کمان چنین
 و آن شهیدان چهار نوران بعد سلطان غریبان جهان گامه بر غریبان مهربان
 بعد از اودان و مهند زین کور این عصر آمد صبر زین صرمت نور عظیم خدا
 کاین غریبان را صاحب دوا از بلا مان امان ده بکسیره بر اعلا غالب ادر بالمره
 هلت و عزت باین بچاره کاش بخش و رکعت و امان ده از غریبی در وطن رحمت
 تا شوند

تا شوند اولادمان خوشحال و به خطبه و کردند از ما به فارس با هم خوارانم از بهرام
 ختم کردم شرح خطبه بر دعا از دعا چون صاعدا آمد دعا مدعا از این صاعدا
 در طریق سینه شاه رضا منکران از سینه شه ور ساکاش خرق بجز

ساکنان این صراط المستقیم
 در ره دنیا و دین میکن مقیم
 تم با بخیر و الحمد لله علی قضا

نمقه لعبد الحقیر الکثیر الفقر اسماعیل را ثی المدعو
 و الملقب به روفه الفقراء بحقه

ربنا ثبت اماننا و انصرنا
 مع القوم الکافین
 بمجد و عتی و ارجو
 سلام الله علیهم

از جمله در این سینه
 و صفت ازین سینه
 و صفت ازین سینه

از آیتات از نسبت
 بشیعه و سبب خدا
 شخصی از اند اولی
 از رجال شوره کدر کنار
 رنو از در در سسط
 ملک از سن صومعه دارد
 در کوه دلازمینان
 که از زمان حضرت موسی
 علیه السلام مانده که باد
 فرموده اند
 کورم اوله ادم کلین
 بغیر اکو من میتر طوبی
 حضرت فرزند من فام
 اهدیت علیهم السلام

